Q,c *Ó*
IE G
i
l

Jü ce «MW *dorit* «WAFI A *fast â. H(Á m* ɟ^'« ^«/¡fo®,

îndrăgostită de basme, Lottie Pumpkin, o fată orfană <linír-un oraje] de provincie, şi-a dorit d întotdeauna să ñe o prinţesă bună şi curajoasă, asemenea eroinelor din poverile ei preferate, în capitul celălalt al Europei, Ellie Wolf, prinţesa rebelă a Maradovei, îşi imparte liinpul între plictiseala vieţii de la («lat ţi escapadele sub acoperire în lumea adolescenţilor obişnuiţi.

Atunci când destinul le aduce în aceeaşi cameră la Rosewood! Tall, una dintre cclc mai prestigioase şcoli din Anglia, avantajele unui schimb de roluri par aproape dc la sine înţelese. Dar, pentru prinţese, lumea este un Inc plin de primejdii, iar la adăpostul zidurilor scculane ale şcolii cineva le pândeşte fiecare pas...

O poveste fermecătoare despre prietenie, devotament şi curajul de a fi tu însuţi într-o lume în care prinţesele nu sunt ce par a fi, iar magia basmului so regăseşte acolo unde tc aştepţi rai puţin.

Jü ce «MW *dorit* «WAFI A *fast â. H(Á m* J^'« ^«/¡fo®,

Connie Cîlymi s a născut în Anglia în 1991 şi a aval încă din copilărie o nare pasiune pentru (»veşti, dictându i mamei sale prima ei povestire la várela de şase am. în limpid iaciMţu a înfiinţat canalul VouTubede viogging *Hcodlrretla,* care s-a bucurat de un succes imens în Marca linianfc, adunSud în scurl limp aproape un milion de abonaţi. Prima pane a

Jü ce «MW *dorit* «WAFI A *fast â. H(Á m* ɹ^‘« ^«/¡*fo®,*

trilogiei *Cronicile Rcscuvcd, Prinlaâ sub acoperire*
cate romanul ci de debut
.J* PRINTRE * LITERE
& Book
a„„.»a
CONNIE GLYNN

CRONICILE ROSEWOOD

^mmWi

fr

Traducere din limba engleză de Mirella

Acsente

București 2018
The Rosewood Chronicles. Undercover Princess Connie Glynn

Copyright text © 2017 Connie Glynn Ilustrație copertă: Qing Han

Jü ce «MW *dorit* «WAFI A *fast â. H(Á m* ɟ^'« *^«/¡fo®,*

Ediţie publicată pentru prima dată în limba engleză de

Penguin Books Ltd, Londra Scriitoarea şi-a declarat drepturile

pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărţi. Toate

drepturile rezervate
LI TVR A*
Editura Litera
O.P. 53.C.P.212, sector 4,
Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro
Cronicile Rosewood. Prinţesă sub acoperire Connie Glynn
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Traducere din limba engleză: Mirella Acsente
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Roxana Ciobanu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CONNIE, GLYNN
Prinţesă sub acoperire / Glynn Connie; trad.: Mirella Acsente - Bucureşti:
Litera, 2018
I. Glynn, Connie
II. Acsente, Mirella (trad.)

v PARTEA ÎNTÂI

Jü ce «MW dorit «WAFI A fast â. H(Á m J^'« ^«/¡fo®,

Bine ati venit la Rosewood Hall! >

Pentru minunata mea familie şi pentru toate vrăjitoarele superbe care au adus farmec în *viaţa mea.*

Mulţumiri *speciale lui Richard şi Mark, care m-au sprijinit extraordinar de mult pas cu pas, lui Holly şi Ruth, care m-au încurajat şi m-au ajutat să-mi împlinesc visul, şi lui Evan, căruia îi sunt foarte recunoscătoare că mi-a împărtăşit din cunoştinţele lui în materie de matematică. Şi, nu în ultimul rând, aş vrea să le mulţumesc frumoşilor şi bunilor mei cititori - mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!*

Prolog

Există în lumea noastră locuri în care par să se întâmple lucruri minunate şi ciudate mai mult decât oriunde altundeva.

Jü ce «MW *dorit* «WAFI A *fast â. H(Á m* J^'« ^«/¡*fo*®,

Poţi să le recunoşti uşor, pentru că par, cumva, în afara timpului şi a spaţiului, rupte de realitatea de zi cu zi. Uneori, ele există în natură, cum sunt, de pildă, cascadele ascunse sau pajiştile retrase pline de flori. Alteori sunt făcute de mâna omului, ca locurile de joacă pustii la asfinţit sau magazinele de antichităţi pline de praf şi de istorie. Dar câteodată, deşi foarte rar, aceste spaţii există şi în oameni. Poate că aţi întâlnit şi voi pe cineva aşa. Poate la început nu par prea charismatici sau neobişnuit de inteligenţi, dar, cu timpul, descoperiţi că au puterea de a schimba şi de a realiza orice în viaţă...

Prinţesa Eleanor Prudence Wolfson, singura moştenitoare a regelui Alexander Wolfson şi prima în linia de succesiune la

tronul Maradovei, nu trăia într-un astfel de spaţiu şi nici nu era un astfel de om, dar şi le dorea cu disperare pe amândouă.

- O să mă duc la şcoala asta!

Eleanor a trântit broşura pe masă cu un bufnet puternic, făcând ceştile de ceai de la micul dejun să se zgâlţâie pe farfurioarele lor.

Alexander Wolfson nici măcar nu a ridicat privirea din ziar, răspunzându-i indiferent

:-Nu.

- Sunt prima în linia de succesiune la tronul Maradovei. Mi se pare că o decizie aşa de lipsită de importanţă cum ar fi şcoala la care să merg pot să iau şi eu.

Alexander a ridicat privirea spre soţia sa, regina Matilde, care stătea în faţa lui, de cealaltă parte a mesei.

Ea a ridicat din umeri.

- Aici are dreptate, Alex, a spus ea pe un ton binevoitor, punându-şi delicat un cub de zahăr în ceai şi amestecând încet, străduindu-se să nu zâmbească.

Asta nu era solidaritatea la care sperase regele Alexander.

- Vezi? a zis Eleanor. Până şi mama e de acord cu mine!

Alexander s-a ambiţionat să rămână cu ochii în ziar, prefă cându-se cât se poate de calm. A luat o înghiţitură de ceai.

- Edwina, i-a făcut el semn slujnicei, eşti bună, te rog, să iei de-aici farfuriile goale?

- Desigur, Maiestatea Voastră.

Edwina a aşezat cu îndemânare una peste alta farfuriile pline de firimituri şi a ieşit din sufragerie cu discreţie, abia atingând podeaua de stejar, iar uşile înalte s-au închis în urma ei cu un scârţâit slab.

Când a fost sigur că Edwina era deja prea departe pentru a-i auzi ciondănindu-se, Alexander a lăsat din nou privirea în ziar şi a spus:

- Răspunsul meu este „nu"

Eleanor a scos un ţipăt de exasperare şi a început să bată din picior.

- Ai putea măcar să mă priveşti! s-a răstit ea, smulgându-i ziarul din mână.

Alexander n-a avut încotro şi a trebuit să se uite la fiica lui.

Eleanor fusese întotdeauna un copil dificil. Nu era nici pe departe o prinţesă obişnuită, preferând oricând să se lanseze în dispute politice aprinse şi să se furişeze la concerte deşănţate, în loc să ia parte la conversaţii protocolare, şi *dis-preţuind* cel mai mult recepţiile formale - sau cel puţin aşa credea, că le dispreţuieşte, pentru că refuzase categoric să meargă la vreuna vreodată. Dar era deşteaptă, avea încre-dere în sine şi în pasiunile ei, iar pentru Alexander, asta era mult mai important decât valorile tradiţionale şi aşteptările pe care le-ar fi putut avea ceilalţi de la ea. Deşi uneori ar fi vrut să aibă mai multă grijă cum vorbeşte de faţă cu bunicii.

Oricât şi-ar fi dorit el să fie fericită şi să nu fie nevoită să trăiască sub povara obligaţiilor pe care i le impunea statutul de prinţesă, realitatea era că într-o bună zi avea să fie regină şi trebuia să-şi asume, până la urmă, această responsabili-tate. Alexander era hotărât să găsească o modalitate de-a o face să înţeleagă că, la urma urmei, nu era chiar aşa de rău să fii în fruntea unei ţări, lucru pe care el însuşi îl descoperise în tinereţe.

- O să te duci la Aston Court, ca toţi conducătorii Mara- dovei din ultima sută de ani, şi, vrei, nu vrei, o să-ţi şi placă.

Matilde a chicotit uşor de cealaltă parte a mesei, sorbind din ceai.

- Nu! a răspuns Eleanor, imitând tonul sever al tatălui ei. Mă duc la Rosewood Hali, în Anglia.

Eleanor a spus-o răspicat, fără să-i tremure glasul. Era hotărâtă. Altfel, avea să urle şi să plângă în gura mare înainte să intre pe porţile de la Aston Court!

Alexander a oftat adânc.

Pentru Eleanor, dac-ar fi mers la Aston Court n-ar fi însemnat doar o capitulare în faţa alor săi, cum ar fi fost pentru cei mai mulţi adolescenţi. Ar fi însemnat sfârşitul libertăţii pe care o avea ca membră nedeclarată a familiei regale. Ar fi trebuit să fie prezentată public ca moştenitoare a tronului maradovan; n-ar mai fi putut să iasă din palat oricând sau să refuze să participe la evenimente şi ar fi trebuit să nu-şi mai vopsească părul şi să se îmbrace în concordanţă cu poziţia sa. Ar fi trebuit să-şi asume responsabilităţile care îi reveneau şi n-ar mai fi putut să aibă niciodată o viaţă cât de cât normală.

Alexander a luat ziarul şi l-a împăturit cu grijă, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze - un schimb aprig de urlete, cu care se obişnuise de când Eleanor ajunsese la vârsta adolescenţei.

- Te rog, tată!

Asta l-a luat însă total pe nepregătite, atât de rar îl ruga ea ceva; era mult prea încăpăţânată pentru asta. A ridicat privirea, aşteptându-se s-o vadă îmbufnată iremediabil, ca de obicei, dar în ochii ei a văzut, în schimb, disperarea, o disperare reală. S-a trezit încercând să-şi aducă aminte de ce era aşa de pornit să spună „nu", dar şi-a amintit imediat că

Aston Court era singura şcoală care-i putea garanta siguranţa după ce era anunţată public urmaşă la tron. Acolo ar fi beneficiat de o supraveghere ca la carte; ar fi fost în siguranţă şi s-ar fi pregătit cum se cuvine pentru ce o aştepta. Trebuia să meargă la Aston Court, şi cu asta, basta. Şi totuşi, deşi era aşa convins, s-a trezit intimând mâna spre Eleanor, iar ea i-a pus în palmă broşura de la Rosewood. Apoi i-a luat mâna între ale sale şi i-a strâns-o uşor.

- Nu trebuie decât să citeşti şi tu, atât îţi cer, i-a spus ea.

De cealaltă parte a mesei, regina Matilde a mai luat o înghiţitură mică de ceai, după care a pus delicat ceaşca pe farfurioară.

- Nu ştiu dacă e de la ceai, Alexander, dar mie întotdeauna mi-a plăcut Anglia - ţie nu?

A ridicat ochii spre soţul ei, şi seninătatea i-a dispărut o clipă când privirile li s-au întâlnit. Regele Maradovei a privit-o ţintă câteva secunde, care i s-au părut cele mai lungi din viaţa lui - asta era puterea pe care o avea ea asupra sa.

A oftat adânc, după care a capitulat, în cele din urmă.

- Bine, o s-o citesc, dar nimic mai mult.

Eleanor a scos un chiot de încântare şi de uşurare.

- Uraaa! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Ştiu c-o să-ţi placă, tată, crede-mă!

Şi, spunând asta, Eleanor a muşcat dintr-un croasant şi a ieşit din cameră valvârtej, înainte să aibă el timp să-şi dea seama ce se întâmplase.

Uşa s-a trântit în urma ei, lăsându-i pe Alexander şi pe Matilde doar cu ecoul. El s-a uitat din nou la ea, şi, în timp ce sunetul se stingea şi se lăsa liniştea, ea i-a zâmbit dulce.

- Nu se poate duce acolo, a spus el. E prea periculos ca moştenitoarea tronului să umble de colo colo printr-un internat britanic, când ar trebui să înveţe ce-o să-i trebuiască într-o bună zi pentru a conduce ţara.

Matilde a devenit din nou serioasă, aşezându-şi cu delicateţe tacâmurile din faţă şi aliniind perfect fiecare furculiţă, lingură şi cuţit.

Când s-a uitat la el, Alexander a simţit pe propria piele focul din ochii ei.

- Ştii şi tu la fel de bine ca mine că Rosewood nu e o şcoală oarecare, şi, în al doilea rând - s-a oprit o clipă, forţându-l s-o privească în ochi -, aşa cum ai spus înainte, nu a fost încă prezentată oficial. Nimeni nu ştie că e prinţesă, aşa că şi-ar putea trăi şi ea liniştită adolescenţa înainte de a prelua îndatoririle regale. Şi ştiu cât ţi-ai fi dorit şi tu să ai această şansă.

Alexander era surprins. Oare soţia lui chiar propunea cenţelesese el?

- Vrei să se ducă la şcoala asta sub acoperire? a întrebat el.

Matilde a răspuns cu un zâmbet, ştergându-şi asprimea din privire de parcă şi-ar fi scos o pălărie.

- Acum nu mai trebuie decât să citeşti broşura. Şi-a dus ceaşca la gură, după care a adăugat: Şi apoi, dacă se întâmplă ceva rău, îl putem trimite pe Jamie oricând.

Alexander s-a uitat lung la soţia sa, cu uimire şi veneraţie în acelaşi timp. Apoi a chicotit în sinea lui. Ceva îi spunea că lectura broşurii nu avea să pună nici pe departe capăt acestei poveşti.Există în St Ives o patiserie mică, cu ziduri albastre şi zgrunţuroase, pe care se înalţă arbuşti stufoşi de glicină. Prin vitrine se vede stratul gros de praf aşternut peste suprafeţele acoperite cu cearşafuri, care sclipeşte în aer atunci când bate soarele. Deasupra uşii se află o marchiză decolorată, vărgată ca o acadea, şi o firmă pe care scrie **PATEURILE DOAMNEI PUMPKIN,** deşi nu s-a mai făcut niciun pateu de mulţi ani aici. Deasupra patiseriei se găseşte un apartament cândva modest, înţesat acum cu tot felul de kitsch-uri, o încercare zadarnică a noului proprietar de a mai înfrumuseţa cămăruţele anoste. Doar una dintre odăi a rămas neatinsă de noul locatar, o oază de linişte plină de amintiri.

Lottie Pumpkin locuieşte la mansardă pe Bethesda Hill la numărul 12, în St Ives, împreună cu mama ei vitregă, Beady. Acolo şi-a creat un sanctuar, ascuns în intimitatea mansardei, de unde se vede marea. E o cameră cu duşumea care scârţâie, pereţi acoperiţi cu fotografii de când era mică şi cărţi cu o mulţime de basme. Dar astăzi urmează să-şi părăsească odaia şi casa din Cornwall. Astăzi se va muta la Rosewood Hali.

- Lottie!

Vocea stridentă a lui Beady a răsunat în urechile lui Lottie, iar aceasta a încremenit în timp ce termina de împachetat.

- Da? a răspuns ea, închizând ochii strâns fără să vrea. Mama vitregă a lui Lottie auzise mişcare şi a apărut în

prag. Pe faţă avea o mască verde cremoasă, iar părul ei roşu era ascuns sub un prosop înfăşurat în jurul capului. Beady era o femeie uluitor de frumoasă, foarte atentă la înfăţişarea ei. De asemenea, era mult prea tânără pentru a fi împovărată cu responsabilitatea de a avea grijă de Lottie, şi era extraordinar din partea ei că alesese să-şi sacrifice viaţa pentru copilul altcuiva, dar nu pierdea nicio ocazie să-i amintească lui Lottie ce noroc avusese cu ea.

- Am uitat complet că pleci azi! a spus ea, ca şi cum ar fi fost ceva foarte amuzant în asta.

Lottie i-a zâmbit frumos, cu zâmbetul acela pe care îl exersase de o mie de ori.

- Nu-i nimic, am...

Dar Beady a întrerupt-o râzând pe înfundate.

- Adică, cum naiba am uitat? M-ai înnebunit cu şcoala asta - a râs din nou -, deşi, dacă te primesc şi pe tine, înseamnă că nu e chiar *atât* de prestigioasă.

Lottie s-a schimbat la faţă, şi lui Beady i-a pierit râsul.

- Glumesc, Lottie. Nu mai pune şi tu la inimă toate alea.

Lottie a continuat să zâmbească, încercând chiar să râdă, dar Beady îşi îndreptase privirea spre cele două valize roz de pe jos.

- Sunt cam mari. Sper că nu te aştepţi să te duc eu. Asta ar fi prea de tot.

Şi Beady i-a aruncat o privire jignită, ca şi cum ar fi fost mult prea răbdătoare cu ea.

- Nu, e OK, a răspuns Lottie, încercând să fie cât mai drăguţă cu putinţă.

S-o supere pe Beady era ultimul lucru pe care şi-l dorea: ştia cât de greu îi fusese să aibă grijă de ea după ce-i murise mama. Nu voia decât să-i facă viaţa mai uşoară.

- Mă duc Ollie şi mama lui, a adăugat ea.

Beady a ridicat din sprânceană, nemulţumită.

- Foarte frumos din partea lor. Sper c-o să ai grijă să-i arăţi mamei lui că îi eşti recunoscătoare.

- Bineînţeles, a răspuns Lottie dând din cap, ceea ce pe Beady a părut să o mulţumească.

- Bine, păi, atunci...

Beady a tăcut şi s-a uitat prin cameră, ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima dată. Şi-a muşcat buza de jos şi a privit-o din nou pe Lottie, măsurând-o din cap până-n picioare, după care a tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva.

- Ai muncit mult pentru asta... Sper să nu fii dezamăgită.

Lottie a înghiţit în sec. Ştia că Beady era fericită că intrase la Rosewood; asta însemna că, în sfârşit, putea avea casa numai pentru ea. Rosewood nu era doar o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale, ci şi cel mai frumos cadou pe care i-l putea face mamei pe care o avea acum.

- Mersi mult, a răspuns Lottie.

Beady a făcut un gest cu mâna, ca şi cum n-avea niciun rost să vorbească despre asta.

- În fine, eu trebuie să mă duc să mă spăl pe faţă acum. Drum bun!

De îndată ce a plecat, Lottie s-a întors repede la bagaje, dar n-a trecut mult şi a fost întreruptă din nou.

- Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? a răsunat în cameră vocea sarcastică a lui Ollie.

Stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate, şi o privea pe Lottie cum îşi împacheta ultimele lucruri din cameră.

- Ollie! a exclamat Lottie, ducându-şi mâna la piept, speriată de apariţia neaşteptată a celui mai bun prieten al ei. Cum ai ajuns aici sus? Şi de câte ori ţi-am zis să baţi la uşă?

Lottie gâfâia uşor de la efortul pe care-l făcuse ca să-n-dese toate lucrurile în valiză. Ollie împlinise paisprezece ani, la fel ca ea, dar, deşi era mai înalt, avea tot faţa aia de copil, care ei îi aducea aminte de când mâncaseră îngheţată pe plajă şi de o mulţime de alte lucruri frumoase.

- A trebuit să mă strecor pe lângă vrăjitoarea cea rea. Ştii că i s-a făcut, în sfârşit, pielea verde? a zis Ollie, cu un zâmbet diabolic.

Lottie a chicotit, dar nu putea să nu ia în seamă ce-i spusese mai devreme. S-a uitat la rochia ei, netezind-o stânjenită.

- Ce-au hainele astea? a întrebat ea supărată.

Ollie a început să râdă, cu rânjetul lui şmecheresc. Pe blugi avea eternele smocuri de păr de câine, de care nu părea să se sinchisească prea mult.

- Nu sunt puţin cam elegante pentru prima zi de şcoală?

- Prea *elegante*?! Lui Lottie nu-i venea să creadă că putea **sări** iasă din gură ceva atât de ridicol. Nimic nu e *prea elegant* pentru Rosewood Hali. Nu trebuie să fac notă discor-

dantă. Nu pot să fiu dată la o parte din cauza hainelor încă din prima zi! a spus Lottie, curăţând o murdărie inexistentă de pe gulerul de la rochie. Probabil că acolo majoritatea au croitorii lor, care le fac haine din aur sau din mai ştiu eu ce.

Ollie a intrat nonşalant în cameră, s-a aşezat pe pat şi a-nceput să se uite în jur, strângând din buze. De obicei atât de plină de viaţă de la ciudăţeniile pe care le făcea Lottie, acum, când toate lucrurile fuseseră înghesuite în două valize roz, odaia nu mai avea niciun farmec.

- Ce să zic, a spus Ollie, băgând mâna în buzunar, dacă poţi să nu te mai gândeşti câteva clipe la ce vor crede ceilalţi despre tine... A scos un plic mototolit şi o fotografie veche polaroid, pe care Lottie a recunoscut-o imediat - era de pe peretele din camera lui. Astea sunt pentru tine, a adăugat el.

Lottie s-a întins după ele, dar Ollie şi-a tras repede mâna şi le-a ascuns la spate.

- N-ai voie să deschizi scrisoarea până nu ajungi în tren.

Lottie a dat din cap cu un zâmbet exasperat, iar el i-a pus încet în palmă ambele daruri. Era o fotografie pe care o văzuse de mii de ori: ei doi pe plajă, mânjiţi pe nas cu îngheţată şi râzând cu gura până la urechi. Culorile se şterseseră, căpătând o nuanţă de sepia, dar diadema lui Lottie şi coarnele lui Ollie erau încă acolo. Când erau mici, avuseseră o perioadă în care nu se mai dezlipeau de ele. Ollie era spiri- duşul Puck din piesa lui Shakespeare *Visul unei nopţi de vară,* pe care o văzuseră într-o seară pe plajă. Fusese absolut fascinat de toate poznele pe care le făcea personajul

fără să pățească nimic şi se gândise că putea şi el să fie neastâmpărat şi să scape uşor dacă purta coarne. în schimb, diadema lui Lottie avea o poveste mai tristă. Acum degetul îi rămăsese pe diadema din fotografie, şi a avut o mică strângere de inimă când şi-a amintit de ziua în care a primit-o.

- Te las puţin, să-ţi iei rămas-bun, a spus Ollie, după care a ridicat uşor cele două valize şi le-a dus jos, la maşină.

După ce a rămas singură, Lottie a pus gânditoare darurile alături de cele mai importante lucruri ale ei, pe care le aşezase pe pat, ca să nu le uite. Le-a băgat în geantă pe rând: mai întâi fotografia decolorată şi scrisoarea, apoi caietul ei preferat de desen, cel mai bun prieten al său de pluş, Domnul Truffles, o fotografie înrămată cu mama ei, Marguerite, în roba de la absolvire şi, în cele din urmă - părând din cu totul alt film -, o diademă în formă de semilună, cel mai de preţ lucru pe care îl avea. Lui Lottie îi luase o oră să-şi împacheteze întreaga viaţă în două valize roz, un rucsac din denim şi o geantă mică de umăr cu o baretă albă, groasă. S-a uitat prin camera goală acum.

„Am reuşit, mamă", s-a gândit ea. „Am intrat, aşa cum am promis, la Rosewood."(T[9] ^

Pentru Lottie (prinţesa onorifică din St Ives)
Am impresia că abia dacă te-am văzut anul ăsta, când ai învăţat aşa de mult, iar acum pleci în *celălalt capăt al ţării. Nu va fi la fel fără tine, dar* sunt convins *că o să ai o mulţime de peripeţii, cât pentru amândoi.*
Am vrut să-ţi iau o carte cu basme ca dar de rămas-bun, pentru că ştiu cât de mult îţi plac, dar mi-a fost teamă că le ai pe toate deja, aşa că m-am gândit să-ţi dau, în schimb, poza asta ca să-ţi aducă aminte de mine în fiecare zi-
De-abia aştept să-mi povesteşti despre toate chestiile grozave pe care le faci la Rosewood. Sunt aşa de mândru de tine că ai intrat acolo, deşi o să-mi lipseşti mult - pauză ca să plâng puţin -, DAR CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ MĂ LAŞI SINGUR ÎN VĂGĂUNA ASTA PLINĂ DE TURIŞTI?!! TRĂDĂTOAREOH! (Vezi ce mecanism de apărare am, cum mă transform şi mă înfurii când sunt *trist?)*
Prietenul tău,
Ollie
P.S. Când vii, adu-mi o coroană de aur sau ceva - cred că o să primeşti una la sosire ;)

Lottie a zâmbit când a recitit scrisoarea de la prietenul ei cel mai bun şi şi-a îngăduit o clipă de nostalgie la gândul că îşi lăsase în urmă viaţa modestă din Cornwall. S-a uitat pe

fereastră la zona rurală plină de verdeaţă pe lângă care trecea şi s-a gândit la ziua în care îşi depusese dosarul de candidatură la Rosewood Hali. Cu cinci ani în urmă îi promisese mamei sale că avea să facă tot posibilul să intre acolo. În noaptea dinainte fusese furtună, şi afară era totul rece şi ud. Mama ei zăcea învelită cu patru pături, numai piele şi os, slăbită de boala care o mistuia, dar în ochi i se citea o forţă extraordinară. Se uitase la Lottie şi îi zâmbise, cu zâmbetul ei cald, atât de familiar.

„Tu poţi să faci orice îţi pui în minte, mica mea prinţesă!"

Procesul de selecţie fusese dur şi deloc încurajator. Rosewood accepta foarte rar solicitanţi de bursă, şi doar dacă dovedeau un potenţial remarcabil; era o şcoală care îşi făcuse din excelenţă un titlu de glorie. Nu era genul de instituţie de învăţământ la care pur şi simplu te hotărai să te duci; nu puteai doar să iei o broşură şi să spui că vrei să mergi acolo. Şi, cum Lottie locuia doar cu mama ei vitregă în fosta patiserie a mamei sale răposate, nu avea de unde să scoată banii pentru taxele şcolare. Dar se ambiţionase. Muncise neobosit, renunţase la întâlnirile cu prietenii şi la pasiunile ei, trezindu-se dimineaţa devreme pentru a-şi face toate treburile prin casă înainte de a se închide în cameră ca să înveţe. Tot timpul visase la ziua în care avea să intre pe poarta de la Rosewood alături de copiii care reprezentau elita. Gata să schimbe lumea, bineînţeles.

- Ne apropiem de Rosewood Central. Vă rugăm să vă asiguraţi că aveţi asupra dumneavoastră toate obiectele personale înainte de a părăsi trenul.

În vreme ce îşi lua valizele, Lottie s-a întrebat o clipă dacă avea să fie singura de la Rosewood care venea cu transportul în comun. Se gândea că cei mai mulţi dintre elevi aveau maşină, dar pe harta şcolii, care ei şi lui Ollie le luase multe ore pentru a o descifra, văzuseră ceva care semăna cu o pistă de aterizare; oare elevii chiar veneau cu elicopterul? Oare ar fi trebuit să meargă şi ea cu elicopterul? Ştia că era un gând prostesc, dar reuşise să-i aducă aminte de cât de diferită era de toţi ceilalţi.

Devenind dintr-odată foarte neliniştită, a pipăit geanta după diadema în formă de semilună. Mama sa era o povestitoare minunată şi îi citea în fiecare seară, la culcare. *Cenuşăreasa* era povestea preferată a lui Lottie, aşa că o rugase să-i citească toate versiunile pe care le găsea, fascinată apoi de diferenţele dintre ele. Mama îi explicase că basmele, la fel ca toate lucrurile din lume, evoluaseră şi fuseseră adaptate, dar lui Lottie cel mai mult îi plăcea ideea generală că în lume există bunătate. Indiferent de variantă, prinţesa era întotdeauna bună, ceea ce îşi dorea şi Lottie mai mult decât orice. Astfel, când a împlinit şapte ani, mama ei i-a dăruit o diademă de argint, moştenire de familie, cu o semilună în vârf. Fusese transmisă din generaţie în generaţie în familia Pumpkin, împărtăşind şi ea moştenirea Rosewood Hali.

Peisajul de afară a dispărut, şi lui Lottie i-a venit în minte ziua în care a împlinit şapte ani.

- Această diademă i-a fost dăruită unuia dintre strămoşii noştri, care a avut privilegiul de a studia la Rosewood cu sute de ani în urmă. El a dat-o mai departe, şi,

în cele din urmă, bunicul mi-a dăruit-o mie. într-o zi, dacă vei avea şi tu copii, poţi să le-o dăruieşti lor.

Lottie abia auzea cuvintele mamei, neputând să-şi ia ochii de la obiectul din cutie.

îşi aşezase cu grijă diadema pe cap, dar, din păcate, căp- şorul ei era pur şi simplu... prea mic. Diadema căzuse imediat, aterizând pe duşumeaua tare din living şi părând total nelalocul ei printre duiumul de copii îmbuibaţi cu tort. Sensibilă din fire, Lottie începuse să plângă. Dar nu neapărat pentru că diadema nu-i venea bine, ci pentru că acest obiect splendid, atât de frumos, atât de nelalocul lui în căsuţa aceea modestă, făcea totul să pară extrem de banal. Părea să strălucească cu o măreţie sclipitoare, şi totuşi, lumina pe care o reflecta nu reuşea decât să arate cât de modestă era lumea din jur.

- Iar plânge Lottie! bombănise unul dintre copiii de la petrecere.

- Taci din gură, Kate, spusese Ollie. Nu fi rea doar pentru că n-ai câştigat Dă pachetul mai departe[1].

- CÂNTECUL S-A OPRIT LA MINE!

Acest schimb de replici aprins nu făcuse decât să o necăjească şi mai tare pe Lottie - acum şi invitaţii erau supăraţi. Tocmai când era gata-gata să izbucnească în hohote, de parc-

[1] **Joc care se joacă, în general, la petrecerile de aniversare, în care un cadou înfăşurat în tot atâtea straturi de hârtie câţi jucători sunt trebuie dat de la unul la altul pe un fundal muzical, muzica fiind oprită de altcineva la intervale aleatorii. Atunci când este oprită, jucătorul care are pachetul trebuie să rupă primul strat de hârtie, după care jocul se reia, până când pachetul este desfăcut complet, cel.care rupe ultimul strat câştigând obiectul împachetat, (n.red.)**

ar fi fost sfârşitul lumii, apăruse mama ei pentru a rezolva situaţia.

- OK, liniştiţi-vă cu toţii. Kate, îţi dau ceva bun dacă îl laşi pe Thomas să-şi păstreze premiul de la joc, iar tu, Lottie, poţi să-ţi prinzi diadema cu astea.

Marguerite băgase mâna în buzunarul de la şorţ şi îi întinsese două agrafe de păr în formă de crocodil.

- La drept vorbind, copii, diadema asta este, de fapt, foarte specială. O ridicase, şi Lottie observase cât de firesc arăta în mâna ei. Vedeţi voi, diadema asta are puteri magice.

Toţi copiii se liniştiseră într-o clipă, aşteptând cu nerăbdare una dintre fermecătoarele poveşti ale lui Marguerite.

- Cine poartă această diademă poate realiza tot ce îşi pune în minte, iar atingerea ei îi dăruieşte celei care o poartă toate calităţile minunate ale unei prinţese.

În vreme ce vorbea, Marguerite Pumpkin îi prinsese cu grijă diadema lui Lottie pe cap, aranjându-i cu grijă părul pentru a ascunde agrafele.

- Ia să vedem, care sunt cele trei calităţi ale unei prinţese la care ne putem gândi? Se uitase la copii, dar toţi deveniseră sfioşi, aşa cum se întâmplă adeseori cu copiii atunci când li se pun întrebări. Ce ziceţi de curaj? Credeţi că prinţesele sunt curajoase?

Ei dăduseră din cap.

- Şi mai cum?

- Â... ă... frumoase! izbucnise Ollie.

Marguerite chicotise încet, impresionată de sinceritatea lui nevinovată.

- Păi, da, sunt frumoase, de multe ori, dar asta vine dinăuntrul lor, pentru că sunt...

întinsese mâna, invitându-i pe ei să continue.

- Sunt bune! zisese Kate, zâmbindu-i lui Lottie.
- Da, Kate, aşa e, şi mai cum?

încurajată de zâmbetul lui Kate, Lottie se hotărâse să spună şi ea:

- Nu renunţă niciodată la visurile lor.
- Excelent, Lottie! Şi asta cum înseamnă că sunt?
- AIURITE! strigase Ollie.

Toată lumea râsese, cu excepţia lui Lottie, care pur şi simplu îşi băduse ochii peste cap.

- Ăăă... de nădejde? sugerase Charlie.

Urmase un moment de tăcere, în care copiii continuaseră cu „ăăă"-uri, încercând să se gândească la un cuvânt potrivit. Până când îi trecuse prin minte lui Lottie, ca un fulger. Era atât de limpede; cuvintele astea păruseră din- tr-odată cele mai puternice şi importante din lume şi aveau s-o schimbe pentru totdeauna.

- *De neoprit.*

în clipa în care le rostise, Lottie ştiuse că asta era puterea pe care voia să i-o dea diadema: puterea de a nu renunţa niciodată, de a fi o forţă de neoprit a binelui, fie că le convenea sau nu celorlalţi.

Părea aşa de ciudat că trecuseră şapte ani de când o primise. Viaţa ei se schimbase foarte mult după ce se prăpădise mama sa, doi ani mai târziu, şi uneori încă îi era greu să creadă că nu era doar un vis trist, îngrozitor. A scuturat din cap, alungându-şi gândurile negre, şi a pus fotografia la loc în

geantă, după care a luat diadema şi a strâns-o tare, mângâind uşor pietricelele preţioase de pe ea. Ar fi vrut să şi-o pună pe cap, dar până cobora din tren nu putea decât s-o atingă.

Apoi şi-a spus, aşa cum îşi spunea întotdeauna: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Putea să facă asta. Avea să se integreze. Avea să reuşească la Rosewood, aşa cum îi promisese mamei sale.

- Rosewood Central. Pentru Rosewood Hali, coborâţi aici.

Lottie şi-a luat valizele, hotărâtă. Era gata să înceapă un nou capitol magic din viaţa ei şi avea să demonstreze că locul său era aici.Lottie a luat de la gară un microbuz care mergea la şcoală. Maşina a lăsat-o la intrare, o poartă dublă impresionantă, din fier forjat, împodobită cu literele „R" şi „H", în zidul masiv care îngrădea curtea Rosewood Hali. Porţile dădeau spre o construcţie mare, cu o intrare acoperită, sub care se adunau toţi elevii care veneau. Acoperişul era susţinut de stâlpi de piatră, decoraţi cu spini şi trandafiri sculptaţi cu minuţiozitate. Vântul care sufla printre stâlpi scotea un şuierat ciudat, ca o sirenă, care îi dădea lui Lottie un fior plăcut pe şira spinării.

S-a uitat în jur şi s-a speriat puţin când i-a văzut pe ceilalţi elevi şi şirul nesfârşit de maşini luxoase. Lottie a recunoscut câteva mărci pentru că stătuse mult cu Ollie; era sigură că acestuia i s-ar fi scurs ochii doar dacă le-ar fi văzut. Nimeni nu-şi ducea singur bagajul, şi cei mai mulţi sporovăiau cu entuziasm sau stăteau cu ochii în telefoane, cât mai puteau, înainte să le predea, la începutul trimestrului.

Rosewood primea elevi începând cu vârsta de unsprezece ani, aşa că probabil mulţi copii se cunoşteau deja, ceea ce o făcea pe Lottie să se simtă şi mai exclusă. Lottie s-a dus să-i mulţumească şoferului, dar o pală de vânt neaşteptat de puternică a trecut printre stâlpi, acoperind sporovăiala copiilor. Şi atunci a văzut-o.

0 siluetă misterioasă pe margine.

În spatele maşinii care o adusese acolo se afla o fată înaltă şi slabă, cu părul scurt, negru ca pana corbului, îmbrăcată cu o geacă neagră de piele cam jerpelită şi cu o cutie de chitară atârnată pe umăr într-o doară. Nu arăta deloc ca ceilalţi; în fata aceea se ascundea o pasiune arzătoare - ca un nor de furtună, negru şi mohorât. Scotea cu uşurinţă nişte valize din portbagajul unei maşini mici; şoferul a vrut să o ajute, dar ea nu l-a lăsat, făcându-i semn cu mâna să-şi vadă de treabă, aşa că a rămas deoparte, cu un aer posomorât. Lottie nu-i putea vedea faţa, pentru că avea nişte ochelari de soare enormi. Brusc, a simţit instinctiv nevoia de a se uita mai bine la ea. Era ca şi cum între ele ar fi existat o energie stranie, ceva care pe Lottie o atrăgea ca un magnet. Dar, înainte să-şi dea seama de ce i se părea atât de cunoscută, vederea i-a fost blocată de un teanc de cărţi cu picioare.

- Scuzaţi-mă, scuze, permiteţi-mi să trec!

La care Lottie s-a grăbit imediat să îşi tragă valizele din drum. Nu mai văzuse niciodată o fată atât de măruntă cărând atâtea lucruri. Părea că ar fi putut să le răstoarne în orice clipă, şi totuşi, reuşea cumva să rămână stăpână pe situaţie, fiind mult mai puternică, evident, decât s-ar fi zis. Chiar dacă

nu i se vedea faţa din cauza teancului de cărţi şi cutii, Lottie a zărit nişte bucle negre. Cum naiba ştia pe unde să meargă era un adevărat mister. A ocolit-o pe Lottie chiar în clipa în care nişte elevi din anul al şaptelea[1] au trecut în fugă pe lângă ele, ca şi cum ar fi calculat perfect fiecare mişcare.

- *Salutarei*

Lottie a tresărit când din spatele teancului de cărţi şi de cutii a apărut chipul unei fete cu un zâmbet larg şi doi ochi căprui măriţi de o pereche de ochelari rotunzi cu lentile groase, făcând-o pe Lottie să se gândească imediat la o bufniţă. Micuţa fată-bufniţă s-a uitat în jos la valizele ei.

- Trebuie să fii nouă la Rosewood... ce palpitant! A ridicat privirea spre Lottie, studiind-o curioasă, apoi chipul i s-a luminat din nou de un zâmbet şi a râs. îmi place de-votamentul tău faţă de roz, a adăugat, arătând din cap spre rochia, valizele şi accesoriile lui Lottie.

Lottie a simţit că se înroşeşte, o reacţie involuntară care îi dădea bătăi de cap de când era mică.

- Mulţumesc, m-am...
- Se pare că ai un eritem facial idiopatic serios.

Fata-bufniţă s-a aplecat ca să se uite mai bine la faţa ei, ceea ce pe Lottie a făcut-o să se dea în spate involuntar şi să se uite chiorâş la ea. Ştia că are un vocabular destul de bogat, dar asta o depăşea.

[1] **în sistemul educaţional britanic, al şaptelea an de învăţământ obligatoriu şi primul de gimnaziu este corespunzător clasei a cincea în sistemul românesc, (n.red.)**

- Mă refer la roşeaţă. De fapt, chiar are farmec; deşi poate fi un prim simptom al rozaceei eritematotelangiectatice...

în timp ce fata-bufniţă continua să îndruge verzi şi uscate, Lottie o urma pe alee spre intrarea în şcoală, dând prosteşte din cap.

Uitându-se în jur, deja simţea că intrase în altă lume. Pe alee erau trei arcade de piatră. Când au trecut pe sub ele, Lottie a zărit în partea de sus a fiecăreia câte un portret gravat în bronz, recunoscând figurile celor care contribuiseră în mare măsură la prestigiul Rosewood Hali: Florence Ivy, în mijloc, Balthazar Conch, în stânga, iar în dreapta, gemenii Shray şi Sana Stratus. Toţi erau încruntaţi, iar gravitatea privirii lor iscoditoare a făcut-o pe Lottie să înghită, fără să vrea, în sec.

„Fii curajoasă", şi-a spus ea în gând.

- Mie, una, mi se pare drăguţ, dar, dacă eşti cumva predispusă la eritrofobie, ar putea fi o problemă.

Fata-bufniţă a chicotit în barbă şi s-a întors zâmbind spre ea. Lui Lottie i-a trebuit o clipă ca să-şi dea seama că terminase de vorbit şi că era rândul ei să spună ceva.

- Eritrofobie? a întrebat.

Trebuia să ştie ce înseamnă? Oare tocmai se făcuse de râs?

Fata-bufniţă s-a uitat lung la ea înainte de a izbucni pe neaşteptate din nou în râs. Chicotea aşa de drăgălaş, încât lui Lottie i s-a părut că o lingea un căţeluş.

- Scuze, chiar băteam câmpii. Uite...

Fata a făcut o mişcare ciudată, trecându-şi bagajele într-o singură mână.

Lottie era sigură că totul avea să cadă de data asta, dar, spre surprinderea ei, teancul a rămas drept, ca într-o reprezentaţie bizară de circ. Fata-bufniţă a băgat mâna liberă în buzunar şi a scos o bucăţică de hârtie.

- Eu sunt Binah, a spus ea.

Lottie a luat hârtia şi şi-a dat seama imediat că era o carte de vizită. O CARTE DE VIZITA? Aveau paisprezece ani; de ce îi trebuia cuiva de paisprezece ani o carte de vizită?

Binah Fae

Asistent bibliotecar voluntar Pentru consiliere la diverse materii şi pregătire suplimentară, trimiteţi, vă rog, toate cererile prin poştă la: Binah Fae, Stratus 304B, Rosewood Hali, Oxfordshire

Pentru o clipă, pe Lottie a luat-o groaza; oare avea şi ea nevoie de o carte de vizită? Aşa se făcea printre copiii din „înalta societate"?

S-a străduit să răspundă:

- încântată, Binah. Eu sunt Charlotte... dar spune-mi, te rog, Lottie.

S-a rugat ca prenumele să fie de ajuns, şi, spre uşurarea ei, Binah i-a zâmbit din toată inima. Toate gândurile pe care şi le făcuse când o văzuse pe fata îmbrăcată în piele au dispărut când a văzut privirea caldă a lui Binah.

- îmi pare bine, Lottie, a spus ea.

Cele două fete au ieşit de sub ultima arcadă, şi Lottie a făcut exact ce a făcut şi Binah, încredinţându-şi bagajele unei femei dintr-o maşinuţă de golf, spunându-şi numele şi clasa şi privind cum lucrurile îi dispar în sus, pe dealul vast, spre clădirea principală a şcolii. Apoi s-a întors încet, privind de jur împrejur. în spate era gardul masiv de piatră; în dreapta şi în stânga, dispărând după clădirile îndepărtate, sc aflau bătrânii palisandri care dădeau numele şcoliil. Aleea era mărginită de trandafiri de toate culorile şi speciile, care nu înfloreau pur şi simplu, ci păreau să aibă o aură magică, secretă.

Aleea care urca ducea la o arcadă de piatră prin care se intra în curtea recepţiei. La intrare era o uşă dublă de stejar, încadrată de o boltă de piatră, pe care erau sculptate nişte ramuri cu spini. Rămurelele delicate urcau pentru a dezvălui numele fiecărei case Rosewood - Ivy, Conch şi Stratus -, ordinea lor reflectând ceea ce simbolizau în sloganul şcolii: „Onest, hotărât, inventiv" Deasupra lor erau nişte litere aurii imense cu care scria: ROSEWOOD HALL - ŞCOALĂ PENTRU EXCELENŢĂ.

Lottie s-a oprit o clipă, şi vorbele mamei sale vitrege i-au răsunat în minte: „Sper să nu fii dezamăgită."

Lottie a şovăit doar o secundă, atrăgându-i însă lui Binah atenţia.

- Te simţi bine? a întrebat-o aceasta, lăsându-şi capul într-o parte.

l în engleză, *rosewood* înseamnă „palisandru", copac exotic cu lemn negru-violet şi parfumat, din care se face mobilă fină; lemn de trandafir. (n.red.)

- Sunt doar... Lottie a tăcut, nevrând să recunoască ce tulburător era să vadă şcoala pentru prima oară. Obosită după drumul ăsta lung, a încheiat ea.

Dacă ar fi ştiut ce efect de domino aveau să aibă acele cuvinte!

- Eşti din altă ţară? a întrebat Binah, revenindu-i entuziasmul.

-Da.

„Stai puţin, ce? A zis «ţară» sau «ţinut»?"

- Asta e minunat! Avem aşa de mulţi elevi din alte ţări; o să te acomodezi fără probleme!

- Stai puţin, cred că... a încercat Lottie să o întrerupă, să explice că era doar din alt comitat, din Cornwall, dar Binah a continuat foarte încântată.

- Nu, nu, nu-ţi face griji! Binah i-a aruncat un zâmbet radios, arătându-şi dinţii strălucitori ca nişte perle şi ameţind-o puţin. Eşti nouă la Rosewood, şi cred că e de datoria mea să ştiu totul, ca să pot ajuta pe toată lumea.

Lottie a clipit de câteva ori, uimită de cât de mult îi aminteau cuvintele lui Binah de propria dorinţă de a face bine. Apoi şi-a adus repede aminte de ce spusese şi a dat să corecteze neînţelegerea, dar Binah se uita acum în spate, mijind ochii.

- Şi, apropo de lucrurile pe care ar trebui să le ştii, iată trei dintre ele.

Lottie s-a uitat şi ea în spate şi a văzut trei elevi îmbrăcaţi impecabil, care se îndreptau spre ele.

Una dintre fete avea o cafea cu gheaţă într-o mână, iar în cealaltă, un telefon, la care vorbea furioasă. Purta o haină de blană bogată, şi Lottie a zărit câteva logouri faimoase pe hainele ei. Fata asta ar fi putut trece uşor drept o păpuşă Bărbie brunetă care prinsese viaţă. Ceilalţi erau un băiat şi o fată, care păreau să se mişte în oglindă; arătau aproape identic şi probabil că erau gemeni. Erau ca nişte turturele strălucitoare, îmbrăcaţi aproape complet în alb.

- *Bina!*i! a strigat geamăna cu un ţipăt ascuţit, repezindu-se în faţă pentru a o strânge tare în braţe.

Binah a îmbrăţişat-o şi ea, după care toţi au părut să o observe pe Lottie în acelaşi timp.

- Anastacia, Lola, Micky, faceţi cunoştinţă cu Lottie. li de peste hotare.

Lottie a oftat în sinea ei, rugându-se să nu vrea nimeni să - i vadă paşaportul. Bărbie a spus un „pa" răstit la telefon şi apoi s-a întors spre Lottie.

- încântată! a spus ea fără ezitare şi cu un vag accent franţuzesc, întinzându-i mâna. Lottie i-a strâns mâna încet, constatând cât de rece era. îmi place rochia ta.

Lottie s-a înroşit, dându-şi seama că fata nu avea probabil nici cea mai vagă idee cât de bine o făcuse să se simtă şi cât o liniştise acel compliment neînsemnat.

- O, mulţu...

Dar, înainte să termine, Bărbie i-a tăiat vorba, spunând:

- OK, eu zic că ne-am întreţinut destul. M-am plictisit să pierd vremea pe-aici, mai bine mă duc să mă asigur că nu-mi maltratează nimeni bagajele.

Gemenii au chicotit încet.

Binah s-a aplecat spre Lottie şi i-a şoptit la ureche:

- Ea e Anastacia, fiica ambasadorului francez. E foarte amuzantă.

Lottie a dat din cap, urmărindu-i pe Anastacia şi pe ceilalţi doi cum treceau agale pe sub arcadă. Şi totuşi, simţea că nu se poate duce după ei. Era copleşită de parfumul greu care părea să plutească în jur. Amestecul de lavandă şi trandafiri dădea aerului o consistenţă densă, ca de vis, făcând-o să se simtă ca şi cum ar fi intrat într-o altă lume. A ridicat privirea spre clădirea care se înălţa în faţă şi a avut senzaţia că şcoala o chema, ispitind-o cu atmosfera ei nemaiîntâlnită. îi fusese scris să ajungă acolo, simţea asta până în măduva oaselor. Diadema pe care o avea în geantă îi dădea curaj. Reuşise cu adevărat. Reuşise să ajungă la Rosewood. în acea clipă, şi-a dat seama că teama ei nu era că şcoala avea s-o dezamăgească pe ea, ci că ea avea să fie marea dezamăgire a şcolii.

- *Aliezi* Unii vor să ajungă la Rosewood înainte să-nceapă să-i caute moartea pe-acasă, mulţumesc.

Vocea Anastaciei a răsunat în urechile lui Lottie, smulgând-o din visare şi făcând-o să o ia din loc.

- Ce faci? a întrebat-o Anastacia.

N-am nici cea mai vagă idee, a răspuns Lottie, călcând pentru prima oară în Rosewood Hali
.(T⁹

Uşile grele cu lambriuri de stejar de la intrarea în superba recepţie erau larg deschise pentru a-i primi pe elevii, vechi şi noi, care se revărsau înăuntru, toţi zumzăind de entuziasm ca nişte albinuţe dichisite într-un stup. Felul ciudat în care lumina cădea pe sub arcada de piatră din spatele lui Lottie, ca nişte stropi, îi dădea impresia că întreaga curte era o pictură, că păşise pragul spre o altă lume.

- Festivitatea de deschidere şi artificiile sunt abia diseară târziu, a explicat Binah, aşa că poate vrei să mergi în cameră, să te instalezi şi să te odihneşti puţin, poate şi să-ţi probezi uniforma. Ne putem întâlni pe urmă.

Stăteau toţi cinci la coadă pentru înregistrare, şi Binah scosese un document mare şi frumos legat, pe care Lottie l-a recunoscut - primise şi ea unul la fel, dar, în vreme ce al ei era violet, al lui Binah era galben.

- La ce casă ai fost repartizată după testul de aptitudini?

Micky, Lola şi chiar şi Anastacia au ciulit urechile dintr-odată şi s-au întors cu toţii în aşteptarea răspunsului lui Lottie.

Pe lângă cererea de înscriere, Lottie trebu ise să completeze un test-grilă de aptitudini plin de întrebări care începeau cu „Dacă", pentru a stabili ce casă ar fi fost mai potrivită pentru ea.

- Eu sunt la Florence Ivy.

Ceilalţi au schimbat între ei o privire, şi Lottie s-a întrebat dacă nu cumva spusese vreo prostie.

Binah a râs şi a bătut-o pe umăr, ceea ce ar fi părut aroganţă dacă ar fi venit din partea altcuiva, dar zâmbetul ei sincer a împiedicat-o s-o ia ca pe-o insultă.

- Scuze, scuze! Noi nu le spunem niciodată tot numele. Doar Ivy, Conch şi Stratus, atât.

Lottie nu s-a putut abţine să roşească iar.

- Văd că tu eşti în Stratus... a spus ea, arătând spre caietele galbene ale lui Binah.

- Cest *n'importe quoi,* a întrerupt-o Anastacia, cu faţa ascunsă de ochelarii de soare.

Lottie nu ştia prea multă franceză, dat tot şi-a dat seama că Anastacia spusese ceva de genul „Prostii"

- Binah a fost unul dintre puţinii elevi din toată istoria şcolii căruia i s-au oferit toate cele trei case - şi, dintr-un motiv necunoscut, ea a ales Stratus în loc de Conch, a explicat Anastacia.

- Hei! a exclamat Lola, părând sincer jignită.

- N-o lua personal, Lola. Doar că totuşi Conch este cea mai bună casă, iar roşul este cea mai bună culoare.

Lola şi Micky şi-au dat amândoi odată ochii peste cap, evident obişnuiţi cu remarcile Anastaciei.

Binah a ridicat din umeri spre Lottie, încercând să se poarte ca şi cum nu era mare lucru să fii bine-venit în oricare dintre cele trei case Rosewood, dar în zâmbetul ei timid se vedea că ştia prea bine, de fapt, ce chestie impresionantă era.

La capătul rândului, un elev de serviciu de la Ivy, cu un ecuson violet pe care scria **FREDDIE BUTTERFIELD**, i-a reţinut

telefonul până la sfârşitul trimestrului şi i-a înmânat un alt pachet de informaţii. Lottie ştiuse că aşa se va întâmpla - telefoanele erau strict interzise în timpul şcolii şi tot a avut impresia că renunţa la o parte din fiinţa sa. De când murise mama ei, învăţase atât de mult, încât nu avusese timp pentru prieteni, aşa că Ollie era singurul cu care mai schimba câte un mesaj. Nu putea nici măcar să-i trimită un e-mail, pentru că folosirea internetului era foarte atent monitorizată. Gândul că nu putea să ia uşor legătura cu el o cam neliniştea, dar a reuşit să se stăpânească.

- Bine ai venit la Rosewood, Miss... Pumpkin!

Lottie s-a simţit puţin stânjenită când băiatul a ezitat la numele ei de familie[1], dar şi-a revenit repede.

- În punga asta sunt câteva daruri din partea şcolii; de asemenea, cheile de la camera ta şi cârdul de acces în căminul Ivy. Toate celelalte lucruri necesare le vei găsi în cameră. Îţi vei primi telefonul înapoi la sfârşitul trimestrului. Mulţumesc. O zi frumoasă.

După ton, părea că la începutul zilei fusese plin de entuziasm, dar acum se chinuia să pară vesel, după ce trebuise să repete placa asta pentru mulţi alţi elevi.

Au ieşit din recepţie şi s-au despărţit de Anastacia, care a pornit spre un pod, în direcţa casei Conch, însoţită de o fată blondă cu părul creţ care părea să o fi aşteptat. Lottie a urmărit curioasă cum Anastacia a strâns-o pe fata blondă în braţe. Aproape că s-a întrebat dacă îşi imagina doar; părea atât de ciudat pentru fata pe care tocmai o cunoscuse să-şi arate atât de deschis sentimentele.

[1] **în limba engleză,** *pumpkin* **înseamnă „dovleac", (n.tr.)**

Binah a dus-o apoi într-un tur pitoresc de vizitare a şcolii. Au trecut pe lângă Stratus Side, căminul casei Stratus, care, aşa cum îi sugera şi numele[l], se afla în cel mai de sus corp al şcolii. Cum era şi firesc, casa Stratus era reprezentată de şoimul de iarnă, un simbol al ingeniozităţii, care era gravat pe o plăcuţă deasupra intrării în clădire. Acolo i-au lăsat pe gemeni, care i-au făcut lui Lottie cu mâna în acelaşi timp înainte de a urca.

Imediat ce au ajuns în zona principală a şcolii, Binah a început pe neaşteptate să-i ţină un discurs despre clădirile pe lângă care treceau. Buzele ei se mişcau mai repede decât putea Lottie ţine pasul şi folosea atât de multe cuvinte, încât aproape că părea o altă limbă.

- Designul complex al ferestrelor din sala de festivităţi este o pastişă deliberată a stilurilor gotice din secolul al optsprezecelea...

Lottie a dat din cap. Oare toţi elevii de la Rosewood vorbeau aşa de elevat?

Anastacia spusese că Binah era singura care fusese acceptată în oricare dintre cele trei case, şi Lottie a simţit brusc o ambiţie arzătoare.

„Vreau să fiu şi eu aşa deşteaptă!"

îşi dorea să-şi folosească timpul la Rosewood muncind cât mai mult, ca s-o facă mândră pe mama ei.

După ce au ieşit din zona clădirilor principale, care nu fusese nici pe departe o scurtă plimbare, şi Lottie se bucura

l în limba engleză, *side* **înseamnă şi „povârniş", „versant" (n.tr.).**

că nu trebuise să-şi care şi bagajele, au luat-o pe o alee pietruită, ceea ce însemna că se apropiau de căminul Ivy. Cam la un sfert din drum pe deal, cuibărită printre rododendroni deşi care mărgineau pădurea Rosewood, se înălţa o clădire maiestuoasă de piatră. Dincolo de poarta din fier forjat era Ivy Wood, noul ei cămin. îi plăcea şi, la cât era de mare, semăna cu un hotel - şi chiar era aproape ca un hotel. Lottie citise că, pe lângă numeroasele camere cu baie proprie, Ivy Wood avea recepţie, bucătărie, sală de mese, bibliotecă şi camere de studiu. Pereţii cenuşii de piatră erau acoperiţi de iederă, care se agăţa de ei în mănunchiuri încâlcite, pe laturile clădirii. Pe marginea aleii din faţă erau tufe mari de glicină, care acopereau foişoare din spaliere. Şi iat-o acolo: casa ei pentru următorii patru ani.

- Ce fel de arhitectură predomină în ţara ta?

întrebarea neaşteptată a trezit-o pe Lottie din visare. S-a uitat la Binah, şi glasul i s-a oprit în gât; avea să fie total umilitor să-i spună că a fost o neînţelegere, dar trebuia să o facă. Acum era şansa ei.

- Eu...

Dar asta a fost tot ce a apucat să rostească.

- Vai, uite, nu-i aşa că e minunat?

Binah a bătut din palme încântată.

Lottie s-a uitat în sus, şi privirea i-a fost atrasă de iazul aflat în mijlocul grădinii de la Ivy. Acolo era statuia de bronz a unui cerb, cu coarnele răsfirate deasupra capului ca o coroană, uitându-se fix la ea cu o privire ciudat de familiară.

Binah a oftat cu nostalgie şi a dus-o pe Lottie la statuie.

- îl cheamă Ryley. El e paznicul de la Rosewood şi simbolul casei tale.

Lottie şi-a dat seama că nu-i era deloc uşor să-şi ia ochii de la el. Din nou şi-a amintit că uitase să o lămurească pe Binah în legătură cu neînţelegerea de mai devreme, aproape ca şi cum cerbul încerca să-i distragă atenţia intenţionat.

- Haide! Binah a întins mâna şi a mângâiat-o uşor în palmă cu degetul mare, luând-o de lângă Ryley şi ducând-o spre intrarea în cămin. Hai să te înregistrezi şi să-ţi iei camera în primire. Probabil că eşti obosită după atâta drum.

Lottie a oftat în sinea ei. Să se afle la Rosewood era deja total epuizant, şi nici măcar nu începuse cursurile.

Binah a condus-o la uşa căminului şi a lăsat-o acolo, după ce i-a dat indicaţii clare pentru a se putea întâlni mai târziu.

- O să te iau de la poarta Ivy Wood diseară la şapte şi o să te duc la cortul miracolelor ca să-i cunoşti şi pe ceilalţi. Dacă ai nevoie de ajutor după ce plec eu, administratoarea casei tale este profesoara Devine... Binah s-a oprit o clipă, cu un deget pe buze, gândindu-se. Deşi n-o să fie pe-aici, pentru că face turul de orientare, dar sunt sigură că unul dintre elevii de serviciu te va ajuta cu plăcere.

Lottie memorase cu religiozitate numele tuturor profesorilor şi ale directorilor, dar, dintre toţi, cu cea mai mare nerăbdare aştepta să o cunoască pe profesoara Adina Devine, directoarea adjunctă şi administratoarea casei Ivy.

Ollie făcuse nenumărate „glume" pe seama numelui ei „de vrăjitoare[1]". Lottie îi amintise atunci că ei nu-i prea plăceau glumele despre numele oamenilor şi îi spusese că „sună mai mult ca un nume de zână bună, dar mersi oricum"

- Ai noroc, profesoara Devine e o femeie uluitoare, a spus Binah, cu un zâmbet larg. Ai grijă doar să nu o superi. Uneori ţipă de se sparg geamurile.

Lottie a înghiţit în sec la acest gând; nu reacţiona prea bine când se ţipa la ea.

Binah a îmbrăţişat-o scurt, iar Lottie s-a trezit cuprin- zând-o în braţe şi strângând-o tare, dându-şi seama că nu voia să plece. O ajutase deja atât de mult şi se temea că fără ca avea să se simtă complet pierdută.

- Mulţumesc mult, Binah.

A mai strâns-o o dată înainte de a pleca.

Binah i-a zâmbit din nou cu dinţii ei strălucitori, făcând-o să se simtă mai bine.

- O să te adaptezi foarte repede, Lottie. Cred că eşti exact ce îi trebuie şcolii ăsteia.

După care a zbughit-o spre căminul Stratus.

Lui Lottie i se părea ciudat acum, că nu o mai avea pe Binah în preajmă. Totul părea mult mai mare decât cu câteva minute în urmă şi a început să se simtă din nou singură şi stingheră.

„Fii curajoasă."

Când a intrat în cămin, a dat peste o recepţie frumos decorată, cu un portret mare, cu ramă de stejar, al unei femei

[1] **Aluzie la cuvântul** *divine,* **pronunțat ca** *Devine,* **care în engleză înseamnă „a ghici", „a prezice", dar și „divin" (n.red.)**

micuţe, dar cu un aer sever, cu părul negru şi îmbrăcată în violet, având alături de ea un cerb. Era, desigur, Florence Ivy. De acolo, din tablou, se încrunta la oameni, cerând să fie luată în serios şi inspirând ambiţie tuturor celor care o priveau.

„N-o să te dezamăgesc, Miss Ivy!"

La recepţie stătea o elevă de serviciu, o fată durdulie cu părul roşcat, cu un ecuson pe care scria **ELIZA LOOPER.**

I-a zâmbit lui Lottie şi a înregistrat-o. în jurul Elizei plutea o aromă de turtă dulce, şi faţa ei plină de pistrui părea o mică hartă a constelaţiilor. Spre deosebire de Freddie mai devreme, ea părea să se bucure sincer că putea fi de ajutor.

- Mă bucur mult să te cunosc, Lottie!

I-a întins o broşurică pe care scria, cu litere frumoase, **ORARUL TRIMESTRULUI.**

- Acesta e orarul tău definitiv. Vei afla cu cine vei fi în companie, adică cei alături de care vei participa la majoritatea cursurilor...

Lottie a dat din cap. Deja studiase structura orelor de la Rosewood. Fiecare an era împărţit în companii de aproximativ douăzeci de elevi, toţi din aceeaşi casă. La cele mai multe cursuri se participa cu aceeaşi companie, şi Lottie se ruga să facă parte dintr-un grup drăguţ.

- Dacă vrei să trimiţi şi să primeşti scrisori, adresa cutiei tale poştale se află în pachetul de informaţii şi poţi trimite şi primi colete mari la mesageria de lângă clădirea Stratus.

Lottie a dat din nou din cap; cercetase de un milion de ori sistemul poştal împreună cu Ollie, promiţându-i că vor găsi o cale de a ţine legătura.

- Ai camera 221. Colega ta de cameră a sosit acum vreo jumătate de oră. Şi ea e nouă, aşa că, dacă vreuna dintre voi are întrebări, anunţaţi-mă, a spus Eliza, zâmbind radios.

„Colegă de cameră!" Cuvintele au răsunat ca un semnal de alarmă în mintea lui Lottie. Cum putuse să uite că urma să o cunoască pe *colega ei de cameră?* Fata cu care avea să-şi petreacă cel puţin următorii doi ani în aceeaşi cameră. A urcat două rânduri de trepte şi a ajuns la camera 221, aflată în capătul coridorului. Uşa era în faţă, mare şi albă, iar pe ea scânteiau trei cifre aurii. A tras adânc aer în piept, făcându-şi curaj.

Primul lucru pe care l-a remarcat când a deschis uşa a fost cât de mare era camera; prin comparaţie, odaia ei din Cornwall părea o debara. Avea chiar şi balcon, unul dintre avantajele de a fi la etaj. De o parte şi de alta a camerei erau două paturi duble albe, cu cadru de metal; între ele se afla un covor persan mare, violet, perfect centrat pe duşumeaua lăcuită. Aşa cum se aşteptase, noua ei uniformă ecosez de la Ivy, şi ea violetă, era întinsă pe patul gol, aşteptând-o pe ea. Patul şi pereţii goi au încântat-o; avea libertatea de a decora cum voia.

Totuşi, când s-a uitat la partea din cameră care era deja ocupată, ceva i s-a părut cam ciudat. Era complet goală, cu excepţia unui afiş înrămat al filmului *Rebel fără cauză,* agăţat pe perete. Colega ei de cameră nici măcar nu se obosise să-şi

pună aşternutul. În schimb, zăcea tolănită pe saltea, cu o carte pe faţă.

Oare... dormea?

Lottie era încă agitată după toate câte se întâmplaseră, încă de dimineaţă, şi totuşi, iat-o pe fata aceea care trăgea un pui de somn. A avut un sentiment straniu de nerăbdare. Ştia că ar trebui să o lase să doarmă, dar nu s-a putut abţine. A pus mâna pe clanţă şi a trântit uşa.

Fata s-a ridicat brusc în capul oaselor, iar cartea i-a căzut de pe faţă, scoţând la iveală un păr negru scurt şi nişte ochi negri pătrunzători, care păreau să se uite direct în sufletul lui Lottie.

Lui Lottie nu i-a venit să creadă. Era ea, fata pe care o văzuse la poartă

- .Tu erai, a şoptit Lottie.

Dacă la prima vedere această fată misterioasă i se păruse fermecătoare, de aproape era ca un vulcan. Emana nesupunere prin toţi porii. Haos şi anarhie în formă umană. Ele două nu puteau fi mai diferite de-atât. Pentru fiecare însuşire a lui Lottie, ea avea una total opusă. Şi totuşi, i se părea ciudat de cunoscută, dar nu ştia de ce.

Avea o atitudine îndrăzneaţă şi o dezinvoltură de invidiat, care pe Lottie o făceau să se simtă timidă şi stângace. I s-a părut chiar că avea părul vopsit; părea prea negru pentru a fi natural. Era machiată strident şi purta un tricou cu o trupă de care ea nu auzise niciodată, dar pe care s-a gândit dintr-odată că ar fi trebuit să o ştie.

-Ce?

- Bună, scuze... Bună! Lottie se bâlbâia, încercând cu disperare să şteargă orice urmă de stânjeneală din momentul în care rămăsese cu gura căscată. Ne... ne cunoaştem?

Fata s-a schimbat la faţă şi a mijit ochii, zâmbind din colţul gurii aproape sfidător.

- Puţin probabil, a răspuns ea, ridicând o sprânceană ca un superstar din anii optzeci.

Lottie s-a înroşit imediat, dar nu şi-a putut da seama de ce.

Fata i-a întins mâna. Până şi mâinile lor erau complet J Merite. Brăţările ei jerpelite şi oja neagră sărită de pe unghiile crăpate au făcut-o pe Lottie să se simtă stânjenită de inclusul ei de aur cu fundiţă şi manichiura îngrijită, roz.

- E u sunt Ellie, Ellie Wolf[1].

[1] **în engleză,** *wolf* **înseamnă „lup", (n.tr.)**

Lottie i-a întins şi ea mâna şi, când s-au atins, s-au curentat, ceea ce pe Lottie a făcut-o să tresară, dar nu i s-a părut ;işa de rău.

- Lottie... Lottie Pumpkin, a răspuns.
- Pumpkin?

Lottie s-a pregătit sufleteşte pentru avalanşa de glume pe seama numelui ei ciudat de familie, la care trebuia să râdă, chiar dacă nu i se păreau amuzante, dar s-a bucurat când Ellie a zâmbit doar.

- Drăguţ.

Pe fereastra de la balcon, lumina cădea pe gâtul ei delicat şi pe medalionul de argint în formă de romb care avea în centru un cap de lup.

Lottie s-a înroşit iar şi a lăsat, fără să vrea, privirea în jos.

- Mulţumesc, a spus ea.

În cameră s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar Lottie a simţit că trebuie să spargă gheaţa.

- Ştii în ce companie eşti? a întrebat ea cu entuziasm, spunându-şi apoi imediat că trebuie să se calmeze ca să nu pară prea interesată.
- în Epsilon, cred, a răspuns Ellie indiferentă, răsturnându-şi în pat una dintre genţi.
- ŞI EU!

„Ce zisesem eu adineauri, să nu par prea interesată?" s-a mustrat Lottie în sinea ei, dar Ellie s-a întors şi i-a zâmbit din colţul gurii, ca şi cum ar fi socotit entuziasmul ei înduioşător.

Lottie s-a simţit dintr-odată foarte stingheră, dar Ellie nu a părut să observe şi a început să scotocească printre obiectele de pe pat.

Lui Lottie nu i-a luat prea mult ca să-şi aranjeze partea de cameră aşa cum voia. întotdeauna se pricepuse la decorare şi avea de când se ştia albume cu decupaje din reviste şi caiete de schiţe. Acasă, în Cornwall, în mansarda de deasupra patiseriei, pereţii camerei sale erau acoperiţi cu desene, fotografii polaroid prinse cu cârlige de rufe, becu- leţe şi o ghirlandă de steguleţe colorate în nuanţe pastel. Era colţişorul ei de rai, în care se putea refugia oricând.

A zâmbit în sinea ei, scuturându-şi mâinile de praf şi admirându-şi opera. Era perfect. Aşternuturile trandafirii, ghivecele mici cu trandafiraşi roz, lumânările de pe rafturi în păhărelele lor colorate de sticlă. Totul se asorta perfect cu mobila albă cu violet de la Ivy pe care o văzuse într-o broşură pe site-ul şcolii. îşi adusese şi cele mai frumoase cărţi de basme cartonate, împreună cu o serie de volume broşate, toată papetăria şi pe Domnul Truffles, porcuşorul ei de pluş, care părea să se simtă foarte bine printre pernele decorative. Da, reuşise! Se mutase în mod oficial şi făcuse ca locul acesta să fie al ei...

Lottie s-a întors, rămânând cu gura căscată la haosul din cealaltă jumătate a camerei, care arăta ca după război. Dacă n-ar fi fost de faţă, ar fi crezut că explodase o bombă. Teancuri de CD-uri şi DVD-uri erau aruncate pe jos. „Cine mai are CD-uri în epoca asta?" Haine închise la culoare zăceau mototolite grămadă lângă munţi de cărţi şi hârtii cu colţurile îndoite. Era cea mai dezordonată cameră pe care o văzuse

vreodată, şi nu fusese locuită nici măcar o zi. Singurul lucru pe care Ellie se obosise să-l aşeze cu grijă era o fotografie înrămată cu ea, cu limba scoasă, ţinându-l pe după umeri pe un băiat care părea foarte agasat, în costum negru.

După ce se gândise în fel şi chip cum să-şi aranjeze camera de cămin, lui Lottie nici nu-i trecuse prin cap că o să aibă o colegă de cameră... îngălată.

În mijlocul haosului stătea Ellie, întinsă pe burtă cu picioarele încrucişate, în bocancii ei mari şi negri, aplecată peste un sudoku neterminat, cu o cască într-o ureche şi părul în ochi.

- Interesant decor!

Lottie a încercat să spună asta pe un ton vesel, dar în vorbele ei s-a simţit o notă involuntară de enervare.

Ellie a ridicat încet privirea, şi-a scos casca şi a lăsat-o să atârne peste pat.

- Ce...? Uau! Şi-a dat părul din ochi şi a scos un fluierat prelung de uimire când a văzut camera. Tu ai făcut asta? a zis ea, mai mult uluită decât impresionată.

- Pentru mine e foarte important să fie frumos, a răspuns încet Lottie, aluzia - spera ea - fiind limpede ca lumina zilei.

- Ha! Ellie şi-a dat jos picioarele din pat. O! Probabil că stilul meu eclectic nu prea e genul tău.

Vocea îi era plină de sarcasm, iar farmecul de mai devreme îi fusese şters de o aroganţă care lui Lottie nu prea îi plăcea.

- Păi... a început ea, neştiind prea bine cum să abordeze situaţia, când tot ce voia să spună, de fapt, era exact ce îi spusese şi lui Ollie într-o situaţie asemănătoare: „Fă-ţi curat,

animalule!" Dacă vrei, pot să te-ajut să aranjezi, nu mă deranjează.

Ellie s-a ridicat în picioare şi şi-a încrucişat braţele în faţa lui Lottie, care îşi pusese, hotărâtă, mâinile în şolduri.

- Să înţeleg că mă pui să fac ordine? a spus Ellie pe un ton indignat.

- Doar n-o să vină vreun spiriduş să facă, nu? a răspuns Lottie, surprinsă şi ea de sarcasmul ei, care nu-i stătea deloc în fire.

Ellie a pufnit într-un râs ironic.

- Păi, te-ai gândit că poate mie aşa îmi place?

Îi făcea plăcere să o enerveze pe Lottie. S-a dus la patul ei aranjat perfect şi l-a înşfăcat pe Domnul Truffles.

- Hei! a exclamat Lottie. Ai grijă cu el!

- Calm, calm, a răspuns Ellie, aruncându-l pe umăr. Vreau doar să-l folosesc ca să echilibrez puţin situaţia... dat fiind că în mod clar nu-ţi place... *estetica* mea.

A rostit cuvântul încet, prelungind silabele şi descriind în aer cu degetele nişte ghilimele.

Lottie era îngrozită de orice fel de confruntare, aşa că a privit în tăcere cum Ellie îl aşază pe Domnul Truffles în vârful unei grămezi de troace de lângă patul ei.

- Tadaaa! Ellie a zâmbit larg. Acum ai o cameră perfectă.

Lottie a privit-o lung, cu gura căscată. îşi bătea joc de ea! A simţit că îi dau lacrimile. Se obişnuise cu dispreţul şi bătaia de joc după ce locuise cu Beady, dar nu îşi imaginase vreodată că avea să se confrunte cu ele şi la Rosewood. A tras aer adânc în piept şi a urmat ritualul mental care o

ajutase să treacă peste atât de multe până atunci. A închis ochii şi şi-a imaginat că poartă diadema de la mama sa. „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Era hotărâtă să nu cedeze.

- Ellie, nu e amuzant. Lottie a încercat să pară cât se poate de categorică, dar nu era obişnuită să folosească un ton autoritar. Dă-mi-l înapoi, a spus, întinzând mâna.

Ellie s-a întors din nou spre ea şi a ridicat dintr-o sprânceană.

- Vino să-l iei, a răspuns ea, aşezându-se pe jos. Sau, şi mai bine, de ce nu vii aici cu mine, la groapa asta de gunoi? I-a făcut semn lui Lottie să se aşeze lângă ea. Sau nu vrei să-ţi murdăreşti rochiţa?

Lottie şi-a dat seama că observaţia asta o deranja cel mai mult. Fusese atât de fericită după ce Anastacia îi lăudase rochia pentru care trebuise să economisească atât de mult, dar acum Ellie îi stricase bucuria cu cuvintele ei batjocoritoare.

Ellie s-a întins pe mormanul de lucruri de pe jos şi a început să facă un îngeraş, devenind una cu troacele ei.

- Ellie, încetează, o să...

Dar era prea târziu; Ellie a dat cu mâna peste grămada de lucruri în vârful căreia se afla Domnul Truffles, răsturnând cutia de cola de pe podea şi transformând totul într-un talmeş-balmeş de chestii umede şi lipicioase.

- Ups!

Ellie s-a ridicat în fund şi a rămas cu ochii la lichidul negricios cu bule care se întindea pe jos spre Lottie, fără să încerce să-l oprească. Lottie a văzut cu groază că un strop aterizase pe piciorul Domnului Truffles şi l-a ridicat repede.

- „Ups"! Ce vrei să spui cu „ups"?

Lottie a simţit că îşi pierde cumpătul. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să o facă să se simtă aşa. Era ca şi cum îi ardea tot corpul şi şi-a dat seama că era pentru prima dată de la moartea mamei sale când era furioasă. Era ca şi cum toate emoţiile negative pe care şi le înăbuşise o viaţă întreagă erau pe cale să explodeze.

Ellie nu a spus nimic, ridicând doar din umeri.

- Uf, bine! Lottie s-a repezit în baie, scrâşnind din dinţi ca să nu ţipe, şi a înşfăcat un prosop. Dacă tu nu vrei să cureţi mizeria asta, atunci o s-o fac eu!

S-a apucat să şteargă lichidul închis la culoare, ignorând cu stoicism nepăsarea lui Ellie.

-Relaxează-te! Fraaate! Ellie şi-a luat o carte de pe jos şi s-a aşezat din nou în pat, cu picioarele încrucişate, dân- du-şi, senină, o şuviţă din ochi. Sigur ai tu o servitoare sau ceva care să vină să cureţe.

A chicotit în barbă, şi Lottie a simţit cum i se strânge stomacul.

„Până aici!"

Era clar că Ellie căuta cearta cu lumânarea, şi Lottie nu accepta să aibă nimeni idei preconcepute despre ea. Văzând-o pe Ellie tolănită în pat, Lottie a simţit că-ncepe să clocotească de nervi.

- Uite ce e, nu ştiu ce idee ţi-ai făcut tu despre mine, dar eu chiar am muncit din greu ca să ajung la şcoala asta. Nu-mi permit să plătesc taxele şi a trebuit să fiu cât mai bună, aşa că ai putea şi tu să păstrezi curăţenia în partea ta de cameră măcar în prima zi. Lottie a trântit prosopul pe patul lui Ellie. A, şi chiar ai dreptate, nu vreau să-mi stric rochia, pentru că, spre deosebire de alţii, nu-mi permit luxul să mă doară-n cot de lucruri.

Auzind acestea, lui Ellie i-a pierit zâmbetul.

A urmat o tăcere lungă şi stânjenitoare. Lottie nici nu mai ţinea minte de când nu mai fusese atât de sinceră. S-a uitat la Ellie, brusc îngrozită de repercusiuni, dar, spre surprinderea ei, a văzut pe chipul său ceva care părea un regret sincer.

- Nu... nu mi-am dat seama...

Ellie a întors privirea, trecându-şi mâinile prin păr, singurul lucru de care era ea-n stare probabil pentru a-şi arăta stânjeneala.

Lottie şi-a deschis pumnii, după ce îi ţinuse strânşi, cu mâinile pe lângă corp, fără să-şi dea seama. Apoi s-a uitat la ceasul de pe perete - cum zbura timpul! Era şapte fără cinci, şi mai avea doar cinci minute până la întâlnirea cu Binah.

Privirea ruşinată a lui Ellie a impresionat-o într-un fel pe care nu şi—L putea explica prea bine şi a simţit că între ele tocmai se petrecuse ceva important. „Fii bună", şi-a spus ea şi şi-a vărsat toată frustrarea printr-un oftat prelung.

- Vii la focurile de artificii? Ellie s-a uitat la ea surprinsă, era evident că nu se aşteptase la schimbarea aceea bruscă de ton. Eu mă duc cu nişte colegi pe care i-am cunoscut mai devreme... Sigur n-ar fi nicio problemă dacă ai veni şi tu.

Ellie s-a uitat gânditoare la Lottie o clipă, apoi a întors privirea, şi părul i-a venit din nou în ochi.

- Mai bine nu. Chiar sunt obosită după drum şi... Ellie a început să se joace cu medalionul de la gât. Probabil că ar trebui totuşi să fac puţină ordine.

S-a întors cu faţa spre Lottie când a rostit ultimele cuvinte şi i-a zâmbit ca şi cum i-ar fi cerut scuze.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, lui Lottie i s-a strâns inima la gândul de a o lăsa singură acum, chiar şi după felul stânjenitor în care se cunoscuseră. Trecuseră mulţi ani de când nu o mai supărase cineva, şi încă aştepta, inconştient, ca noua cunoştinţă să o pedepsească pentru că izbucnise aşa. Dar Ellie nu a făcut-o. În schimb, s-a uitat la ea într-un fel care a făcut-o să simtă că o înţelegea perfect şi să-şi ducă, involuntar, mâna la piept.

- Mulţumesc.

Lottie a fost surprinsă de propria replică, nefiind prea sigură pentru ce îi mulţumea.

Ellie i-a zâmbit, şi Lottie a simţit că între ele tocmai fusese încheiat un armistiţiu tacit.

4

Nicio problemă.Binah a luat-o pe Lottie de la poarta Ivy Wood, aşa cum stabiliseră, şi au trecut împreună un pod, spre cortul miracolelor. Lottie şi-a luat gândul de la ciorovăiala cu Ellie, încercând să găsească o soluţie ca să lămurească neînţelegerea privind sosirea ei din altă ţară şi să explice de ce se simţise prea stânjenită ca să clarifice lucrurile mai devreme.

Din fericire, felul în care arăta şcoala seara i-a mai abătut gândul de la grijile ei. Surprinzător, era şi mai spectaculoasă noaptea, cu lumânările ei pâlpâitoare şi blânde care le călăuzeau de-a lungul aleilor. Când au ajuns la cort, Lottie a înţeles imediat de ce i se spunea aşa. Grinzile de lemn erau ascunse de sute de trandafiri care făceau acoperişul să pară că plutește. înăuntru, în zona cu scaune, se aflau Anastacia, care purta ochelari de soare chiar şi noaptea, Lola şi Micky, amândoi mâncând acadele, şi un băiat cu pielea închisă la culoare, pe care Lottie nu-l ştia.

În timp ce se îndrepta spre ei, l-a auzit pe acesta spunând:

- Eu tot cred că ar trebui să pună stingerea mai târziu, la zece, pentru elevii din anul al zecelea. Ar trebui să facă plângere cineva.

Anastacia a râs de el.

- Te rog, Raphael, n-ai decât, şi să ne spui şi nouă ce iese a cincizecea oară.

Discuţia a fost întreruptă când le-au văzut pe Binah şi pe Lottie apropiindu-se.

- Hei, Lottie!

Lola s-a repezit la ea şi a îmbrăţişat-o tare, de parcă ar fi fost prietene de-o viaţă. Lottie a simţit un miros dulce, ca de pudră de bebeluşi, când a strâns-o în braţe.

- Lottie, el e Raphael. Raphael, ea e Lottie.

Raphael a făcut o plecăciune teatrală.

- E o plăcere să vă cunosc, Miss...
- Pumpkin, a spus Binah.

Raphael a chicotit încet.

- Binah, de-abia a-nceput anul, mai aşteaptă şi tu cu glumele astea ciudate, a spus el, îndreptându-se.

Vorbea cu un uşor accent american, pe care Lottie nu-l putea localiza.

- Nu, chiar aşa mă cheamă, a spus ea, simţind cum se înroşeşte, şi s-a rugat să nu o mai întrebe nimeni nimic despre asta.
- OK, lume! a strigat dintr-odată Anastacia. Discursul profesoarei Devine începe în douăzeci de minute, şi Saskia ne-a păstrat un loc bun la focul de artificii. Să mergem!

Toată lumea şi-a luat rucsacurile şi a pornit spre locul de unde aveau să urmărească artificiile. Lottie nu a putut să nu se întrebe dacă Anastacia nu cumva spusese asta ca să abată atenţia de la ea, dar să fi fost ea oare atât de grijulie?

Pe când se îndreptau spre pajiştea unde aveau să fie ţinute discursurile, Micky şi-a băgat în buzunar băţul de la acadea şi a desfăcut imediat alta. Văzând că Lottie se uită la el, a întrebat-o:

- Vrei şi tu?

A scos un pumn de acadele din buzunar şi i le-a întins. Lottie a luat una din politeţe şi a pus-o în rucsac, pentru mai târziu.

- Sunt Tompkins, i-a şoptit Binah la ureche, făcând-o să tresară. Acadelele... şi Lola şi Micky, şi ei sunt Tompkins.

Lui Lottie i-a luat câteva clipe să se prindă ce îi spunea Binah. Gemenii chiar se numeau Tompkins? Tompkins făcea cele mai scumpe şi bune dulciuri din lume. Nu era de mirare că Micky era aşa de înnebunit după dulciuri. Şi deodată, Lottie şi-a dat seama de ce îi aminteau gemenii, cu părul lor izbitor de alb, obrajii rozalii şi buzele închise la culoare. Erau ca nişte bastonaşe de zahăr umane.

În vreme ce Lottie procesa această nouă informaţie, toată lumea s-a oprit în mijlocul unei mulţimi de elevi, iar în faţa lor se afla fata cu părul creţ pe care o îmbrăţişase Anastacia. Coama de păr şi corpul subţire dădeau senzaţia că e cea mai înaltă dintre toţi, iar ţinuta o făcea să pară şi blândă, şi impunătoare în acelaşi timp. Purta o eşarfă roşie cu simbolul ursului al casei Conch, ceea ce însemna că era şefă de an.

A cercetat-o o clipă pe Lottie, apoi a zâmbit.

- Deci, ea e noua elevă de la Ivy de care mi-ai spus, Anastacia.

„Ea trebuie să fie Saskia", s-a gândit Lottie, întrebân- du-se ce-i mai spusese oare Anastacia despre ea. I-a zâmbit politicos, şi fata i-a zâmbit şi ea, cu o privire nedumerită, după care i-a întins o sacoşă cu cărţi şi a întrebat-o:

- Poţi să-mi ţii asta o clipă?

Ăăă, sigur, nicio problemă.Lottie a luai sacoşa şi a văzut cum Saskia se scotoceşte prin buzunar, apoi scoate o carte de vizită şi i-o întinde, luându-i sacoşa înapoi.

Lottie a oftat în sinea ei. „Chiar trebuie să-mi fac şi eu nişte cărţi de vizită!"

- Eu sunt Saskia, a spus ea, întinzând o mână bronzată. Şefa anului al unsprezecelea, casa Conch.

I-a spus-o ca şi cum nu era mare lucru, dar Lottie ştia că asta însemna că avea multă putere în şcoală.

- Eu sunt Lottie, a răspuns ea, simţindu-se deodată foarte stânjenită.

- Ce nume drăguţ! Saskia i-a aruncat o privire piezişă Anastaciei. Sper că Ani se poartă frumos cu tine; noi suntem prietene din copilărie, aşa că...

înainte să mai spună ceva, Anastacia a venit repede şi s-a postat lângă Saskia, care i-a aruncat lui Lottie un zâmbet cu subînţeles şi a chicotit.

în vreme ce se aşezau, Lottie a observat câţiva adulţi în costume negre răsfiraţi din loc în loc, care aveau un aer foarte serios. în mod inexplicabil, o făceau să se simtă agitată. Păreau să emane pericol. Ce naiba căutau într-o şcoală?

- Cine sunt toţi oamenii ăia în uniforme negre? a întrebat Lottie curioasă.

- Nu ştii?

Raphael părea aşa de şocat, încât ai fi zis că Lottie tocmai îi spusese că nu ştie să numere până la trei, dar Binah a intervenit repede:

- Sunt bodyguarzi, a spus ea. După cum ştii, există aici o mulţime de copii de oameni importanţi...

- Am auzit că unii dintre ei sunt partizani, a întrerupt-o Raphael.

Lottie a observat că Anastacia s-a uitat o fracţiune de secundă peste ochelari, apoi a lăsat repede privirea în jos.

Lottie, bineînţeles, habar nu avea despre ce era vorba.

- Ce e un partizan?

La această întrebare nevinovată, toată lumea a întors capul spre ea. Micky rămăsese efectiv cu gura căscată, iar acadeaua îi căzuse din gură, ceea ce ar fi părut comic, dar acum doar o făcea pe Lottie să se simtă extrem de încurcată. Saskia a ridicat dintr-o sprânceană, cu o faţă impenetrabilă. Lottie a încercat să găsească o cale de a ieşi din această situaţie, dar nu i-a venit nicio idee.

- De unde ziceai că vii? a întrebat Anastacia pe un ton rece.

„Rahat!"

Lottie a deschis gura, dar n-a putut rosti niciun cuvânt. A simţit cum i se umezesc palmele. „Asta e - acum e momentul să clarifici totul şi să le spui despre neînţelegere. Fă-o! Repede!"

- Nu sunt...

- Elevi ai şcolii Rosewood, bine aţi venit!

O voce melodioasă a răsunat peste pajişte, captând imediat atenţia tuturor. Lottie s-a întors şi a văzut o doamnă indoneziană, de vreo patruzeci şi ceva de ani, îmbrăcată într-un costum alb, cu o broşă violetă în formă de trandafir prinsă în piept. Stătea în mijlocul scenei, cu braţele deschise, de parcă ar fi salutat întreaga lume. Profesoara Adina Devine era tot atât de fascinantă în persoană pe cât fusese în mintea lui Lottie. Avea o aură de putere. A zâmbit spre elevii şi profesorii de la Rosewood, iar în ochii săi era atâta căldură, încât Lottie a simţit că acea privire i se adresa ei. Costumul alb impecabil al profesoarei Devine, luminat de reflectoarele de pe scenă,

părea să strălucească în întuneric, iar umbrele lungi care se intersectau în spatele ei păreau nişte aripi irizante uriaşe. Lottie s-a uitat la ceilalţi elevi şi a văzut că toţi erau la fel de fascinaţi ca şi ea de directoarea adjunctă. În stânga profesoarei Devine se afla o femeie corpolentă, cu părul lung şi bogat, plină de bijuterii şi cu un trandafir galben în mână, iar în dreapta ei era o femeie înaltă, cu capul ras, pielea de culoarea abanosului şi o privire tăioasă, care avea un trandafir roşu: administratoarele de la Stratus şi, respectiv, Conch. Iar în spatele lor, abia zărindu-se în întuneric, era un bărbat solid, care semăna cu un bob fiert de fasole, scund şi roşu la faţă. Lottie l-a recunoscut imediat pe profesorul Croak, directorul şcolii Rosewood, un individ fantastic de anost lângă aceste trei forţe ale naturii.

Acum, că avea toată atenţia audienţei, profesoara Devine a vorbit mai departe:

- înainte să continuăm cu festivităţile, trebuie să vă informez că piscina exterioară de lângă casa Conch este în renovare şi accesul la ea este strict interzis până după Crăciun. Mă aştept ca toată lumea să respecte această regulă, altfel vor exista sancţiuni serioase.

A urmat o pauză în care a aruncat mulţimii o privire severă, care spunea cât de înfricoşătoare putea fi. După care şi-a reluat, mulţumită, discursul:

- Onest, hotărât şi inventiv! Aceştia sunt cei trei stâlpi ai Rosewood Hali, iar fiecare casă este păstrătoarea unuia dintre ei, şi fiecare stâlp îi susţine pe ceilalţi. La Rosewood Hali avem credinţa că fiecare elev, profesor, casă şi companie trebuie să se bazeze pe celelalte pentru a atinge excelenţa. Fiecare casă are nevoie de celelalte pentru a-şi

atinge cu adevărat potenţialul şi doar prin unitatea tuturor acestor stâlpi ai năzuinţei vom prospera.

„Bună, curajoasă, de neoprit." „Onestă, hotărâtă, inventivă." Lottie nu putea să nu simtă că propria ei mantră şi dorinţa arzătoare de a reuşi se potriveau de minune aici, la această şcoală.

- Pentru cei care se întorc la noi după vacanţa de vară, suntem încântaţi să vă primim din nou, şi vă încurajez şi mă aştept să munciţi din greu pentru a avea rezultate şi mai bune decât anul trecut. Pentru cei care sunt nou-veniţi, vă spun „bun venit" şi vă rog să vă uitaţi o clipă în jur, la colegii voştri. Lottie s-a conformat şi s-a întors spre Lola şi Micky, care i-au zâmbit larg şi au făcut semnul păcii. Printre colegii voştri se află un izvor de potenţial nesfârşit. Unul dintre voi ar putea fi într-o zi şef de stat, campion olimpic, laureat al premiului Nobel pentru pace. La aceste cuvinte, Raphael a făcut o mică plecăciune spre Binah, iar ea a mimat o acceptare plină de modestie, ceea ce i-a făcut pe Lottie şi pe ceilalţi să-şi înăbuşe râsul. Nu risipiţi potenţialul pe care îl aveţi în voi. Această şcoală e nerăbdătoare să vă vadă împlinindu-vă într-un mod excepţional: folosiţi-vă cu înţelepciune timpul petrecut aici; folosiţi-vă timpul petrecut aici pentru a deveni extraordinari şi, mai presus de orice, nu renunţaţi niciodată nici la visurile voastre sau la ceilalţi. „De neoprit." Vă mulţumesc tuturor şi vă urez un an bun la Rosewood!

Lottie a rămas uluită o clipă, cât profesoara Devine părăsea scena într-o revărsare de alb imaculat. Directorul Croak i-a făcut semn din cap şi a înaintat spre mijlocul scenei, cu un zâmbet voios, adăugând repede:

- Distracţie plăcută la focul de artificii!

Apoi a coborât şi le-a urmat pe femei.

Toată lumea a ridicat privirea când primele artificii au izbucnit într-o explozie fantastică de galben. Au fost urmate repede de o succesiune de artificii multicolore, care s-au stins pe cer. Lottie a respirat încet, dându-şi seama abia atunci că îşi ţinuse răsuflarea.

- Sunt ca nişte asasini profesionişti, i-a şoptit Binah la ureche lui Lottie, făcând-o din nou să tresară surprinsă. Partizanii, adică. Sunt pregătiţi de mici în multe domenii, de la limbi străine la arte marţiale, şi sunt repartizaţi câte unui membru al unei familii sau grup important. Şi nu se dau în lături de la *nimic* pentru a-i proteja.

Lottie aproape că uitase de discuţia despre partizani, atât de captivată fusese de discursul profesoarei Devine. Ideea unor bodyguarzi pregătiţi în secret părea puţin exagerată, şi totuşi... Lottie s-a întors din nou să se uite la artificii. Vedea în depărtare clădirea recepţiei prin care trecuse în acea dimineaţă, cu intrarea ei boltită, grandioasă, care separa Rosewood de restul lumii. Totul strălucea în lumina artificiilor, fulgere orbitoare care scoteau în evidenţă arhitectura superbă a şcolii. Era cu adevărat ca şi cum ar fi păşit pe un tărâm magic. Oare chiar era nevoie aici de gărzi periculoase sub acoperire?

- Nu prea mai e nevoie de ei în societatea asta modernă, a continuat Binah, dar unii încă îi angajează ca emblemă a statutului social.

Binah s-a îndreptat şi a aruncat o privire spre una dintre gărzile în costum. A zâmbit gânditoare.

- Mie mi se pare o idee foarte romantică, ţie nu?

Lottie s-a uitat şi ea în aceeaşi direcţie. „Romantică?" Nu

aşa ar fi descris ea un potenţial asasin personal, dar trebuia să recunoască: era interesant.

„Mă întreb dacă voi cunoaşte şi eu vreunul vreodată..."

După artificii, când Lottie s-a întors în camera ei de cămin, a fost cât pe-aci să se împiedice de o pungă de cadou, mică şi albă, pe care cineva o lăsase la uşa ei. A luat-o de jos, curioasă, întrebându-se dacă era pentru Ellie, dar pe eticheta prinsă de mâner scria: „Pentru prinţesa Pumpkin"

Lottie s-a pregătit pentru un soi de glumă răutăcioasă la adresa numelui său, dar, în schimb, a găsit ceva mult mai bizar. A scos cu grijă din pungă o carte jerpelită numită Compania *lupilor*. A privit-o câteva clipe nedumerită, apoi a frunzărit-o. Pe interiorul coperţii, cu litere aurii, scria:

Îţi ştiu secretul.Lottie s-a trezit cu un sentiment apăsător. Nu dormise prea bine, încercând să-şi dea seama ce însemnase acel „dar" şi de la cine era. Voise să o întrebe pe Ellie dacă văzuse ceva, dar colega ei de cameră dormea când se întorsese. Un alt gând şi mai îngrijorător îi trecuse prin cap: că poate Ellie era cea care îl lăsase - se obosise ea oare să vină la discurs şi la artificii? -, dar şi-a alungat gândul din minte...

Avea o senzaţie îngrozitoare, ca un gol în stomac, că darul ar fi putut avea legătură cu neînţelegerea cum că ar fi fost din altă ţară. Probabil că toţi o credeau o mincinoasă neruşinată. A decis că primul lucru pe care trebuia să-l facă în dimineaţa aceea, înainte de prima oră, era să se ducă direct la căminul Stratus şi să lămurească lucrurile cu Binah şi cu ceilalţi.

Când a intrat cu Ellie în sala de mese a căminului Ivy, Lottie a înşfăcat o felie de pâine prăjită şi a bâiguit o scuză, spunând că are „nişte treburi de rezolvat" Ellie, distantă ca întotdeauna, doar a dat din cap şi s-a oferit să semneze în locul ei dacă voia să chiulească de la prima oră.

- Ce? Doamne, nu! Nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva. N-aş putea lipsi de la prima oră!

Lottie era şocată de cât de uşor îi sugerase Ellie asta.

Ellie a zâmbit din colţul gurii, dar nu a insistat.

- Ei bine, eu o să profit la maximum de faimosul mic dejun de la Rosewood. Intoarce-te să mâncăm împreună dacă îţi termini „treburile" mai repede; dacă nu, ne vedem în clasă.

Ellie i-a zâmbit larg, a băgat în gură o afină şi i-a făcut cu ochiul.

Lottie s-a uitat cu invidie la grămada de mâncare din faţa lui Ellie. Ar fi dat orice să poată rămâne pentru minunatul bufet suedez, care cuprindea toate felurile de mic dejun pe care ţi le puteai imagina. Mesele de lemn se aliniau în încă-perea cu tavan înalt, iar pe ferestrele uriaşe se vedea bine grădina, cu iazul şi statuia cerbului Ryley. Lottie a mai aruncat o privire lungă, apoi a băgat în gură felia de pâine prăjită şi a ieşit din Ivy Wood pentru a urca dealul spre Stratus Side.

Spre dezamăgirea ei, când a ajuns la Stratus Side, a des-coperit că nu putea intra. Tocmai voia să renunţe şi să se întoarcă să-şi ia micul dejun, când o femeie blondă, solidă a apărut repede pe coridor, cu braţele pline de materiale de pictură.

- Ups!

Femeia s-a împiedicat şi şi-a scăpat lucrurile pe jos, şi atunci Lottie i-a văzut faţa. A recunoscut-o imediat, de la festivităţile de seara trecută, pe dcţamna Kuma, administratoarea casei Stratus. Lottie s-a aplecat imediat ca să ia de jos obiectele căzute. Doamna Kuma era o femeie plină de imaginaţie şi cu un bun-gust desăvârşit; pe lângă faptul că era administratoarea casei Stratus, era şi şefa catedrei de engleză şi avea să predea materia preferată a lui Lottie. Se îmbrăca în culori tari, nu se temea de imprimeuri îndrăzneţe şi purta bijuterii fascinante. Avea ceva supranatural, de parcă ar fi putut face să se întâmple lucruri imposibile.

- Vai, mulţumesc...?

S-a oprit, aşteptând ca Lottie să-i spună cum o cheamă.

- Lottie, a răspuns ea, luând şi ultimul obiect de pe jos.

- Mulţumesc, Lottie. Eşti foarte amabilă. Trebuie să duc lucrurile astea înapoi în dulapul cu materiale de pictură înainte de consiliul profesoral, dar numai Dumnezeu ştie cum o s-ajung acolo la timp.

- Pot să le duc eu... Daţi-mi-le mie pe toate, s-a oferit fără să şovăie Lottie.

- Vai, ar fi minunat, a spus doamna Kuma bătând din palme, cu o voce melodioasă. Mergi pe coridor până la capăt, cobori apoi scările din dreapta şi ai să vezi o uşă mică de lemn.

Lottie i-a zâmbit noii sale profesoare, atentă să-şi păstreze echilibrul.

- Nicio problemă!

Coborârea pe scări cu braţele pline s-a dovedit destul de grea, şi Lottie a fost cât pe-aci să treacă fără să-şi dea seama pe lângă dulapul cu materiale, care era micuţ, cu un ciudat mâner rotund de lemn care arăta ca un chip omenesc. Parcă era din Ţara Minunilor, nu din clădirea unei şcoli.

A deschis încet uşa şi a descoperit că nu era, de fapt, un dulap, ci o cămăruţă ticsită, unde se aflau poliţe înţesate cu obiecte de lucru pentru orele de artă, iar de-a lungul peretelui, în spate, erau câteva comode. S-a apucat să aşeze totul cu grijă, când de pe un raft a căzut un borcan uriaş cu sclipici.

- O, nu! a murmurat Lottie, dar a tăcut imediat, privind fascinată cum norul de sclipici a zburat prin aer şi s-a strâns în spatele uneia dintre comode.

Curioasă, Lottie a tras de comodă cu toată puterea, şi i s-a tăiat răsuflarea când a descoperit că în spatele ei se as-

cundea o uşiţă. Avea un mâner mic de metal care sclipea, îndemnând-o s-o deschidă. Curiozitatea a învins. Lottie a deschis uşiţa şi s-a strecurat în spaţiul îngust. înăuntru erau planşete de lemn şi grămezi de cârpe folosite. Avea suficient loc să meargă de-a buşilea, dar era mult prea întuneric ca să nu i se pară cam înfricoşător. A auzit în depărtare un sunet de apă curgând şi s-a întrebat cât de lung era oare tunelul. Vedea nişte raze firave de lumină, care intrau, probabil, prin nişte crăpături, şi a început să se târască mai repede spre ele, încercând să nu facă prea mult zgomot.

După câteva minute, a auzit un chicotit cunoscut. Era *Lola.* Lottie s-a furişat înainte şi s-a uitat cu grijă după colţ.

- *Arată* ca o prinţesă, dacă stau bine să mă gândesc... Cu tot rozul ăla, adică.

Lottie aproape că a ţipat când s-a trezit faţă în faţă cu Lola şi Anastacia. Dar nu păreau să o vadă; de fapt, Lola a continuat să-şi aranjeze părul în timp ce vorbea, şi Lottie şi-a dat seama, şocată, că... „mă aflu în spatele unei oglinzi!"

- M-am *gândit* eu că „Pumpkin" e un nume ciudat, a pufnit Lola. Crezi că se transformă la miezul nopţii? a zis şi a început să chicotească prosteşte la propria glumă.

Lui Lottie aproape i s-a tăiat respiraţia. Vorbeau despre *ea...* şi păreau să creadă că era prinţesă? Lottie s-a străduit să respire cât mai încet cu putinţă şi a ascultat mai departe.

- Aşa e, ea e prinţesa sub acoperire... e singura explicaţie logică, a răspuns Anastacia.

Asta a lăsat-o pe Lottie cu gura căscată. Oare nu auzise bine, sau Anastacia, cea mai serioasă persoană pe care o cunoscuse vreodată, chiar sugera că Lottie era prinţesă sub

acoperire? Era o glumă? Sau asta însemna că undeva, în şcoală, se afla o prinţesă adevărată?

„Cadoul!"

Oare ăsta era sensul acelui mesaj sinistru din carte? Lottie simţi un fior rece pe şira spinării, făcându-i-se frică pentru adevărata prinţesă.

- Vorbeşti serios? Cum de eşti aşa de sigură? a întrebat Lola.

Lottie s-a aplecat şi mai mult, ascultând cu atenţie, ca să nu-i scape niciun cuvânt.

- Păi - Anastacia s-a apropiat de Lola -, nu ştii de la mine, dar umblă vorba că prinţesa neoficială a Maradovei a ales să meargă la Rosewood în loc de Aston Court... Şi, uite... Anastacia a scos din geantă o revistă şi a frunzărit-o până la o pagină pe care Lottie nu o putea vedea. Asta e regina Maradovei. Nu ţi se pare cunoscută?

- Sfinte biscuit cu ciocolată!

Lottie a tresărit şi a trebuit să-şi pună mâna la gură ca nu cumva să izbucnească în râs fără să vrea la această ciudată exclamaţie a Lolei.

- Şşşt, taci din gură! s-a răstit Anastacia la ea. Nu putem să spunem nimănui. Dacă e adevărat, atunci e limpede că vrea să-şi păstreze secretă identitatea. Altfel, de ce ar fi venit sub un nume fals ca „Lottie Pumpkin"?

Lottie s-a simţit puţin jignită de această împunsătură la adresa numelui ei. Toată viaţa îşi apărase numele neobişnuit, şi acum se părea că din cauza lui ajunsese subiectul unei teorii bizare despre o prinţesă.

- În plus, a adăugat Anastacia, dacă ea e prinţesa Mara- dovei, eu, una, am de gând să mă pun bine cu ea.

Lottie aproape că a izbucnit în râs. Scenariul devenise atât de absurd. O clipă, s-a întrebat chiar dacă nu cumva nici nu ajunsese la Rosewood Hali. Poate că adormise în tren, şi ăsta era un vis lung. Ideea că *cineva* ar fi putut să creadă că o persoană atât de banală ca ea ar putea fi prinţesă o făcea să se simtă ca o mincinoasă îngrozitoare. Cum puteau să nu-şi dea seama cât de ridicolă era ideea asta?

- Se zice că vrea să aibă o viaţă obişnuită, a spus Anastacia.

Lottie s-a gândit la seara din ajun şi la reacţia lor când spusese că nu ştia ce era un partizan.

„Probabil sunt convinşi că mă prefăceam!"

- Dar sigur ştie toată lumea cum arată prinţesa! a protestat Lola. Trebuie să fi fost văzută la evenimente internaţionale.

Lottie s-a aplecat în faţă, şi ea qurioasă.

- Nu participă niciodată la aşa ceva; nu vrea. Face parte din povestea aia cu „vreau să fiu o fată obişnuită"

Lottie era total năucită de gândul că cineva vrea să fie un om obişnuit, mai ales o prinţesă. Ce fel de om era prinţesa asta a Maradovei?

- Eu şi Micky sigur n-o să spunem nimic, şi Binah e întotdeauna discretă, iar... Raphael o să facă tot ce-i spui tu...

- Bun, a zis Anastacia, întrerupând-o. Atunci rămâne între noi cinci, OK?

- OK, a răspuns Lola.

- Nici gând! a şoptit Lottie din spatele oglinzii. Trebuia să pună capăt acestui zvon înainte să scape de

sub control.(p^{9}

Deşi sala de clasă se afla în cealaltă parte a şcolii, Lottie a ajuns la prima ei oră cu cinsprezece minute mai devreme. S-a uitat cu părere de rău la noua ei uniformă. Cu toate drumurile şi agitaţia, şorţuleţul violet era deja foarte mototolit şi avea ici-colo urme de sclipici de la aventura din dulapul cu materiale de pictură.

Ellie a ajuns chiar înainte să se sune şi s-a aşezat în banca de lângă Lottie. Se îmbrăcase cu o pereche strâmtă de pantaloni ecosez violeţi şi îşi pusese nişte bretele peste cămaşa care avea pe buzunar un cerb, emblema casei Ivy. Nu mai lipsea decât să se tundă periuţă ca să arate ca un skinhead tipic din anii şaizeci.

Pentru Lottie, primele două ore au trecut foarte uşor. Engleza era una dintre materiile la care era foarte bună, şi, după ce o ajutase pe doamna Kuma în dimineaţa aceea, era deja printre elevii preferaţi. Abia la ora dinainte de prânz a simţit cu adevărat cât de grele puteau fi cursurile la Rosewood. Matematica nu fusese niciodată punctul ei forte - trebuise să facă eforturi mari pentru a putea intra la Rosewood - şi, deşi s-a străduit să se concentreze, gândurile au început să-i zboare curând la cum ar fi putut să pună capăt zvonurilor când avea să se întâlnească cu Anastacia şi cu ceilalţi la masă. Cum avea să deschidă discuţia?
Oare ar fi trebuit să le spună că le auzise vorbind şi că înţeleseseră greşit?

„Hei, bună! Vă spionam mai devreme în toaleta fetelor, după ce m-am luat după un nor magic de sclipici şi am descoperit un tunel secret, şi m-am gândit că ar trebui să ştiţi

că, de fapt, nu sunt prinţesă sub acoperire, dar mulţumesc pentru compliment. Vă iubesc."

- Miss Pumpkin, vrei, te rog, să revii printre noi şi să rezolvi ecuaţia?

Lottie a clipit când şi-a auzit numele şi a ridicat privirea, descoperind că toată clasa se holba la ea. S-a întors fără să vrea spre Ellie, care se dovedise un geniu la matematică. Rezolvase rapid toate exerciţiile din manual şi probabil avea să fie mutată destul de curând la o clasă de avansaţi, ceea ce pe Lottie o făcea să se simtă prost că stătea lângă ea. I-a aruncat o privire rugătoare, dar Ellie i-a zâmbit doar.

Fără îndoială, domnul Trigwell nu era genul de profesor care să ignore visarea cu ochii deschişi, şi Lottie nu putea să facă o primă impresie mai proastă de-atât. Era înalt şi slab într-un fel aproape inuman, ca şi cum membrele sale ar fi fost un pic prea lungi pentru restul corpului. Nasul era uşor coroiat, iar statura şi hainele îi aminteau lui Lottie de legenda urbană a Omului Subţire[1] despre care citise pe net. Pentru Lottie, matematica era în mod obişnuit un chin, dar acum, cu atenţia distrasă şi cu teama instinctivă de domnul Trigwell-Omul Subţire, incapacitatea ei de a gândi logic cu numere ajunsese la un nivel stânjenitor. Domnul Trigwell a încheiat ora cu „temă suplimentară pentru Lottie Pumpkin", deoarece „mintea ei distrată are nevoie de ceva care să umple spaţiul gol" S-a simţit umilită: nu voia să rămână în urmă la nicio

---

[1] **Protagonistul unei legende urbane apărute în 2009. Este reprezentat ca un om foarte slab şi înalt, fără chip, îmbrăcat într-un costum negru, cu mâini lungi ca nişte tentacule. Se spune că răpeşte sau bruschează oameni, în special copii, (n.red.)**

materie, dar nu ştia cum putea face progrese la matematică fără un profesor care să o ajute.

- Pot să te ajut eu, dacă vrei, a spus Ellie în vreme ce îşi strângeau lucrurile.

- Serios? Lottie a simţit o uşurare imensă. Ar fi grozav! Dacă te pot ajuta şi eu la ceva, ca să mă revanşez, să-mi spui!

Ellie i-a zâmbit.

- Aş avea câteva idei... a spus ea cu viclenie. Hei, ai vreun program după ore? a întrebat ea deodată. Lottie a dat să răspundă, dar Ellie a continuat: De fapt, nu contează... doar să nu te întorci în cameră înainte de cinci jumate. Am o surpriză. înainte ca Lottie să poată spune ceva, Ellie şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi s-a îndreptat spre uşă, strigându-i: Nu uita, nu înainte de cinci jumate!

Lottie s-a uitat chiorâş, întrebându-se ce naiba plănuise colega ei de cameră.

Lottie se gândise că avea să-şi mănânce primul prânz la Rosewood în sala de mese principală, aflată deasupra iazului de lângă seră, împreună cu noii ei prieteni, folosind acest timp pentru a se cunoaşte mai bine. în schimb, s-a trezit la o masă pe terasă, singură, mâncând supă de anghinare şi uri soi de legumă murată ciudată de care nu mai mâncase în viaţa ei. Se gândise să-l caute pe vreunul dintre cei cunoscuţi în seara dinainte, dar tot nu ştia cum să abordeze acel zvon ridicol, şi un gând şi mai cumplit i se ivise în minte: „Dacă vreunul dintre ei lăsase cadoul ăla sinistru?"

îşi dorea ca mama ei să mai fi fost în viaţă pentru a-i cere sfatul, dar era singură. Nu voia să o împovăreze pe Ellie

cu problemele ei, iar Ollie nu o putea ajuta cu nimic. A început să amestece în supă, cu mintea în altă parte. Privea în gol spre iaz, când o libelulă graţioasă a aterizat pe o frunză de nufăr pentru a se odihni, fiind imediat înghiţită de o broască mare. Lottie s-a cutremurat văzând biata creatură devorată.

- Lottie! A tresărit auzind în spate vocea unui băiat care o striga. Te-am căutat *peste tot!*

înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, a văzut cum la masa ei goală se înghesuiau acum Lola şi Micky, Anastacia şi Raphael.

- Ăăă... măneam doar, a spus Lottie prosteşte, după care i-a venit să-şi tragă una pentru că spusese ceva atât de evident.

Nu prea le putea spune că îi evita pentru că ştia ce credeau despre ea, că e prinţesă.

Şi-au aşezat cu toţii farfuriile pe masă, şi Lola s-a aplecat spre Lottie, punându-i în faţă o felie de tort cu căpşuni.

- Ţi-am adus asta. Te-am căutat o *veşnicie,* a zis ea pe un ton dramatic.

Masa începuse să se servească abia cu cincisprezece minute în urmă, şi Lottie a zâmbit auzind această exagerare.

- N-ai cum să te-ascunzi de noi! a exclamat Raphael şi a râs, dar Lottie a încremenit la cuvintele lui.

Lola s-a foit stânjenită pe scaun, iar Anastacia i-a aruncat repede lui Raphael o privire urâtă.

- Voiam să spun aici, în şcoală.... nu te poţi ascunde, s-a bâlbâit el.

- Aşa e, a încuviinţat Lottie, încercând să nu pară agitată. Ce altceva ai fi putut să vrei să spui?

Dinspre Lola s-a auzit un sunet ca un chiţăit, şi Anastacia s-a uitat încruntată la ea. Lui Lottie a început să i se pară surprinzător de distractiv să îi provoace.

- Vă mulţumesc mult pentru tort, a spus ea, luând cu degetul puţină frişcă. Căpşunile sunt preferatele mele. De unde ştiaţi?

A lins frişca, încercând să se poarte cât mai firesc cu putinţă.

- O, noi ştim totul despre tine! a spus Raphael, făcân- du-i cu ochiul.

„Băiatul ăsta chiar nu ştie să păstreze un secret!"

Raphael a scos un ţipăt scurt când Anastacia l-a lovit cu piciorul pe sub masă. Lola a mai scos un chiţăit, şi Anastacia s-a uitat din nou la ea.

Povestea asta începea să devină foarte obositoare pentru Lottie, şi şi-a dat seama ce avea de făcut. Trebuia să-l facă pe unul dintre ei să se dea de gol, ca să poată clarifica situaţia.

- Toată mâncarea e aşa de bună aici, a început ea cu amărăciune în glas. Niciodată în viaţa mea n-am mâncat ceva atât de bun.

De fapt, nici nu era o minciună.

Lola a făcut ochii mari şi a început din nou să se foiască.

Anastacia a încercat să rămână calmă, dar a luat-o gura pe dinainte:

- Serios? a întrebat ea, scrâşnind din dinţi.

- Da, şi îmi place aşa de mult şi uniforma; e mult mai drăguţă decât toate hainele pe care le-am avut pân-acum.

Asta nu era chiar adevărat, dar Lottie nu s-a putut abţine să exagereze puţin.

Lola s-a înroşit la faţă şi părea că îşi muşcă limba.

„Merge!"
O singură mutare, şi Lola avea să cedeze. Lottie a oftat lung şi şi-a sprijinit bărbia în palmă.
- Ce n-aş da să fi fost mereu aşa! a spus ea, şi tonul visător aproape a venit de la sine.
Apoi s-a întors spre Lola exact în clipa în care a izbucnit:
- NU MAI SUPORT!
„Bingo!" s-a gândit Lottie, străduindu-se să nu râdă.
- Ştim că eşti prinţesa sub acoperire a Maradovei şi că pretinzi că eşti altcineva şi să ştii că nu am spus nimănui şi doar noi şi Binah şi Saskia ştim şi n-o să spunem nimănui PROMITEM! a rostit dintr-o suflare Lola.
- *Lola*! a strigat Anastacia, dar era, evident, prea târziu.
La masă s-a lăsat tăcerea, iar atmosfera a devenit tensionată. Raphael se chinuia din răsputeri să nu izbucnească în râs, iar Lottie la fel. Sfidând tensiunea care plutea în aer, Micky s-a aplecat şi i-a luat o căpşună din farfurie lui Lottie, ceea ce i-ar fi iritat pe cei mai mulţi oameni, dar ei i s-a părut doar că făcea situaţia şi mai comică.
- Interesant... a spus Lottie încet, rămânând calmă, când, de fapt, ar fi vrut să izbucnească în râs şi să le spună cât de prostească era ideea asta... Dar cred că mă confundaţi.
Anastacia s-a uitat încruntată la Lottie, dându-i un fior până în măduva oaselor. Chiar mă simt flatată, dar nu înţeleg de ce credeţi chestia asta.
- Pentru că... a început Lola pe un ton indignat, ţuguindu-şi buzele.
- E *evident*! a întrerupt-o Anastacia, părând nervoasă. Nu poţi să te-ascunzi de noi! Arăţi exact ca mama ta... iar numele tău e, sincer, ridicol... „Au!" şi deja te-ai dat

de gol că eşti din altă ţară, dar, cum am început să te întrebăm despre asta, ai amuţit!

„E momentul să spun adevărul", s-a gândit Lottie. Nu putea să-i lase să creadă aşa ceva, chiar dacă însemna că n-aveau să mai vrea să fie prieteni cu ea.

- Apropo de asta... a început ea. De fapt, nu sunt din altă ţară, a fost o neînţelegere. Lottie le-a zâmbit, sperând că asta avea să ajute. Sunt din Cornwall, iar numele meu... chiar *este* Lottie Pumpkin.

Au tăcut din nou cu toţii, uitându-se fix la ea, iar Anastacia a mijit ochii, până când, în cele din urmă, Raphael a cedat. Un fornăit i-a scăpat din gât şi a izbucnit în râs; Anastacia i-a aruncat din nou o privire* urâtă, dar el a ignorat-o.

- Lottie, sau cum vrei să-ţi spunem - Raphael a făcut o pauză ca să-şi tragă răsuflarea între chicoteli -, eşti cea mai jalnică mincinoasă din câte am cunoscut. „Ce?" Raphael a continuat repede: Dacă vrei să-ţi păstrezi secretă identitatea, chiar o să ai nevoie de ajutorul nostru.

„O, zău aşa!" Mintea lui Lottie era pe punctul de a exploda.

- Dar... nu mint. Chiar sunt Lottie Pumpkin!

Ceea ce nu l-a făcut pe Raphael decât să izbucnească din nou în râs, şi, de data asta, au început şi Lola şi Micky să chicotească.

- încetează! O, Doamne, nu mai pot să respir!

Lottie a oftat în sinea ei. încercase să le spună adevărul şi fusese cât se poate de sinceră, dar se părea că, orice ar fi spus, ei tot n-o credeau. A oftat din nou, de data asta tare, şi şi-a pus capul pe masă, acoperindu-şi-l cu mâinile.

- Promitem că n-o să spunem nimănui! a repetat Lola. Secretul tău e în siguranţă.

Lottie a rămas cu capul pe masă.

- Mulţumesc.

Nu aşa plănuise ea să-şi petreacă prima zi de şcoală

.(P⁹

Lui Lottie i s-a părut că a stat uri milion de ani la uşa camerei de cămin.

Ultimele două ore fuseseră opţionale, aşa că nu erau cu Ellie şi restul companiei ei, Epsilon. Se părea că, de fapt, la multe ore nu aveau să fie împreună, pentru că Lottie alesese, în general, materii umaniste, în vreme ce Ellie preferase ştiinţele şi matematica. Lottie stătuse la bibliotecă până la cinci şi jumătate, aşa cum i se ceruse, şi nu avea absolut nicio idee despre ce plănuise Ellie. Cel puţin se simţea mai bine în privinţa „neînţelegerii" cu prinţesa, în ceea ce o privea, încercase să lămurească lucrurile, şi ei nu o crezuseră, aşa că, atâta vreme cât totul rămânea între ei, nu mai era o problemă. în acel moment, cel mai mult îşi dorea să îndrepte prima impresie mai puţin fabuloasă pe care i-o făcuse lui Ellie.

Aşa că iat-o acolo, stând din nou agitată în faţa camerei 221, încercând să se gândească la un gest drăguţ, dar îngrijorată, în acelaşi timp, că de cealaltă parte a uşii se pregătea o farsă îngrozitoare. De asemenea, luase hotărârea ca la un moment dat să îi facă lui Ellie cunoştinţă cu Binah şi ceilalţi, deşi nu era prea sigură că s-ar fi suportat unii pe alţii. Lottie şi le-a închipuit deodată pe Anastacia şi pe Ellie făcându-şi una alteia unghiile la o petrecere în pijama, şi întreaga scenă i s-a părut atât de nefirească, încât s-a trezit

chicotind fără să vrea. Cumva, îi era greu să își imagineze că s-ar fi înțeles prea bine.

Lottie a tras adânc aer în piept și a deschis încet ușa. Spre marea ei mirare, a văzut că încăperea era aproape în perfectă ordine... în fine, cât de ordonată putea fi cu toate cărțile lui Lottie și CD-urile lui Ellie. Probabil că Ellie venise și terminase de aranjat partea ei de cameră și, spre surprinderea lui Lottie, arăta uluitor. Cele două jumătăți de cameră erau într-o antiteză deplină, despărțite de covorul persan. Cărțile, DVD-urile, CD-urile și jocurile video ale lui Ellie erau aranjate pe rafturi, dar se descurcase de minune și le pusese acolo pe toate, cât mai bine cu putință. Pe pereți atârnau postere cu filme-cult, iar rafturile erau ticsite cu haine cu diverse trupe. Totul era colorat și plăcut, potrivindu-se de minune cu firea năbădăioasă a lui Ellie.

- Ellie? a strigat Lottie prudentă, pășind prin noua și mult mai plăcuta ei cameră. Nu a primit niciun răspuns, dar auzea o muzică furioasă din baie. ELLIE! a strigat ea mai tare.

- Aici! Ăăă.... poți să vii să mă ajuți la ceva? a răsunat vocea lui Ellie din baia minusculă.

- Camera arată ului... VAI DE MINE!

Lottie și-a acoperit brusc ochii. Ellie era doar în chiloți, aplecată peste cada cu picioare, cu picături mari de vopsea neagră de păr prelingându-i-se pe gât. Lottie a observat că la gât avea medalionul cu lup.

- îmi pare rău. N-ar fi trebuit să dau năvală așa, a spus Lottie, simțind cum se înroșește, stânjenită.

în cameră a răsunat râsul relaxat al lui Ellie.

- E-n regulă, Lottie, a râs ea. Suntem fete amândouă. Nu-mi pasă.

Lottie a auzit zgomotul apei când Ellie a dat drumul la duş.

- Acum vino aici, a spus ea. Am nevoie de ajutor ca să îmi îndepărtez vopseaua asta.

Aşa că Lottie s-a trezit aplecată peste cada lor albă imaculată, spălând vopseaua neagră, vâscoasă din părul unei fete aproape goale, pe care o cunoştea abia de-o zi. Nu mai vopsise niciodată părul cuiva până atunci, şi întregul proces de a şampona, de a direcţiona apa pe fiecare şuviţă de păr şi de a avea grijă ca temperatura să fie plăcută i s-a părut o experienţă foarte intimă.

- Te pricepi, a remarcat Ellie veselă când Lottie a început să aplice ultimul şampon. Eşti sigură că n-ai mai făcut asta până acum?
- Niciodată. De fapt, acasă n-aveam nicio prietenă.

A urmat o scurtă tăcere înainte ca Ellie să răspundă pe un ton trist, care spunea că o înţelege perfect:

- Nici eu.

Au continuat în tăcere, privind cum apa neagră şi unsuroasă se scurge din cadă. Spre .uşurarea lui Lottie, Ellie schimbase muzica şi pusese The Velvet Underground pentru ea, o alternativă mai puţin heavy.

- îmi pare sincer rău pentru dezordinea dinainte, a spus deodată Ellie, încet, dar foarte clar. Şi pentru porcul tău.
- Domnul Truffles, a adăugat repede Lottie.
- Corect, Domnul Truffles, a spus Ellie, zâmbind uşor.

Lottie nu a ştiut ce să răspundă, şi Ellie a lăsat jos duşul şi s-a întors cu faţa la ea. Vopseaua neagră încă îi picura din păr, trasând dungi negre pe pieptul ei alb. Şi-a dat părul de pe faţă. Aşa cum arăta, fără machiaj, cu părul dat pe spate,

aproape complet goală şi arătându-şi corpul musculos, cu pieptul plat, Ellie ar fi putut uşor să fie luată drept băiat. Şi totuşi, nu era nimic masculin la ea; corpul ei era cumva moale şi delicat, aproape asexuat.

- Majoritatea celor de aici primesc totul pe tavă, a spus ea, părând dintr-odată foarte serioasă. Nici nu-şi dau seama cât de norocoşi sunt că pot veni aici... Dacă aş fi ştiut că eşti cu bursă, aş... Vocea i s-a stins şi şi-a dat din nou de pe faţă o şuviţă de păr. Tu nu eşti ca ei, a adăugat ea.

Lottie nu gândise niciodată aşa. Ea îşi trăia viaţa cu convingerea că, dacă eşti o persoană excepţională, atunci faci lucruri excepţionale. În tot timpul în care muncise din greu ca să poată ajunge la Rosewood, nu meditase prea mult la cât de uşor fusese pentru ceilalţi elevi. Şi totuşi, deşi cuvintele „tu nu eşti ca ei" voiau să fie un compliment, tot o făceau să se simtă ca o ratată.

- Eşti diferită, pentru că a trebuit să munceşti ca să ajungi aici. Tu poţi să apreciezi asta cu adevărat şi chiar să faci lucruri bune cât o să stai aici. Ellie i-a zâmbit larg. Chiar mă bucur că ne-au pus în aceeaşi cameră.

Lottie s-a simţit complet pierdută. îşi petrecuse ultimul an din viaţă încercând cu disperare să demonstreze că merita la fel de mult ca toţi ceilalţi elevi de la Rosewood să meargă la acea şcoală; tot ce dorise era să fie întocmai ca ei, şi totuşi, fata asta năbădăioasă sugera că ceilalţi elevi vor trebui să se ridice la nivelul aşteptărilor *ei.* Ea nu voia să gândească în acest fel; nu putea să devină autosuficientă şi s-o lase pe Ellie să se izoleze de toţi ceilalţi pentru că simţea aşa.

- Şi eu, a răspuns Lottie, şi cele două fete şi-au zâmbit, fiecare spunându-şi că poate o va face pe cealaltă să-şi schimbe felul de a gândi.

- A, şi dacă cineva te face să te simţi ca şi cum nu ai avea ce căuta aici, o să-l bat bucuroasă pentru tine, a adăugat Ellie, încordându-şi muşchii braţului ca un culturist, făcând să-i iasă în evidenţă clavicula şi arătând cât de delicat era, de fapt, corpul ei.

Lottie a chicotit.

- Mulţumesc, dar te rog să nu baţi pe nimeni. Ellie s-a prefăcut bosumflată. Sunt în stare să-mi bat singură duşmanii, a mai spus Lottie, imitând-o pe Ellie şi încordându-şi şi ea muşchii.

- Bine. O să las în pace copiii ăştia şic şi bogaţi, atunci.

Ellie a oftat sarcastic, ca şi cum i se cerea ceva teribil de greu, şi s-a aplecat la loc peste cadă. S-au întors amândouă la ritualul de masare şi clătire. Lottie a privit uimită cum apa neagră se limpezea pe măsură, ce dispărea în scurgere, nemailăsând nicio urmă din vopseaua neagră şi groasă. Ca poţiune a prieteniei, vopseaua de păr a lui Ellie era foarte puternică.

în acea seară, când s-au dus la cină, atmosfera părea complet diferită. S-au hotărât să ia nişte mâncare din bucătăria de la Ivy în loc să mănânce în sala principală de mese, ca să-şi poată petrece seara singure şi să se apuce de teme. Bucătăria era aprovizionată în fiecare dimineaţă cu mâncare şi gustări care puteau fi luate cu mâna, dar şi cu ingrediente cu care să îşi pregătească gustări uşoare precum

sandviciuri şi paste, deşi Lottie se îndoia că erau prea mulţi elevi obişnuiţi să-şi facă singuri de mâncare.

Când, în cele din urmă, s-au culcat, nu mai exista între ele pic de tensiune. Lottie şi-a dat seama că se simţea complet relaxată când era cu Ellie, ca şi cum alături de ea îşi găsise un cămin. Cu Ellie nu simţea nevoia de a dovedi cât de bună era, nu trebuia să aibă grijă ce spune, putea pur şi simplu să fie... ea însăşi. S-a lăsat cuprinsă de somn fericită, total nepregătită pentru ce o aştepta când avea să se trezească.

- Lottie! Scoală-te!

Lottie s-a trezit cu o tresărire şi a văzut-o pe Ellie aplecată peste ea, cu un rânjet sălbatic, cu albul ochilor lucind intens în întuneric cu o sclipire de nebun.

- Am făcut o mare prostie. Ellie gâfâia uşor, ca şi cum tocmai se oprise din alergat. Repede, scoală-te!

Lottie s-a ridicat repede în capul oaselor, în mintea ei năvălind o mulţime de scenarii îngrozitoare: provocase un incendiu, îl omorâse pe director, făcuse iar murdar în cameră.

- Ce se întâmplă? Cât e ceasul? a şoptit Lottie, cu vocea încă somnoroasă. Auzea bufnituri furioase răsunând pe coridorul luminat şi apropiindu-se de camera lor. Ellie, ce naiba ai făcut?

Ellie a băgat repede ceva sub perna lui Lottie şi a zbughit-o la ea în pat chiar în clipa în care uşa s-a deschis brusc.

Lottie şi-a acoperit ochii orbiţi de lumina puternică venită de pe coridor.

- Miss Wolf[1]. a tunat o voce din pragul uşii.

Lottie a tresărit şi a văzut-o, şocată, pe directoarea adjunctă şi administratoarea casei Ivy, profesoara Devine.

Stătea în uşă într-o cămaşă albă şi largă de noapte, iar lumina care pătrundea în cameră o făcea să strălucească; părul îi stătea în mici smocuri ciufulite, de parcă tocmai se dăduse jos din pat.

- Vrei, te rog, să-mi explici ce făceai în bucătăria casei Ivy la ora trei dimineaţa?

Lottie a trebuit să-şi muşte limba ca să nu ţipe şi ea la Ellie.

„Da, Ellie, CE făceai, neroado?" a gândit ea.

Ellie a scos un căscat somnoros prefăcut, de parcă tocmai se trezise.

„O, te rog! Doar nu crezi că profesoara o să se lase dusă de nas!"

- Ce... ce se petrece?

Lottie era surprinsă cât de convingător suna vocea somnoroasă a lui Ellie. Era clar că nu era prima dacă când făcea aşa ceva.

- Ha! Râsul cinic al profesoarei Devine a răsunat mai degrabă ca o declaraţie. Mă iei de proastă, Miss Wolf?

Deşi tonul ei era tăios, Lottie a desluşit un licăr de amuzament în ochii săi.

Ellie a privit-o lung. îşi găsise naşul.

- Haideţi, amândouă!

„Amândouă!" Asta părea foarte nedrept.

- Oh, şi, Ellie, poţi să iei şi tabletele acelea de ciocolată pe care le-ai îndesat sub perna lui Lottie.

Ellie s-a întors spre Lottie cu o privire total uimită. Erau amândouă uluite de cum ştia asta.

Au urmat-o pe profesoara Devine fără tragere de inimă, în tăcere, de-a lungul coridorului, Lottie în cămaşa ei de

noapte roz, de prințesă Disney, şi Ellie în pijămăluţa ei cu *Războiul stelelor,* amândouă arătând foarte ciudat pe coridorul în stil baroc, slab luminat. Lottie nu putea decât să-şi închipuie cumplita pedeapsă pe care urmau să o primească. Toată povestea asta părea complet nedreaptă. Ea dormise; era doar o victimă nevinovată.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, Ellie s-a aplecat spre Lottie şi i-a şoptit:

- încercam doar să încropesc un festin la miezul nopţii, sau ceva de genul, ca să fim şi mai bune prietene, sau mă rog...

Lottie s-a întors spre Ellie şi i-a aruncat cea mai elocventă privire de genul „Cred că glumeşti!" de care era în stare, dar trebuie să fi fost destul de nereuşită, pentru că au pufnit amândouă şi au trebuit să facă eforturi serioase pentru a nu izbucni în râs de ridicolul situaţiei.

în cele din urmă, au ajuns într-o parte a căminului Ivy unde Lottie încă nu fusese. Coridorul era mai lat şi chiar mai bogat decorat şi mai luxos decât restul clădirii. în capăt, deasupra uşii care ducea la apartamentul administratoarei, se afla un tablou uriaş, într-o ramă aurie, care înfăţişa un bărbat cu trăsături efeminate, cu ochelari mici şi pătraţi, zâmbind spre lume. Lottie l-a recunoscut pe fondatorul şcolii Rosewood, William Tufty.

Profesoara Devine a deschis uşa şi le-a făcut semn fetelor să intre. Lottie se aştepta la un birou impozant, cu mobilă masivă şi închisă la culoare, un decor perfect pentru o mustrare umilitoare, dar, spre surprinderea ei, au intrat în cea mai drăguţă cămăruţă din câte văzuse vreodată. Podeaua era

din marmură de culoarea piersicii, cu un covor mare şi pufos în mijloc, pe care se afla o măsuţă de cafea crem, cu ornamente minuţioase şi tăblia de sticlă, cu un desen sofisticat cu trandafiri. Două canapeluţe de câte două locuri, decorate cu roz, cu un lemn splendid şi cu tapiţerie aurie stăteau de-o parte şi de alta a mesei. Lumina caldă care venea de la veiozele cu abajururi de catifea dădea întregii camere o strălucire de vis, care părea să imite propria strălucire naturală a profesoarei Devine. Lottie s-a simţit complet nelalocul ei în cămaşa de noapte şi aproape că se aştepta ca încăperea să prindă viaţă şi să refuze să le primească pe ea şi pe Ellie pentru că erau prea ciufulite.

- Staţi jos, fetelor!

Ellie şi Lottie s-au aşezat una lâijgă alta, Lottie cu mâinile strânse nervos în poală, Ellie rezemată de spătar, instalându-se imediat mult mai confortabil decât ar fi trebuit în acea situaţie.

Profesoara Devine a adus o tavă cu un frumos serviciu de ceai cu motive florale şi nişte biscuiţi. Aceasta nu era pedeapsa la care se aşteptase Lottie. Directoarea adjunctă a aşezat tava pe măsuţa de cafea şi a luat loc pe canapeaua din faţa fetelor.

- Miss Wolf, acesta este primul tău avertisment, a spus ea pe un ton sever. Să nu te mai prind când mai pui la cale vreo poznă.

Lottie a remarcat ciudata alegere a cuvintelor. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că profesoara o încuraja pe Ellie să fie mai vicleană data viitoare. Cele două au schimbat o privire pe care Lottie nu a putut-o înţelege. Era un fel de confruntare tăcută şi tensionată, până când Ellie a oftat, dându-se bătută.

- Cum aţi ştiut că eram acolo? Am umblat atât de încet!

Lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea o clipă, spunându-şi că Ellie fusese păcălită să mărturisească, dar profesoara doar a râs.

- Vreau să ştii, Ellie, că eu am ochi şi urechi peste tot în această şcoală. S-a bătut cu degetul pe nas de două ori. Nimic nu-mi scapă. Ellie a ridicat din sprâncene, neîncrezătoare. Aşadar, dacă tot m-aţi trezit, măcar atât puteţi şi voi să faceţi, să binevoiţi a-mi ţine companie puţin. Asta e pedeapsa voastră.

Tonul ei era amuzat şi vesel, şi un zâmbet ironic i-a apărut pe faţă în timp ce turna ceai în ceştile lor.

- Ca să fiu cinstită, Lottie n-a făcut, de fapt, nimic. Nici măcar nu era trează, a spus Ellie cu sinceritate. Voiam să-i fac o surpriză, cu un ospăţ în cameră la micul dejun...

Profesoara Devine a ridicat un deget, pentru a o opri, apoi s-a întors spre Lottie.

- Miss Pumpkin, nu?

Lottie a dat din cap, agitată. Toată întâmplarea asta părea mult prea ciudată; era aproape convinsă că era doar un vis.

- „Pumpkin", ce nume drăguţ. Profesoara a rostit cuvântul într-un fel melodios, părând sincer încântată. Văd că eşti o admiratoare a Cenuşăresei? a adăugat ea, arătând spre cămaşa de noapte a lui Lottie.

- A, da, a răspuns entuziastă Lottie. îmi plac toate versiunile basmelor clasice.

Ellie a zâmbit afectat, şi Lottie a scos limba la ea imediat.

Profesoara a râs amuzată şi a luat o înghiţitură de ceai.

- Am cunoscut multe fete ca tine, Miss Wolf. Se pare că m-am ales cu o zurbagie în toată regula.

Ellie a dat din umeri, ca şi când nu era mare lucru.

- Acum ştiu că tu nu ai făcut nimic rău, Miss Pumpkin, a spus profesoara, întorcându-se spre Lottie cu un zâmbet cald, dar soarta a adus-o pe Miss Wolf în aceeaşi cameră cu tine, aşa că trebuie să ai grijă de ea. Ceea ce e valabil şi pentru tine, Ellie. Asta e o lecţie esenţială pentru amândouă. Chipul ei a devenit dintr-odată serios. Nici nu pot să vă spun cât de important este ca voi, fetele, să faceţi tot posibilul să vă sprijiniţi una pe alta într-o lume care este gata să vă dea la o parte şi să vă doboare. Putem realiza lucruri uimitoare când ne ridicăm de la pământ una pe alta.

Lottie şi Ellie au întors capul şi s-au privit; într-adevăr, era uimitor că două fete atât de diferite ajunseseră să împartă aceeaşi cameră.

- Şi acum, la culcare, amândouă. Ce-a fost în capul vostru, să mă faceţi să vă servesc cu ceai în toiul nopţii? Groaznic, total neprofesional!

Profesoara le-a făcut cu ochiul înainte de a le trimite în camera lor şi a se întoarce pe coridor, o nălucă diafană, albă şi mătăsoasă.

Lottie şi-a dat seama că nici ea şi nici Ellie nu se atinseseră de ceai. „Ce noapte ciudată!" şi-a zis ea.

- E amuzantă, a spus Ellie, zâmbind larg.

Lottie şi Ellie s-au băgat la loc în pat, cuibărindu-se sub pilote. O căldură interioară a început să o cuprindă pe Lottie când s-a uitat în jur, la felul în care cuplul lor ciudat aranjase

camera. Camera ei şi a lui Ellie devenise micul lor sanctuar. A zâmbit în sinea ei, simţindu-se, dintr-odată, ca acasă. Poate că până la urmă avea să fie fericită la Rosewood.

În vreme ce fetele adormeau din nou, un freamăt începea să cuprindă Rosewood Hali, un freamăt care îi făcea pe toţi elevii să fie buimăciţi şi entuziaşti. Un zvon, ca o buruiană de neoprit, se întindea printre trandafirii şcolii şi urma să schimbe vieţi

10

.Ziua următoare s-a dovedit una dintre cele mai uimitoare din viaţa lui Lottie. Cumva, toată lumea de la Rosewood părea să fi aflat secretul descendenţei sale regale, şi nimeni n-a dovedit prea multă discreţie. În vreme ce străbătea sala de mese de la Ivy în acea dimineaţă, a auzit voci şuşotind despre ea şi, cel mai rău, şi-a dat seama că, într-un fel, chiar îi plăcea asta.

- Uite, ea e!
- Chiar arată a prinţesă!
- M-am gândit eu că „Pumpkin" e un nume ciudat!

Lottie a ignorat complet ultima remarcă şi s-a aşezat lângă Ellie. „Prinţesa asta maradovană trebuie să fie o persoană tare importantă", şi-a spus ea.

Deja găsise în acea dimineaţă mici cadouri în faţa uşii, de la sfere cu săruri de baie efervescente la parfumuri, toate însoţite de cărţi de vizită. „Cum de ştiu deja cu toţii atât de bine să cultive relaţii şi să manipuleze?" s-a întrebat ea. Din fericire, reuşise să le ascundă fără să o vadă Ellie, unul dintre puţinele avantaje ale groaznicului ei obicei de a dormi până târziu. Gândul că Ellie ar fi putut afla de încurcătura aceea ridicolă o făcea să se înfioare. Dacă era ca Ellie să descopere neînţelegerea, voia să i-o spună chiar ea.

- Bună dimineaţa. În faţa sălii de mese, pe un podium, stătea un băiat înalt, cu părul negru şi ochelari rotunzi, având pe umeri o mantie scurtă cu violet pe margine şi emblema unui cerb. Eu sunt George Ogawa, şeful anului al treisprezecelea din casa Ivy. Sper că v-aţi instalat foarte bine cu toţii, a continuat el, zâmbindu-le tuturor cu o expresie charismatică pe care o exersase de multe ori În oglindă. Nu i-a ieşit prea grozav, şi sala de mese a continuat să zumzăie de

şoapte abia auzite. Cât timp voi, cei noi, vă veţi acomoda cu materiile, în următoarele săptămâni, mi s-a cerut să vă aduc aminte că în curând veţi avea oportunitatea de a vă alătura unui cerc sau unei echipe, o onoare căreia ar trebui să-i arătaţi respectul cuvenit. S-a oprit o clipă pentru a-şi drege glasul, şi Ellie a făcut un gest ca şi cum ar fi trebuit să nu mai bată câmpii. Lottie a pufnit indignată spre ea, căci ştia cât de prestigioase erau unele dintre cursurile extracurri- culare de la Rosewood. Aşadar, va fi în interesul vostru să alegeţi cu chibzuinţă cum veţi reprezenta cel mai bine Rosewood Hali. Vă mulţumesc şi vă urez poftă bună.

George a coborât de pe podium şi toţi elevii au început să sporovăiască din nou cu entuziasm. Lottie auzea perfect cuvântul „prinţesă" peste tot în jur şi îi venea să-şi bage capul într-o franzelă.

- Uite - Ellie a împins spre ea o tartă micuţă cu mere pe o farfurioară roz am mâncat una de-asta ieri. Sunt foarte bune.

- O, nu pot. Sunt alergică la mere, a răspuns Lottie, împingând-o înapoi.

- Eşti...?

Vocea lui Ellie s-a stins, iar ea aruncă o privire prin sală, care fusese atât de vie şi de zgomotoasă în dimineaţa anterioară, iar acum era plină doar de şuşoteli şi degete care arătau spre masa lor.

- Ăăă... de ce se holbează toată lumea la tine? a întrebat ea, luând din mijlocul mesei o pain au chocolat şi muşcând zdravăn din ea.

Lottie era surprinsă de imunitatea totală a lui Ellie la toate bârfele. Chiar se întreba dacă nu cumva o necăjea din nou, când, de fapt, ştia toată povestea.

- Tu chiar nu ştii?

Cuvintele i-au ieşit pe un ton puţin mai aspru decât şi-ar fi dorit, dar Ellie nu a părut să observe şi a mai muşcat o dată din ştrudel.

- Suntem aici de numai două zile, a răspuns ea, înghiţind şi băgându-şi în gură imediat şi restul. Ce ai putut să faci tu să le stârneşti interesul aşa tare?

Vorbele lui Ellie au sunat mai mult ca o bălmăjeală pentru că avea gura plină, dar acele două cuvinte, „două zile", s-au auzit tare şi limpede. Cum naiba reuşise să creeze un asemenea haos în numai două zile? Lottie s-a gândit că ar trebui chiar să primească un premiu.

- Practic... a început Lottie. Ce mai conta dacă îi spunea acum? Mai bine să fi auzit de la ea, probabil că avea să i se pară totul hilar. Există zvonul ăsta ridicol...

Lottie s-a întrerupt brusc când' Lola şi Anastacia au apărut lângă ea. Anastacia arăta deja impecabil. Rochia ei roşie ecosez de la Conch era cumva mai curată şi mai apretată decât oricare alta, iar părul ei era o perdea castanie, mătăsoasă şi perfectă, căzându-i până la talie, în contrast deplin cu părul ciufulit după somn al lui Lottie. Văzând-o, Lottie a vrut să fugă sus în camera ei şi să-şi pună o pungă de hârtie pe cap de ruşine. Singurul lucru ciudat era că Anastacia purta din nou ochelari de soare. Ce voia să ascundă?

- NE PARE ATÂT DE RÂU!

Lola s-a lăsat în genunchi şi s-a prefăcut că se ploconeşte cu umilinţă.

Anastacia şi-a ridicat ochelarii de soare şi şi-a dat ochii peste cap. „Chiar şi-a scos ochelarii de soare doar ca să-şi dea ochii peste cap?"

- Crede-ne, nu am spus NIMÂNUI; habar n-avem cum s-a întâmplat asta!

Lola a rămas hotărâtă în genunchi, uitându-se în sus la Lottie ca un căţeluş. Toată lumea se holba acum la ele. Lola a băgat mâna în geantă şi a scos o cutie.

- Bomboanele astea de ciocolată sunt pentru tine. îmi pare atât de rău, Lottie. îmi pare atât, atât de rău!

Buza de jos îi tremura uşor şi părea gata să izbucnească în plâns.

Lottie s-a uitat lung la cutie. **TOMPKINS - BOMBOANE DE CIOCOLATĂ** cu **CARAMEL**. Lottie s-a certat în gând pentru că o clipă fusese încântată de bomboane. Cum putuse să scape într-atât totul de sub control?

- O, ridică-te, Lola, pentru numele lui Dumnezeu... eşti ridicolă!

Accentul franţuzesc al Anastaciei s-a auzit foarte puternic în vreme ce o ridica pe Lola de jos.

- N-am spus nimănui, i-a zis ea lui Lottie, pe un ton serios. Crede-mă. Niciunul dintre noi. Chiar nu ştim cum s-a întâmplat asta.

Anastacia era foarte serioasă, atât de serioasă, că nu şi-a mai pus ochelarii de soare la loc, şi Lottie a observat că ochii ei erau injectaţi, ca şi cum nu dormise bine.

Brusc, amândouă şi-au dat seama că era şi Ellie acolo, mâncând ca şi cum ar fi ronţăit floricele şi s-ar fi uitat la un spectacol.

- Cine e asta? a spus Anastacia, arătând spre Ellie fără să se uite, de fapt, la ea.
- E Ellie.
- Sunt Ellie.

Cele două voci s-au auzit la unison.

Anastacia a părut nemulţumită de acest răspuns.

- OK, a spus, dar CINE e?

Lottie a decis să ignore cât de nepoliticos sunase asta, de parcă toată lumea avea nevoie de permisiune pentru a se afla în prezenţa Anastaciei.

- E colega mea de cameră.
- Sunt colega ei de cameră.

Din nou au vorbit la unison. Lottie a trebuit să reziste tentaţiei de a striga „a crăpat un drac", gândindu-se că nu era momentul potrivit.

- Vă rog, poate cineva să-mi explice şi mie ce se întâmplă aici? a intervenit Ellie. Voi îmi cam distrugeţi micul dejun, ceea ce în familia mea se pedepseşte cu moartea.

Lottie i-a tras un picior pe sub masă lui Ellie, dar a trebuit să se chinuie să nu râdă.

- Ea nu ştie? Toată lumea din şcoală ştie, în afară de colega ta de cameră?

Anastacia părea gata să explodeze.

- Hei! Ştiu o mulţime de chestii, a răspuns Ellie, în vreme ce îşi băga în gură o bucăţică de tartă cu mere. De pildă... ştiţi că e alergică la mere?
- CE E? Lola a ţipat neîncrezătoare. O, Doamne, e perfect! O prinţesă care e alergică la mere! E ca şi cum ai fi un personaj Disney!

Chicotelile Lolei au fost întrerupte de Ellie, care se înecase cu tarta. A dat repede peste cap paharul cu suc de portocale, încercând să-şi recapete răsuflarea.

- Ce?

Lottie a avut deodată o senzaţie clară de déjà-vu.

- OK, devine plictisitor. Anastacia şi-a dat iar ochii peste cap şi s-a întors spre Ellie. Colega ta de cameră, Lottie Pumpkin, e, de fapt, prinţesa Maradovei sub acoperire.

Ochii lui Ellie s-au făcut atât de mari, încât păreau să-i iasă din orbite.

- Lottie?

S-a întors spre ea întrebătoare, şi deodată dinspre Ellie a radiat o energie intensă şi uşor ameninţătoare, care contrasta total cu dispoziţia ei glumeaţă din urmă cu câteva minute. Intensitatea acestei schimbări i-a tăiat lui Lottie răsuflarea, şi cuvintele i s-au oprit în gât.

- N-am... n-am putut să opresc zvonurile.

În clipa aceea, lui Lottie i-a venit să-şi tragă o palmă, pentru că fusese aşa neroadă.

- Parcă ai spus că ai venit cu bursă.

Acum, în vocea lui Ellie se simţea o răceală.

- Da... eu nu... adică... a încercat Lottie să răspundă, dar încă se bâlbâia.

Ellie s-a ridicat brusc de la masă şi şi-a împins farfuriile deoparte.

- Trebuie să plec, a spus ea pe un ton neprietenos şi a ieşit repede şi furioasă din sala de mese.

Inima lui Lottie bubuia. Asta fusese... neaşteptat de exagerat.

Anastacia s-a întors din nou spre Lottie şi a ridicat din umeri.

Lola a rânjit şi a făcut cu mâna în urma lui Ellie.

- Pare drăguţă! a remarcat ea.

Lottie s-a străduit să se ţină tare toată ziua, rugându-se ca Ellie să apară la cursuri. O căutase peste tot: la bibliotecă, pe terenul de sport - verificase chiar şi acel loc ascuns pe care îl găsise în Stratus. Ellie dispăruse. S-a întors la căminul Ivy la prânz ca să o caute, dar era clar că Ellie nu voia să fie găsită. Lottie spera că o să apară în cameră mai târziu, dar era şi foarte agitată la gândul că se vor întâlni. Ellie îi spusese foarte clar ce credea ea despre toţi elevii de la Rosewood care primeau totul pe tavă, şi acum, din punctul ei de vedere, şi Lottie era ca ei. Şi nu doar ca ei, ci şi o mare mincinoasă. Partea cea mai proastă era că asta nici nu era o minciună; ea chiar venise cu bursă şi chiar muncise din răsputeri ca să intre acolo - dar nu ştia cum avea să-i explice neînţelegerea. Şi totuşi, reacţia lui Ellie părea prea de tot. De ce reacţionase aşa? Nu avea nicio noimă. Ştia că avuseseră neînţelegerile lor, dar asta era pur şi simplu... ciudat.

Lottie a mai aruncat o privire prin campus după ultima oră de curs, dar ştia bine că trebuia să se întoarcă la cămin. Când a intrat pe poartă, s-a întâlnit cu Eliza şi a întrebat-o dacă o văzuse cumva pe Ellie.

- A, cred că a venit acum vreo oră. Zicea că nu se simte prea bine.

Lottie i-a mulţumit repede şi a urcat grăbită. Se pregătea să deschidă uşa, când a simţit deodată un val de nelinişte. „Şi dacă Ellie chiar e furioasă din cauza asta? Poate că o

cunoaşte pe adevărata prinţesă din Maradova?" Toate aceste posibilităţi s-au ivit în mintea ei, şi şi-a dat seama că nu vrea să deschidă uşa. A băgat mâna în geantă şi a pipăit diadema, simţind că prezenţa ei permanentă acolo o liniştește. „Hai că poţi", şi-a spus ea. „Infruntă-ţi temerile." Lottie a deschis încet uşa şi a văzut...

Nimic. Nu era nimeni acolo; camera era slab luminată, şi nu o vedea pe Ellie nicăieri. Tocmai voia să se întoarcă şi să plece în căutarea ei, când din spate a auzit o voce.

- Eşti o mincinoasă.

Lottie a tresărit şi, când s-a întors, a văzut că Ellie o aşteptase după uşă. Părea furioasă. Avea părul în ochi, ceea ce-i făcea ochii să pară cufundaţi în umbră, iar pumnii îi erau strânşi atât de tare, încât Lottie se temea că ar putea să-i dea sângele în palme.

Lottie s-a înfiorat.

- Poftim?

- Am spus... Ellie s-a asigurat că a închis uşa în spatele ei înainte de a repeta pe un ton şi mai agresiv: Eşti o mincinoasă!

Lottie era conştientă că nu putea să iasă din cameră decât trecând de Ellie.

- De... despre ce vorbeşti?

Lottie îşi dădea seama că începe să tremure, dar şi-a impus să rămână calmă.

- Tu nu eşti prinţesa Maradovei! s-a răstit Ellie.

Broboane de sudoare au început să se ivească pe pielea lui Lottie. A simţit cum i se strânge stomacul şi şi-a simţit limba dintr-odată grea ca plumbul. Cum o putea convinge că nu era decât o mare neînţelegere?

- Ellie, lasă-mă să-ţi explic... a zis Lottie cu vocea tremurândă, pe un ton ciudat de ascuţit.

Ellie s-a strâmbat şi i-a aruncat un zâmbet superior, deloc amuzată.

- Ştiu că ai minţit, pentru că...

S-a oprit, s-a dus la patul ei şi a început să scotocească în rucsac, aruncând violent afară diverse obiecte şi bucăţi de hârtie.

Lottie s-a gândit o clipă să se repeadă la uşă şi să fugă acasă în Cornwall, dar, înainte să-şi termine gândul, Ellie găsise obiectul pe care îl căuta şi i l-a băgat lui Lottie sub nas. Era medalionul rombic cu cap de lup. Ellie l-a deschis şi a scos la iveală o mică fotografie de familie: un rege şi o regină, cu o fetiţă lângă ei.

Lottie s-a făcut albă ca varul când şi-a dat seama cine era fetiţa din fotografie. Lottie şi-a întors din nou privirea spre Ellie, dar deja ştia cum avea să-şi încheie propoziţia.

Pentru că... a repetat Ellie, *eu* sunt prinţesa Maradovei.11 (p⁹˜^

Tensiunea din cameră era atât de mare, încât Lottie era sigură că avea să se sufoce. În tăcerea stânjenitoare care se lăsase între cele două fete care se priveau fix nu se auzea decât ticăitul uşor al ceasului de deasupra uşii. Ellie o străfulgera cu privirea. Era cu adevărat furioasă, şi Lottie simţea mânia intensă care radia dinspre ea - aceeaşi furtună pe care o simţise când o văzuse prima oară la poarta şcolii. S-a forţat să spună ceva, orice, pentru a sparge tăcerea apăsătoare înainte de a le mistui pe amândouă.

- Am încercat să le spun că nu e adevărat.

Ellie a râs, fără amuzament.

- Eşti aşa de egoistă... incredibil.

Lottie a tresărit, ca şi cum primise o palmă. Asta o duruse. Se mândrea că e bună, prietenoasă şi săritoare. Egoismul era exact opusul firii sale. Şi-a lăsat capul în jos, ruşinată.

- îmi pare aşa de...

- Pun pariu că nici măcar o dată nu ţi-a trecut prin minte cum s-ar simţi adevărata prinţesă, nu-i aşa?

Nu putea s-o contrazică; nu se gândise la asta. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin minte că adevărata prinţesă a Maradovei chiar ar fi putut să fie la Rosewood. Crezuse că nu era decât o poveste. Brusc, s-a simţit nemaipomenit de proastă, nu doar pentru că nu se gândise la asta, ci din cauza ideii că ar fi putut vreodată să se dea drept o adevărată prinţesă. Avea în stomac o senzaţie pe care nu o mai

încercase niciodată, grea şi rece, care urca încet spre piept şi se oprea în gât. Era cu adevărat îngrozită. Faptul că nu lămurise imediat zvonul o făcea parţial responsabilă pentru răspândirea lui. S-a rugat ca asta să nu afecteze încercarea lui Ellie de a duce o viaţă normală.

Ellie o privea lung, dar Lottie nu reuşea să găsească nicio cale de a îndrepta situaţia.

- îmi pare rău. Am încercat să le spun că nu era adevărat, dar totul a scăpat de sub control.

Cumva, cuvintele sunau goale şi inutile.

Ellie a oftat, cu o exasperare furioasă. A înşfăcat fotografia cu ea şi cu băiatul misterios de pe noptieră şi s-a prăbuşit în pat, cu umerii aduşi în faţă, ca o cochilie protectoare. Părul ciufulit îi acoperea faţa în vreme ce se uita fix la fotografie. Lottie s-a întrebat dacă băiatul din poză era prietenul ei.

Ellie a oftat adânc şi a pus fotografia la loc pe noptieră.

- N-o să spun nimănui că nu eşti tu, a zis ea pe un ton hotărât.

Lottie era total nedumerită. Dacă Ellie spunea asta ca să o facă să se simtă mai bine, atunci trebuia să o oprească - nu putea face faţă unei vinovăţii atât de mari.

- Poţi s-o faci. Ştiu că ar fi trebuit să fac un efort mai mare ca să îndrept neînţelegerea. Lottie s-a aşezat şi ea în pat, uitându-se la Ellie şi simţindu-se curajoasă din nou. Poţi să mă faci de râs cât vrei, o merit pe deplin.

- Nu, nu înţelegi, a răspuns Ellie. Nici măcar nu sunt supărată pe tine. Sunt supărată pe toată situaţia, dar... S-a

uitat din nou la fotografie. De fapt, s-ar putea să fi fost un mare noroc.

Lottie a clipit încet, încercând să înțeleagă cum putea fi situația asta un lucru bun pentru amândouă.

- Poate... Ellie a făcut o pauză și a tras aer adânc în piept. Poate va fi mai bine dacă vom continua să pretindem că tu ești.

- Ce? Era imposibil să fi auzit bine. Ellie a răspuns cu obișnuitul ei zâmbet în colțul gurii, iar Lottie și-a revenit repede. Adică, asta vrei?

Gândul că va putea cu adevărat să pretindă că e prințesă semăna cu o poveste pe care o inventase ea când era mică.

Ceea ce a făcut-o pe Ellie să izbucnească în râs. Lottie începea să creadă că i se potrivea mai degrabă titlul de prințesă a tulburărilor de dispoziție.

Ellie și-a șters lacrimile din colțul ochilor și a răsuflat zgomotos.

- E așa de caraghios! Eu aș face orice să fiu în situația ta, Lottie. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să nu mai fiu prințesă... Și am ajuns în cameră cu o fată care are o obsesie pentru ele. A răsuflat prelung. Știi că toată viața mea, până s-ajung la Rosewood, am cunoscut doar douăzeci de persoane? Douăzeci!

Lui Lottie efectiv i-a căzut fața auzind asta.

- Uau! a făcut ea uluită. Cum e posibil?

Ellie și-a mușcat buza și a început să se joace cu medalionul.

- Eu sunt singura moștenitoare la tronul Maradovei, dar nu am vrut niciodată să fiu prezentată oficial sau să joc

rolul prinţesei perfecte, aşa că... singura alternativă era să mă ascund în palat, până într-o bună zi, când aveam să fiu gata să-mi preiau rolul. Lottie asculta fascinată, cu inima strânsă de compătimire pentru fetiţa singuratică care fusese Ellie. Să nu mă înţelegi greşit. Uneori mă strecuram afară din palat, dar asta a dat naştere la unele zvonuri, aşa că ai mei au trebuit să-mi interzică să mai plec. Aşa că iată-mă, am cincisprezece ani şi doar cei mai de încredere membri ai personalului casei regale maradovene ştiu cum arăt.

Ellie a rămas cu privirea în jos.

Lottie crezuse că viaţa ei se dovedise plină de încercări, dar cel puţin fusese liberă să facă propriile alegeri.

- Eu nu am nicio obsesie... pentru prinţese, adică. Lottie a rostit cuvintele înainte să le gândească. Ştiu că probabil sună ca o copilărie, însă... Lottie s-a oprit, dar îi datora lui Ellie adevărul, dat fiind că ea îi împărtăşise atât de multe... E vorba de mama mea. Vezi tu... mama mi-a dat o diademă înainte să moară... şi m-a învăţat o frază prostească pe care să mi-o spun ca să-mi amintesc să fiu ca o prinţesă atunci când sunt îngrijorată sau speriată. Lottie era sigură că Ellie avea să râdă de ea, dar nu s-a putut opri. îmi spun: „Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit." Şi pe urmă totul îmi pare mai limpede şi mă simt din nou bine...

Lottie a întors privirea, temându-se să vadă reacţia de pe chipul lui Ellie la mantra ei copilărească.

- Nu e prostească, a spus Ellie pe un ton grav, surprin- zând-o. Tu nu eşti proastă, Lottie, tu eşti foarte deşteaptă.

Lottie a ridicat privirea şi a văzut-o pe Ellie uitându-se la ea cu toată sinceritatea. A simţit înţepătura lacrimilor în ochi.

Nu îşi dăduse seama câtă nevoie avusese de o confirmare până să o primească.

- Mulţumesc, a spus ea încet.

Ellie i-a oferit un mic zâmbet liniştitor înainte de a se întinde din nou în pat. A început să deseneze cercuri în aer, cu un aer absent, apoi deodată s-a oprit şi s-a întors din nou spre Lottie.

- Eleanor Prudence Wolfson, a spus ea liniştită. Asta e numele meu adevărat. Nu-l ştiu prea mulţi.

Lottie a privit-o lung şi atent, de parcă acum se întâlneau prima oară.

- Mă bucur să te cunosc, prinţesă Wolfson.

Ellie i-a zâmbit larg, în mod clar amuzată să o audă pe Lottie folosindu-i titlul, dar apoi chipul ei a devenit din nou meditativ, şi Lottie a aşteptat cu răbdare să-i spună ce gândeşte.

- Ceea ce nu pot să înţeleg, a spus Ellie şi apoi s-a oprit, frecându-şi fruntea gânditoare, e cum de-a ştiut cineva că vin la Rosewood. Nici măcar directorului nu i-am spus cine sunt, de fapt.

Lottie nu a ştiut ce să-i răspundă. Se gândea doar că toată lumea ştia totul aici; toţi erau atât de bârfitori.

- Anastacia a zis că a auzit un zvon, dar habar n-am cum de ştiu şi ceilalţi sau de unde a pornit zvonul. Ea m-a asigurat că nu a spus nimănui.

- Ai încredere în ea?

Lottie a stat o clipă să se întrebe dacă avea într-adevăr încredere, dar şi-a dat seama că nu prea îi venea să creadă ce spune.

- Mi-ar plăcea să am încredere în ea, dar nu ştiu cine altcineva ar fi putut duce vorba.

Ura să dea vina pe cineva, dar nu se putea gândi la altă explicaţie logică.

Ellie şi-a muşcat buza, apoi şi-a întors privirea spre tavan.

- Probabil că nu avem de ce să ne facem griji.

Dar ceva îi spunea că Ellie cu siguranţă nu credea asta.O dovadă clară că Lottie era foarte ocupată cu învăţatul şi îndreptarea notelor mai puţin decât bune la matematică a fost faptul că abia o săptămână mai târziu şi-a adus aminte de acel mesaj ameninţător din carte. Stătea cu Binah şi Ellie în mica bibliotecă cu lambriuri de stejar din Stratus, care era deschisă şi elevilor din Stratus, şi celor din celelalte case care îşi făceau permis. Mai era foarte puţin până la ora stingerii, nouă şi jumătate, şi Lottie scria prima ei scrisoare pentru Ollie. Cei mai mulţi elevi erau încă entuziasmaţi că Lottie era prinţesa secretă a Maradovei, aşa că tihnita bibliotecă Stratus era un refugiu plăcut din calea tuturor şuşotelilor.

Dragă Ollie (poznaşul din St Ives),

Cutia mea poştală este foarte la îndemână, aşa că aştept o mulţime de scrisori de la tine şi mama ta, te rog. Adresa este Ivy, camera 221A, Rosewood Hali, Oxfordshire.

O să mori de râs când o să auzi în ce belea m-am băgat. Îţi promit să-ţi spun totul când vin *acasă de Crăciun. Strânge-l în braţe pe căţelul tău din partea mea şi nu uita să-i spui mamei tale că mă descurc foarte bine aici.*

M *i-e foarte dor de tine, Lottie*

P.S. Poţi să te serveşti din rezerva mea de ciocolată ascunsă sub duşumeaua din camera mea, dar numai dacă verifici ce face Beady pe-acolo.

- Puternicul rechin enervant înoată în adâncurile sărate. Lottie a ridicat privirea din scrisoare şi a văzut-o pe Binah aplecată peste umărul lui Ellie, amândouă uitându-se cu atenţie la numerele de pe hârtie. Aşa o ţin eu minte, a explicat Binah.

Ellie a râs la ciudata afirmaţie a lui Binah.

- Probabil, a spus Ellie, frecându-şi bărbia în vreme ce scria un alt număr pe hârtie. Eu întotdeauna am ţinut minte ordinea operaţiilor ca PREÎIAS[I]. Nu mi-am bătut niciodată capul cu şmecherii.

- Nu e o şmecherie! a protestat indignată Binah. E mnemonică matematică.

Ellie i-a aruncat lui Binah o privire amuzată, care le-a făcut pe amândouă să chicotească. Se împrieteniseră repede, legate de aceeaşi pasiune pentru enigme, mai ales pentru cele legate de cifre. Deşi de cele mai multe ori Lottie nu înţelegea despre ce vorbeau ele două, îi plăcea să le privească entuziasmându-se când rezolvau exerciţii.

Binah s-a bosumflat şi a băgat rţiâna în rucsac.

- Ellie, nu ai voie să mă mai necăjeşti până nu-mi descifrezi codul.

A pus pe masă o bucată de hârtie plină de ecuaţii complexe. Lottie a urmărit fascinată cum aerul îngâmfat al lui Ellie dispare.

I **Paranteze, ridicări la putere, extragerea radicalilor, împărţiri şi înmulţiri, adunări şi scăderi (n.tr.)**

XI= .92*XI 2.

X3=(xI+I)/2.

Xf=X3

x£=(3/lf)x3

X?=(XI+XI0)-X3*XW-/XS

X9-I X9^Xtf+X5)

XlO^ră^Ăc-ittă pĂfratft.(xll)+ li!*

XII- XI-X2.+X3-XW-+X5-X6-X:?+Xfl-X9+2*XI0 Xl2=((xtf-X3)-5)^2

Lottie nu mai văzuse niciodată ceva aşa de încurcat. Nici nu ştia de unde s-o ia ca să rezolve ecuaţii atât de complicate.

- Am făcut problema asta special pentru tine, Ellie, şi mai am ceva pentru amândouă.

Binah a băgat din nou mâna în rucsac şi a scos pe masă două cutii albastre din piele, cu un luciu rece, irizant. Ellie s-a repezit imediat să o deschidă pe a ei.

- Nţ, nţ! a făcut Binah şi a tras cutia departe de Ellie. Niciuna dintre voi nu are voie să-şi deschidă cutia până când Ellie nu rezolvă enigma.

Auzind asta, Ellie s-a bosumflat indignată.

- Mă rog, aţi *putea,* a adăugat Binah, dar ar fi inutil, pentru că nu ar avea niciun sens dacă nu aţi descifrat mesajul.

Lottie a fost uşurată să vadă că şi Ellie părea la fel de nedumerită ca ea.

- Mesaj? a întrebat Lottie uimită.

Binah i-a zâmbit cu subînţeles.

- Da, mesajul codificat din problema asta.

Ellie şi Lottie s-au uitat din nou una la alta.

- Cum ar trebui să decodific mesajul? a întrebat Ellie, încruntată.

- O să găseşti tu o modalitate, a răspuns Binah chicotind uşor, încântată de feţele lor uluite. A, şi încă ceva. Ştiu cât de mult îţi plac basmele, Lottie, aşa că...

A scos din rucsac o carte frumoasă, cu coperţi roşii, cartonate. Pe copertă se vedea un cap mare de lup, iar deasupra lui scria cu litere mari, aurii: **SCUFIŢA ROŞIE.**

Lottie a scos un icnet şi, în aceeaşi clipă, în minte i-a venit „darul" primit în prima zi: *Compania lupilor.*

Binah s-a uitat nedumerită la faţa lui Lottie.

- S-a întâmplat ceva?
- Nu, nu, absolut nimic! E superbă... Mulţumesc mult.

Brusc, Lottie a simţit o dorinţă disperată să se întoarcă în camera lor şi să-i arate lui Ellie mesajul sinistru. A luat cartea şi i-a aruncat lui Binah un zâmbet liniştitor.

- Tocmai mi-am dat seama că e aproape ora stingerii. Ar trebui să plecăm, altfel dăm de bucluc.

Nu era propriu-zis o minciună. Lottie chiar era îngrozită să nu încalce vreo regulă, mai ales după mica lor întâlnire cu profesoara Devine. Nu credea că ar mai fi fost şi a doua oară la fel de indulgentă.

Binah a dat din cap, dar faţa lui Ellie a rămas sceptică, aşa că Lottie i-a aruncat o privire rapidă, prin care îi spunea că o să-i explice totul când ajung în cameră. Şi-au luat rămas-bun, şi, imediat ce Binah s-a îndepărtat, Ellie s-a întors spre Lottie cu o sprânceană ridicată.

- Ce-i aşa de urgent? a întrebat ea, încercând să-şi ascundă curiozitatea din voce.

Lottie a tras adânc aer în piept înainte să vorbească.

- Ellie... a început ea, neliniştită de felul în care avea să reacţioneze aceasta. Trebuie să-ţi arăt ceva.
- Ai primit asta în *prima noapte*? Şi nu te-ai gândit să spui nimic! A trecut o săptămână întreagă!

Vocea lui Ellie s-a auzit ca un ţipăt cu buzele strânse în vreme ce citea cuvintele scrise cu auriu pe interiorul coperţii.
Lottie a întors privirea ruşinată.

- Păi... mă cam temeam că ai fi putut s-o pui acolo chiar tu.

Ellie şi-a înăbuşit un hohot de râs, şi Lottie s-a corectat repede:

- Doar la început... pentru că păreai aşa de ţâfnoasă... şi... asta a fost înainte să ştiu că eşti, ştii tu.... prinţesă.

Ellie s-a oprit din râs şi şi-a răsfrânt buza de jos, meditând, semn că era de acord.

- Cine a făcut-o încerca, în mod clar, să te intimideze... adică pe mine... vreau să spun, pe prinţesă, ca să reacţioneze în vreun fel. A fost un experiment. Trebuie să aflăm cine a făcut asta, a zis ea brusc, închizând cartea cu un bufnet sonor. Oricine ar fi. Probabil că aceeaşi persoană e responsabilă şi pentru răspândirea zvonului în toată şcoala.

Lottie a dat din cap; şi ea gândise la fel. Au rămas amândouă aşezate pe jos şi au început să se gândească la posibili suspecţi care să le fi lăsat cartea, până când au alcătuit o listă de cincisprezece nume. Toţi cei trei şefi de an şi cei şase elevi de serviciu din anii al unsprezecelea, al doisprezecelea şi al treisprezecelea de la Ivy, căci toţi aveau acces în tot căminul fără să stârnească bănuieli. Apoi cei pe care Lottie îi cunoscuse în prima zi, care înţeleseseră că ea venea din altă ţară: Raphael, Saskia, Lola, Micky, Binah şi Anastacia.

- Păi, cu siguranţă nu pot fi Lola sau Micky, pentru că ei nu au ştiut înainte să le spună Anastacia, a zis Lottie, iar Saskia m-a cunoscut abia înainte de focul de artificii, şi nici şefa anului al unsprezecelea din casa Conch n-ar fi putut să intre neobservată.

Ellie a dat din cap, fără a fi foarte atentă, în timp ce răsfoia din nou *Compania lupilor.*

- Ellie?

- E o carte de la bibliotecă, a spus ea pe un ton hotărât.

- E... ce?

Ellie i-a întins cartea, şi Lottie'a deschis-o la coperta a treia, unde a văzut urmele suportului pentru fişa de cititor, care fusese rupt.

- Ellie! a exclamat ea entuziastă. Eşti un geniu! Tot ce trebuie să facem e să aflăm care dintre elevi a fost la bibliotecă în prima zi.

A luat-o în braţe pe Ellie şi a strâns-o tare.

Ellie a bătut-o uşor pe spate, în mod clar neobişnuită cu asemenea demonstraţii bruşte de afecţiune.

Lottie s-a tras repede în spate, cu obrajii îmbujoraţi, simţindu-se stânjenită.

- Bun, oricum, putem face asta mâine dis-de-dimineaţă, a spus ea.

- Mâine? a exclamat Ellie, şi pe faţă i-a apărut un zâmbet poznaş. în niciun caz n-am de gând să aştept atât.

- Dar e trecut de ora stingerii, a protestat Lottie confuză.

Zâmbetul lui Ellie a devenit un rânjet larg, care îi dezvelea dinţii ca unui animal sălbatic.

De-asta s-a inventat ieşirea pe furiş! a răspuns ea

.13
(T⁹ ^

Lui Lottie nu-i venea să creadă că făcea asta. întotdeauna se mândrise cu faptul că era un adevărat model de bună purtare. Nu avusese niciodată vreo observaţie în carnetul ei de note sau orice altceva care să semene cu o pedeapsă pentru purtare necorespunzătoare, şi totuşi iat-o îmbrăcată într-un tricou şi o pereche de blugi negri, pe care le împrumutase de la Ellie, coborând pe o latură a balconului pentru a se strecura în bibliotecă. Lottie protestase, dar Ellie declarase că ea se ducea oricum, indiferent dacă Lottie venea sau nu.

- Şi uită-te la toată iedera aia de pe zid, spusese Ellie, practic, ne imploră să ieşim pe furiş!

Aşa că Lottie s-a trezit din nou făcând ceva care nu-i stătea absolut deloc în fire, copleşită de o emoţie anume care i se părea străină şi, în acelaşi timp, familiară.

După ora stingerii, luminile din afara căminului erau mai slabe, dar luna plină lumina totul în jur, făcându-le să se simtă expuse pe alee. Ştiau că bodyguarzii campusului stăteau de pază la poartă, aşa că trebuiau să găsească o modalitate de a-i ocoli.

- Am putea să o luăm prin spate, prin pădure, pe sub pod şi să ieşim înapoi spre intrarea principală? a şoptit Ellie.

Lottie a scuturat din cap. în mod clar şi intrarea principală avea să fie păzită, şi, dacă făceau asta, era decisă să nu fie prinse. Cu siguranţă profesoara Devine nu avea să le ierte o asemenea abatere.

- Nu, o să mergem prin pădure, a spus ea. în minte i-a apărut harta şcolii, cu tunelul secret pe care îl descoperise în prima zi prin norul de sclipici, şi s-a întrebat dacă tunelul ar putea duce spre pod. S-ar putea să ştiu o intrare secretă în şcoală.

Ellie a privit-o sincer şocată, apoi i-a aruncat zâmbetul ei din colţul gurii, care o făcea pe Lottie să se simtă ca un căţeluş mândru de sine.

- Chiar îţi place să mă surprinzi, a remarcat ea cu un râs înăbuşit.

Lottie s-a înroşit la acest compliment şi a pornit repede înainte, făcându-i semn să o urmeze, în vreme ce îi povestea despre tunelul pe care îl descoperise. S-au ascuns în tufişuri şi s-au târât până într-un loc deschis, de unde s-au îndreptat spre pădure. Lottie nu se gândise cât de deasă avea să pară pădurea noaptea, şi brusc gândurile ei au început să se îndrepte spre vârcolaci şi fantome. Pădurea Rose era, în general, sălbatică, fără poteci pe care s-o apuce, aşa că au trebuit să rămână destul de aproape de şcoală pentru a nu se rătăci, şi totodată suficient de departe pentru a nu fi prinse. Ellie păşea fără teamă peste muşchi şi rădăcinile ieşite din pământ ale stejarilor, de parcă nu era decât o plimbare prin parc. S-a auzit un lătrat în depărtare, făcând-o pe Lottie să tresară şi să o apuce pe Ellie de braţ.

- E doar un cerb, a liniştit-o Ellie, încercând să-şi înăbuşe râsul.

Lui Lottie nu i se părea amuzant şi a trebuit să-şi ia inima-n dinţi pentru a-i da drumul.

Le-a luat mai bine de zece minute ca să ajungă la râu şi la pod, unde solul devenea moale. Zgomotul apei le oferea libertatea de a vorbi mai mult, dar era mult prea întuneric

pentru a vedea fără lanternă pe unde merg, şi Lottie se temea că ar putea să facă un pas greşit şi să se trezească în râu. Au început să pipăie pe jos de-a lungul malului, mânjindu-se de noroi şi căutând orice indiciu care ar fi putut semnala o deschidere. Nu era nimic acolo în afară de mâl. O adusese pe Ellie la un şanţ plin de noroi, în întuneric, unde probabil că aveau să fie prinse şi să aibă atâtea necazuri, încât planul lui Ellie cu prinţesa sub acoperire avea să fie distrus.

Lui Lottie i-a venit brusc o idee. „Dedesubt!" şi-a spus ea entuziasmată.

- Ellie, nu e pe marginea canalului... s-ar putea să fie sub noi, a şoptit ea agitată.

Ellie nu a trebuit convinsă, căci s-a îndreptat direct spre apă de-a buşilea, ca un animal sălbatic, căutând o deschidere. Lottie a încremenit, şocată de câtă încredere avea Ellie în teoria ei cu tunelul. înainte să apuce să protesteze, Ellie a dispărut sub apă.

- Ellie!

Lottie a încercat să nu facă zgomot, dar nu şi-a putut împiedica ţipătul ascuţit. înainte să-şi dea seama ce face, s-a repezit în râu după Ellie, înaintând cu greu prin apa rece în căutarea ei. Ceva a apucat-o de picior şi a simţit cum i se opreşte inima. A deschis gura să ţipe, când Ellie i-a apărut în faţă, punându-i repede mâna la gură.

- Eu sunt!

Ellie era udă complet, şi din păr i se scurgea apă. Inima lui Lottie bătea nebuneşte în vreme ce o privea, cu răsuflarea ei caldă în palma lui Ellie. Ellie a rânjit, şi dinţii i-au strălucit în lumina lunii precum colţii unui lup. A tras-o încet prin apă şi i-a făcut un semn în jos, continuând să zâmbească. Lottie s-a

uitat în locul spre care îi arăta Ellie. Scânteietor în lumina lunii, acolo se afla un mâner mic de metal care lucea chiar la suprafaţa apei. S-au privit o clipă, apoi s-au aplecat amândouă şi au tras de mâner. S-a deschis mult mai uşor decât îşi închipuise Lottie, dar au trebuit să se mişte repede, ca să nu intre prea multă apă în tunel.

- Uau! a exclamat Ellie. Bravo, prinţesico!

Lottie şi-a simţit tot corpul încălzit, dar nu a avut timp să se gândească la laudă, căci Ellie a coborât imediat în tunel.

- Ellie! a strigat Lottie.

Habar nu aveau cât de adânc era, şi era imposibil să vadă ce se afla acolo jos.

- Coboară, te prind eu, a strigat vocea înăbuşită de sub
ea.

Lottie stătea tremurând lângă chepeng, cu inima bătându-i încă nebuneşte. S-a mai uitat o dată înapoi la pădure, întrebându-se cum naiba ajunsese acolo şi dându-şi seama că nu mai exista cale de întoarcere.

„Aşadar, în vizuina de iepure."

S-a lăsat în jos în tunel, fără să-i pese că era complet udă. Două braţe i-au cuprins mijlocul şi au ajutat-o să coboare. Nu era atât de adânc cum crezuse şi a putut întinde mâna ca să închidă chepengul, în vreme ce Ellie o ţinea în braţe. Lottie de-abia desluşea ceva în întuneric, singura lumină venind prin spaţiul îngust de deasupra chepengului. Ellie a luat-o de mână; Lottie a simţit cum tot corpul îi e cuprins de căldură şi brusc a devenit inexplicabil de agitată. Ellie s-a aplecat spre ea, atingându-i cu răsuflarea obrazul.

- OK! a şoptit ea. Spre bibliotecă!

Au înaintat cu atenţie şi hotărâre prin tunel, uşurate să vadă că urca, şi, în cele din urmă, au ajuns la dulapul cu materiale de pictură. Din fericire, Lottie uitase să tragă comoda la loc peste chepeng, aşa că au putut intra în şcoală. S-au strecurat în tăcere pe coridoare, fiecare pas pe pardoseala de piatră părând să răsune mult prea tare. Lottie aproape că se aşteptase să mai fie profesori prin şcoală, dat fiind că era doar miezul nopţii, dar nu se vedea nimeni. Acele coridoare pustii noaptea aveau cu siguranţă ceva sinistru, şi nu putea să nu-şi imagineze că personajele din uriaşele portrete de pe pereţi o urmăreau cu privirea.

Au trebuit să ocolească pe coridor pentru a evita intrarea în zona Stratus, unde, cu siguranţă, se aflau paznici. Odată ieşite din clădirea principală, au traversat curtea interioară şi au sărit gardul viu spre partea din spate a clădirii, unde se afla biblioteca. Era încuiată. Nu puteau să intre cu legitimaţiile lor de elev fără să se dea de gol că ieşiseră pe furiş din căminul lor. Rosewood Hali ţinea evidenţa tuturor elevilor care intrau în bibliotecă şi la ce oră.

Lui Lottie i s-a ivit în minte un alt gând. Oare chiar voia să ştie cine luase cartea de la bibliotecă? Se înţelegea bine cu toată lumea şi începea să se simtă ca acasă la Rosewood. Deşi copiii încă bârfeau şi şuşoteau, nu simţea că s-ar afla în pericol. Aşa că poate cine lăsase'darul nu avusese niciun gând rău.

înainte să-i spună şi lui Ellie, a văzut-o cu uimire cum forţează geamul uşii, bagă mâna şi deschide uşa pe dinăuntru. în mod clar, Ellie avea experienţă cu furişatul nu doar afară, ci şi înăuntru. Poate că următorul lucru pe care avea să-l descopere despre ea ar fi fost că avea la dispoziţie un asasin profesionist.

- Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta, a murmurat Lottie neîncrezătoare în vreme ce intrau.

Dar Ellie doar i-a zâmbit poznaş. Fişele se aflau în biroul de la etaj, un dom impecabil, decorat cu cristal, de unde se putea vedea întreaga clădire. Era administrat de un bărbat mărunţel pe nume Clark. Ţinea fişele atât de bine organizate, încât era uşor să afle ceea ce căutau: o evidenţă meticuloasă şi exactă a cui şi când împrumutase o carte.

- Am găsit! a spus Ellie, cu limba scoasă de concentrare în vreme ce frunzărea cu atenţie dosarul cărţii.

Lottie a simţit cum bătăile inimii i se accelerează din nou. Nu voia să ştie.

- Trebuie să vezi asta, a spus Ellie, nereuşind să-şi ascundă satisfacţia.

Erau doar câteva nume pentru prima zi de şcoală, şi numai trei pe care le-au recunoscut. Scrise clar pe hârtie, de mâna celor trei:

Bi-Hflk Fixe ReipU&e-i. Mito* A-m.sfcic.icn fKlcxo^

10

fLottie s-a rugat o noapte întreagă de Ellie ca s-o convingă să nu abordeze încă pe nimeni de pe lista de la bibliotecă. Nu puteau presupune nimic: nu erau suficiente dovezi, şi nu voia să rişte să supere pe nimeni pentru o simplă bănuială.

- E mai bine să ţinem minte şi să vedem ce mai descoperim, a insistat Lottie.

Ellie acceptase, dar, în mod clar, se convinsese că Anasta- cia era duşmanul ei - şi mai avea puţin şi ceda nervos.

A doua zi a fost îngrozitor de cald. Vremea rămăsese însorită şi uscată, făcând aerul să pară lipicios, şi în atmosfera sufocantă se simţea o tensiune mare, de parcă cerul ar fi putut să explodeze în orice moment. Deşi majoritatea orelor de la Rosewood Hali se desfăşurau pe companii, existau câteva excepţii, şi una dintre ele erau orele de sport, la care participau toţi elevii din an. Ar fi trebuit să fie o ocazie grozavă ca toată lumea să se cunoască mai bine, dar, aşa cum Lottie avea să descopere curând, ţasa Ivy şi casa Conch nu jucau bine împreună - mai ales când Ellie şi Anastacia se aflau în echipe rivale.

- Anastacia, Ellie, a strigat profesoara Bolter. Veniţi, vă rog, în faţă, în calitate de căpitani, să vă alegeţi echipele? Mulţumesc.

Ellie şi Anastacia s-au privit urât, cu o asemenea intensitate, încât Lottie şi-a imaginat că între ele sar scântei. Şi-au luat privirile fioroase una de la cealaltă şi s-au aşezat la marginea terenului, gata să-şi formeze echipele de lacrosse. Pentru Anastacia, sportul avea legătură cu mândria casei Conch, în vreme ce pentru Ellie era ceva personal. Nu numai că era foarte competitivă, dar îşi găsise un adversar bun în Anastacia.

- Anastacia, tu alegi prima! a strigat profesoara Bolter din cealaltă parte a terenului.

Nu era o coincidenţă că întotdeauna casa Conch alegea prima; profesoara Bolter era administratoarea ei şi era total diferită de toţi profesorii de sport pe care îi cunoscuse Lottie până atunci. Era înfricoşătoare, într-un fel care impunea respect. În acelaşi timp, tot ea administra şi grajdurile şi se mişca într-un fel calm şi elegant, de parcă ar fi evoluat în manej. Era de departe cel mai de temut profesor din şcoală, şi Lottie nu-şi putea imagina că vreun copil ar fi putut să se poarte urât la orele ei.

- Raphael, a spus Anastacia, aşa cum era de aşteptat.

„Iar încep", s-a gândit Lottie. Anastacia avea să aleagă doar elevi de la Conch, iar Ellie, doar elevi de la Ivy, apoi amândouă aveau să ia şi câţiva de la Stratus, care chiar nu puneau preţ pe aiurelile astea cu competiţia. Lottie aproape că îi invidia, uneori dorindu-şi să-şi poată arunca toate obiectele violete şi să intre în lumea galbenă, plăcută şi blândă a celor de la Stratus, ca să nu mai trebuiască să-şi facă griji din cauza acestei rivalităţi prosteşti.

Raphael s-a îndreptat agale spre Anastacia, făcându-i cu ochiul lui Ellie când a trecut pe lângă ea, iar Ellie şi-a dat ochii peste cap.

- Binah, a strigat Ellie.

Lottie nu a fost surprinsă de această alegere. Ellie se declarase ferm convinsă că Binah, una dintre puţinele prietene pe care reuşise să şi le facă, n-ar fi putut să fie vinovatul. Sigur, pe lângă faptul că Binah era o sportivă remarcabilă.

Lottie şi-a spus din nou că Binah era singura elevă căreia i se oferise un loc în toate cele trei case, aşa că era normal să fie bună la toate. Lottie a fost cea de-a doua strigată de Ellie, ceea ce era total nemeritat, căci era îngrozitor de slabă la sport, iar lacrosse-ul, mai ales, o nedumerea total.

- OK. Săptămâna asta vom *câştiga*! şi-a încurajat Ellie echipa. După ce i-a ales pe toţi, i-a adunat ca să le ţină un discurs de încurajare. Cred în voi, ceea ce, Lottie - s-a uitat

la ea, şi a devenit surprinzător de serioasă -, e valabil şi pentru tine. Lottie a oftat în sinea ei. De obicei stătea departe de jocurile de echipă, făcând mai mult rău decât bine dacă încerca să ajute în vreun fel. Nu mai fusese niciodată la o şcoală unde exerciţiul fizic să fie luat atât de în serios. Acum, poate că fetele şi băieţii de la Conch par mai solizi şi mai înfricoşători, şi ştiu că patru dintre ei sunt în echipa şcolii, dar eu cred că, dacă o s-avem atitudinea asta de fraieri, sigur o să câştigăm meciul ăsta. în privinţa discursurilor motivaţionale, se părea că Ellie nu era chiar cea mai bună, ironia tinzând să-i cam pună beţe în roate. Haideţi, să-i dăm drumul!

- Cu inima şi mândria unui rege[1], a adăugat Binah în şoaptă, puţin batjocoritor.

Măcar era un citat pe care, de data asta, Lottie chiar îl înţelegea.

Profesoara Bolter a fluierat, şi primul joc a început. Lottie a rămas hotărâtă deoparte, în vreme ce crosele se loveau cu violenţă unele de altele.

„Cum îi poate plăcea cuiva un joc atât de violent?"

Anastacia nu depunea prea mare efort, prinzând mingea în plasa de la crosa ei, deposedând echipa Ivy. Raphael părea să se amuze şi mai tare necăjind-o pe Ellie, folosindu-se de orice ocazie pentru a-i tăia calea. Privindu-i tacticile îndoielnice, era din ce în ce mai uşor să-ţi dai seama că Raphael nu putea fi de încredere.

Lottie a oftat privindu-i, simţindu-se complet ridicolă în vreme ce umbla de colo colo pe teren, evitând cu orice preţ să joace.

Se apropia sfârşitul orei, şi cei mai mulţi copii gâfâiau transpiraţi, cu excepţia Anastaciei, care părea complet neafectată. Binah şi Ellie marcaseră majoritatea golurilor, dar

[1] **„Am corpul unei femei plăpânde şi nevolnice, dar am inima şi mândria unui rege." Din discursul ţinut de regina Elisabeta I, pe 9 august 1588, armatelor reunite la Tilbury, în Essex, în aşteptarea invaziei spaniole (n.tr.)**

scorul era egal, 4 - 4 , şi, pentru că mai rămăseseră doar cinci minute din joc, nu părea posibil ca vreuna dintre echipe să învingă.

Lottie se pregătea să revină în poziţie pentru următorul fluier, când Ellie a apucat-o din spate de braţ.- Lottie, ascultă-mă o clipă! Ellie avea o expresie de rară sinceritate. Ştiu că tu crezi că eşti inutilă, dar eu chiar sunt convinsă că, dacă încerci, vei fi uimită de ce poţi face. Ellie a strâns-o uşor de braţ. Fii de neoprit!

înainte ca Lottie să poată răspunde ceva, Ellie i-a făcut cu ochiul şi a alergat înapoi la locul ei.

S-a auzit fluierul, şi jocul s-a reluat. Binah a reuşit să oprească mingea de la un băiat Stratus din cealaltă echipă şi i-a trimis-o lui Ellie, care a prins-o uşor. în aceeaşi clipă, a fost înconjurată de echipa adversă. S-a uitat în jur, căutând pe cineva căruia să i-o paseze, dar nu era nimeni. Nimeni, cu excepţia lui... Lottie. S-a întors spre ea şi a luat poziţia de aruncare a mingii.

„Nu, nu, nu! Nu face asta, Ellie!"

O simţea pe Ellie zâmbindu-i cu zâmbetul ăla al ei din colţul gurii, după care, bineînţeles, aceasta a aruncat mingea în direcţia ei.

Mingea a zburat spre ea, vâjâind în vreme ce despica aerul ca o viespe furioasă care avea de gând să o înţepe.

„O să mă lovească în cap", şi-a spus ea, acceptând situaţia resemnată.

Lumea a părut că începe să se mişte cu încetinitorul. Mingea se apropia tot mai mult şi ţiu avea cum s-o oprească. A ridicat crosa într-o ultimă încercare disperată de a o împiedica să o izbească şi...

A prins-o. Lottie a rămas o clipă complet năucită, holbându-se la mingea pe care o avea în plasă. Chiar reuşise, chiar o prinsese.

- AM REUŞIT! a strigat ea, ţopăind încântată.
- Ai grijă! s-a auzit vocea unui băiat de pe teren.

A ridicat privirea şi a văzut-o pe Anastacia repezin- du-se spre ea, cu privirea rece şi calculată, fără să pară nici pe departe agitată şi încinsă când şi-a ridicat crosa, gata să o

trântească pe Lottie la pământ şi să recupereze mingea. Lottie şi-a acceptat cu gravitate soarta, şi momentul ei de mândrie s-a stins brusc atunci când şi-a dat seama că, bine-înţeles, nu avea cum să ajungă la plasă.

- *BRIKTAH*! a ţipat Ellie şi a lovit tare băţul Anastaciei cu al ei, iar un pocnet puternic a răsunat pe tot terenul.

Lottie habar n-avea ce însemna strigătul lui Ellie, dar intenţia din spatele lui era clară.

Cu ochi furioşi, Ellie a privit-o fix pe Anastacia, blocându-i drumul spre Lottie. Anastacia şi-a mutat greutatea pe piciorul stâng şi a pivotat cu graţie, trăgându-şi băţul şi pregătindu-se să-l lase jos din nou, dar Ellie s-a dovedit mult mai rapidă. S-a răsucit şi a prins din nou crosa Anastaciei în mişcare, toate aceste gesturi părând un dans furios şi ciudat.

- Lottie, *fugi*! a strigat Ellie.

Lottie a revenit repede cu picioarele pe pământ şi, adunându-şi toată forţa şi hotărârea, a luat-o la goană spre poartă cât de repede a putut. Ellie avea încredere în ea. Ellie credea că ea putea face asta, şi Lottie nu voia s-o dezamăgească. Cu coada ochiului, i-a văzut pe Raphael şi pe o fată de la Stratus îndreptându-se spre ea din cele două laturi.

„Aleargă, aleargă!"

Era imposibil să ajungă până la poartă, cei doi fugeau prea repede,-trebuia să rişte şi să arunce mingea de la distanţă, dar băiatul Conch uriaş din poartă cu siguranţă avea s-o prindă dacă nu se apropia destul. Inima îi bătea nebuneşte, dar poarta era suficient de aproape acum ca să rişte. Raphael era la doar câţiva paşi de ea, încă puţin şi... Brusc, într-un moment de hotărâre, a imitat mişcarea pe care o văzuse la Anastacia mai devreme, schimbându-şi direcţia spre stânga şi apoi pivotând înapoi prin spatele lui Raphael, ajungând în cealaltă parte a lui. Nu era deloc la fel de graţioasă ca Anastacia, dar a funcţionat, şi Lottie s-a trezit în cealaltă parte a lui Raphael, văzând perfect poarta în faţa ei.

- HAIDE, LOTTIE! a auzit-o pe Ellie ţipând din celălalt capăt al terenului.

Şi-a adunat toată voinţa şi a scos un strigăt furios de război în vreme ce arunca mingea cât de tare putea spre poartă. Mingea a ţâşnit din crosă, străpungând aerul şi arzând ca o cometă în drumul ei. Toată lumea a amuţit, privind uluită mingea care zbura şuierând. Portarul de la Conch nu putea face nimic; mingea se mişca prea repede şi cu o forţă mult prea mare.

Era de neoprit.

A lovit poarta cu atâta putere, încât a găurit plasa şi a trecut mai departe, până când, în cele din urmă, s-a rostogolit pe pământ şi s-a oprit.

Lottie şi-a scos casca şi s-a întors să-şi privească echipa, cu părul căzându-i pe umeri în şuviţe umede de năduşeală.

- AM REUŞIT! a strigat, ridicându-şi casca în aer victorioasă şi zâmbindu-i larg lui Ellie.

Ambele echipe şi profesoara Bolter au privit-o şocate o clipă, apoi Ellie şi-a înălţat crosa în aer şi a scos un strigăt de victorie, iar sunetul a răsunat ca un urlet de lup. Restul echipei a urmat-o şi a început să ovaţioneze. Chiar şi câţiva membri ai echipei adverse au aplaudat în semn de admiraţie. Ellie şi-a scos casca, şi-a aruncat crosa şi a luat-o la fugă pe teren, spre Lottie. A apucat-o de mijloc şi a învârtit-o, continuând să urle.

Lottie râdea încontinuu în vreme ce se rotea, simţindu-se în extaz. Ellie a pus-o încet jos şi i-a şoptit la ureche:

- Ştiam că poţi, prinţesico.

Lottie s-a înroşit şi şi-a lăsat privirea în jos, simţind o căldură cu care soarele nu avea nimic de-a face.

În aer s-a auzit un fluier, făcându-i pe toţi să se oprească şi să se întoarcă spre profesoara Bolter.

- Felicitări, domnişoară, echipa ta câştigă meciul.

Toată lumea a început din nou să ovaţioneze, cu excepţia Anastaciei, care scrâşnea vizibil din dinţi, arătându-se mai nervoasă decât o făcuse, probabil, în toată viaţa ei.

Doamna Bolter a ridicat o mână pentru a-i reduce la tăcere.

- Miss Wolf, Miss Pumpkin, Miss Alcroft, vă rog să veniţi după oră în cabinetul meu, a spus ea pe un ton sever.
Lottie a înghiţit în sec. Nu ştia ce făcuseră, dar nu putea să fie nimic bun.Ellie, Anastacia şi Lottie stăteau aliniate în faţa biroului doamnei Bolter. Cabinetul ei era un amestec eclectic minunat de superbe ornamente africane tradiţionale şi trofee şi medalii de toate formele şi dimensiunile. Avea un birou mare, făcut din lemn de mahon închis la culoare şi sculptat cu un model alambicat de viţe spiralate. în acest decor, prezenţa ei căpăta proporţii uriaşe.

- Aş prefera ca, pe viitor, să nu mai transformaţi orele mele de sport într-un duel, Miss Alcroft, Miss Wolf.

Ellie a deschis gura să protesteze, dar Lottie a ciupit-o repede, înainte să apuce să zică ceva, alegându-se cu o privire urâtă.

- Dar - doamna Bolter s-a întors de la biroul ei şi a început să admire unul dintre trofeele de pe raft, înlăturând un fir de praf inexistent - amândouă aţi dovedit o rezistenţă, o agilitate şi o siguranţă extraordinare. Ştiu că în curând vă veţi putea alege activităţile extracurriculare...

- îmi pare rău, doamnă Bolter, dar eu nu vreau absolut deloc să intru în echipa de lacrosse, a spus Ellie răspicat, întrerupând-o.

- A, nu, nu vreau ca voi două să fiţi în echipa de lacrosse. Doamna Bolter a zâmbit uşor, întinzând o hârtie pe care o luase de pe birou. Vreau să deveniţi scrimere. Vreau să intraţi în echipa de scrimă.

Lottie era sigură că degetele Anastaciei tresăriseră, dar, în afară de asta, nu a mai dat niciun semn că ar fi fost încântată.

- Noi oferim foarte rar un loc în echipa de scrimă. A face parte dintre spadasinii de la Rosewood constituie o imensă onoare, aşa că gândiţi-vă serios la această propunere. Selecţiile au loc în prima săptămână din decembrie; puteţi exersa în timpul antrenamentelelor care au loc în prezent

după cursuri, dar vă sfătuiesc să vă hotărâţi repede. Profesoara a dat din cap spre fiecare dintre ele. Vă mulţumesc, fetelor, puteţi pleca.

Ellie i-a aruncat lui Lottie o privire îngrijorată când a lăsat-o cu doamna Bolter. Anastacia s-a uitat la Lottie, dar privirea ei părea să treacă prin ea, apoi s-a întors şi a ieşit.

A urmat un moment de tăcere, până când uşa s-a închis. Lottie nu s-ar fi mirat dacă Ellie ar fi stat afară cu urechea lipită de uşă, gată să intre şi să protesteze dacă socotea că Lottie nu era tratată cum se cuvine.

- Miss Pumpkin - pot să-ţi spun Charlotte?

Asta nu a surprins-o pe Lottie. O mulţime de adulţi pe care îi cunoscuse preferau să nu i se adreseze cu numele de familie, considerându-l puţin cam caraghios.

- Da, sigur, doamnă Bolter, a răspuns ea, pretinzând că nu o deranjează.

- Charlotte, eu cred cu tărie în etosul acestei şcoli. De aceea îmi place atât de mult să lucrez aici. I-a făcut semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei, şi Lottie s-a conformat bucuroasă. înţeleg că ai venit aici cu o bursă Florence Ivy.

Nu era o întrebare, dar Lottie a simţit nevoia să încuviinţeze din cap.

- În fiecare an îmi asum sarcina de a face cunoştinţă personal cu toţi câştigătorii unei burse. Charlotte, tu ştii că eşti primul elev venit cu bursă pentru situaţii excepţionale din ultimii doisprezece ani?

- Nu, doamnă.

Lottie îşi simţea mâinile tremurându-i în poală. Ştiuse că era o victorie imensă să intre la Rosewood cu bursă, dar nu îşi dăduse seama cât de specială era situaţia ei.

- La începutul acestei ore, trebuie să recunosc, m-am gândit că poate şcoala a făcut o greşeală. Lottie avea un aer imperturbabil, refuzând să lase să se vadă durerea pe care o simţea, şi totuşi, nu putea nega că, până în ziua aceea, nu făcuse prea multe eforturi de a participa la orele de sport. Dar

azi m-ai surprins. Te-ai mobilizat şi ai făcut ceva excepţional. Ai devenit excepţională.

Mâinile lui Lottie s-au oprit din tremurat.

- Vă... vă mulţumesc, a răspuns ea prudentă.

- îţi vom monitoriza cu atenţie evoluţia, Lottie. Nu ne dezamăgi. Aşteptăm lucruri mari de la tine.

Apoi i-a zâmbit, şi a fost atât de frumos, încât Lottie s-a simţit o clipă năucită.

Lottie a ieşit din cabinetul profesoarei Bolter simţindu-se copleşită. S-a gândit la mama ei, la diadema care stătea pe noptieră, la Ellie şi la cât de mult o încurajase până atunci. Lottie nu voia să dezamăgească pe nimeni. Avea să muncească din răsputeri pentru a le dovedi tuturor că merita să aibă încredere în ea. Tot ce avea de făcut era să continue să se mobilizeze şi să nu se lase distrasă de toate zvonurile şi bârfele prosteşti legate de povestea cu prinţesa.

Atât timp cât se concentra şi nu lăsa nimic să o distragă, cu siguranţă avea să-i facă mândri de ea.

„Voi fi de neoprit!

15

"Luna septembrie, neobişnuit de caldă, se apropia de sfârşit, şi, într-o vineri dimineaţa, când fetele s-au trezit, afară era o furtună teribilă, cu tunete şi fulgere care luminau camera prin draperiile de şifon. Ellie a dat pilota la o parte şi a fugit la uşile de sticlă, le-a deschis larg şi s-a năpustit pe balcon, îmbrăţişând ploaia torenţială.

Pijamaua ei cu *Războiul stelelor* s-a udat imediat, lipindu-se de ea şi atârnând greu, dar Ellie a continuat să danseze în ploaie, cu braţele larg deschise, ridicate spre cer. Şi-a lipit mâinile de zidul balconului şi a scos un urlet, la unison cu bubuiala unui tunet. Lottie se holba la ea, fermecată de cât de mult semăna cu furtuna, şi o clipă a fost convinsă că tunetul îi striga lui Ellie, cu un muget adânc, din cerul în care mijea de ziuă: „Eliberează-te!"

Din cauza electricităţii din aer, toată lumea din căminul Ivy a părut, în acea dimineaţă, ameţită la micul dejun, şi, pentru prima oară în multe săptămâni, zumzetul nu mai părea să aibă legătură cu Lottie. Ellie şi Lottie s-au aşezat pe locurile lor obişnuite în sala de mese, lângă fereastra care dădea spre micul iaz cu statuia lui Ryley. Faptul că aveau un loc, practic, rezervat pentru ele era cu siguranţă un avantaj al convingerii generale că era prinţesă.

Afară, ploaia continua să răpăie, lovind tare în geam. Prin ferestrele uriaşe, care se înălţau pe două niveluri, toată lumea de afară părea o negură apoasă.

- Vremea asta e teribilă! a exclamat Ellie, înfigându-şi furculiţa într-o bucată uriaşă de şuncă cu glazură de miere şi ducând-o la gură.

Lottie s-a strâmbat în sinea ei. începea deja să se obişnuiască cu mesele extravagante de la Rosewood, dar, ca o mândră vegetariană de la vârsta de cinci ani, carnea i se părea greţoasă. Să mănânci animale nu părea un lucru demn de o prinţesă. Cum se mai putea aştepta ca animăluţele din pădure să o ajute la treburile zilnice dacă ea se sucea şi începea să le mănânce?

- Mie mi-e teamă să nu răceşti cumva de la cât te-ai zbenguit prin ploaie, a spus Lottie pe un ton serios.

Ellie s-a întors spre ea radioasă, cu un zâmbet larg, arătându-şi dinţii.

- Nu mă pot abţine. Furtuna face oamenii să se poarte ciudat. A arătat spre sală: Uită-te şi tu!

Lottie s-a uitat. Ellie remarcase un zumzet ciudat, care părea să vină de la toată lumea. Erau mai multe chicoteli, şuşoteli şi murmure buimace decât de obicei. Era clar că ceva stârnea toată această agitaţie.

- Probabil că e din cauza schimbărilor extreme de presiune atmosferică, s-a auzit o voce.

Lottie şi Ellie au tresărit şi s-au întors, văzând-o pe Binah lângă masa lor, udă leoarcă şi cu un rânjet încântat pe faţă. „Cum a ajuns aici?"

- Bună dimineaţa, Ellie! Bună dimineaţa, Lottie!

- Binah, o, Doamne, stai jos. Cred că ai îngheţat.

Lottie şi-a scos repede sacoul violet şi a înfăşurat-o pe Binah cu el. Ochelarii rotunzi imenşi ai lui Binah erau aproape complet aburiţi, şi era un adevărat mister cum de putea să mai vadă ceva prin ei. Ce aveau fetele astea cu zbenguiala prin furtună?

- Se pare că presiunea atmosferică nu te-a iertat nici pe tine, Binah, a necăjit-o Ellie, în vreme ce pe faţă i se ivea micul zâmbet familiar, într-un colţ al gurii.

Binah a ţâţâit, dând din mână ca şi cum comentariul era de prisos.

- O, te rog! Nu-mi afectează mie abilităţile cognitive o formaţiune de nori cumulonimbus... Dar ţie, pe de altă parte... Şi-a sprijinit bărbia în mâini, cu un zâmbet ironic înflorindu-i uşor pe faţă. Cum merge dezlegarea enigmei?

Ellie a întors iritată privirea, şi Binah a râs. A mângâiat-o uşor pe mână.

- încearcă s-o dezlegi din răspunsuri, nu din ecuaţii.

Ellie a dat să o întrebe ce voia să spună, când Binah a întrerupt-o:

- Vreau să-mi faceţi o favoare.

Ellie şi Lottie au schimbat o privire. De obicei, Binah era cea care le făcea favoruri celorlalţi, nu invers.

- Cineva nou a venit în anul nostru şi e în compania voastră.

Lottie s-a uitat din nou spre sală şi şi-a dat seama că acesta era probabil motivul agitaţiei generale.

- Nimeni nu ştie nimic despre această nouă persoană şi, cum bine ştiţi, mie îmi place să ştiu totul ca să pot ajuta pe toată lumea.

Lottie a zâmbit la aceste cuvinte, amintindu-şi cât de mult o ajutase pe ea în prima zi la Rosewood.

- Şi ce vrei să facem noi?
- Vreau să aflaţi tot ce puteţi despre ea, bineînţeles.

Ellie a şovăit o clipă, încruntându-se.

- Faci asta cu toţi elevii? a întrebat ea, cu o uşoară încordare în glas.
- Numai cu cei misterioşi. De ce mă întrebi?

Lottie şi-a ţinut răsuflarea. „Oare Binah a făcut cercetări şi în privinţa lui Ellie?"

Spre uşurarea ei, Ellie a rămas calmă.

- Eram doar curioasă, a spus ea, zâmbind.
- Deci, cum o cheamă? a întrebat Lottie, schimbând repede subiectul.
- Nu e fată, e băiat. Binah a ridicat iute ochii spre ceasul din faţa sălii. Vai de mine! Trebuie să plec, altfel întârzii la ore. Şi-a luat rucsacul ud leoarcă şi şi l-a aruncat pe un umăr, iar buclele ei bogate au stropit totul în jur când s-a întors. Ne vedem mai târziu!

A şters-o elegant, înainte ca fetele să apuce să spună ceva, fără să-i pese de dezastrul pe care-l lăsase în urma ei.

Lottie a răsuflat încet.

- Un băiat nou....

„De-asta e toată lumea aşa de agitată?"

S-a întrebat imediat dacă băiatul ăla avea cu adevărat ceva special de era toată lumea atât'de zăpăcită, şi, până să-şi dea seama, în minte i s-au ivit un milion de întrebări. De ce venea

la două săptămâni după începerea trimestrului? Cum arăta? Oare el adusese furtuna aceea? S-a întrebat dacă era un soi de Făt-Frumos. Ultima dată când toată lumea se mai agitase atât fusese când toţi erau convinşi că era prinţesă.

- Lottie? Lottie s-a trezit din reverie şi a văzut-o pe Ellie ridicându-se, cu un aer foarte supărat. Te strig de o mie de ani, ce-i cu tine?

Lottie s-a simţit stânjenită. Nu ştia exact dacă asta era pentru că o ignorase pe Ellie fără să vrea sau din cauza ideii absurde că Ellie i-ar fi putut citi gândurile.

- Scuze, aveam...

„Numai clişee-n cap", şi-a spus ea.

Ellie nici n-a mai aşteptat să termine ce avea de zis, ci şi-a înşfăcat furioasă lucrurile şi s-a întors să plece.

- Hai să mergem. Nu vreau să mai rămânem aici. Toţi se poartă ca nişte idioţi din cauza unui tâmpit de băiat nou. A mai înşfăcat un pateu şi l-a băgat în gură. Şi, oricum, ce-i aşa de special la băieţi?

Ellie era neobişnuit de irascibilă, şi tensiunea din vocea ei o făcea pe Lottie să se simtă puţin cam agitată.

- Sunt convinsă...

Glasul lui Lottie s-a stins. Nu-şi dădea seama de ce o enerva pe Ellie această veste, aşa că nu ştia ce să spună ca s-o facă să se simtă mai bine. Ellie s-a năpustit afară din sala de mese, şi Lottie a urmat-o.

- Sunt convinsă că băiatul ăsta nou e doar un copil plictisitor care nu va avea absolut niciun impact asupra vieţii noastre, a spus Lottie pe un ton hotărât.

15

N-a fost surprinsă că Ellie i-a ignorat cuvintele de încurajare. Indiferent ce ar fi deranjat-o, era clar că ea nu putea face nimic în această privinţă. (p^{9}

Cu douăzeci de minute înainte ca ora de engleză să înceapă, Lottie era singură în clasă, ascuţindu-şi agitată creioanele şi întrebându-se dacă Ellie avea să aibă necazuri în cazul în care chiulea de la oră. Discuţia lor de după micul dejun nu mersese aşa cum sperase. Imediat ce ajunseseră înapoi în camera lor, Ellie se trântise în pat cu faţa în jos, în mod clar neavând nicio intenţie de a se pregăti pentru ore.

- Nu vii?
- Ne vedem acolo, a venit răspunsul înăbuşit de pernă.
- Chiar ne vedem? Chiulul poate deveni un obicei foarte prost, Ellie.
- Păi, o să vedem dacă ne vedem.
- Asta ce mai înseamnă?
- O să vezi.

Lottie a oftat şi s-a lovit cu capul de bancă. începea să se simtă responsabilă pentru Ellie. Dacă ăştia chiar erau ultimii ei ani de libertate înainte de a-şi prelua îndatoririle regale, atunci Lottie voia ca Ellie să se bucure cât mai mult posibil de ei.

- Scuză-mă.

Lottie a tresărit auzind o voce necunoscută şi s-a ridicat brusc, lovindu-l tare pe posesorul vocii cu partea din spate a capului, fără să-şi dea seama că se aplecase peste ea.
A scos un ţipăt scurt când a simţit ceea ce era de netăgăduit electricitate statică.

- M-ai speriat! a strigat ea, frecându-şi capul.

A simţit cum îi dau lacrimile de durere şi a trebuit să se forţeze să rămână calmă.

Băiatul din spatele ei părea total neafectat de ciocnire. Singurul semn că l-ar fi durut ceva era felul în care îşi freca încet bărbia în vreme ce se aşeza la o bancă depărtare de ea.

Lottie a simţit cum şocul iniţial se transforma într-o senzaţie pe care nu o putea defini. *Ăsta* era băiatul cel nou. Purta sacoul violet al casei Ivy. Deşi i se potrivea perfect, părea prea straniu, prea rebel pentru o asemenea uniformă scrobită. O senzaţie stânjenitoare a început să o cuprindă şi a simţit dorinţa insuportabilă de a-şi întoarce privirea şi, totodată, de a se holba la el. Dar mai era ceva. În vreme ce-l privea, simţea că îl cunoaşte. Arăta... familiar.

- De obicei, lumea cere scuze când loveşte pe cineva, a remarcat el pe un ton agreabil.
- A... Poftim? Lottie a clipit încet. Pe bune?
- M-ai lovit.
- Tu te-ai furişat lângă mine, a răspuns ea, indignată de grosolănia lui. Tu ar trebui să-mi ceri scuze.
- Aşteaptă tu mult şi bine! a răspuns el tăios.

Lottie şi-a dat ochii peste cap, toate gândurile ei la Făt-Frumos dispărând odată cu fiecare răsuflare enervantă a lui. A trebuit să facă eforturi mari ca să fie îngăduitoare şi să nu spună ceva ce ar fi putut regreta apoi. Poate că era influenţa impulsivă a lui Ellie, sau poate era ceva cu băiatul ăsta, dar s-a dovedit că „eforturile mari" nu erau îndeajuns.

- Să ştii că o să regreţi că ai fost aşa de nepoliticos cu mine, a spus ea pe un ton dulce, prefăcându-se că se uită la ceva în carte.

Lottie a fost surprinsă de cuvintele care i-au ieşit din gură. Asta nu-i stătea deloc în fire. „Fii bună" era o parte atât de importantă din mantra ei, şi totuşi, nu se putuse abţine.

El a devenit atent şi a privit-o.

„Ha, ha", şi-a zis Lottie. „Te-am prins!"

O umbră de zâmbet i-a apărut pe faţă şi o şuviţă de păr negru ciufulit i-a căzut peste ochii căprui şi pătrunzători, iar Lottie a avut o senzaţie puternică de déjà-vu.

- Şi de ce, mă rog? a spus el, ca un tors de pisică.

„Te-am adus unde am vrut!" Lottie a trebuit să se abţină să ţipe încântată, căci gândul că-l făcuse pe puştiul acela plin de sine să se simtă prost era prea grozav pentru a fi adevărat.

- Te-am iertat, bineînţeles, pentru că eşti nou. Asta ca să nu se spună că familia regală a Maradovei nu este iertătoare.

- Maradova? a întrebat el curios.

- Păi, da - Lottie a închis cartea şi a ridicat privirea spre el cu toată măreţia de care era în stare -, eu sunt prinţesa Maradovei... Dar poţi să-mi spui Lottie.

A urmat un moment de tăcere, în care băiatul cel nou pur şi simplu s-a holbat la ea cu o expresie indiferentă, fără ca ochii lui să arate vreo emoţie şi făcând-o pe Lottie să se simtă puţin agitată.

- Nemaipomenit, a spus el pe un ton detaşat.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aşteptase Lottie.

- Tu chiar nu ştii cine e?

Lottie uitase că, până în urmă cu o lună, *ea* însăşi habar nu avusese cine era prinţesa Maradovei.

- O, ba ştiu. El a zâmbit, dar în ochi nu avea urmă de zâmbet. A măsurat-o cu privirea de sus până jos, apoi a zâmbit afectat, cu un cinism evident. Doar că nu mă aşteptam ca ea să fie... tu.

Lottie s-a simţit sincer jignită de această insultă, deşi trebuia să admită că în acel moment nu se purta întocmai ca o prinţesă. Şi-a recitat în gând mantra, ca să se calmeze.

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit!"

Niciun prost de băiat nu avea s-o facă să se îndoiască de sine. Şi-a dat seama că stătea acolo deschizând şi închizând gura ca un peşte, în vreme ce încerca să găsească o replică inteligentă, dar, înainte să poată răspunde ceva, uşa s-a deschis şi a intrat doamna Kuma, urmată de restul clasei.

- A, grozav, sunteţi deja aici şi se pare că v-aţi şi împrietenit. Mulţumesc, Lottie.

I-a zâmbit larg, iar pelerina ei largă, brodată s-a unduit în ritmul mişcărilor ei graţioase în vreme ce se îndrepta spre partea din faţă a clasei.

Măcar Lottie putea să fie încrezătoare că ora de engleză avea să fie o schimbare bine-venită faţă de dimineaţa ciudată pe care o avusese. Dintotdeauna iubise engleza, iar pe doamna Kuma o adora. Nu era un secret că dragostea pentru engleză izvora din obsesia ei din copilărie pentru basme. Era fascinată de cuvinte şi de cum puteau ele să fie folosite pentru a exprima gânduri abstracte şi sentimente; i se părea atât de frumos şi de romantic.

- Jamie, ridică-te, te rog, şi prezintă-te, a spus doamna Kuma pe un ton solemn.

Câteva fete din clasă s-au înroşit şi au început să chicotească în vreme ce el se ridica în picioare.

- Bună dimineaţa. Numele meu este Jamie Volk şi nu ştiu prea bine cât voi rămâne la această şcoală. Părinţii mei călătoresc foarte mult, aşa că mă îndoiesc că are rost să mă acomodez prea bine aici.

Şi, cu aceste cuvinte, s-a aşezat la loc. O tăcere stânjenitoare s-a lăsat peste elevii care cu o clipă în urmă păreau fermecaţi, în vreme ce restul companiei încerca, fără izbândă, să îşi dea seama dacă glumea.

După ce Jamie şi-a terminat scurta prezentare, Lottie a zărit-o pe Ellie. Privea pe furiş în clasă, prin ferestruica rotundă a uşii, ciuful ei ud arătând că uitase să-şi ia şi umbrela. Lottie i-a făcut semn cu mâna, dar privirea lui Ellie părea aţintită asupra lui Jamie. Părea... neobişnuit de îngrozită. Jamie a aruncat o privire spre uşă chiar în clipa în care Ellie s-a întors şi a tulit-o. Lottie a fost sigură că l-a văzut cu coada ochiului încleştându-şi pumnii.

„Asta devine cam ciudat", şi-a spus ea. S-a crispat toată când un gând tulburător i s-a ivit în minte. „Ar putea fi un băiat rău; asta să fie senzaţia ciudată pe care am avut-o mai devreme?" Şi ea care tocmai îi spusese că era prinţesă. A încercat să-şi domolească respiraţia agitată.

- Scrie aici că limba engleză e materia la care eşti cel mai bun, a continuat doamna Kuma, părând să nu-şi dea seama de stânjeneala din clasă. A pufnit scurt, amuzată. Se pare că ai ceva concurenţă, Lottie.

Privirea lui Jamie continua să fie aţintită asupra uşii.

„Cine eşti tu, Jamie Volk? Şi ce treabă ai cu prinţesa mea:

Ca şi cum şi-ar fi auzit numele rostit, el s-a întors şi i-a aruncat lui Lottie un zâmbet absent. Oricui altcuiva din încăpere i s-ar fi părut o încuviinţare inofensivă a dragostei lor comune pentru limba engleză, dar în ochii lui era ceva care pe ea a făcut-o să se înfioare.

După ceea ce a părut cea mai încordată şi mai stânjenitoare oră din viaţa lui Lottie, doamna Kuma a încheiat lecţia, lăsându-i pe copii să iasă în prima pauză, amintindu-le tuturor, pe un ton blând, în vreme ce ieşeau din bănci, să-şi aducă tema cu *Visul unei nopţi de vară* săptămâna următoare.

În clipa în care ora s-a încheiat, Lottie s-a dus direct la uşă şi, cum a ieşit din clasă, s-a repezit spre scări.

A auzit în spatele ei o voce de băiat:

- Stai puţin!

Ştia că era Jamie, dar voia să fugă cât mai departe de el şi s-o caute pe Ellie. Din fericire, Jamie era nou, aşa că nu avea cum să ştie scurtăturile spre cămin. Se petrecea ceva ciudat, şi nu avea să se simtă în largul ei până nu primea nişte răspunsuri de la Ellie.

A continuat să coboare în fugă dealul spre pădurea Ivy, hotărâtă să se ţină cât mai departe posibil de Jamie Volk. Aerul era încărcat de mirosul de pământ ud, iar vegetaţia era îmbibată după ploaie, stropindu-i uniforma cu picături mari de apă în vreme ce alerga pe lângă ea. Gâfâind tare, s-a strecurat pe o potecă laterală, ascunsă de nişte arbuşti ornamentali pe care Raphael şi alţi câţiva copii „rebeli" puseseră stăpânire, transformându-i în loc secret de fumat.

Poteca ascunsă ducea direct spre iazul din faţa sălii de mese de la Ivy, dacă te strecurai pe sub tufişul din capătul ei. Avea să fie silită să-şi sacrifice uniforma târându-se prin noroi, dar asta era ultima ei grijă. A cotit pe ultima porţiune a potecii, aşteptându-se să ajungă la tufiş, dar, în schimb, s-a trezit faţă în faţă cu... Jamie Volk.

Au rămas zgâindu-se unul la altul.

Jamie era calm, serios şi perfect uscat, cu faţa ascunsă parţial de umbrele copacilor rămuroşi. Lottie era exact pe dos - stătea acolo gâfâind, udă până la piele, şi era sigură că avea crenguţe în buclele ei blonde. Crâmpeiele de lumină care îi cădeau pe faţă printre frunze păreau doar să-i scoată în evidenţă obrajii rotunzi şi roşii. Gândurile îi vâjâiau nebuneşte în cap.

Cum de ştiuse că avea să vină pe-acolo? Cum ajunsese înaintea ei? Ce naiba voia de la ea?

Brusc, şi-a dat seama că se afla într-o zonă ferită, despre care nimeni nu ştia, singură cu un băiat necunoscut care credea că e prinţesa Maradovei, şi s-a simţit copleşită de un val fierbinte de panică. Trebuia să fugă. A încercat să se întoarcă, dar el a apucat-o de braţ.

- Am spus „Stai", a zis el pe un ton autoritar, trăgând-o înapoi.

- Dă-mi drumul! a ţipat ea.

A încercat să-l pocnească cu mâna liberă, dar el i-a prins-o fără niciun efort.

- Lottie...

- O să chem poliţia, a continuat ea, încercând să se smulgă de lângă el, dar nu părea să-l deranjeze prea mult. „Cum de e aşa de puternic?"

- Lottie, te rog, ascultă-mă doar o...

- DĂ-MI DRUMUL!

Lottie s-a mai smucit o dată cu toată forţa, după care l-a călcat pe picior. El a încercat să-şi tragă piciorul, dar o senzaţie ciudată de curent electric l-a făcut să se cutremure, şi cei doi s-au prăbuşit, ca nişte bolovani, în noroi.

- Au! '

Lottie a căzut pe spate, şi următorul ei gând a fost la uniforma distrusă şi la părul său. A trebuit să-şi aducă aminte că, în acel moment, asta era ultima ei grijă şi că trebuia să se lupte cu băiatul care alunecase peste ea. Era gata să ţipe, când medalionul i-a ieşit de sub cămaşă - pe el se afla un blazon bine cunoscut, cu simbolul gravat al unui lup.

Blazonul familiei Wolfson, la fel ca acela pe care îl purta Ellie.

El a ridicat privirea şi au fost forţaţi să se privească în ochi. Gâfâiau uşor, şi răsuflarea li se vedea ca nişte fuioare alburii. Departe de umbre acum, Lottie vedea că masca lui rece, goală dispăruse pentru moment şi s-a trezit vrăjită brusc de strălucirea caldă a ochilor lui căprui. Era ceva acolo, ceva vulnerabil, ceva care o făcea să se simtă în largul ei, şi totodată nesigură. Un bubuit de tunet a umplut aerul încărcat din jur şi a smuls-o pe Lottie din transă.

- Tu...

O revelaţie a luminat, dintr-odată, ochii lui Lottie. S-a uitat fix la Jamie şi a simţit cum totul se leagă. în aceeaşi clipă, şi-a dat seama de unde îl cunoaşte, de ce faţa lui părea atât de ciudat de familiară. îl văzuse în fiecare zi de când sosise la Rosewood.

El era băiatul din fotografia lui Ellie.17 (p^{9} ^

Jamie şi Lottie stăteau stânjeniţi în faţa uşii camerei ei. Uniformele lor erau foarte murdare, dar el o purta pe a lui cu un aer firesc, ca şi cum ar fi fost perfect normal să fie plin de noroi din cap până-n picioare. Lottie simţea că e gata să explodeze de îngrijorare. Era îngrozită de reacţia pe care urma să o aibă Ellie când avea să vadă că ea îl adusese pe Jamie în camera lor şi că, în primul rând, a ei era vina că se afla acolo. După mica lor prăvălire pe poteca ascunsă, stătuseră de vorbă, şi Lottie aflase adevăratul motiv pentru care Jamie se transferase la Rosewood Hali.

Fusese trimis de familia lui Ellie ca să afle ce se petrecea, de fapt, şi de ce ziarele scriau că prinţesa Maradovei se afla la o şcoală din Anglia. Ştiuse de la început că nu Lottie era prinţesa, ceea ce îi explica atitudinea faţă de ea şi ruşinea îngrozitoare pe care o simţea Lottie.

„Eu sunt prinţesa Maradovei... Dar poţi să-mi spui Lottie." Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, acesta ar fi fost momentul în care şi-ar fi tras o palmă. Când şi-a dat seama că el ştiuse că minţea, stătuse acolo roşie ca focul, între- bându-se dacă-şi putea băga capul în nisip şi să nu-l mai scoată niciodată. Avea să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna, ca să nu mai aibă vreodată ocazia să se facă de ruşine.

- Nu-mi pare rău că te-am făcut să te simţi prost; cred că ai meritat-o, spusese Jamie cu asprime.

Iar ea nu putuse să-l contrazică. Partea de vest a căminului era aripa fetelor, iar băieţii nu aveau ce căuta acolo. Jamie era, în mod clar, băiat, şi, dacă îi prindea cineva - în special profesoara Devine -, aveau să intre într-un bucluc imens. Ceea ce pe Lottie o punea într-o situaţie delicată. Tot ce voia era să fie în siguranţă în camera ei, de unde îl putea arunca pe Jamie peste balcon dacă se întâmpla să vină vreun profesor să le verifice; sigur, Jamie ar fi putut să-şi rupă vreun

picior sau ceva, dar era un preţ mic pentru dosarul ei şcolar perfect. Putea să explice că alunecase în noroi şi trebuise să fugă acasă ca să se schimbe şi totul avea să fie în regulă. Dar nu se putea hotărî să deschidă uşa. Era mult prea ruşinată de tot ce se întâmplase. Decizia amândurora de a nu lămuri încurcătura cu prinţesa putea acum să ducă la plecarea lui Ellie înapoi în Maradova, şi Lottie era convinsă că nu era decât vina ei.

„De câte ori o să mă mai trezesc frângându-mi mâinile în faţa uşii de la camera 221?" s-a întrebat ea cu părere de rău.

- Şi bănuiesc că să deschizi singură uşa nu se cuvine pentru o prinţesă, nu, Miss Pumpkin?

Sarcasmul venea de la Jamie, care avea grijă să bată nerăbdător din picior. Imediat, toată îngrijorarea i s-a schimbat din nou în iritare. Exista ceva deosebit de enervant în felul politicos în care vorbea. Ceea ce mai creştea exasperarea cu vreo cincizeci la sută.

- Ştii ceva? Lottie s-a întors spre el, cu pumnii strânşi de frustrare. încep să mă cam satur de tonul tău sarcastic.

Jamie a răspuns imediat:

- Iar eu încep să mă cam satur să aştept să deschizi uşa.

- Păi, tocmai mă pregăteam s-o fac.

Lottie şi-a umflat obrajii într-un gest foarte copilăresc de încăpăţânare, făcându-l pe Jamie să-şi dea ochii peste cap.

Au auzit clicul clanţei şi uşa camerei a început să se deschidă încet. Au întors amândoi capul şi au văzut-o pe Ellie cu gura căscată, privindu-i nedumerită, aşa cum erau amândoi acoperiţi de noroi.

- Lottie? Ellie a clipit deodată, de parcă tocmai revenise cu picioarele pe pământ, şi pe faţa ei şocul s-a transformat în iritare. CE NAI...? a început ea să ţipe, dar Lottie şi Jamie au avut aceeaşi reacţie, de a o împinge pe Ellie în cameră şi de a-i acoperi gura.

- Şşşt! a şoptit Jamie, închizând uşa în urma lor. Vrei să fim prinşi? Trebuie să te gândeşti la dosarul tău şcolar.

Lottie a pufnit enervată.

El şi-a dat din nou ochii peste cap, iar ea s-a gândit că avea să-l mai vadă făcând asta de foarte multe ori.

Lottie a simţit o mână apucând-o de braţ şi trăgând-o în spate. Ellie s-a aşezat în faţa ei, punându-se între ea şi Jamie. Pe chipul ei era o expresie anume, aceeaşi îndârjire cu care luptase cu Anastacia pe terenul de lacrosse. Lottie a făcut un pas în lateral ca să iasă din spatele ei, dar Ellie a întins braţul protector, împingând-o înapoi. Lottie a ridicat privirea spre ea, şi Ellie i-a oferit zâmbetul ei din colţul gurii şi a tras-o cu afecţiune de o buclă blondă.

- Văd că l-ai cunoscut pe prietenul meu din copilărie, Jamie Volk.

S-a întors spre Jamie şi, pentru o fracţiune de secundă, Lottie a fost sigură că Ellie i-a aruncat lui Jamie o privire aprinsă, ca un soi de avertizare furioasă, dar nu-şi putea da seama de ce. Atmosfera din cameră devenise stânjenitor de tensionată. Tot acel conflict era foarte derutant. Jamie spusese că o ştia pe Ellie dintotdeauna; nu ar fi fost normal să se bucure că îl vede?

- Jamie.

Ellie i-a rostit numele tăios.

S-au holbat unul la altul un moment, privindu-se, de fapt, pentru prima oară de când se reîntâlniseră, cu cele două medalioane cu blazonul Wolfson la acelaşi nivel.

- N-ai trimis nici măcar o scrisoare; părinţii tăi au fost foarte îngrijoraţi, a spus Jamie pe un ton hotărât.

Ellie a întors privirea, şi Lottie a văzut-o cum îşi muşcă buza agitată.

- Ca să nu mai vorbim că ai chiulit de la ore şi ai încălcat ora stingerii şi...

- Nici măcar nu contează! a protestat brusc Ellie. Lottie n-are nicio absenţă şi, după cum ştie toată lumea, *ea* este prinţesa Maradovei, aşa că eu pot să fac ce vreau!

A încercat să spună asta pe un ton amuzat, dar nu a obţinut efectul dorit.

- Nu merge aşa, Ellie, a răspuns el pe un ton rece, într-o antiteză totală cu atitudinea nepăsătoare a lui Ellie.

- Şi dacă totuşi merge?

Urma de disperare din glasul lui Ellie a făcut-o pe Lottie să i se strângă inima.

- Ştii că noi nu putem...

- Dar ea e practic un S...

- *Briktah*! s-a răstit Jamie.

„Ooo!" şi-a zis Lottie. Cu siguranţă nu era de bine.

Ellie a bătut din picior tare, făcând-o pe Lottie să tresară. A strigat ceva într-o altă limbă - poate un vechi dialect maradovan, s-a gândit Lottie - şi a început să gesticuleze agitată cu mâinile. Lottie n-o mai văzuse niciodată purtându-se aşa şi i s-a părut aproape înspăimântător. Tonul ei era complet diferit faţă de cel de cu câteva minute în urmă, amintindu-i lui Lottie cât de mari puteau fi schimbările ei de dispoziţie.

Era o imagine ciudată - băiatul plin de noroi care se certa cu o fată furioasă ca o furtună, profilaţi pe jumătatea de cameră a lui Lottie, decorată în nuanţe de roz. Era ceva aproape hilar în asta, dar, deşi nu putea înţelege limba, cuvintele „Lottie" şi „substitut" se tot repetau şi era clar că discutau ceva important. Lottie s-a întrebat dacă trebuia poate să îi lase singuri, dar, când a făcut un pas în lateral, Ellie a împins-o, din reflex, înapoi, fără să se uite la ea.

În cele din urmă, au părut să fi ajuns într-un impas în cearta lor, oricare ar fi fost subiectul ei. Era imposibil să-ţi dai seama cine câştigase, căci amândoi păreau frustraţi. Jamie şi-a trecut degetele prin păr,cu un gest de exasperare şi s-a aşezat pe patul lui Lottie. A luat porcul ei de pluş, pe Domnul Truffles, şi, spre uimirea lui Lottie, a început să-l mângâie pe

cap cu un aer absent, apoi i-a făcut un semn lui Ellie cu cealaltă mână, ca şi cum îi acorda permisiunea să facă ceva. Ellie s-a întors brusc spre Lottie, şi expresia de pe chipul ei era atât de surprinzătoare - părea aproape temătoare -, încât Lottie s-a simţit foarte tulburată.

- Tu ştii ce e un partizan, Lottie? a întrebat Ellie stânjenită.

Lottie s-a înviorat brusc auzind un cuvânt pe care chiar îl cunoştea.

- A, da, a răspuns ea mândră. De fapt, Binah mi-a spus în prima zi aici. Sunt ca nişte bodyguarzi mai şic...

Feţele lor serioase au făcut-o pe Lottie să adauge repede.

- Aşa cred, a spus ea, şovăitoare.

- Nu, nu - adică, da, ai dreptate. Asta sunt.

Ellie i-a aruncat o privire lui Jamie, făcând o faţă ciudată, ca o părere de rău. Dar a înlocuit-o repede cu obişnuita ei mască de încredere în sine.

- Astăzi, orice om dispus să treacă prin pregătirea chinuitoare pentru a putea îndeplini criteriile stricte ale acestei funcţii poate deveni partizan, dar un adevărat partizan este educat de la naştere pentru acest rol. Instruiţi din copilărie să fie protectori necruţători, loiali doar stăpânului lor, partizanii sunt foarte eficienţi şi foarte periculoşi, dar, cel mai important, sunt discreţi.

Ellie a ridicat din nou privirea spre Lottie, cu o sclipire în ochi. Lottie şi-a dat seama că îşi ţinea răsuflarea. Binah spusese că partizanii păreau romantici, şi acum îşi dădea şi ea seama ce voise să spună. Erau ca nişte eroi de poveste. Asasini sângeroşi şi devotaţi, pregătiţi încă de la naştere să îşi apere stăpânul sau stăpâna.

„Oare cât de des se îndrăgostesc unul de altul?" s-a întrebat ea.

- Uau! a spuse ea tare, apoi un gând i s-a ivit în minte şi a întrebat, curioasă: Tu ai vreunul?

Jamie şi Ellie s-au întors unul spre celălalt şi au schimbat o privire. Păreau să poarte un soi de conversaţie telepatică, la care Jamie a răspuns încuviinţând din cap.

Ellie s-a întors spre Lottie şi a început să-şi frece ceafa cu sfială, ca şi cum ar fi fost stânjenită să-i spună.

-Jamie... Jamie e partizanul meu. Şi-a dezvelit dinţii într-un soi de rânjet, ca şi cum nu era mare lucru. înţelegerea a fost să-l trimită aici dacă ceva nu merge bine şi...

Un milion de întrebări s-au ivit în mintea lui Lottie, şi habar n-avea cu ce să înceapă. „Cine mai avea un partizan în şcoala asta? Şi părinţii lui Jamie erau partizani? A fost Jamie obligat vreodată să omoare pe cineva?" Şi-a alungat repede din minte ultimul gând când a simţit un fior neplăcut pe şira spinării.

- Lottie? a zis Ellie, îngrijorată.

Lottie s-a trântit pe patul lui Ellie, simţindu-se puţin ameţită.

- Scuze, sunt multe de procesat, a răspuns ea, încă năucită.

S-a uitat cu teamă la Jamie. Dacă înainte păruse ciudat aşezat în jumătatea roz a camerei, acum arăta ca un peşte în deşert. Nu era de mirare că fusese atât de rece şi de serios când se cunoscuseră.

Băiatul ăsta fusese pregătit de la naştere să o protejeze pe prinţesa Eleanor Wolfson de Maradova, şi Lottie, fără să-şi dea seama, aproape că o pusese în pericol. Pentru Jamie, Lottie reprezenta probabil toate acele lucruri de care el o păzise pe Ellie toată viaţa.

Şi atunci, de ce o făcea să se simtă atât de agitată?

- Ai paşaportul la tine?

întrebarea venea de la Jamie, care, din cealaltă parte a camerei, evita să se uite la ea, părând concentrat la ceva aflat în faţa lui.

- A... da, îl am. E în sertarul de la noptieră.

Cuvintele i-au ieşit puţin mai tăioase decât voise şi şi-a

dat seama că nu putea să-şi ascundă stânjeneala faţă de Jamie.

- Bun, a răspuns Jamie. O să ai nevoie de el.

în cele din urmă, s-a ridicat în picioare, şi Lottie a tresărit. Acum, când ştia că era o maşină necruţătoare de ucis, i se părea complet diferit.

- Asta ce înseamnă? a întrebat ea, cât de calmă a putut.

- Asta înseamnă, Lottie - Jamie s-a apropiat de noptiera ei şi a deschis sertarul, apoi a scos paşaportul şi a pipăit coperta trandafirie, zâmbind afectat -, că vii în Maradova.

15

Era ultimul lucru pe care se aşteptase Lottie să-l audă.(p⁹

Lottie sperase că Rosewood avea să-i schimbe viaţa într-un fel spectaculos, dar nici în cele mai nebuneşti visuri nu îşi imaginase că, la doar câteva săptămâni de la începerea şcolii, avea să zboare într-un avion particular împreună cu prinţesa punk a Maradovei şi tovarăşul ei, o maşină de ucis în floarea adolescenţei. Şi cu siguranţă nu visa - verificase.

- Nu trebuie să-ţi fie teamă de Jamie. Ellie se distra încercând să rezolve enigma pe care i-o dăduse Binah, dar era clar că nu avea succes. E inofensiv, pe bune!

Cumva, Lottie nu credea asta. Indiferent ce spunea Ellie, nu se putea hotărî să aibă încredere în el. Nu-i plăcea că nu era în stare să-şi dea seama ce gândea. Jamie stătea pe cealaltă parte a avionului, părând cufundat într-o carte, dar era sigură că supraveghea totul discret.

- Eşti *sigură*? De unde ştii că nu s-a ticăloşit şi a informat pe cineva de la şcoală că vii la Rosewood?

Era un gând la care Lottie tot chibzuise pe parcursul zborului. Era convinsă că ascundea qeva, şi asta o scotea din minţi. A tăcut repede când a văzut că Jamie se uita la ele. Coborând vocea, a adăugat pe jumătate serioasă:

- Are şi auz supranatural?

Ellie a clipit spre ea o clipă, apoi a izbucnit în râs.

- Lottie, eşti superamuzantă!

Ellie şi Jamie nu voiau să-i spună lui Lottie de ce trebuia să vină în Maradova. Răspunsul lui Ellie, enervant de misterios, fusese: „Dacă planul meu funcţionează, atunci vei afla de ce trebuie să fii acolo. Iar dacă nu... Ei, dar să nu ne gândim la asta." Aşa că exact aşa făcea Lottie. încerca să nu se gândească la asta.

Zborul a durat cinci ore, şi avionul a aterizat la ora şapte seara, după ora Angliei. Lottie mai călătorise doar de două ori

cu avionul, însă nu fusese niciodată condusă direct prin punctul de control vamal de o escortă de bodyguarzi elegant îmbrăcaţi şi cu ochelari de soare. Asta era, în mod evident, un avantaj al regalităţii. De îndată ce au ajuns afară, Lottie s-a îngrozit de cât de frig era. Pământul era acoperit de gheaţă, şi aerul părea glacial. Odată ce escorta lor a apărut, au mers într-o relativă tăcere. Ellie îşi mușca nervoasă buza de jos şi îşi freca absentă medalionul de la gât. Jamie a rămas perfect calm şi imperturbabil ca întotdeauna.

S-au înghesuit cu toţii într-o maşină neagră elegantă, în vreme ce Jamie le ţinea politicos uşa. Lottie se pregătea să o urmeze pe Ellie în maşină, când Jamie a apucat-o de braţ şi a oprit-o. S-a uitat la ea cu o privire fioroasă.

- Când ajungi la palat, trebuie să ai o purtare absolut impecabilă, înţelegi?

Vocea lui a părut un mârâit grav şi a făcut-o pe Lottie să tremure din tot corpul, dar ea doar a dat din cap.

- Şi, nu - Jamie s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche -, nu am un auz supranatural.

Au mers într-o linişte deplină, iar când au intrat pe domeniul palatului, Lottie şi-a dat seama că era atât de mare, încât pe fereastra fumurie a maşinii nu putea vedea vârful clădirii. Au intrat prin două porţi aurite bogat ornate şi apoi pe aleea care ducea la palat, deşi „alee" era ridicol de puţin spus.

în cele din urmă, au ajuns în faţa intrării: o uşă magnifică din stejar alb, care avea în mijloc un cap de lup auriu în mărime naturală, rânjind şi arătându-şi colţii, şi de care atârna ciocănelul de bătut. Pietrişul care a scârţâit sub roţi când maşina s-a oprit părea să răsune ca un mârâit adânc.

Unul dintre misterioşii bodyguarzi a deschis portiera, dar Ellie s-a repezit spre cealaltă parte, pe unde a ieşit singură. Jamie s-a crispat o clipă şi a scrâşnit din dinţi, dar Ellie doar i-a zâmbit superior înainte de a se năpusti spre uşa de la intrare. Când s-au apropiat de capul de lup, uşa s-a deschis spre interior şi au fost întâmpinaţi de două femei pieptănate

impecabil, cu şorţuri de un alb imaculat şi rochii negre. Lottie nu a avut când să se uite mai bine la lup.

Era târziu, şi palatul era cufundat într-o lumină de un albastru lăptos. Nici măcar zidurile groase nu puteau ţine departe de coridoare răceala iernii, şi Lottie s-a uitat agitată la portretele foştilor monarhi care se holbau la ea de pe pereţi, iar ochii lor i-au urmărit pe coridoarele care păreau nesfârşite.

O femeie musculoasă, care s-a prezentat ca Edwina, i-a informat că judecata urma să aibă loc în dimineaţa următoare şi că trebuiau să meargă la culcare. Lottie nu ştia despre ce vorbea femeia, dar cuvântul „judecată" a făcut-o să se înfioare.

Lottie a fost condusă în propria cameră, în aripa stângă a palatului, cu vedere spre întinsele grădini.

Ellie a venit după ea, iar Jamie dispăruse după ce ajunse-seră cu bine între zidurile palatului.

- Habar n-aveam că există asemenea locuri, a spus Lottie, fără a putea să-şi ascundă uimirea, în vreme ce se învârtea în vârful picioarelor prin camera de oaspeţi, sorbind din ochi fiecare detaliu uluitor din încăperea luxoasă.

Pe măsuţa de toaletă se aflau o serie de parfumuri scumpe în sticluţe fabuloase, pe care le-a aliniat pentru a le putea admira. Se gândise că Rosewood Hali avea să fie apogeul experienţei ei în materie de lux, dar, dacă Rosewood era magnific, atunci Maradova era din altă lume. Era o distra-gere bine-venită a gândului de la judecata de a doua zi, orice avea să-nsemne asta.

- Mie întotdeauna mi s-a părut prea mult, a răspuns Ellie.

Ca la un semn, uşa s-a deschis, şi în cameră a intrat o servitoare roşcată cu o tavă încărcată cu ceea ce părea mult prea multă mâncare pentru două persoane.

- Să aveţi o cină plăcută, prinţesă, a spus servitoarea, cu o reverenţă respectuoasă.

- Mulţumesc, Hanna, dar, te rog, nu-mi mai spune aşa.

- Bineînţeles, prinţesă.

Ellie i-a aruncat servitoarei un zâmbet maliţios şi au râs amândouă înainte ca fata să iasă din cameră, lăsându-le singure. S-au aşezat pe pat ca să mănânce, dar Lottie era prea agitată ca să se bucure de mâncare.

- Mi se pare ciudat când aud că ţi se spune „prinţesă", a zis ea, în cele din urmă.

Ellie fusese foarte tăcută de când ajunseseră la palat, pierdută în gânduri.

- Şi mie mi se pare ciudat, a răspuns ea cu sinceritate.

Lottie a privit-o cum îşi umplea gura, cu un aer distrat, cu pâine cu brânză, cu privirea pierdută în gol şi îngrijorată. Nu-i plăcea să o vadă aşa pe Ellie; era clar că palatul avea o influenţă negativă asupra ei. Tot ce voia Lottie era să o ascundă şi să o salveze de toate îndatoririle ei de prinţesă. Dar cum?

În dimineaţa următoare, Lottie a fost trezită în patul ei moale de aceeaşi servitoare care le adusese cina în seara din ajun. Fata a intrat în camera lui Lottie cu o tavă cu ceai şi prăjituri tradiţionale maradovene, care îi aminteau de baclavale şi aveau un gust divin. Lottie a descoperit că hainele îi fuseseră spălate, călcate şi aşezate la îndemână pe comodă. Aceeaşi servitoare s-a oferit să îi pregătească o baie cu spumă, ceea ce Lottie a acceptat entuziasmată. A rămas în cada rotundă din baia personală foarte mult timp, dorind să prelungească acest moment de răsfăţ cât mai mult timp posibil, înainte de a reveni la realitate şi la judecata care urma. A intrat cu capul sub apa caldă, închizând strâns ochii şi pretinzând o clipă că era cu adevărat prinţesă şi aceasta era cu adevărat casa ei.

La ora zece a fost luată de o servitoare modestă, care a condus-o într-un fel de living somptuos, unde o aşteptau Ellie şi Jamie.

Jamie a început imediat să îi dea instrucţiuni, şi tot farmecul care o învăluise a dispărut rapid în vreme ce revenea brusc la realitate.

- Când ni se va permite să intrăm în sala tronului, vei rămâne în picioare dacă nu ţi se va spune să faci altfel. Nu vei privi pe nimeni în ochi dacă nu ţi se va spune să faci altfel. Şi, mai presus de orice, nu vei vorbi dacă nu ţi se va spune să faci altfel.

Lottie a dat din cap la aceste instrucţiuni, simţindu-se mai stingherită şi mai dezorientată ca niciodată şi străduindu-se cu disperare să fie cât mai îndatoritoare cu putinţă.

Jamie se plimba încet prin faţa unei oglinzi mari cu ramă aurie de pe perete, ca şi cum se adresa unui regiment de armată. Ellie stătea trântită pe o sofa cu broderie de aur, dând nepăsătoare cu ghetele în tapiţerie.

- Jamie, trebuie să te relaxezi. întotdeauna te porţi de parcă ar fi sfârşitul lumii, şi de fiecare dată e totul bine.

Jamie a pufnit exasperat şi s-a întors cu faţa la Ellie.

- Ellie, aici nu e vorba ca totul să fie bine. Asta e singura chestie importantă pe care ai făcut-o vreodată pentru viitorul tău.

Tonul lui Jamie era sumbru, dar Ellie a răspuns cu un zâmbet ştrengăresc.

- Ştiu, ăsta e cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată!

în vocea lui Ellie era o încântare care o îngrijora pe Lottie.
Brusc, a avut sentimentul oribil că era un simplu pion în jocul altcuiva.

- Ăăă... a început Lottie, şi Jamie a întors repede capul spre ea, făcând-o să tresară, dar a găsit curajul să continue. Dacă toată chestia asta e aşa de importantă, vreţi, vă rog, să-mi spuneţi şi mie ce e, de fapt, judecata asta?

A urmat un moment de tăcere, în care amândoi au privit-o ca şi cum atunci îşi amintiseră că era şi ea în cameră.

- Nu! a fost răspunsul lor simultan.
- Atunci, puteţi măcar să-mi spuneţi la ce să mă aştept?

Jamie a ridicat dintr-o sprânceană, şi o şuviţă rebelă de păr i-a venit în ochi.

- Aşteaptă-te la absolut tot ce e mai rău, a zis el pe un ton categoric.

Lottie a înghiţit în sec.

- Ha!

Ellie s-a ridicat în picioare şi a mângâiat-o pe Lottie pe cap. De obicei, lui Lottie îi plăcea gestul ăsta, dar, în împrejurările actuale, s-a simţit tratată cu superioritate.

- O să-i cunoşti pe părinţii mei, a spus Ellie, iar ei o să te adore.

La asta, Jamie chiar a scos un mârâit.

- Tre... a început el, dar apoi a inspirat adânc, pentru a se calma. Trebuie să iei lucrurile astea în serios, Ellie. Nu mai e ca înainte.

Faţa ei s-a schimonosit, transformându-se într-o mutră furioasă şi indignată.

- Totul. O. Să. Fie. Bine.
- Ellie, nu înţelegi. De data asta e foarte serios.

Tonul lui era aproape rugător, >şi a făcut-o pe Lottie să se înfioare. S-a întrebat de câte ori se aflase Jamie în astfel de situaţii, încercând - şi nereuşind - să o ajute pe Ellie.

- Nu, Jamie, tu nu înţelegi. Mama şi tata fac în aşa fel încât totul să pară foarte important, dar întotdeauna totul e bine până la urmă, şi de data asta o să fie la fel.
- Ellie, de data asta este altfel, crede-mă. Au... Aici Jamie a şovăit o clipă, apoi s-a uitat din nou în ochii lui Ellie. Au adus-o pe bunica ta.

Lottie a fost cât pe-aci să chicotească auzind asta, căci părea o ameninţare aşa de caraghioasă, dar expresia îngrozită de pe chipul lui Ellie a făcut-o să se oprească. A privit copleşită în toate direcţiile, ca şi cum gândurile i se succedau rapid.

- Lottie, ascultă-mă. Vreau ca tu să...

înainte ca Ellie să poată încheia ce avea de spus, uşa s-a deschis.

Servitoarea roşcată a făcut o reverenţă.

- Sunteţi primiţi în sala mare, prinţesă.

- Hanna, te rog, ţi-am zis să nu-mi mai spus aşa, a zis Ellie, dându-şi în glumă ochii peste cap.

I-a zâmbit fetei, care a chicotit discret, continuând să-şi ţină privirea în jos. Lui Lottie aproape că nu-i venea să creadă că Ellie se putea purta atât de normal, ţinând seama de tensiunea existentă în salon cu doar câteva secunde înainte de intrarea Hannei.

- Mulţumim, Hanna, a spus Jamie cu un zâmbet fermecător, fără vreo urmă de agitaţie.

- Ellie, vrei ca eu să ce? a şoptit Lottie, pentru ca Hanna să nu o audă. Nu poţi să începi să spui ceva şi pe urmă să pleci. Spune-mi ce vrei să fac!

Ellie s-a întors spre ea cu un zâmbet larg, care părea dureros de forţat.

15

Nu mai e timp.(T[9]

Uşile mari de stejar s-au deschis cu un scârţâit. Lumina s-a revărsat din sala tronului, scăldându-i într-o strălucire albă care i-a tăiat răsuflarea lui Lottie şi a făcut-o să-şi acopere ochii. De îndată ce privirea i s-a obişnuit cu ciudata lumină, a trebuit să se abţină să icnească la scena de poveste din faţa ei.

încăperea părea să strălucească dinăuntru. Modele complicate erau desenate pe pereţii albi şi deasupra lor. Pe tavan, o scenă cu monştri şi fiinţe mitologice ciudate înconjura un candelabru de cristal, care reflecta lumina în punctişoare delicate ca nişte fulgi de zăpadă.

în mijlocul sălii stătea aşezat tatăl lui Ellie, regele Maradovei. Ochii lui negri semănau foarte bine cu ai lui Ellie, dar părul său era deschis la culoare şi tuns perfect, scoţându-i în evidenţă trăsăturile bine definite. Spătarul tronului pe care şedea i se înălţa deasupra capului, părând că se află în continuarea corpului său înalt. S-a uitat pe rând la cei trei tineri şi a înclinat scurt din cap spre Jamie, care i-a răspuns la fel, cu o figură calmă.

La dreapta lui stătea o femeie bătrână şi slabă, cu capul încununat de valuri înalte de păr argintiu. Nu trebuia să fii prea isteţ ca să-ţi dai seama că era bunica lui Ellie. Pe scaunul ei se afla o pernă albastră-închis cu franjuri aurii, ridicată pentru a o sprijini, iar în mâna dreaptă ţinea un superb baston, al cărui mâner era un cap de lup din aur masiv. Felul în care strângea bastonul nu sugera deloc fragilitate, ci control, cerând respect şi supunere. A privit-o pe Lottie în ochi, şi, o fracţiune de secundă, Lottie a simţit un fior rece în tot corpul. „Vrăjitoarea cea rea", s-a gândit ea fără să vrea. Era, fără îndoială, ceva înfricoşător la acea bătrână.

În stânga regelui, în picioare şi cu mâinile la spate, stătea un bărbat înalt, care părea să aibă un ochi de sticlă. Le-a zâmbit pe rând celor trei, iar ochii i-au stăruit asupra lui Lottie, făcând-o să se simtă stingherită.

- Alteţa Sa, Prinţesa Eleanor Prudence Wolfson... a început bărbatul cu un ochi de sticlă. „Ce caut eu aici?" s-a întrebat Lottie. „Locul meu nu e aici." Aţi solicitat regelui o audienţă oficială pentru a invoca Legea Şase. Au fost demarate anchete oficiale privind oportunitatea şi beneficiile acestei solicitări. Contraargumentul este... Şi-a dres glasul înainte de a continua: Contraargumentul, a repetat el, este că prinţesa, pentru a o cita pe regina-mamă, „a dezamăgit în mod continuu în toate aranjamentele anterioare, fără nicio excepţie"

Lottie şi-a adus aminte cum îi povestise Ellie că se strecurase afară din palat - şi cât de firesc putea păcăli pe toată lumea.

Bunica lui Ellie a lovit o dată cu bastonul în pardoseala de marmură a sălii şi a scos un hohot scurt de râs, care a sunat mai degrabă ca un cotcodăcit.

- „Dezamăgit"? a rostit ea cu o voce atât de tăioasă, încât Lottie a tresărit. Nu cred că acesta este cuvântul pe care l-am folosit. Asta ar sugera, în primul rând, că am mai avea o oarecare speranţă în ceea ce te priveşte, dragă Eleanor.

Nici Jamie şi nici Eleanor nu au reacţionat.

Regele şi-a frecat fruntea şi a oftat, frustrat.

- Am reţinut, mamă.

Lottie şi-a dat imediat seama că şi regele voia la fel de mult ca ea să se afle acolo.

- Foarte bine. începeţi interogatoriul.

Bărbatul cu un ochi de sticlă şi-a dres din nou glasul.

- Miss Charlotte Edith Pumpkin... a început el.
- *Pumpkin*? s-a răstit bătrâna. Ce nume ciudat!

în vocea ei s-a simţit încordarea când a rostit cuvântul „ciudat", de parcă ceea ce voia să spună, de fapt, era „ce nume complet ridicol"

Lottie s-a uitat în jos la podeaua lucitoare, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă stânjeneala şi teama tot mai mare.

Regele şi-a dres glasul înainte de a-i face semn bărbatului să continue.

- Miss Charlotte Edith Pumpkin, născută Charlotte Edith Curran...

Lottie a icnit scurt când a auzit această informaţie citită cu voce tare şi s-a întors spre Ellie, care îşi muşca agitată buza de jos. Faţa lui Jamie era tot inexpresivă.

- ... anul al zecelea la Rosewood Hali, colegă de cameră cu Eleanor, fără origini nobile deosebite, a locuit în St Ives, Cornwall, cu mama ei vitregă, Beady Curran, până în septembrie, când s-a mutat la internatul Rosewood Hali. Mama ei a decedat în urmă cu cinci ani, de leucemie, tatăl lucrează ca...

Lista părea nesfârşită şi, deşi Lottie era îmbrăcată, nu se simţise niciodată mai despuiată ca în acel moment. De ce se întâmpla asta? De ce era necesar? Se simţea rău. Se simţea ameţită. Astea erau nişte lucruri personale pe care voia să le ascundă, iar acum nişte străini îi disecau viaţa ca şi cum ar fi fost un specimen la o oră de biologie. Brusc, s-a supărat foarte rău pe Ellie. Ar fi trebuit să fie avertizată. Ar fi vrut să ştie de ce erau necesare toate astea. Ar fi vrut să ştie ceva.

- Destul!
- OK, am priceput!

Ellie şi Jamie veniseră simultan în ajutorul ei.

„Poate că Jamie nu e chiar aşa de rău..."

Regele a părut surprinzător de înţelegător.

- Citeşte sfârşitul! a spus el tăios.

Bărbatul cu un ochi de sticlă şi-a dres din nou glasul, şi Lottie şi-a desfăcut încet pumnii pe care îi strânsese tare pe lângă ea.

- În primii doi la sută la aproape toate materiile, în afară de sport şi matematică, în prezent pe locul al doilea la literatură engleză şi istorie.

Mutra lipsită de orice expresie a lui Jamie a dispărut o clipă când s-a uitat la Lottie, ca şi cum ar fi verificat dacă oamenii îşi dădeau seama că ea era fata despre care se vorbea, dar în zâmbetul lui afectat era un amuzament care a dus-o cu gândul la prima lor întâlnire.

- Unul dintre cei doar douăzeci şi doi de elevi din istoria şcolii Rosewood cărora li s-a oferit o bursă pentru situaţii excepţionale şi personal aleasă, se pare, de profesoara Devine pentru a face parte din casa Ivy.

Lottie a simţit că inima îi bate nebuneşte şi era sigură că toată lumea o putea vedea tremurând pe sub cămaşă. Aveau despre ea informaţii pe care nici măcar ea nu le cunoştea. Era o elevă muncitoare, toată lumea o ştia; ea se mândrea cu asta şi voia să fie grozavă şi să facă lucruri grozave, dar să i se arunce în faţă tot trecutul, apoi să i se înşire reuşitele în prezenţa unor capete încoronate - reuşite despre care nici nu ştiuse - o făcea cumva să se simtă... umilită.

Oare Jamie punea sub semnul întrebării legitimitatea acestor realizări? De ce ar fi ciudat că o fată atât de simplă ar putea să facă asemenea eforturi?

- O fetiţă foarte muncitoare şi sârguincioasă, aşa s-ar părea, a remarcat regele cu un zâmbet detaşat.

La asta, Lottie a fost cât pe-aci să izbucnească în lacrimi pe loc, acolo, pe pardoseala de marmură.

„Fii curajoasă, fii curajoasă, fii curajoasă", şi-a repetat ea.

- Ellie, ne faci de râs, a spus regele pe un ton rece. Dacă până şi această fată, în situaţia ei, poate face eforturi pentru a avea asemenea realizări, atunci tu, o viitoare regină, nu ai niciun motiv pentru a nu avea succese asemănătoare. Ochii i s-au îndreptat spre Jamie, şi pe faţă i s-a citit o clipă regretul, dar a dispărut prea repede pentru ca Lottie să fie sigură. Uiţi cât de norocoasă eşti. Ellie a părut că vrea să spună ceva, dar regele a ridicat o mână.* Ţi s-a îngăduit să mergi la Rosewood cu condiţia că îţi vei păstra identitatea secretă, fără excepţie. Cu condiţia că te vei adapta la regulile şcolii fără presiunea obligaţiilor regale. În ambele cazuri ai eşuat.

Chipul regelui părea aproape îndurerat când a rostit aceste cuvinte. Era clar pentru Lottie că el sperase cu adevărat că Rosewood avea să se dovedească alegerea

potrivită pentru Ellie. Bunica lui Ellie continua să stea alături de el, cu chipul împietrit.

Faţa lui Ellie era tot rece, era hotărâtă să nu lase să se vadă nimic, dar Lottie citea în ochii ei încordarea: privirea aceea înceţoşată a cuiva care încearcă cu disperare să nu izbucnească în plâns.

„Din cauza mea", şi-a spus Lottie.

Dintr-odată, şi-a dat seama care era cu adevărat miza aici, şi teama pentru propria soartă a dispărut. Ellie a deschis gura să protesteze, dar, înainte să poată spune ceva, într-un colţişor din mintea lui Lottie a răsunat vocea profesoarei Devine.

„Soarta a adus-o pe Miss Wolf în aceeaşi cameră cu tine, aşa că trebuie să ai grijă de ea."

Asta era? Asta era misiunea ei la Rosewood? Oare toată hotărârea ei de a deveni excepţională fusese întru totul menită s-o aducă lângă Ellie? Era un gând liniştitor, şi deodată nu i-a mai fost aşa de teamă.

- O să facă parte din echipa de scrimă, a spus Lottie pe un ton detaşat. Toţi s-au întors să se holbeze la ea, ca o haită de lupi. Jamie a părut complet îngrozit şi i-a şoptit pe muteşte „Nu!", dar Lottie a înghiţit în sec şi a continuat: Ceea ce vreau să spun, cu tot respectul, e că vă înşelaţi când spuneţi că Ellie nu s-a adaptat la viaţa de elev. A fost invitată personal de doamna Bolter însăşi, o medaliată cu aur olimpic, să se alăture echipei de scrimă. De asemenea, îi ajută pe alţi copii să fie mai buni: pe mine mă ajută la matematică, datorită ei am note mai bune la sport, studiază de plăcere cu cea mai deşteaptă elevă din şcoală şi chiar a învins-o pe Anastacia Alcroft la lacrosse. Locul ei e la Rosewood, şi eu o să fac orice ca ea să rămână acolo.

Lottie s-a oprit şi a clipit încet, total surprinsă de propriile cuvinte.

- *Orice,* Miss Pumpkin?

O voce subţirică şi veselă s-a auzit în spatele ei.

Lottie s-a întors şi a văzut o femeie măruntă şi blondă, cu un ten de porţelan şi ochi de un albastru atât de glacial, încât aproape că au îngheţat-o pe loc. Zâmbea uşor, dar ochii ei sclipeau cu o viclenie evidentă. Deşi era micuţă, femeia asta transmitea o duritate care sugera că trebuia luată în serios cu orice preţ.

Lottie a ezitat doar o clipă.

- Da, a spus ea apăsat.

- Aşa, deci! Zâmbetul femeii a devenit mai larg şi a făcut un pas spre Lottie. Chiar ţi-ai închina viaţa familiei regale a Maradovei?

„Stai puţin, ce?"

Şi acela a fost momentul în care lucrurile au luat-o razna total.20

cT⁹ ^

- în niciun caz! a strigat bunica lui Ellie, cu faţa strâmbată de indignare. Este exclus!

Femeia blondă a părut total indiferentă la această izbucnire şi pur şi simplu a dat din mână, de parcă ar fi ignorat afirmaţia.

Bunica Wolfson nu a apreciat gestul şi s-a întors spre rege.

- Alexander, controlează-ţi soţia.

Cuvintele au sunat mai degrabă ca un lătrat decât ca o rugăminte.

„Ea e mama lui Ellie?" Lottie s-a întors să se uite la blonda subţirică şi diafană şi nu a văzut aproape nicio asemănare fizică între cele două, şi totuşi... ţinuta ei încrezătoare şi ochii pătrunzători, felul îndrăzneţ în care respinsese cuvintele celei mai înspăimântătoare femei pe care o cunoscuse vreodată Lottie. Poate că nu era aşa de şocant, totuşi. Atunci regele s-a întors spre mama lui şi, spre totala surprindere a lui Lottie, a părut ofensat.

- Mamă, dă-mi voie să-ţi aduc aminte că singurul motiv pentru care a fost cerută această audienţă este invocarea Legii Şase. Sau nu ai fost atentă?

Lui Lottie aproape că i-a venit să râdă, deşi tot n-avea habar ce era Legea Şase.

- O, Doamne, a oftat Ellie încet, frecându-şi podul nasului ca şi cum asta se întâmpla foarte des.

Jamie a rămas impasibil, deşi ochii lui păreau mai mari ca de obicei.

Apoi regele s-a întors spre mama lui Ellie, şi faţa i s-a îmblânzit; prezenţa ei părea să fi risipit o parte din tensiunea din încăpere.

„Deci, de aici i se trag ei schimbările astea bruşte de dispoziţie!" şi-a spus Lottie. Oamenii ăştia o făceau pe Ellie să pară normală în comparaţie cu ei.

- Ăăă, scuzaţi-mă... a început Lottie, dar s-a oprit brusc când mama lui Ellie şi-a trecut uşor printre degete o buclă de păr blond, făcând-o pe Lottie să tresară surprinsă.

- Alexander, ar putea fi una de-a noastră - e straniu.

S-a apropiat mult de Lottie, dar nu ca şi cum s-ar fi uitat cu adevărat la *ea.* Privirea ei a făcut-o să se simtă ca un cal de curse cercetat pentru achiziţionare.

- Ţi-a plăcut noaptea petrecută în palat? Ne-am bucura mult să mai vii.

Lui Lottie i-a luat o clipă să-şi dea seama că regina vorbea cu ea.

- Da, m-am...

- Doar nu te gândeşti serios că această - întrerupând-o, mama regelui a gesticulat furioasă spre Lottie, fără să se uite direct la ea - fată ordinară ar putea juca rolul unui substitut?

„Substitut!" Lottie şi-a adus aminte că mai auzise acest termen în discuţia dintre Ellie şi Jamie. „Oare ce-o vrea să spună?"

- Fata ta nu caută decât o altă scuză pentru a se sustrage de la îndatoririle sale, şi de data asta a târât după ea o fată obişnuită.

- Obişnuită? Mama lui Ellie a râs. în această situaţie, eu cred că putem fi cu toţii de acord că originea ei neînsemnată este un mare avantaj.

A început să se plimbe încet în jurul lui Lottie, ca şi cum ar fi fost prada ei.

- în ceea ce mă priveşte, eu cred că e perfectă. Prea perfectă, o binecuvântare chiar!

- Vezi, ţi-am spus eu; e absolut perfectă, a rostit Ellie, recăpătându-şi vocea.

Jamie strângea din dinţi.

- Trebuie să fiu de acord cu tine, a încuviinţat regele. Ne aflăm într-o situaţie ciudat de fericită cu această Miss Pumpkin.

Lottie se străduia să înţeleagă.

- Scuzaţi-mă, eu...

A fost întreruptă de bărbatul cu un ochi de sticlă.

- într-adevăr, îndeplineşte toate criteriile, dar întrebarea e, Maiestatea Voastră - s-a aplecat astfel încât să se apropie de urechea regelui, iar cuvintele s-au auzit ca un şuierat -, dacă prinţesa îşi va respecta partea ei de înţelegere. Aşa cum s-a mai spus, are tendinţa de a dezamăgi.

I-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă încheind acestea, şi un rânjet strâmb i-a apărut pe buze. Ellie scrâşnea vizibil din dinţi.

- Aceasta este întrebarea, într-adevăr, s-a arătat regele de acord.

- Aş putea, vă rog...

De data asta, Lottie a încercat să ridice mâna.

Bătrâna a scos un cârâit.

- Pfui! Dacă asta e singura întrebare, atunci răspunsul e un „nu" orbitor de evident. Vă sugerez să o retrageri de la şcoală şi să o trimiteţi la Şcoala de Corecţie pentru Tinerele Domnişoare St Agnes, unde, cu ajutorul biciului, vor face din ea o femeie demnă de a purta coroana Maradovei.

- Dacă ar putea cineva...

- Cred că este o idee minunată, şi arată că Eleanor a noastră ia decizii eficiente în calitatea ei de prinţesă, pe care ar trebui să le încurajăm cu entuziasm.

Mama lui Ellie i-a zâmbit radioasă soţului ei, şi el a aprobat din cap.

- Dacă numiţi alegerea de a fi ineficientă o *decizie eficientă,* a chicotit încet bărbatul cu un ochi de sticlă.

Regele şi mama lui au râs din toată inima, şi Lottie s-a înfuriat dintr-odată.

- ÎMI EXPLICĂ ŞI MIE CINEVA CE SE PETRECE? Sala s-a cufundat din nou în tăcere, iar haita de lupi s-a întors să se holbeze la ea, ca şi cum uitaseră că se afla acolo. Vă rog, a adăugat ea repede.

Tăcerea care se lăsase era aproape asurzitoare. Masca lui Jamie a dispărut o clipă, când s-a uitat uimit la Lottie, apoi şi-a recăpătat iute calmul.

- Lottie...

Pe chipul lui Ellie a apărut o expresie de blândeţe. A strâns din pumni şi s-a întors spre rege cu o privire aspră.

- Tată! a spus ea pe un ton hotărât. Nu-mi pasă care e hotărârea. O să accept orice alegi, dar trebuie să o faci acum. Nu mai pot să nu-i spun nimic prietenei mele.

I-a luat mâna lui Lottie şi a strâns-o încet. Lottie a simţit un curent electric plăcut între ele.

Jamie a scos un oftat de uşurare, simţind cum tensiunea adunată înăuntrul lui în timpul discuţiei se risipeşte.

Regele şi-a studiat mirat fiica, surprins de loialitatea şi asprimea din privirea ei. Se uita la ea cu ochii mijiţi, studiind o latură a ei pe care nu o mai văzuse până atunci. Privirea i s-a îndreptat spre mâinile fetelor, strânse încă într-un sentiment de solidaritate.

- Foarte bine. S-a întors spre soţia lui, care i-a aruncat un zâmbet radios, plin de înţeles. Dat fiind caracterul convenabil, într-un mod absurd, al propusului substitut şi ceea ce eu, în calitate de rege, consider a fi o dovadă clară de influenţă pozitivă - aici a făcut o pauză, pentru un efect dramatic -, aprob această solicitare a prinţesei Eleanor Prudence Wolfson de a pune în aplicare Legea Şase cu Charlotte Edith Pumpkin. Să fie totul consfinţit în scris.

Bunica Wolfson a scos un strigăt furios, dar regele a ridicat o mână, şi ea s-a calmat, reticentă.

- Mă tem că e o greşeală gravă, a spus ea pe un ton sumbru.

Regele i-a ignorat afirmaţia.

- Şi, pentru ca toată lumea să fie liniştită, Jamie îşi va continua îndatoririle la Rosewood Hali. Şcoala va fi informată de acest aranjament special.

Jamie s-a crispat, şi bărbatul cu un ochi de sticlă a părut să-şi înăbuşe un chicotit.

- Puteţi pleca.

Ellie a scos un chiot mic de încântare şi a apucat-o pe Lottie de braţ, trăgând-o după ea prin uşile bogat ornate cu o energie atât de ameţitoare, încât aproape că ţopăia. Lottie a urmat-o, doar vag conştientă de mişcările corpului ei şi încă neştiind prea bine ce se hotărâse, de fapt. În spatele lor, Jamie i-a aruncat regelui o privire, pe care cele două fete nu au observat-o, dar apoi şi-a recăpătat rapid expresia împietrită şi a revenit la poziţia de loialitate neabătută.

- Ai văzut? a şoptit regele spre soţia sa după ce uşa s-a închis.

- Da! a răspuns ea încântată. Eleanor şi-a făcut o prietenă.Substitut: persoană angajată pentru a juca rolul unui membru al familiei regale în scopul de a-i proteja acestuia adevărata identitate. Toate apariţiile publice şi îndatoririle oficiale trebuie onorate cu cel mai mare respect, bla, bla, bla, bla şi aşa mai departe...

Lottie clipea uluită în vreme ce Ellie citea cu voce tare paragraful dintr-o carte veche şi prăfuită care le fusese dată de bărbatul cu un ochi de sticlă, despre care Ellie o informase că era consilierul regelui, Simien Smirnov.

- Aşadar, asta e slujba *mea* acum? a spus Lottie, arătând spre sine, cu ochii mari.

- Păi, dacă vrei. Practic, te purtai deja ca şi cum ar fi fost, a răspuns Ellie veselă. Doar că acum... o să fii şi plătită.

- OK, dar... stai puţin, plătită?

- Da, vei primi o plată lunară, precum şi bani pentru transport, mâncare şi haine.

Lottie aproape că s-a înecat; oare ei îşi dădeau seama că pentru ea ăsta era un vis împlinit? Nici nu părea deloc o

slujbă, să aibă toate beneficiile de a fi prinţesă şi să fie şi plătită pentru asta.

- Şi astfel, în viitor, când va trebui, în mod inevitabil, să le spui tuturor că, de fapt, tu nu eşti prinţesa Maradovei, vei putea să spui cu toată sinceritatea că eşti un substitut oficial. Rezolvat!

Şi i-a făcut lui Lottie un semn de încurajare, la care ea a răspuns clipind din nou.

Cei trei se adunaseră în camera lui Ellie, care, deşi mare, era surprinzător de goală. Lipsită de fermecătoarea hara-babură a lui Ellie, putea fi camera oricui. În mod clar, nu era un loc pe care Ellie să-l considere acasă. Ellie şi Lottie erau aşezate pe patul imens cu baldachin, în vreme ce Jamie stătea în picioare lângă uşă, cu un picior rezemat de cadrul de lemn, cu capul dat pe spate, gânditor. O informase că, de îndată ce vor porni din nou spre şcoală, va începe să o pregătească pentru a fi un substitut perfect. Ceva care o cam neliniştea.

- De cât timp plănuieşti asta? a întrebat Lottie, temân- du-se să afle adevărul.

Ellie a părut ruşinată.

- Cam de când m-am certat cu tine în prima săptămână.

Lottie a părut şocată.

- Nu m-ai întrebat nimic. Nu ai... A trebuit să se oprească pentru a încerca să se calmeze; era copleşită. Ar fi trebuit să-mi spui de ce mă aflu aici. Poţi să ai încredere în mine.

- Tu nu înţelegi, Lottie. Nu puteam! Ar fi însemnat să încalc prea multe reguli, a răspuns Ellie pe un ton spăşit.

- Dar tu întotdeauna încâlci regulile!

- Lottie, încetează! Vorbise Jamie, dar tonul lui nu era furios sau distant, ci doar calm. Chiar nu putea să-ţi spună, Lottie. Substituţii sunt un secret regal. Foarte puţini oameni ştiu de existenţa lor, iar jumătate cred că e doar o poveste, şi

aşa trebuie să şi rămână, pentru a-i proteja pe cei care au nevoie de ei, înţelegi?

Lottie a dat din cap. Ce spunea el avea logică, dar o făcea să simtă că nu aveau încredere în ea.

- înţeleg, dar *tu* trebuie să înţelegi că şi eu îi vreau binele lui Ellie la fel de mult ca tine. S-a întors spre prietena ei, cu un ghem de nervi în stomac: Dacă ai destulă încredere cât să mă faci substitutul tău, atunci ar trebui să ai şi cât să-mi spui despre asta.

Ellie şi-a muşcat buza o clipă, în vreme ce Jamie şi-a îndreptat spatele şi s-a apropiat de Lottie.

- Ai dreptate, a spus el.
- Am? a întrebat ea nedumerită.

Oare doar îşi imaginase? Chiar fusese Jamie *de acord* cu ea?

- Da. Ar fi trebuit să-ţi zicem. Dar adevărul e că Ellie nu a avut niciun cuvânt de spus în povestea asta, a adăugat el relaxat.
- Chiar îmi pare rău, Lottie, a murmurat Ellie, dându-şi părul din ochi, şi Lottie şi-a dat seama că e sinceră.
- Te iert, Ellie, şi chiar mă bucur să fac asta pentru tine, mi se pare că e bine aşa. Dar trebuie să ne promitem că nu vom mai avea secrete una faţă de cealaltă.

A întins degetul mic aşa cum făcea când era micuţă, iar Ellie a râs şi l-a prins cu propriul deget.

- Promit.

În dimineaţa următoare, Lottie era în avion şi aştepta decolarea, când Jamie a venit şi s-a aşezat lângă ea. Se apropiase atât de încet, încât ea nici nu-şi dăduse seama că era acolo până când nu-i rostise numele.

Lottie s-a întors brusc şi aproape că au dat cap în cap, dar de data asta el s-a ferit imediat. Ca de obicei, pe chipul lu

inu se citea nimic. începea să aibă ceva mai multă încredere în el, dar tot o intimida.

- Sunt întru totul de acord cu tine, a spus el. N-a fost corect din partea lor că nu ţi-au spus nimic. De fapt, nici nu ar fi trebuit să fii adusă aici. Nu ar fi trebuit să ţi se spună nimic despre substituţi şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să ţi se ceară să devii unul.

Lottie a rămas fără cuvinte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că asta gândea Jamie, că nu o credea în stare sau demnă de a fi un substitut oficial. Aproape toată viaţa avusese de-a face cu oameni care se îndoiau de ea, şi totuşi, să i se spună asta o durea profund.

- N-o să... Vocea i s-a stins şi a tras aer adânc în piept, ca să se liniştească. Voia să i se acorde încredere, să creadă toţi că era capabilă de această sarcină, chiar dacă nici ea nu era prea sigură de asta. N-o să te dezamăgesc, Jamie.

El a privit-o cu o expresie puţin tristă, pe care Lottie nu a înţeles-o, a oftat şi a scos din buzunarul hainei o cărticică ponosită. Era legată în piele, cu un desen floral argintiu, care reflecta lumina. I-a aşezat-o în poală, şi ea a tresărit când i-a atins genunchiul.

- Sunt convins, a răspuns el, cu obişnuitul lui zâmbet plin de superioritate.

Apoi s-a ridicat în picioare şi s-a dus la locul lui, fără niciun cuvânt.

Lottie s-a uitat la carte şi a deschis-o cu grijă la prima pagină, unde se vedea un scris caligrafic cursiv:

¿ᴍ, (Pscar Qddioood, substitut a/râfiosatuiuffle/iric Hlbl/son, am aciuiat poveşti şi'sfiuuri' a/e unor substituţi din toată /turtea,*

astfel încât î/iţeleficiu/iea noastră colectivă să poată ₜ /i tra/mnmă şi î/nlxHjăţită. iTi'e ca această carte ,iâ î/ ajute fie cei care preiuurolul a/nl>iguu de i/nfioator loial.

Lottie a frunzărit-o cu grijă şi a văzut o mulţime de pagini ilustrate şi texte scrise de mâini diferite şi în limbi diferite. Simţea că din carte emana o anumită magie, ca şi cum ar fi fost sacră. A băgat-o cu mare grijă în geantă, simţindu-se prea obosită pentru a o aprecia acum aşa cum se cuvenea, şi şi-a rezemat capul de fereastră pentru a privi decolarea.

Norii pufoşi s-au împrăştiat sub avion, creând un soi de vizor prin care putea să tragă cu ochiul la peisajul marado-van îngheţat de sub ei. S-a uitat la Ellie, care dormea, cu faţa acoperită de o carte cu titlul *Femeile cuviincioase rareori rămân în istorieK* Jamie scosese *Visul unei nopţi de vară* şi lua, foarte serios, notiţe. Amândoi păreau total indiferenţi faţă de personalul grijuliu şi luxul unui avion particular. Amândoi aveau o relaxare care pe Lottie o fascina: se simţeau atât de în largul lor, radiind prin toţi porii, cu o încredere nezdruncinată, scopul pe care îl aveau în lume.

Lottie se simţea ca şi cum i se îngăduise să arunce o privire într-o lume căreia, de fapt, nu-i aparţinea. Rosewood Hali, substituţi tegali, familia Wolfson - totul era atât de impresi-onant, şi, după fascinanta noapte petrecută în palat, simţea o dorinţă arzătoare să facă parte din această lume. Norii s-au înghesuit iar repede unii într-alţii, făcând ţinutul de dedesubt să dispară, iar Lottie s-a simţit dintr-odată atât de departe de pământ şi hotărâtă să-şi găsească locul în lume.

[1] **Laurel Thatcher Ulrich, *WellBehaved Women Seldom Make History,* 2007 (n.tr.)**

G PARTEA A DOUA

Cum să fii prinţes

Lottie s-a tot foit şi răsucit în pat, dar, indiferent în ce poziţie se aşeza, nu reuşea să adoarmă. Aşternuturile erau prea încinse, iar aerul, prea rece, şi, oricâte oi ar fi numărat, nimic nu o ajuta. Era a zecea noapte albă de când se întorsese din Maradova, şi Lottie începea să creadă că nu avea să mai viseze nimic niciodată.

S-a uitat în cealaltă parte a camerei şi a văzut-o pe Ellie, adormită, ridicându-se fără tragere de inimă în capul oaselor, ca să se pregătească pentru noua zi. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ellie şi Jamie nu trebuiau să ştie că nu putea dormi, altfel ar fi crezut că nu era deloc potrivită pentru a fi substitut. Ceasul deşteptător în formă de căpşună de pe noptiera ei a sunat, anunţând-o că venise timpul pentru lecţia de sâmbătă dimineaţa cu Jamie, care făcea parte din ceea ce ea numea *lecţiile de prinţesă.* Ellie s-a întins în pat şi a căscat foarte zgomotos, ridicându-se somnoroasă în fund şi dându-şi picioarele jos din pat.

- Ellie, tu nu trebuie să vii cu noi. Poţi să te culci la loc dacă vrei, a spus încet Lottie, îngrijorată că, dacă vorbea prea tare, avea să tulbure liniştea dimineţii.

Ellie a mai căscat o dată, cu privirea încă pierdută.

- Nup! a spus ea şi s-a frecat pe faţă, încercând să se trezească mai repede. Dacă tu trebuie să te trezeşti devreme pentru lecţiile de prinţesă, atunci sufăr şi eu alături de tine. Aşa e corect.

Ceea ce pe Lottie nu putea decât s-o bucure.
S-au întâlnit cu Jamie într-una dintre camerele de studiu din Ivy, care dădeau spre pădurea Rose. Soarele nu răsărise încă, şi lui Lottie îi era greu să-şi ţină ochii deschişi în camera caldă, plină de cărţi prăfuite. Jamie se plimba încoace şi încolo, punând-o să traducă vechi cuvinte maradovene, în vreme ce Ellie îşi făcea temele. De când se întorseseră din Maradova, zilele lui Lottie deveniseră un program strict de şcoală, teme, pregătire suplimentară şi lecţii de prinţesă. Era obişnuită să lucreze în plus din perioada în care se pregătise pentru Rosewood, dar, cu nopţile ei nedormite, începea să se simtă epuizată.
-Sets?
- „Prinţ"
- Sessa?
- „Prinţesă"
- Bun.

Jamie a bifat ceva în carneţelul pe care îl folosea la lecţiile lor. Faţa îi rămânea impenetrabilă, şi Lottie habar n-avea dacă era mulţumit de progresele pe care le făcea.

- Sincer, nu văd care e rostul să înveţe vechiul dialect maradovan. Nu mai e folosit de aproape o sută de ani.

Jamie s-a uitat urât la Ellie, care nu făcuse decât să-i critice planul de lecţii de la bun început.

- Bună observaţie, Ellie. Lottie, spune-mi istoria limbii maradovene.

Lottie a oftat în sinea ei. Se părea că, de fiecare dată când Ellie făcea un comentariu, ea trebuia să răspundă la ceva. A strâns ochii o clipă, încercând să-şi alunge oboseala.

- Maradovana: dialect apărut din combinarea limbilor engleză şi rusă. După tratatul de la Serego, când Maradova şi-a obţinut independenţa faţă de Imperiul Britanic, poporul maradovan a păstrat engleza ca limbă principală. Vechiul dialect maradovan este acum folosit doar pentru....

- OK. Bine, a întrerupt-o Jamie. Vezi ce repede a învăţat Lottie toate astea? Ar trebui să iei notiţe!

Lui Lottie nu-i plăcea că singurul feedback real pe care-l primea de la Jamie era sub forma unei împunsături verbale la adresa prietenei sale.

Ellie i-a scos limba şi apoi s-a întors la cărţile ei.

Două fete de la Ivy au trecut prin faţa uşii în drum spre terenul de tenis şi au început să chicotească atunci când l-au văzut pe Jamie, după care s-au înroşit şi au luat-o la fugă. Jamie se adapta la Rosewood în felul lui. Regele hotărâse că era bine să facă public rolul de bodyguard al lui Jamie - deşi toată lumea credea că e bodyguardul lui Lottie, nu al lui Ellie. Ceea ce l-a făcut, deloc surprinzător, un obiect al pasiunii printre fetele de la Rosewood. Lui Lottie îi venea să râdă de cât de previzibil era totul, uitând că, doar cu o lună în urmă, ea însăşi fusese entuziasmată când auzise despre partizani. Nu ştia prea bine ce i se spusese conducerii şcolii despre statutul ei de prinţesă, dar lucrurile nu păreau să se fi schimbat prea mult.

Lottie a profitat de un moment când nu se uitau la ea şi a căscat, întrebându-se cât timp avea să le mai poată ascunde că nu reuşea să doarmă. Dar Jamie i-a întrerupt repede şirul gândurilor, punându-i în faţă o foaie de hârtie.

- Vreau să mi-l numeşti pe fiecare dintre aceşti membri ai familiei regale maradovene, a spus el.

Lottie s-a uitat cu atenţie la chipurile de pe foaie. I-a recunoscut pe părinţii lui Ellie şi pe suveranii anteriori, bunica lui Ellie şi regele Henric, dar era ceva în neregulă. Lipsea cineva.

- În jurnalul lui, Oscar spune că ultimul rege, Henric, a avut doi fii. Asta nu înseamnă că regele Alexander ar trebui să aibă un frate, unchiul lui Ellie?

Ellie şi James s-au holbat la ea de parcă tocmai ar fi spus o înjurătură, apoi, cu feţele serioase, au schimbat o privire.

- Claude, a spus Ellie încet, întorcând capul. Trebuia să fie rege, dar... a refuzat îndatoririle regale...

- A fost alungat din regat, a spus Jamie tăios. Familia regală maradovană este foarte strictă în privinţa regulilor. Este important să înţelegi şi tu asta.

Auzind acestea, Lottie a înţeles imediat. Asta ar fi aştep- tat-o pe Ellie dacă nu voia să domnească. Exilul. Negarea totală a existenţei sale. A simţit un fior rece pe şira spinării.

- Ce înfricoşător... a murmurat încet.

- Aşa e, şi, dacă tot vorbim de lucruri înfricoşătoare...

Jamie a zâmbit şi a scos din rucsac o scrisoare. I-a pus-o în mână, şi Lottie s-a uitat uimită şi nedumerită la sigiliul maro de ceară care fusese rupt. Era un simbol ciudat pe care nu-l mai văzuse niciodată: patru triunghiuri aranjate într-un pătrat, suprapuse astfel încât să formeze în mijloc două romburi, care au dus-o cu gândul la colţii de lup.

- Ce-i asta? a întrebat ea.

- Invitaţia noastră la balul verii din Maradova, a răspuns Ellie, sau, mai bine zis, la festivalul florilor. Menţionându-l pe acesta din urmă, Ellie şi-a dat, teatral, ochii peste cap. Pe de altă parte, când a auzit cuvântul „bal", Lottie s-a pierdut cu totul. E o prostie totală, a continuat Ellie. Are loc în fiecare an,

dar întotdeauna e o groază de zăpadă şi n-are nicio legătură cu vara.

Dar Lottie nu era atentă.

Un bal regal! Urma să meargă la un bal regal adevărat! Avea să poarte o rochie lungă şi probabil să-ntâlnească o mulţime de prinţi şi de prinţese! UN BAL REGAL ADEVARAT!

- Lottie!

Lottie a clipit şi s-a trezit din reverie, văzând-o pe Ellie fluturându-i mâna prin faţă, iar pe Jamie ridicându-şi buza de sus enervat.

- Un bal regal, zici? Sună grozav! Unde trebuie să mă înscriu?

I-a zâmbit radioasă lui Ellie, încercând s-o convingă din priviri s-o lase să meargă la balul regal.

Ellie a râs şi şi-a dat din ochi părul negru şi des.

- Ai noroc, Miss Pumpkin, festivalul florilor va fi debutul nostru... adică, debutul *tău* ca prinţesă.

- *Pe bune*? Lottie s-a ridicat în picioare, împingându-şi scaunul în spate şi bătând cu palmele în masă, încântată. Dintr-odată, i se evaporase toată oboseala. Era ca un basm care devenea realitate... până când a văzut chipul lui Jamie. A tuşit uşor şi s-a aşezat încet la loc pe scaun, înroşindu-se tare. Adică... sună absolut încântător.

Ellie a pufnit când a auzit-o încercând să se exprime elegant. Deşi ştia că Jamie era de încredere, Lottie tot se simţea ciudat în prezenţa lui şi avea o dorinţă arzătoare de a-i dovedi că poate

.Jamie a oftat, ca şi cum n-ar fi vrut să spună asta, dar nu avea încotro.

- Nu e aşa de simplu. Ellie va fi prezentă formal ca invitată a ta, ceea ce îi va putea explica uşor prezenţa la evenimente, dar toată lumea care n-a mai participat la bal până acum va trebui să meargă la cercul de etichetă al lui Lady Priscilla, care durează o zi întreagă, dar care, din fericire pentru tine, va fi ţinut în acest an la Rosewood.

Lottie a clipit nedumerită, neavând absolut nicio idee ce însemna asta.

- Asta înseamnă că trebuie să mergi la un curs de etichetă, Lottie! a spus Ellie, înăbuşindu-şi râsul.

- Un... curs de etichetă?

Râdeau de ea? Era o păcăleală din-aia bine ticluită?

- Nu e nicio păcăleală, Lottie. Lottie s-a înfiorat, de parcă Jamie tocmai i-ar fi citit gândurile. Va trebui să participi la curs peste două săptămâni, a spus el, şi va trebui să faci o impresie foarte bună. Vor mai fi acolo şi alţi copii din familii regale sau familii importante şi va trebui să nu faci notă discordantă în niciun fel.

A privit-o în ochi, ca să se asigure că înţelege foarte bine fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. Ea a dat din cap.

- Şi dacă reuşeşti să calci pe picior vreun prinţ d-ăla snob când valsaţi, ai puncte în plus de la mine.

Jamie a mormăit ceva la gluma lui Ellie, făcând-o pe Lottie să râdă. Apoi a ridicat privirea spre ceas şi a început să-şi strângă meticulos lucrurile.

- Uite - i-a întins o foaie cu instrucţiuni -, asta e tot ce trebuie să recapitulăm înainte de cursul de etichetă. Mă duc să alerg cu Raphael acum. Ne vedem mai târziu.

15

Ellie a făcut cu un deget un gest ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Jamie şi Raphael fuseseră repartizaţi în aceeaşi clasă de limbi străine şi se împrieteniseră repede datorită fondului lor de poligloţi şi pasiunii comune pentru alergat. Formau o pereche ciudată, căci Jamie părea lipsit total de simţul umorului. Lottie se întreba dacă nu cumva era primul prieten pe care şi-l făcuse vreodată în afara familiei maradovene, la fel cum fusese la Ellie în ceea ce o privea.

Jamie s-a oprit lângă uşă şi s-a întors înapoi spre ele.

- Dacă aveţi nevoie de ceva, să-mi spuneţi - i-a aruncat lui Ellie o privire tăioasă -, dar nu să aduc cafele la orele de scrimă, sau ceva. Ellie i-a zâmbit poznaş, cu un aer nevinovat. Şi, Lottie, a adăugat el, încearcă să dormi mai mult la noapte.

Lottie şi-a ţinut răsuflarea când a ieşit din încăpere. Credea că-şi ascunsese mai bine oboseala. Imediat ce a dispărut, Lottie a răsuflat încet. Trebuia să îi demonstreze că era bună pentru asta. Nu putea să-şi arate niciun punct slab.

Ellie, care o privea gânditoare acum, s-a întins peste masă şi a luat-o de mână, mângâindu-i uşor palma cu degetul mare.

- îţi promit că o să te descurci bine, prinţesico. Ai un talent natural, şi cursul ăsta de etichetă o să fie floare la ureche.

Lottie s-a înroşit, dându-şi seama că Ellie înţelesese greşit îngrijorarea ei privind cursul de etichetă, şi s-a uitat la instrucţiunile pe care le avea în mână.

„Bine nu e suficient", şi-a spus ea în sinea ei.

Odată cu răcirea vremii, elevii de la Rosewood Hali s-au bucurat de o seară plăcută de octombrie. Siluete de lilieci şi pisici negre se aliniau pe coridoare, şi toate căminele erau

pline de dovleci sculptaţi, care răspândeau în aer un miros de răscopt.

Lottie stătea la coadă în cafeneaua bibliotecii principale cu Ellie şi Binah, care sporovăiau pe tema numerelor imaginare, despre care Ellie îi spusese la meditaţii. Jamie primise permisiunea de a folosi telefonul şcolii pentru o convorbire cu regatul Maradovei, pentru un raport la zi, şi urma să vină şi el mai târziu. Lottie s-a uitat pe fereastră la întunericul care se lăsase afară, deşi cursurile se terminaseră cu mai puţin de o oră în urmă, şi s-a întrebat dacă avea să reuşească să doarmă în acea noapte.

- O felie de chec cu dovleac şi o moca cu ciocolată albă - Lottie s-a asigurat că Ellie nu era atentă - şi cu dublu espresso.

Descoperise un remediu temporar pentru efectele insomniei: cafea şi anticearcăn, amândouă în cantităţi industriale.

Biblioteca devenise repede locul preferat al lui Lottie la Rosewood. La început, îi fusese frică să mai dea pe-acolo după mica lor aventură, când intraseră prin efracţie, dar cărţile, atât de numeroase, o aduseseră curând înapoi, şi, în ciuda dimensiunilor uriaşe, biblioteca i se părea un loc intim. Să fie înconjurată de atâta literatură îi dădea o stare înălţătoare de fericire.

Când au intrat să se aşeze în zona de studiu, câteva capete s-au întors spre Lottie. începuse să se prefacă foarte bine că nu observă, dar, indiferent cât timp trecuse de atunci, copiii continuau să fie interesaţi de povestea cu prinţesa

marado- vană. Iar Lottie nu-i putea învinui; nici ea nu putea uita.

- Haideţi să stăm acolo! a exclamat deodată Binah, pornind spre o masă de la fereastră.

Ellie şi Lottie au încremenit. La masa rotundă se aflau Lola, Micky, Saskia şi Anastacia. Lottie se bucura să stea cu ei, dar ştia că Ellie încă nu se simţea în largul ei cu Anastacia, mai ales că acum era rivala ei la scrimă.

înainte să apuce Lottie să spună ceva, Ellie a mijit ochii şi s-a îndreptat hotărâtă spre masă.

- Bună! Putem să stăm şi noi? a întrebat repede Lottie în timp ce Ellie se aşeza lângă Binah.

Lola s-a luminat la faţă.

- Bineînţeles! A scos imediat o pungă plină cu caramele Tompkins şi le-a întins-o. Luaţi! le-a îndemnat ea entuziastă.

Lottie a privit cum Ellie şi Saskia s-au aplecat amândouă spre pungă, şi mâinile li s-au ciocnit când le-au băgat înă- untru. 1 s-a tăiat răsuflarea, neştiind cum va reacţiona Ellie.

- Scuze, am... ne cunoaştem? a întrebat Ellie, şi pe faţă i-a apărut un mic zâmbet, care i-a dat lui Lottie o senzaţie neplăcută în stomac.Nu oficial! Saskia a scos din pungă o caramelă şi i-a întins-o lui Ellie. Eu sunt Saskia.
- Ellie.
- Ştiu, a răspuns Saskia rezervată.

S-au privit o clipă, în vreme ce Ellie îşi băga caramela în gură.

- Este şefa casei Conch pentru anul al unsprezecelea, a spus repede Lottie, simţind nevoia de a le distrage atenţia.

S-au întors amândouă spre Lottie, făcând-o să simtă o stânjeneală ciudată.

- îmi place să dau ordine! a răspuns Saskia, zâmbindu-i ştrengăreşte lui Ellie, şi amândouă au râs.

Lottie s-a aşezat încet pe locul liber de lângă Anastacia, care se uita concentrată în manual. I-a aruncat o privire lui Ellie, care râdea din nou de ceva ce spusese Saskia, şi a avut o senzaţie ciudată că era lăsată pe dinafară.

- Văd acum de ce ţi-e aşa de greu să dormi când ai o colegă de cameră atât de zgomotoasă, s-a auzit lângă ea vocea Anastaciei, joasă şi rece.
- Poftim? a întrebat Lottie contrariată.

„De unde ştie?"

- Ellie - e indisciplinată. înainte ca Lottie să poată procesa ce-i spusese, Anastacia s-a întors spre ea cu o privire serioasă, studiindu-i faţa obosită în continuare. Am ceva pentru tine, a spus.

Lottie a clipit nedumerită când Anastacia a băgat mâna în geantă şi a scos o cutie de pilule, pe care a pus-o hotărâtă pe masă.

- Ce sunt astea? a întrebat Lottie, în vreme ce Ellie s-a aplecat în faţă, a înşfăcat cutiuţa roz şi a citit cu voce tare ce scria pe ea.

- „Prinţesa şi bobul de mazăre. Pastile de somn. Pentru orice prinţesă care se chinuie să adoarmă noaptea..."

Lottie a înghiţit în sec.

De unde ştia Anastacia că nu dormea? Şi de ce a trebuit să îi dea pastilele de faţă cu Ellie? Lui Lottie îi venea să se dea cu capul de masă; ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Ellie şi Jamie să-şi facă griji şi pentru asta.

- Lottie, ai probleme cu somnul?

Lottie a tresărit auzind vocea lui Jamie şi, când s-a întors, l-a văzut în picioare lângă ea. „Când naiba a ajuns aici?" Dar era clar că nu putea să-i evite întrebarea.

Lottie şi-a dat seama că toată lumea din cafeneaua bibliotecii îi privea acum. Acesta părea să fie efectul pe care-l avea asupra tuturor. Lottie i-a zâmbit cât de frumos a putut, şi el a căscat ochii puţin.

- Ochii tăi... a adăugat el, şi în vocea lui s-a simţit o umbră de îngrijorare.

- Parcă era vorba că vii mai târziu?

Lottie ştia că era o încercare stupidă de a schimba subiectul, dar nu voia, în niciun caz, să creadă că nu dormea bine pentru că era stresată de slujba de substitut. Jamie era deja convins că nu era făcută pentru aşa ceva, şi nu voia să-i dea dreptate.

- Lottie, de ce nu mi-ai spus?

Era durere în vocea lui Ellie, şi Lottie s-a supărat brusc pe Anastacia pentru că o pusese în situaţia aceea. S-a

uitat la ea, dar toată lumea își băgase nasul în cărți, prefăcându-se că nu ascultă.

- Nu-i mare lucru. O să-ți explic mai târziu, când o să lucrăm la mate, după ce se liniștește toată lumea, a spus Lottie, aruncându-le lui Ellie și lui Jamie o privire cât de categorică putea.

Ellie s-a schimbat la față și a părut puțin rușinată.

- Lottie, eram sigură că ți-am spus... îmi pare tare rău, dar nu știu dacă o să mai am timp să te ajut, din cauza antrenamentelor.

Lottie a simțit cum i se strânge inima. îi plăceau mult lecțiile cu Ellie, și pentru prima oară în viață chiar simțea că începe să fie bună la matematică.

- E OK.

A rostit cuvintele automat. Nu putea să saboteze antrenamentele de scrimă ale lui Ellie făcând-o să se simtă vinovată, mai ales când ea se trezea sâmbăta dimineața devreme ca să o însoțească la lecțiile de prințesă.

- E totul OK. Mă descurc eu.

Dar nu era sută la sută sigură cui îi spunea asta, de fapt.

- Trebuie să-ți mențiii notele bune la mate, a spus Jamie, punând paie pe foc.

- Pot să te-ajut eu. S-au întors cu toții spre Saskia, care se sprijinea, relaxată, de spătarul scaunului. Dacă vrei să lucrezi cu mine. Sunt prima din anul meu.

- Serios? Lottie nu-și putea ascunde surprinderea; era o soluție atât de convenabilă. Ar fi nemaipomenit! Mulțumesc.

- Nu! Toți ochii s-au întors spre Anastacia, care dăduse cu palma în masă. Noi stăm întotdeauna împreună după ore.

Vocea ei a răsunat neobişnuit de calmă, şi Lottie aproape că a crezut că glumea.

Saskia nu a părut afectată de izbucnirea Anastaciei şi doar a schiţat un zâmbet.

- Dar n-o să fii şi tu la scrimă? Trialurile sunt peste doar câteva săptămâni.
- Da, dar...
- Atunci, aşa rămâne. O s-o meditez eu pe Lottie.

în difuzorul de deasupra bibliotecii s-a auzit, cu pârâituri:

- Elevii de la masa opt, vorbiţi, vă rog, mai încet.

Lottie s-a uitat la fiecare dintre cei de la masă, simţind că mai erau un milion de lucruri pe care ar fi vrut cu toţii să le spună, dar s-au întors în tăcere la cărţile lor.

„Ce naiba a fost asta?"24 (p9

Lottie exersa cu Jamie principalele reguli de etichetă după ore, în mica sală de sport de lângă casa Conch, învăţând lucruri elementare, pe care ceilalţi elevi probabil că deja le cunoşteau. Repetau în fiecare zi, de la aşezarea tacâmurilor pe masă până la felul corect de a mânca o stridie, dar singurul lucru în privinţa căruia el avea rezerve era valsul, aşa că îi delegase lui Ellie această sarcină.

„Nu m-aş fi gândit că mă crede ATÂT de enervantă", îşi spusese Lottie.

Mai erau doar trei zile, şi Lottie făcuse şi mai multe eforturi pentru a-şi ascunde oboseala. Pastilele pe care i le dăduse Anastacia o ajutau puţin, dar nici pe departe pentru a rezolva ceea ce o împiedica să doarmă. Şi-a înăbuşit un

căscat în vreme ce repetau saluturile pentru fiecare rang nobiliar, făcându-l pe Jamie să se uite urât la ea. încă era furios că nu le spusese că avea probleme cu somnul. Părea gata să spună ceva despre asta, când Ellie a scos un oftat adânc, care a sunat ca un mârâit.

- PROBLEMA ASTA MĂ SCOATE DIN MINŢI! a strigat ea, aruncându-şi caietul în cealaltă parte a sălii.

Lottie a privit uimită cum Jamie a sărit imediat şi l-a prins în aer. Când erau părţi mai „plictisitoare", aşa cum le numea ea, Ellie se hotărâse să lucreze la ghicitoarea lui Binah, pe care încă nu o rezolvase. Lottie îşi luase deja de mult gândul că aveau să deschidă vreodată cadourile.
Jamie a frunzărit caietul cu un aer indiferent, înainte de a-l închide cu un pocnet sonor.

- Ţi-am fi recunoscători dacă ţi-ai putea face în linişte anagramele astea ciudate, a spus el pe un ton rece, punând caietul pe banca pe care o confiscase Ellie.

Ellie şi-a îndreptat brusc spatele, ca şi cum fusese străbătută de un fulger.

- Anagramă? a şoptit ea, ridicând o sprânceană.

- Da! a răspuns el, întorcându-se înapoi la Lottie, pentru a-i aranja braţul în poziţia corectă pentru reverenţă. Nu ai transformat încă numerele în litere, dar e clar că e numele fondatorului şcolii, William...

- WILLIAM TUFTY! au strigat cele două fete la unison.

Lottie şi-a stricat poziţia când s-a repezit Ellie la ea. Acum totul avea logică. Fusese aşa de preocupată să găsească soluţia folosindu-se doar de numere, încât nu se obosise să caute şi cuvinte.

- Jamie, azi terminăm mai devreme, a strigat Ellie peste umăr, trăgând-o pe Lottie după ea.

Jamie s-a întins să o apuce pe Lottie de mână, dar a şovăit.

- Bine, puteţi pleca.

Cele două fete erau în camera de recreere de la Ivy, aşezate pe o canapeluţă de două persoane, sub un portret uriaş al lui Florence Ivy. Trei alte eleve de la Ivy stăteau lângă televizor, chicotind şi holbându-se la Jamie, care stătea în picioare lângă fereastra care dădea spre iaz şi spre sala de mese, reuşind de minune să pară neinteresat de nimic. Solicitase să vadă darurile înainte să le dea voie să le deschidă, declarând-o o practică obişnuită şi făcând-o pe Ellie să suspine de nerăbdare. Pe drumul înapoi spre cămin, fetele se întâlniseră cu o fată de la Stratus şi o rugaseră să-i spună lui Binah, dacă o vedea, că îi rezolvaseră enigma.

- Nu pot să cred că avem darurile astea de atâtea săptămâni şi nu am putut să le deschidem, a spus Lottie în vreme ce amândouă stăteau cu mâna pe capacele cutiilor lor.

Au numărat până la trei şi au ridicat capacele, iar Lottie şi-a închis ochii strâns, îngrozită de o potenţială dezamăgire. Şi exact aşa a şi fost.

În cutia ei se afla o broşă micuţă care reprezenta o vulpe, nu mai mare decât unghia sa de la degetul mic. S-a uitat la Ellie, care, la fel de nedumerită, ţinea în mână un şoricel de email.

- Nu înţeleg, a spus Ellie răspicat, ridicând privirea spre Jamie, de parcă i-ar fi putut da vreun indiciu.

Lottie şi-a muşcat interiorul buzei, gânditoare.

- Trebuie să aibă o semnificaţie. A luat darul lui Ellie şi le-a pus unul lângă altul, cu mâinile întinse. Un şoarece şi o

vulpe, un şoarece şi o vulpe... Repeta cuvintele pentru sine, în speranţa că ar putea să îi vină vreo idee. L-a văzut cu coada ochiului pe Jamie ridicându-şi buza de sus. Am greşit cu ceva? a întrebat ea temătoare.

- îmi aduce aminte de ceva doar, a răspuns Jamie, întor- cându-se spre fereastră pentru a se uita din nou afară.

Pe faţa lui era o emoţie pe care Lottie nu o mai văzuse până atunci, şi nu voia să-şi ia ochii de la el. S-a străduit însă să se întoarcă la daruri.

Lottie a simţit cum mintea şi privirea i se înceţoşează, iar o fantomă din copilărie începe să îi şoptească la ureche. Undeva, într-un colţişor al minţii, auzea vocea mamei ei recitând o poezie de demult.

Cei doi în pădure s-au întâlnit
Şi împreună o căsuţ-au zidit.

O poveste pe care mama ei i-o spunea, înainte ca ea să afle cât de violentă putea fi lumea.

Unul era isteţ, şi celălalt, blând...

O poezie despre două fiinţe foarte diferite, care s-au îm- prietenit pentru a se ajuta una pe alta: *Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând.*

- William Tufty a scris poezioare pentru copii! a exclamat Lottie, înainte să-şi ducă gândul până la capăt. S-a uitat la Jamie, care o privea surprins. Şi tu o ştii, ţi-aduci aminte de poveste! O clipă, Lottie a uitat cu totul cât o enerva Jamie.

Vulpiţa şi...

- *... şoricelul cel plăpând,* a încheiat Jamie, iar Lottie a simţit cum, pe neaşteptate, inima i se opreşte o clipă. Aproape uitasem cum se numeşte.

Lottie i-a zâmbit larg lui Ellie şi i-a dat înapoi broşa.

- N-aş fi crezut că fondatorul şcolii Rosewood a scris poezioara mea preferată de când eram mică.

S-a uitat cu drag la darul ei, mângâind metalul cu degetul mare. „Mulţumesc, Binah."

Ellie s-a întins şi a mângâiat-o uşor pe mână, cu o privire blândă.

- Deci, tu crezi că asta e? Că Binah voia să ne spună despre poeziile lui?

Lottie a avut o senzaţie neplăcută în stomac, genul acela de senzaţie care îţi spune că ceva nu e în regulă. S-a chinuit să-şi amintească mai mult din poveste, şi, încet-încet, în minte i-au apărut mici fragmente - tablouri şi stejari -, dar amintirile nu erau suficiente pentru a-şi face prea bine o idee.

- Cred că ar trebui să găsim toată poezia, a spus ea, continuând să se uite la broşe.

S-a întors spre Jamie întrebătoare, şi el a dat din cap. Lottie s-a întrebat dacă şi pe el îl entuziasma poezia.

Nu le-a luat mult să-l găsească în bibliotecă pe William Tufty. Avea o zonă întreagă dedicată nu numai scrierilor sale şi cărţilor despre el, ci şi o secţiune cu cărţile şi poeziile pe care le îndrăgise.

Au găsit poezia într-o antologie de poveşti pentru copii, şi Lottie s-a aşezat în faţa celorlalţi, care aşteptau să o citească cu voce tare. Lottie şi-a dres glasul, simţindu-se emoţionată din cauza lui Jamie.

Cei doi în pădure s-au întâlnit
Şi împreună o căsuţ-au zidit.
Unul era isteţ, şi celălalt, blând,
Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând.

La v-aţi ascunselea aşa de buni erau,
Că fiecare zi cu joaca şi-o umpleau.
Vulpiţa atât de iscusită se-arăta,
Că-n ramele tablourilor se-ascundea.
Stejarii tot creşteau şi îi adăposteau
Pe-aceia dornici să le afle tainele toate:
înţelepciune, curaj şi onestitate.
Şi-au înălţat case din cărămizi şi piatră,
Şi-acum, în cabinetul stăpânului, la vatră,
Veghind asupra casei el veşnic îi priveşte
Privindu-l de departe şi-odată surâzând,
Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând.

Când a terminat, a ridicat privirea spre Ellie, în vreme ce în minte i se aprindeau o mulţime de beculeţe.

- Cred că e în tablouri, a spus ea, iar când Ellie a mijit ochii, Lottie a continuat: Sunt tablouri cu el peste tot în şcoală... Cred că într-unui dintre ele s-ar putea afla următorul indiciu.

Ellie s-a ridicat în picioare, trăgând-o şi pe Lottie sus şi aruncându-şi geanta pe umăr, gata să plece. Jamie nu a scos niciun cuvânt.

- Hei, ce mai aşteptaţi? a spus Ellie. Haideţi să mergem să ne uităm.

Jamie a părut să-şi recapete atitudinea obişnuită, faţa lui a devenit din nou calmă şi s-a băgat între ele.

- Eu zic să lăsaţi admiratul tablourilor pe altă zi, a spus el pe un ton sec. E aproape ora stingerii şi sunt convins că aveţi amândouă teme de făcut, ia* tu, Lottie - s-a uitat la ea tăios, făcând-o să se simtă iarăşi nelalocul ei -, va trebui să

mai reflectezi la cursul de etichetă, care o să fie în mai puţin de trei zile.

Lottie a înghiţit în sec. Avea dreptate. înainte să se ambaleze cu vreo enigmă, trebuia să supravieţuiască acelui curs

.25
(T⁹ ^

Sala de festivităţi de la Rosewood fusese rezervată pentru cursul de etichetă de cinci ore ţinut de o femeie numită Lady Priscilla. Pentru copiii din familii de vază era un rit de trecere înainte de prima apariţie publică la un eveniment important.

Deşi Lottie fusese în sală de multe ori în lunile petrecute la Rosewood şi spaţiul acela uriaş îi devenise familiar, niciodată nu i se păruse atât de rece şi rău prevestitoare ca atunci. Fiecare pas părea să răsune mai tare decât de obicei; fiecare răsuflare părea să se vadă mai bine în aer. Erau acolo copii de vârsta ei din toată lumea. Arătau impecabil şi în largul lor în veşmintele pe care le purtau, de la sariuri la geci brodate cu ciucuri. Lottie trebuise să împrumute o rochie de la Lola, care fusese mai mult decât încântată să o ajute să se gătească, şi găsiseră ceva potrivit, o rochie albă, midi, destul de simplă, care, spera Lottie, corespundea codului vestimentar.

Jamie stătea lângă ea. Ajunseseră devreme şi îi priveau pe ceilalţi cum intrau încet în sală. Fiecare avea cu el fie un bodyguard, fie un asistent. Lottie s-a întrebat dacă vreunul dintre bodyguarzi era partizan, dar toţi păreau mult mai bătrâni decât cei pe care îi protejau.

Jamie îi înşira numele participanţilor pe măsură ce aceştia intrau, iar Lottie se străduia să le ţină minte pe toate: Veevee Indriani, membră a familiei regale din Rajasthan, care locuia în Statele Unite şi voia să devină campioană olimpică la patinaj; Lachlan Kidman-Dolman, fiul pictorului Angus Dolman şi al cântăreţei de operă Ingrid Kidman; Edmund Ashwick...

Lui Lottie i-au atras, dintr-odată, atenţia cei care veneau după Edmund Ashwick. Spre surprinderea ei totală, pe uşă intrau Anastacia, Raphael şi Saskia!

- Ce... ce căutaţi voi aici? s-a bâlbâit Lottie.

Nu mai vorbise cu Anastacia de la incidentul de la bibliotecă de cu o săptămână în urmă, dar dintr-odată s-a simţit mai bine că la acest curs erau şi persoane pe care le cunoştea. Anastacia purta o rochie simplă, neagră cu argintiu, lungă până la pământ, care se asorta foarte şic cu smochingul negru cu argintiu al lui Raphael. Era cu aproape zece centimetri mai înaltă decât Lottie, şi tocurile ei mari nu făceau decât să sporească diferenţa de înălţime. În spatele ei, Saskia era îmbrăcată simplu, cu o rochie dreaptă neagră, iar coama ei de păr blond fusese strânsă frumos la spate.

- Credeam că ştii, a răspuns Anastacia cu o voce calmă. Acesta va fi primul an în care voi participa la balul verii organizat de familia ta. Lottie a clipit de câteva ori, iar Jamie, care se afla lângă ea, s-a crispat. Ar fi trebuit oare să ştie asta? Dar, înainte s-apuce Lottie să spună ceva, Anastacia a continuat: Iar Raphael e aici pentrii că - Anastacia a tuşit -, atunci când a auzit că merg eu, s-a gândit brusc că n-are cum să rateze aşa ceva.

Raphael şi-a înăbuşit un hohot de râs.

- Păi, cine se mai oferea să exerseze paşii de vals cu vrăjitoarea cea rea din căminul din vest? I-a zâmbit afectat Anastaciei, dar ea l-a ignorat. Ţi-am făcut o favoare imensă că am venit.

Raphael i-a făcut cu ochiul lui Jamie, şi Lottie s-a bucurat să vadă că Jamie nu i-a răspuns. Deşi nu erau prietene prea bune, nu-i plăcea să-i vorbească nimeni aşa Anastaciei.

- Eu... Lottie a șovăit o clipă, apoi s-a hotărât s-o spună pur și simplu. Eu chiar mă bucur că ați venit.

Și, într-adevăr, se bucura: până să intre ei, nici nu-și dăduse seama cât de agitată fusese, de fapt, și, deși Anastacia era, în general, puțin cam rece, măcar era consecventă. Anastacia părea gata să răspundă ceva, când Saskia a întrerupt-o.

- Lottie, eu aștept cu nerăbdare prima noastră ședință de mate. Vocea ei era calmă și liniștitoare, făcând-o imediat pe Lottie să se simtă mai relaxată. Saskia a făcut o reverență, apoi a ridicat privirea și i-a aruncat lui Lottie un zâmbet luminos, care a făcut-o să se simtă ciudat în rolul ei de falsă prințesă. îți promit că o să te ajut să iei note bune - sunt o profesionistă adevărată, a adăugat ea.

Lottie i-a zâmbit și ea, cât mai frumos cu putință, întrebându-se ce ar fi zis Ellie dac-ar fi fost acolo.

- Saskia participă ca însoțitoare a mea. La fel ca Miss Wolf pentru tine, a adăugat Anastacia, verificându-și unghiile ca nu cumva să-i fi sărit oja.

Când a auzit numele „Wolf[1], gândurile lui Lottie s-au întors brusc la acea primă zi de școală și la misterioasa carte pe care o găsise la ușă. A avut o senzație ciudată în stomac, ca și cum era ceva ce ar fi trebuit să știe, dar ceva ce, cumva, mintea ei nu putea cuprinde.

- Mulțumesc, Saskia, a spus Lottie, ignorând-o pe Anastacia și fiind surprinsă de propriul calm.

Nu-și putea explica de ce, dar, brusc, s-a simțit foarte stânjenită.

Jamie a tușit sonor, întrerupându-i firul gândurilor.

- OK, e timpul. Nu uita de protocol.

Lottie auzea în depărtare nişte tocuri care bocăneau pe coridor şi se îndreptau spre sală.

- Succes, le-a spus Lottie repede prietenilor ei.

Raphael a zâmbit ştrengăreşte, dar Anastacia doar a dat din cap înainte să se alinieze cu toţii.

Uşa s-a deschis brusc, într-un fel dramatic, făcând-o pe Lottie să tresară. Roşu. Acesta a fost primul gând al lui Lottie când a văzut-o. Lady Priscilla purta un taior roşu strâmt cu volane ample şi o vestă albă. Părea mai în vârstă decât se aşteptase şi avea faţa crispată, semn că în cea mai mare parte a timpului stătea încruntată. Lady Priscilla a intrat în încăpere încet, dar cu o graţie dezinvoltă, lovindu-şi palma uşor cu un baston şi rotindu-şi privirea în jur, metodic. O urmă de zâmbet a apărut pe buzele ei, dar ochii i-au rămas reci.

- Aproape nimic nu-mi face o plăcere mai mare decât să văd un copil învăţând unde îi este locul. Vocea ei era ascuţită ca o mulţime de ace, înţepând-o pe Lottie în urechi şi făcând-o să se înfioare. Cei mai mulţi dintre voi sunteţi răsfăţaţi, stricaţi de lipsa de disciplină, şi sunt încântată că am ocazia de a vă pune la punct. La sfârşitul lecţiei, nu veţi mai fi o ruşine pentru înalta societate. Vă voi modela până când vă veţi ridica la aşteptările lumii în care v-aţi născut fără să aveţi vreun merit.

Lottie a simţit că i se face rău de la stomac. Brusc, pregătirea riguroasă a lui Jamie pentru acest curs devenea perfect justificată. Femeia asta era înspăimântătoare. Păşea apăsat de-a lungul şirului de copii, iar postura ei rigidă dădea senzaţia unei cobre gata de atac. Părul îi era prins într-un coc mic şi strâns în vârful capului, cu un mic ornament de jad în mijloc, de parcă ar fi avut un ochi de şarpe în partea din spate a capului.

- Sunteţi cu toţii aici pentru că v-aţi născut într-o familie importantă, şi este responsabilitatea mea să mă asigur că vă ridicaţi la nivelul acestei importanţe. S-a oprit în faţa Anas- taciei. Miss Alcroft... Şi-a aplecat uşor capul într-o parte, cu ochii mijiţi. Postură bună, haine decente... Bine.

A continuat să înainteze de-a lungul şirului de copii, în vreme ce tocurile ei bocăneau. Lottie şi-a ţinut răsuflarea, riscând să-i arunce o privire lui Jamie, care stătea alături de ceilalţi asistenţi şi bodyguarzi la peretele din stânga. Chipul lui era lipsit de orice expresie, dar se vedea că strânge din dinţi. Nu i-a întors privirea.

- Domnule Singh. Zâmbetul uşor care i-a înflorit pe buze a făcut-o pe Lottie să se înfioare. L-am avut pe fratele dumitale la curs acum trei ani, a scuipat ea cuvintele de parcă erau otrăvite. Sper sincer că eşti mai graţios decât el.

Tocurile bocăneau tot mai aproape de Lottie.

„Te rog, nu te opri la mine! Te rog, nu te opri la mine!"

Pantofii lucioşi de piele roşie s-au oprit exact în faţa lui Lottie.

- Iar aceasta - cu un aer care lui Lottie i s-a părut ameninţător, femeia şi-a fluturat cu răceală bastonul - trebuie să fie faimoasa prinţesă maradovană. Şi-a ridicat nasul, ca şi cum ar fi mirosit ceva neplăcut. Trebuie să recunosc, mă aş- teptam la cineva puţin mai interesant. După toate câte-am auzit, mă tem că nici metoda mea nu va struni o asemenea calamitate cum eşti dumneata.

Şi-a lovit palma cu bastonul, scoţând un pocnet care a răsunat în toată sala.

Lottie s-a îngrozit şi a simţit un gol în stomac. După toate planurile şi pregătirile pe care le făcuse, nu îi trecuse nici măcar o clipă prin minte că va trebui să îndrepte reputaţia pe care şi-o făcuse Ellie. A simţit lacrimile înţepându-i colţurile

ochilor şi a trebuit să-şi muşte obrajii pentru a nu izbucni în plâns.

- Eu...
- VEI VORBI DOAR CÂND VEI FI ÎNTREBATĂ!

Vocea lui Lady Priscilla a bubuit în încăpere, şi lui Lottie aproape că i-a sărit inima din loc. A urmat o tăcere asurzitoare. Lottie nu se mai simţise niciodată atât de umilită. Era ferm convinsă că nu exista *absolut* niciun motiv pentru a ţipa la cineva în acest fel, indiferent de situaţie. Nimeni nu avea dreptul să se poarte atât de urât cu cineva.

Lottie şi-a muşcat şi mai tare obrajii, forţându-se cu disperare să nu spună nimic. S-a gândit la Anastacia, Saskia, Raphael şi Jamie, care o priveau. A încuviinţat încet din cap, cu privirea aţintită înainte, gândindu-se doar la cum s-ar simţi Ellie dacă ar da-o în bară.'

Lady Priscilla şi-a mişcat nasul ca un mic şobolan şi a adulmecat.

Bun. Şi-a pocnit din nou palma cu bastonul, şi de data asta Lottie a rămas nemişcată. Acum să-ncepem prima lecţie.- GREŞIT!

Lady Priscilla a dat cu bastonul în masă, lângă Lottie. Făcuse deja asta de trei ori, dar Lottie tresărise de fiecare dată.

Stăteau cu toţii aşezaţi la masa mare de stejar, care fusese aranjată cu un tacâm complet pentru fiecare elev. Exista un spaţiu mare între Lottie şi cei doi elevi aflaţi în stânga şi în dreapta ei, ca şi cum n-ar fi vrut să atragă mânia lui Lady Priscilla. Exersau ordinea tacâmurilor şi felul corect de a mânui fiecare obiect, dar se părea că Lottie făcea totul greşit.

Partea cea mai rea era că nu greşea cu nimic. Lottie ştia că făcea corect - studiase totul iar şi iar, dar, de fiecare dată, Lady Priscilla reuşea cumva să găsească un detaliu mărunt care nu era în ordine, de la un gest prea rapid la încrucişarea incorectă a picioarelor. Lottie şi-a dat seama că nu putea face altceva decât să-şi înghită mândria, să dea din cap şi să spună: „Da, doamnă."

Anastacia şi Raphael evitau cu hotărâre să se uite la ea, în vreme ce Jamie rămânea total impenetrabil alături de grupul aflat la peretele din stânga. Lottie se simţea ca o proscrisă. Cele mai groaznice coşmaruri ale ei păreau să se împlinească: nu numai că eşua în mod lamentabil, dar nici măcar nu era tratată ca restul copiilor. Lady Priscilla era hotărâtă să o dea de exemplu, şi nu putea face nimic să
0 împiedice.

„Ellie, ce-ai făcut ca să-ţi câştigi o asemenea reputaţie? în toată viaţa ta n-ai cunoscut decât douăzeci de oameni!"
Lottie şi-a continuat eforturile. Nu credea că putea fi ceva mai rău decât pregătirea umilitoare a posturii, pentru care a fost pusă să străbată holul de două ori prin faţa tuturor, în vreme ce Lady Priscilla îi comenta toate greşelile.
Dar se înşela. Totul a devenit şi mai rău.
Lady Priscilla i-a pus pe toţi să stea din nou aliniaţi. Lottie era dureros de conştientă de diferenţa uriaşă dintre ea şi ceilalţi elevi, din stânga şi din dreapta.
- E timpul pentru cea mai importantă lecţie. Lady Priscilla a bătut cu unghiile de-a lungul bastonului său, şi pe buze 1 s-a ivit zâmbetul acela subţire. Veţi valsa.
Lottie a simţit un gol în stomac. Fusese atât de încântată de vals, dar acum nu mai simţea decât teroare.
- Toată lumea să-şi aleagă perechea. Haideţi, repede!
„O, Doamne! Perechea?"
Nimeni nu avea s-o aleagă după ce Lady Priscilla îi făcuse atâtea observaţii. Mai rău ar fi putut fi doar să se uite în jos şi să-şi dea seama că e în chiloţi. Lottie a rămas încremenită, în vreme ce îi privea pe ceilalţi cum îşi alegeau un partener de dans.
- Vai de mine! Vocea a răsunat aspru şi rece în spatele ei, fără nicio urmă de regret. Se pare că nimeni nu vrea să danseze cu micuţa prinţesă cea tristă. Lady Priscilla a bătut tare cu bastonul în podea. Dacă nu dansezi, n-am de ales şi trebuie să te pic.

Lottie şi-a imaginat un zâmbet plin de cruzime pe buzele lui Lady Priscilla în timp ce spunea asta. A înghiţit în sec. Dacă pica la acest curs, o dezamăgea şi pe Ellie - trebuia să facă

ceva. A aruncat o privire spre Jamie, dar știa la fel de bine ca el că asistenții și bodyguarzii nu aveau voie să participe. Ce putea face? Nu avea de gând să o lase pe femeia asta să o împiedice să meargă la bal.

- Presupun că ai impresia că dansul, alături de toate celelalte obligații regale ale tale, este complet stupid, nu? a spus Lady Priscilla, venind din spatele lui Lottie și săgetând-o cu privirea ei de gheață.

„Poate că Ellie are dreptate. Poate că oamenii ăștia sunt la fel de groaznici pe cât spune ea!"

- Nu, vă rog. Nu cred...

Dar Lady Priscilla a întrerupt-o.

- Nimeni nu vrea să danseze cu tine pentru că ești o *scorpie.*

Lottie a trebuit să facă apel la toată puterea și disciplina ei pentru a nu reacționa - nu voia să îi dea satisfacția asta lui Lady Priscilla.

- Toată lumea știe de prințesa neîmblânzită a Maradovei, și dacă tu crezi o secundă că o să mă păcălești cu rolul ăsta cuminte pe care îl joci azi, ești tot atât de necugetată pe cât mă așteptam.

Lottie și-a strâns pumnii pe lângă corp. Femeia asta nu știa nimic despre Ellie; nu știa că își făcea timp în fiecare zi ca să o ajute pe ea la matematică, că se ducea la sala de sport în fiecare seară pentru că era hotărâtă să intre în echipa de scrimă, că ținea mult la prietenii ei și se străduia din răsputeri să fie foarte bună. Brusc, Lottie a simțit o mare compasiune pentru Ellie. Fusese nedumerită atâta vreme de ce voia să scape de statutul de prințesă, dar acum, stând acolo

persecutată de şarpele ăla de femeie, Lottie s-a trezit înăbuşindu-şi o dorinţă copleşitoare de a-şi rupe rochia şi de a vandaliza încăperea. Ellie nu corespundea profilului clasic de fată, cu atât mai puţin celui de prinţesă. Nu cerea niciodată scuze şi era sălbatică, iar lumea asta aristocratică se simţea ofensată de purtarea ei. Lottie şi-a strâns şi mai tare pumnii. Ellie nu merita asta, Ellie nu avea să accepte asta, Ellie era mai bună decât toate astea.

- Cum îndrăz...

Lottie era gata să o distrugă pe femeia aia nesuferită, când a fost întreruptă.

- Pot să intervin, Lady Priscilla? Vocea calmă venea din spate. O linişte neobişnuită a cuprins-o pe Lottie şi a simţit cum furia i se risipeşte încet. Nu a îndrăznit să se întoarcă pentru a vedea faţa căreia îi aparţinea vocea, de teamă să nu o enerveze şi mai tare pe Lady Priscilla. V-aş rămâne profund îndatorat dacă mi-aţi acorda onoarea de a dansa eu însumi cu prinţesa. O mână înmănuşată s-a aşezat delicat pe spatele lui Lottie, tăindu-i respiraţia. Am impresia că nu îi trebuie decât o influenţă pozitivă, a adăugat vocea.

întreaga atitudine a lui Lady Priscilla s-a schimbat într-o clipă. Umerii i s-au relaxat, şi faţa i-a devenit din acră dulceagă, ca şi cum acest băiat misterios topise toată gheaţa din ea.

- Vai, prinţe Ashwick, nu ţi-aş putea îngădui să-ţi asumi această povară.

Lottie a simţit o săgeată de iritare la cuvântul „povară", dar a fost distrasă de „prinţ"

Băiatul a râs încet, ca un tors blând de pisică.

- Orice scorpie poate fi îmblânzită de peţitorul potrivit, doamnă.

Lady Priscilla a ridicat încet capul, cercetându-i pe cei doi. Lottie a încercat să treacă peste referinţa shakespeariană insultătoare, spunându-şi că, oricine ar fi fost băiatul ăla, trebuia să ştie că singurul mod de a o convinge pe Lady Priscilla era să se arate de acord cu ea.

- Foarte bine, Edmund. A mai bătut o dată cu bastonul, pentru orice eventualitate. Hai să vedem dacă remarcabila ta disciplină poate fi emulată. Lady Priscilla s-a întors brusc şi s-a îndreptat spre pick-up. Toată lumea în poziţia iniţială!

în cele din urmă, Lottie s-a întors spre partenerul ei şi a scos un icnet sonor. „Un înger!" Era frumos. Prinţul Ashwick stătea în faţa ei elegant şi graţios, îmbrăcat într-un veşmânt princiar alb, cu epoleţi aurii. Părul lui blond strălucea şi părea de aur. S-a întors spre ea şi s-a înclinat mult, dar foarte sincer. Când s-a îndreptat la loc, Lottie a văzut un zâmbet dulce şi nişte ochi căprui calzi, în contrast cu trăsăturile lui colţuroase.

- Pot avea onoarea de a dansa cu tine, prinţesă?

Lottie rămăsese fără cuvinte. „Făt-Frumos există şi m-a salvat."

- D... da, a răspuns ea, cu răsuflarea tăiată.

Lumea a părut să dispară în jur când i-a luat mâna într-a lui. I-a pus cealaltă mână delicat pe spate, trăgând-o spre el. I-a zâmbit, cu o sclipire prietenoasă în ochi.

- De obicei, se face o plecăciune sau o reverenţă în faţa partenerului înainte ca dansul să înceapă, a spus pe un

ton sever Lady Priscilla, dar, până nu văd că dansaţi suficient de bine, nimeni nu se apleacă în faţa nimănui.

Muzica a început să umple încăperea, un ansamblu orchestral de coarde şi pian care se armonizau într-un fel ce părea magic.

- Vom începe cu pasul simplu de forma unui pătrat. Ascultaţi ritmul: un-doi-trei, un-doi-trei, un-doi-trei...

Prinţul a intrat uşor în ritm, şi Lottie a descoperit că îi putea urma paşii fără greşeală, ca şi cum fiecare dintre ei ar fi fost o imagine în oglindă a celuilalt. O conducea graţios, amândoi în alb, ca nişte fulgi de zăpadă în încăperea rece, alunecând lin prin sală ca şi cum ar fi plutit. în braţele lui, Lottie se simţea uşoară, iar lumea din jur se topea într-un nor de ceaţă. A uitat de Jamie; a uitat de Anastacia şi de Raphael, de insomnie, de presiunea rolului de substitut - totul dispărea odată cu muzica.

- Să ştii că eşti mult mai bună la dans decât jumătate din fetele de-aici.

Lottie s-a îmbujorat fără să vrea, simţindu-se nătângă pentru că îi plăcuse aşa de mult complimentul. Nu ştia ce să răspundă. Era atât de... fermecător.

- Cred că nici tu nu te descurci prea rău.

Lottie s-a minunat de cât de uşor a găsit un răspuns. „De unde mi-o fi venit?"

El a chicotit, iar sunetul i-a vibrat uşor la ureche, apoi a rotit-o brusc într-o piruetă pe care ea a reuşit cumva să o execute graţios, îndepărtându-se de el şi revenind apoi în braţele lui. Inima îi bătea tare, în vreme ce picioarele i se mişcau cu naturaleţe în tempoul muzicii.

- Sper că voi avea şansa să-ţi arăt cât de *nu prea rău* mă descurc, a adăugat el, zâmbind.

Ea s-a trezit chicotind în vreme ce continuau să danseze în norul lor de visare.

Apoi muzica s-a oprit, trezind-o brusc pe Lottie la realitate. A clipit, apoi s-a uitat în jur şi a văzut că toată lumea se holba la ei - în tăcere, cu excepţia câtorva şoapte răzleţe, cu ochii ca nişte degete îndreptate spre ei. Expresia de pe faţa Anastaciei era rece, cu sprâncenele încruntate de iritare, şi apoi Lottie s-a întors spre Jamie. Nu-l mai văzuse niciodată atât de înspăimântător ca atunci. Părea să radieze furie, şi toată frica ei de el a revenit, ca o bucată de gheaţă care îi aluneca pe şira spinării.

„Probabil că de data asta chiar am făcut-o de oaie", şi-a spus ea, simţindu-se descurajată.

Şi-a întors privirea spre Edmund, şi el... zâmbea! S-a uitat în ochii ei, apoi a făcut teatral un pas înapoi şi s-a înclinat. Lottie şi-a aşezat o mână pe piept şi s-a înroşit.

- A fost o onoare să dansez cu tine, prinţesă.

Lui Lottie i s-a părut ciudat să i se adreseze în acest fel, dar nu s-a putut abţine să se înroşească toată, pe când ceilalţi continuau să se holbeze.

- M... mulţumesc foarte mult! a răspuns ea, încercând să-şi ascundă tulburarea.

Poc!

Zgomotul ascuţit făcut de bastonul lui Lady Priscilla a spulberat liniştea din sală cu un ecou asurzitor.

- Asta, a ţipat ea, şi toţi ochii s-au întors brusc în direcţia ei, a fost în mod absolut, extraordinar, cea mai *frumoasă* prestaţie pe care am văzut-o la curs în foarte mulţi ani.

Lottie a trebuit să se controleze ca să nu rămână cu gura căscată. Oare Lady Priscilla tocmai îi făcuse un *compliment?*

- Cu eleganţă şi precizie: un gentleman şi o lady care intră cu uşurinţă în rolurile lor. La aceste cuvinte, Lottie s-a zbârlit. „Ce roluri?" s-a întrebat ea iritată, dar imediat s-a calmat. A fost tot ce trebuie să fie un vals. Splendid.

Apoi Lady Priscilla a bătut din palme, aplaudând, în vreme ce restul elevilor stăteau stânjeniţi şi nedumeriţi. Faţa ei devenise aproape comică, exprimându-şi atât de vizibil sentimentele, încât părea gata să izbucnească în lacrimi. Prinţul Ashwick i-a făcut cu ochiul lui Lottie, şi ea a simţit că ia foc, întorcându-şi repede capul ca să-şi ascundă ro- şeaţa din obraji.

Din acel moment, atmosfera s-a destins. Atât timp cât stătea lângă prinţ, Lady Priscilla era mai mult decât mulţu- mită de eforturile ei, deşi Lottie era dureros de conştientă că făcea totul exact ca înainte.

Din când în când, Lottie întâlnea privirea lui Jamie. Faţa lui nu mai era ca înainte, indiferentă şi lipsită de orice expresie. în schimb, maxilarele lui păreau în permanenţă încleştate, ca şi cum făcea ceva greşit, lucru care nu avea niciun sens, de vreme ce Lady Priscilla era în mod clar grozav de încântată. Când cursul s-a încheiat, Lottie s-a simţit puţin plină de sine. Trecuse de la statutul de cea mai dispreţuită elevă a lui Lady Priscilla la „o ilustrare remarcabilă a felului în care tinerele domnişoare pot străluci atunci când îşi asumă responsabilităţile"

Raphael a trebuit să-şi ducă mâna la gură pentru se opri din râs, în vreme ce Anastacia părea foarte supărată, fără un

motiv anume. A dat scurt din cap spre Lottie în vreme ce ieşeau cu toţii din sală. Saskia i-a zâmbit dulce şi i-a făcut semn cu degetele în chip de salut.

- Trebuie să plecăm. Acum.

Vocea lui Jamie s-a auzit joasă şi rece în spatele lui Lottie, făcând-o să se înfioare.

Edmund s-a uitat cu ochii mijiţi la el, apoi a oftat teatral.

- Aşadar, se pare că timpul nostru împreună ia, brusc, sfârşit, prinţesă Wolfson. I-a mângâiat o şuviţă de păr, lăsând bucla mătăsoasă să i se încolăcească în jurul degetelor. Voi găsi o cale de a te găsi, a spus el, apoi i-a luat mâna cu delicateţe, a dus-o la buze şi a sărutat-o uşor, trimiţându-i scântei prin tot corpul. Aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire! I-a făcut cu ochiul şi a adăugat: Sunt sigur că înţelegi de ce.

Apoi s-a întors dramatic spre uşă, iar doi bărbaţi solizi şi înspăimântători au apărut lângă el pentru a-l escorta afară.

- Pa... a şoptit Lottie în urma lui.

Jamie a pornit cu ea înapoi spre căminul Ivy. Era, în mod clar, supărat, dar Lottie era prea extaziată de întâlnirea ei cu prinţul Edmund Ashwick pentru a-şi da seama de proasta lui dispoziţie.

- Aş fi putut dansa toată ziua fără să mă plictisesc vreo clipă. Ai văzut ce impresionată a fost Lady Priscilla?

Jamie s-a încruntat, dar Lottie pur şi simplu a început să danseze în jurul lui pe drumul spre cămin, ţopăind fericită şi chicotind în barbă în lumina rozalie care se stingea.

- Am fost curajoasă şi bună şi absolut de neoprit... nu eşti mulţumit de mine?

- Da, Lottie, sunt foarte mulţumit. Acum ascultă...

- Nu a fost magic? Faţa lui Lady Priscilla era nemaipomenită. A fost totul ca într-un basm, iar Edmund...
- Lottie, ascultă, nu trebuie să...
- Nu seamănă cu niciun băiat pe care l-am cunoscut până acum. Este extraordinar - Făt-Frumos în carne şi oase!
- Lottie, nu trebuie să...
- Sunt aşa de fericită, că aş putea...

-LOTTIE, CATEGORIC ÎŢI SPUN, NU TREBUIE SĂ MAI VORBEŞTI NICIODATĂ CU PRINŢUL ASHWICK!

Lottie a încremenit şi a văzut vehemenţa şi furia de pe chipul lui Jamie. La asta chiar nu se aşteptase deloc.27 (T⁹ ^

- *EDMUND ASHWICK!* Ţipătul lui Ellie a răsunat în toată camera, atât de tare, încât cana de prinţesă a lui Lottie a început să se zgâlţâie pe masă. Dar e un...
- Ţi se interzice să mai interacţionezi cu el, Lottie, a întrerupt-o Jamie.

Ellie îşi trecea degetele prin păr şi se plimba în sus şi-n jos, încordată. Lottie stătea dreaptă pe patul ei, cu mâinile încleştate în poală, încercând să nu se enerveze că o tratau ca pe un copil tembel.

- Cred că uitaţi amândoi că el m-a salvat la cursul ăla. Fără el, probabil că Lady Priscilla m-ar fi dat afară, împiedicându-mă să mai particip la balul verii.

Lottie încerca să-şi păstreze vocea cât de calmă putea, după tonul aprins al lui Ellie.

- Tre' să fie un tip dezgustător.
- Dar Lady Priscilla...
- Lady Priscilla e o scorpie tradiţionalistă demodată, şi, dacă te place pentru că ai dansat cu Edmund, e clar că nu trebuie să ai de-a face cu el.

Ellie era furioasă. Lottie chiar putea să vadă scântei în jurul ei.

Imediat după ce se încheiase cursul, Jamie solicitase o întâlnire de urgenţă în camera lor de cămin. Lottie protestase, pe motiv că ar fi putut să fie prinşi, dar fusese redusă la tăcere de argumentul că Jamie putea, pur şi simplu, să sară de pe balcon dacă era nevoie - ceea ce Lottie chiar ar fi vrut să vadă.

- E rău, *rău,* crede-mă... Nemernicul ăla scârbos de Ashwick... pun pariu că e convins... Ellie s-a scuturat, apoi a ridicat privirea spre Lottie cu o faţă serioasă. Lottie, cred că trebuie să-ţi explicăm câte ceva despre reputaţia mea.

Lottie s-a încruntat. Era un lucru care îi stârnise întotdeauna curiozitatea.

- Anul trecut, a început Ellie, s-au răspândit nişte bârfe despre mine, cum că aş fi făcut nişte chestii pe care nu le-am făcut. Se vorbea că aş fi fost prinsă bând cu un tip la un concert, şi de-asta eram ţinută ascunsă. Bârfele au luat-o razna, şi oamenii au început să spună că o să ajung ca unchiul meu. Totul e absolut stupid.

Ellie şi-a întors privirea, cu pumnii strânşi de frustrare.

Inima lui Lottie s-a strâns de compasiune pentru Ellie - acum îi înţelegea paranoia. „De-asta nu are încredere în nimeni."

- Ellie, eu cred că ar trebui să începem să avem încredere în oameni, a spus Lottie cu blândeţe. Poate că Edmund chiar vrea să o cunoască pe prinţesă. Poate că există oameni care vor să te cunoască aşa cum eşti tu cu adevărat... A fost foarte drăguţ şi...

Chipul lui Ellie s-a îmblânzit când a văzut dezamăgirea din ochii lui Lottie.

- Nu e vorba doar de asta, Lottie. Dacă se termină prost cu Edmund, gândeşte-te la toate bârfele. Mi-ar putea strica şi mai tare reputaţia.

Ellie încerca să păstreze un ton calm, dar în vocea ei se simţea tensiune. Lottie nu înţelegea ce voia să spună. „Ce să se termine prost?"

- Păi, nu tu ar trebui să ştii cel mai bine cum e când oamenii îşi dau cu presupusul în privinţa ta?

„Poate că la fel a fost şi cu Edmund. Poate că a fost judecat greşit."

Ellie a oftat, ca şi când Lottie ar fi fost un copil capricios, şi nu o fată care tocmai îi mărturisea că-şi întâlnise iubirea vieţii.

- Trebuie să ai încredere în noi, Lottie.

Vocea lui Ellie era mai calmă acum, dar avea în continuare o faţă serioasă.

- Poate că voi trebuie să aveţi încredere în *minei* a exclamat Lottie, ridicându-se în picioare pentru a o confrunta pe Ellie faţă în faţă. Nu poţi judeca o persoană doar pe baza zvonurilor şi a bârfelor. Cu siguranţă, tu poţi înţelege cel mai bine asta.

- Lottie, măcar o dată în viaţă nu mai fi atât de îngrozitor de naivă!

Lottie a fost şocată de severitatea tonului lui Jamie. S-a întors şi i-a văzut faţa schimonosită într-o încruntare furioasă, şi un fior rece i-a străbătut corpul.

- Eşti doar o fetiţă fără minte obsedată de basme. Te porţi copilăreşte şi o s-o pui pe Ellie în primejdie.

Lottie nu-şi mai putea găsi cuvintele. Stătea încremenită, şi lacrimile îi înţepau ochii în vreme ce se străduia să se liniştească. Era obişnuită să i se spună că e naivă - era obişnuită chiar ca oamenii să creadă că pasiunile ei erau copilăreşti -, dar era cu totul altceva să i se spună că atitudinea ei putea face rău altcuiva. Făcuse eforturi la acel curs şi se gândea că poate, în cele din urmă, îi dovedise lui Jamie că era capabilă. Eşuase: nu reuşise să-l impresioneze şi se părea că o dezamăgise şi pe Ellie. S-a străduit din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

- Sunt... aşa de... a scâncit Lottie.

Ellie a scos un oftat zgomotos de frustrare.

- Tu, a zis ea, cu un deget îndreptat spre Jamie, să taci un minut.

S-a întors din nou la Lottie şi a apucat-o de umeri, forţând-o să o privească în ochi. Furtuna era încă acolo, fulgerând în depărtare, şi totuşi, Lottie a simţit că o linişteşte.

Acum ascultă-mă, Lottie... ascultă-mă *bine.* **A tras aer adânc în piept. E OK să visezi cu ochii deschişi la băieţi - şi nervozitatea din vocea ei sugera că îi era greu să spună asta - şi îmi place mult că încerci să vezi partea bună a oamenilor şi, cine ştie, poate că Edmund chiar nu are un motiv ascuns. Eu ţin la tine şi îmi plac toate ciudăţeniile tale minunate şi niciodată, absolut** *niciodată,* **n-o să spun**

că eşti naivă. Ellie s-a oprit şi s-a uitat urât la Jamie. Dar - a respirat din nou adânc, pregătindu-se sufleteşte pentru ce urma să spună - nu vreau să fii dezamăgită dacă lucrurile nu ies aşa cum îţi doreşti.28 (T⁹

Sfârşitul primului trimestru se apropia rapid. Ţurţurii se aliniau la streşinile tuturor clădirilor şcolii, iar iazul din faţa căminului Ivy îngheţase. În fiecare zi, norii amenințau să trimită ninsoare, şi totuşi, în fiecare zi, aerul rămânea îngheţat. Pentru Lottie, se dovedise uşor să nu vorbească deloc cu Edmund, deoarece, dată fiind interzicerea telefoanelor, nu prea avea cum să ţină legătura cu el. De când Jamie îşi ieşise din fire, Lottie se străduise mult să fie o „prinţesă perfectă", în parte pentru că nu voia ca nimeni să vadă cât de obosită era, dar, în primul rând, pentru că îşi dădea seama cât de important era să contribuie la refacerea imaginii şifonate a lui Ellie. „Fii bună", îşi spunea ea.

Într-o seară de joi, când totul în jur era foarte liniştit, fetele au profitat, înainte de agitaţia examenelor de iarnă şi de selecţiile pentru echipa de scrimă, ca să rezolve enigma lui Binah. Lottie a recitit pasajul despre care credea ea că ar conţine cheia, sperând că i se va dezvălui răspunsul.

Şi-acum, în cabinetul stăpânului, la vatră, Veghind asupra casei el veşnic îi priveşte Privindu-l de departe şi-odată surâzând, Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând.

Ellie se holba la Lottie, care citea din nou poemul cu voce tare. Stăteau în picioare la baza scărilor de piatră care duceau la cabinetul directorului. Inima şcolii.

- Aşadar, „el" trebuie să fie William Tufty, a dedus Lottie. Şi cu siguranţă ăsta este „cabinetul stăpânului", nu? Nu cred că e vorba de cel din Ivy Wood. Prin urmare, trebuie să existe un portret al lui Tufty în cabinetul directorului, a adăugat ea. E singura interpretare plauzibilă.

- O să te cred pe cuvânt.

Ellie a ridicat din sprâncene. Nu era foarte bună la găsirea simbolurilor şi a înţelesurilor ascunse din cuvinte, preferând cifrele în locul literelor.

- Chiar ar trebui să te pui la punct cu indiciile şi ghicitorile, a sfătuit-o Lottie. Ce faci dacă într-o zi va trebui să rezolvi vreuna ca să scapi dintr-o situaţie dificilă?

Asta părea puţin probabil, dar era un scenariu pe care îl citise în jurnalul substitutului. O veche poveste despre partizanul unei fete dintr-o familie regală est-europeană, care trimisese un mesaj codificat în regat, scriind greşit numele câinelui familiei ca să se înţeleagă că fusese luată prizonieră.

După ce citise asta, Lottie se gândise că niciodată nu puteai fi îndeajuns de pregătit.

Ellie a pufnit afectat, neluându-i sfatul în serios.

- Cum a mers prima şedinţă cu Saskia? a întrebat ea pe neaşteptate.

Ceva din felul în care a rostit numele Saskiei a iritat-o pe Lottie.

- A fost bine.

„Deşi preferam să fie cu tine", a adăugat ea în gând.

- Doar „bine"? Mi s-a părut genial din partea Saskiei să se ofere să te ajute. Eu aş fi foarte încântată.

Lottie nu-şi dădea seama de ce era oare aşa de rezervată. Saskia chiar era o profesoară bună; doar că se simţea cam ciudat când Ellie vorbea despre ea.

- A fost grozav... E grozavă şi învăţ o mulţime de lucruri. Aşa e mai bine? Lottie şi-a dat seama că asta sunase foarte asemănător cu felul în care vorbise Anastacia în bibliotecă şi a întors privirea, stânjenită. Scuze, a spus, cred că sunt doar... obosită. Şi nu vreau să crezi că lecţiile ei sunt mai bune decât ale tale.

Faţa lui Ellie s-a îmblânzit, şi a chicotit plină de înţelegere.

- Păi, bineînţeles că nu e mai bună ca mine, a spus, râzând. Vreau doar să mă asigur că e suficient de bună ca să te mediteze. La asta, Lottie nu s-a putut abţine să zâmbească. Haide acum, a adăugat Ellie. Avem de rezolvat nişte mistere.

A apucat-o de mână pe Lottie şi au urcat împreună scările de piatră.

Planul era simplu. Aveau să bată la uşă sub pretextul că voiau să afle mai multe despre istoria şcolii pentru un proiect de la clasă. Cât se aflau înăuntru, Lottie avea să cerceteze portretul şi să caute indicii.

Uşa mare de stejar, boltită, de la cabinetul directorului avea în mijloc două mânere de metal răsucite. Spinii şi trandafirii gravaţi pe ele se tociseră în cei peste patru sute de ani de folosire şi de-abia se mai vedeau. Lottie a respirat adânc şi a bătut. Directorul şcolii era un mister pentru ea. Le cunoştea bine deja pe doamna Bolter, doamna Kuma şi profesoara Devine, dar directorul Croak era retras, o forţă invizibilă care acţiona în linişte din culise.

A bătut de două ori şi a aşteptat. Nu a primit niciun răspuns. Ellie s-a uitat iritată la uşă, apoi a bătut şi mai tare. Tot niciun răspuns.

- Heeei! E cineva acolo? Mă scuzaaaţi! a strigat Ellie, bătând în uşă cu pumnii.

Lottie a înghiontit-o.

- *Ellie!* a şoptit ea cu asprime.

Ellie a râs şi i-a aruncat zâmbetul ei din colţul gurii, atât de dezarmant.

- Păi, cred că nu e înăuntru, a spus ea, mai bătând o dată în uşă, pentru orice eventualitate.

Lottie a lăsat privirea în jos, resemnată. Planul lor păruse atât de simplu şi de uşor. Nici nu-i trecuse prin minte că era posibil ca directorul să nu fie aici. A oftat.

- Probabil că va trebui să încercăm din nou altă dată.

Ellie a scos un hohot de râs sarcastic, rezemată de intrarea în cabinet, cu o lipsă totală de respect faţă de autoritatea uşii.

- Sau, a răspuns ea, ne putem strecura pur şi simplu înăuntru şi să aruncăm o privire. Sunt convinsă că asta ar fi vrut *vulpea,* a adăugat ea cu un zâmbet obraznic.

- Ellie, nu putem. Asta e prea...

Dar, înainte să poată încheia, Ellie răsucise mânerul de metal şi împinsese uşa grea cu două canaturi de parcă ar fi fost ceva lipsit de importanţă.

„Nu pot să cred că fac asta!"

Era clar că nu era o purtare de „prinţesă perfectă", dar Lottie nu s-a putut opri să nu o urmeze pe Ellie.

Cabinetul directorului nu era deloc aşa cum se aşteptase Lottie. Când îşi imagina acest punct central al şcolii - încăperea care adăpostea cea mai mare putere şi autoritate -, în minte îi apăreau o mobilă înaltă şi masivă şi ornamente opulente. În schimb, a descoperit o încăpere hexagonală ciudată, cu un birou modest de mahon în mijloc şi teancuri de hârtii şi cărţi pe fiecare centimetru pătrat de podea. Părea că această cameră adăpostea toate documentele şi cărţile adunate în cei patru sute de ani de existenţă ai şcolii Rosewood. Dar exista ceva în încăpere care ieşea în evidenţă: un portret uriaş, într-o ramă aurită, care privea cu atenţie în încăpere cu ochi atotvăzători.

William Tufty.

- E aproape la fel de dezordonat ca mine, a spus Ellie chicotind, ocolind un teanc de cărţi cu coperţi roşii pentru a se apropia de tablou.

Lottie ar fi râs şi ea, dar era complet fascinată de privirea lui Tufty. Era înfăţişat aşezat, cu nişte ochelari micuţi, cu lentile în formă de semilună, cocoţaţi pe podul nasului, ui-

tându-se fix la ea. În expresia lui era un licăr de chibzuială, pe care pictorul îl imortalizase perfect în colţurile uşor ridicate ale buzelor. Avea mâinile în poală şi ţinea o oglinjoară rotundă cu o reflexie neclară a sa. Silueta lui fragilă era într-un contrast izbitor cu vastitatea sălii de festivităţi din fundal.^Lottie a privit cu ochii mijiţi această reprezentare a lui William Tufty, felul în care se uita la ele cu un zâmbet atotcunoscător.

„Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând."

Ce voia Binah ca ele să ştie? Lottie se pregătea să spună ceva, când o voce masculină răguşită s-a auzit în spatele lor:

- Fantastic, nu?

Amândouă fetele au tresărit tare. Directorul Croak stătea lângă uşă, sprijinindu-se bine într-un baston simplu din lemn.

- Domnule director Croak... ne pare foarte rău... noi...

Lottie s-a oprit, brusc incapabilă de a mai vorbi. „O să fii exmatriculată", a şoptit o voce răutăcioasă în capul ei, o voce care, dintr-un motiv necunoscut, semăna oribil de mult cu cea a mamei sale vitrege. S-a uitat la Ellie, şi ea încremenită. Lottie ştia că pentru Ellie era mult mai rău dacă intrau în belea. A încercat din nou.

- Doar vă aşteptam ca să...

Directorul a râs cu un hohot răguşit.

- Ei, zău aşa! Credeţi că sunteţi primii elevi care au fost ademeniţi de cântecul de sirenă al lui Sir William Tufty? A chicotit uşor şi a făcut un pas nesigur în încăpere. Am găsit-o pe prietena voastră Miss Binah Fae aici, zgâindu-se în sus cu aceeaşi privire, la doar o lună de când venise la Rosewood.

Auzind că şi Binah fusese prinsă, Lottie a avut un ciudat sentiment de alinare, iar gândul acesta a acoperit vocea mamei sale vitrege.

- Ne scuzaţi, au spus cele două fete la unison.

Directorul a zâmbit din nou. Apoi s-a întors spre tablou, iar chipul i-a devenit gânditor în vreme ce se uita lung la fondatorul şcolii.

- A fost un om foarte înţelept şi extrem de retras.

Lottie s-a uitat la faţa îngăduitoare a lui William Tufty. Era ceva acolo, ceva ce nu putea defini.

- Am auzit că a fost un om bun, a spus directorul, întorcându-se din nou spre Ellie şi Lottie, zâmbind. Faţa lui era ridată, străbătută de urme ale emoţiei şi experienţei. A bătut gânditor cu degetele în baston, înainte de a continua: Dar cea mai grozavă calitate a lui era abilitatea de a fi tăcut. Croak a râs ca pentru sine, şi Ellie a ridicat din- tr-o sprânceană spre Lottie, întrebându-se dacă auzise bine. Uneori, a continuat directorul, lumea poate deveni foarte zgomotoasă, şi oamenii pot încerca să-şi facă auzită vocea, ajungând însă să-i reducă la tăcere pe cei care au cu adevărat nevoie de spaţiu pentru a se exprima. William a înţeles asta şi şi-a folosit poziţia în lume pentru a le oferi altora şansa de a vorbi. Croak şi-a întors privirea spre mâinile sale ofilite de vreme şi a adăugat: Mă străduiesc să fac şi eu la fel.

Lottie nu ştia prea bine de ce, dar această informaţie trezea în ea o emoţie. A ridicat din nou privirea spre tablou.

„De-a v-aţi ascunselea."

Rama din jurul portretului lui Tufty. Ştia că era ceva acolo.

„Fiecare zi cu joaca şi-o umpleau... în ramele tablourilor se-ascundea."

- Şi sper să pot fi la fel de înţelept cum a fost el şi să le ofer linişte celor care au nevoie de ea.

„înţelept şi linişte."

Lottie a privit atent în ochii bărbatului din tablou, apoi s-a uitat la Ellie, fata care avea o viaţă dublă, ascunzându-se în secret sub masca lui Ellie Wolf.

„Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând." O senzaţie explozivă i-a umplut pieptul, şi ceva ca o amintire îndepărtată s-a cristalizat în mintea ei, şi s-a întrebat: „Dacă William e şoricelul cel plăpând, atunci cine e vulpea?" Lottie a ridicat privirea din nou spre tablou şi, în cele din urmă, a înţeles.

- Mulţumesc, a spus ea pe un ton liniştit.

Directorul i-a zâmbit, semn că puteau pleca.

Ea i-a aruncat lui Ellie o privire cu subînţeles, anunţând-o că îşi dăduse seama de ceva important.

Au coborât scările şi au ieşit din clădirea principală, în vreme ce-şi puneau paltoanele şi fularele. Ellie a aruncat o privire spre Lottie, dar a văzut că era foarte concentrată la ceva şi, aducându-şi aminte de cuvintele directorului, i-a oferit liniştea de care avea nevoie.

În vreme ce se îndreptau spre căminul Ivy, Lottie s-a oprit - şi la fel şi Ellie.

- Eu cred... Lottie şi-a dus degetele la buze, nu doar cufundată în gânduri, ci ca şi cum ar fi evocat o amintire. Eu cred că e posibil ca William Tufty să nu se fi născut ceea ce a devenit.

Ellie a lăsat capul într-o parte, întrebătoare.

- Ceea ce vreau să spun, a continuat Lottie, e că am bănuiala că s-a născut femeie.

- Ce? a exclamat Ellie nedumerită. De unde ştii?
- Tu ştii pictura aia, *Soţii* Am oi/ini[1]? a întrebat-o Lottie.

' Sorii *Arnolfini,* **cel mai cunoscut tablou al pictorului flamand Jan van Eyck (cca 1390-1441) (n.tr.)**

Ellie a clătinat din cap.

- Ei bine, acolo artistul s-a ascuns în fundal, într-o oglindă. Oglinzile în artă pot simboliza multe lucruri, dar cel mai adesea sunt asociate cu femeile, adevărul şi, bineînţeles, reflexia. Iniţial, mi s-a părut ceva ciudat la portretul lui Tufty, pe urmă mi-am dat seama. Tot tabloul se reflectă în oglinda micuţă din mâna lui Tufty, totul întocmai aşa cum e, cu excepţia unui detaliu esenţial. Tufty este pictat ca o vulpe.

Ellie a căscat ochii. Era un detaliu aşa de uşor de ratat dacă nu îl căutai cu atenţie. Ai fi putut crede că era doar o imagine neclară.

- Vulpiţa şi şoricelul cel plăpând... amândoi sunt el; asta e ceea ce spun tabloul şi poezia. Lottie s-a uitat la Ellie entuziasmată. Oricine sau oricum s-ar fi născut, s-a ascuns ca William Tufty şi doar fiind el a fost fericit.
- Atunci, înseamnă că şi el e un pic ca mine, a şoptit Ellie, cu privirea pierdută în depărtare.

Lottie a dat din cap.

- Mă întreb cine a fost, a zis ea cu voce tare.
- Nici nu ştiu dacă mai contează, a răspuns Ellie, cu un zâmbet trist şi firav pe buze. A fost cine a fost, şi ar trebui să respectăm asta.

Lottie a dat din nou din cap. Dacă le era sortit să afle identitatea lui Tufty, era sigură că într-o bună zi aşa avea să fie.

Ellie s-a făcut brusc albă la faţă, şi revelaţia i s-a văzut în ochi. Lottie a ştiut dintr-odată ce gândea.

„Binah ştie."29 (T9

în următoarele zile, Lottie nu i-a văzut prea mult pe Ellie şi pe Jamie. Şi-a petrecut timpul învăţând pentru examene, în vreme ce Ellie s-a concentrat la selecţiile pentru echipa de scrimă, ceea ce le-a făcut pe amândouă să uite de enigma lui Binah şi de revelaţia în privinţa lui Tufty. Deocamdată aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

Echipa de scrimă de la Rosewood Hali era una dintre cele mai apreciate din lume, nu numai pentru că dăduse numeroşi campioni olimpici, dar şi pentru că se credea că selecţia în echipă abătea o vrajă asupra ta. Era o superstiţie veche de secole, care spunea că aveai să fii adorat. Lottie asta credea că era, pentru că oricum trebuia să fii grozav ca să intri în echipă, dar era o poveste amuzantă.

într-o seară, băncile erau pline de elevi din toate cele trei case, iar galbenul, roşul şi violetul se întrepătrundeau elegant. Se alegeau cinci elevi din anul al zecelea care urmau să aleagă scrima ca materie suplimentară pentru restul anilor de şcoală. Lottie îi invidia p,e toţi cei care îşi aleseseră deja o materie extracurriculară. Ea doar se uitase la listă şi i se păruse cumplit de copleşitoare.

Antichităţi; arheologie; arhitectură peisagistică; arta gastronomiei; arta patiseriei; arte plastice (introducere în); astronomie; badminton; canotaj; confecţionarea bijuteriilor; cor; dezbateri; drept (introducere în); filosofie; fotografie; franceză; germană; hipism; horticultura; inginerie tehnică; înot (sportiv); înot (sincron); japoneză; kickboxing; latină (introducere în); lupte greco-romane; mandarină; modă şi design

vestimentar; organizarea evenimentelor; orchestră; patinaj artistic; poezie; programare; regie de film şi teoria filmului; scrimă; sculptură; degustarea brânzeturilor; degustarea ceaiului; studii clasice; teatru (dramaturgie); teatru (scenografie); teatru (sunet şi lumini); tenis; tir cu talere...

Lista părea fără sfârşit, şi Lottie încă nu ştia ce ar trebui să vrea să facă. În acea seară se simţea goaznic de epuizată. Se obişnuise să fie tot timpul obosită, dar în ziua aceea se părea că, oricâtă cafea ar fi băut, nu-şi putea alunga ameţeala. Se străduia din răsputeri să ascundă asta în faţa prietenilor, dar îi era greu când toţi erau atât de aproape de ea. Jamie şi Raphael stăteau în dreapta, aplecaţi unul spre altul şi vorbind, ca de obicei, în şoaptă. Saskia stătea câteva rânduri mai sus cu câteva fete din anul ei, dar, când a văzut-o pe Lottie, a venit repede să o salute.

- Speram să o găsesc pe Ellie înainte de selecţii şi să-i urez succes, a spus Saskia, uitându-se în jur ca şi cum ar fi încercat să o zărească pe Ellie.

„Un şef perfect de an", şi-a spus Lottie cu invidie, apoi şi-a amintit repede că nu era un gând prea „bun" despre cineva care îşi lua din timpul lui pentru a o ajuta la lecţii.

- Mulţumesc, Saskia. O să-i spun când o văd.

Saskia i-a zâmbit, apoi a fugit înapoi lângă fetele din anul ei, iar Lottie s-a întors să se aşeze alături de ceilalţi. În stânga ei, Lola şi Micky mâncau dintr-o pungă uriaşă cu tot felul de bomboane; era o adevărată minune că reuşeau să rămână atât de slabi cu cantităţile enorme de dulciuri pe care le consumau. Singura persoană care lipsea era...

- Oare cu ce vor lupta, cu floretă, spadă sau sabie?
- Bună, Binah! a spus grupul la unison.

Lottie se obişnuise cu abilitatea ei de a apărea de nicăieri şi nu a mai tresărit când vocea lui Binah a răsunat în spatele ei. Lottie şi Ellie se simţeau puţin altfel în preajma lui Binah acum, pentru că nu erau prea sigure cât de mult ştia ea, de fapt, despre povestea cu prinţesa şi substitutul, fiind însă conştiente că nu puteau să o întrebe, în realitate, nimic.

- Bună seara, colegi spectatori!

Binah s-a aşezat între Lottie şi Lola. îşi făcuse două codiţe rotunde în vârful capului, care semănau oarecum cu nişte urechi de căţel. Lola i-a întins fără niciun cuvânt o bomboană galbenă, pe care Binah a băgat-o în gură. Şi-a aranjat ochelarii, făcând lentilele să reflecte lumina şi să-i ascundă ochii.

- Lottie!

„Te rog, nu pomeni de chestia cu prinţesa, te rog, nu pomeni de chestia cu prinţesa!"

Jamie a mijit ochii spre Lottie, şi ei i s-a tăiat răsuflarea, îngrijorată că i-ar fi putut citi gândurile.

Binah doar i-a zâmbit şi a scos din geantă o cutie verde pe care erau desenaţi vălătuci de abur.

- Ţi-am adus asta, m-am gândit că ai putea avea nevoie de aşa ceva.

Lottie a citit cuvintele de pe capac:

CEAI DE SOMN - COMBATE STRESUL ŞI TE AJUTĂ SĂ DORMI

Lottie a clipit uitându-se la cutie. „Of, zău aşa! Chiar toată lumea din şcoală ştie că nu pot să dorm?" Dar, când s-a gândit mai bine, şi-a dat seama că era o prostie să creadă că Binah putea să nu ştie ceva.

- Mulţumesc, Binah, o să încerc.

I-a zâmbit cu cât mai multă convingere, încercând cu disperare să nu lase să se vadă cât de obosită era, de fapt.

Binah i-a aruncat o privire blândă şi a frecat-o uşor pe braţ, ca şi cum ar fi simţit că Lottie făcea faţă cu curaj situaţiei.

- Uneori, darurile ne pot ajuta în mai multe feluri decât credem, i-a spus Binah, făcându-i cu ochiul, şi Lottie era sigură că auzise un foşnet uşor în aer.

Cum putea ceaiul de somn să o ajute şi în alte feluri?

A început să-şi frământe mintea, ştiind acum că ghicitorile lui Binah nu trebuiau luate în glumă, dar a revenit repede la realitate când s-a auzit un sunet de corn. începea.

Doamna Bolter a ieşit în faţă, captând imediat atenţia sălii cu extraordinara ei autoritate. Era însoţită de un tânăr cu bucle castanii, moi, care stătea cu câţiva paşi în spatele ei; Lottie l-a recunoscut pe căpitanul echipei de scrimă a anului al treisprezecelea şi şeful casei Conch, Jacob Zee. Era un nume bine-cunoscut la Rosewood, pentru a nu spune mai mult, şi în mod sigur era „adorat" Cei doi aveau aure total diferite, într-un fel comic: doamna Bolter era o flacără care mistuia totul în cale, în vreme ce Jacob era un izvor lin şi delicat. Era greu de crezut că făceau parte din aceeaşi casă.

- Bună seara, elevi ai Rosewood Hali. Vocea doamnei Bolter a răsunat puternic în sala de sport, intimidând imediat, ca de obicei. Seara aceasta marchează aniversarea a trei sute de ani de selecţii în echipa de scrimă. Astăzi vom alege cinci elevi din anul al zecelea care vor avea onoarea de a fi invitaţi să se alăture echipei de scrimă a şcolii Rosewood anul viitor. A făcut o pauză pentru a se uita prin sală, şi Lottie a fost sigură că a fixat-o cu privirea o clipă. În seara aceasta avem un public remarcabil, şi aştept cel mai mare respect din partea spectatorilor. S-a întors spre Jacob: Ai vreun cuvânt de încurajare pentru tinerii noştri aspiranţi?

El i-a zâmbit larg, apoi s-a înclinat foarte uşor în semn de respect, o mişcare atât de subtilă, încât Lottie a fost cât pe-

aci să o rateze. Lottie a auzit câteva murmure extaziate şi chicoteli nervoase când Jacob a făcut un pas în faţă, aceeaşi reacţie pe care era obişnuită să o audă când Jamie intra într-o încăpere.

- Astăzi nu este vorba despre victorie; astăzi trebuie să vedem cine are cel mai mare potenţial. Se află printre noi persoane extraordinar de promiţătoare, şi nu pot decât să mă întristez că nu voi mai putea fi în fruntea voastră la anul, după absolvire. Mult noroc tuturor!

Şi şi-a îndreptat zâmbetul fericit spre şirul de scrimeri aspiranţi.

Era imposibil să îţi dai seama care era Ellie şi care era Anastacia. Şirul era alcătuit din douăzeci de statui aproape identice, cu feţele acoperite de măşti de plasă şi corpurile ascunse sub uniforme albe asemănătoare. Erau complet lipsite de gen sau personalitate, transformate într-un grup de dansatori robotici. Una dintre statui a ieşit din rând şi şi-a încordat muşchii, după care s-a întors spre celelalte şi a strigat:

- LA LUPTĂ, RATAŢILOR!

„Dap, asta e Ellie!"

Lottie s-a răsucit spre Jamie, care-şi acoperise faţa cu palma, înăbuşindu-şi un chicot. Un hohot bubuitor de râs s-a auzit din partea stângă a sălii. Era profesoara Devine, care stătea rezemată de peretele sălii de sport, prezenţa ei eclipsând oarecum statuile spectaculoase de marmură aflate de-o parte şi de alta a imensei uşi. Lottie a înghiţit în sec; nu ştiuse că profesoara avea să fie prezentă şi, brusc, s-a simţit de o mie de ori mai emoţionată pentru Ellie, chiar dacă Ellie nu părea deloc.

A început primul meci. Doi dintre androizii îmbrăcaţi în alb au urcat pe ceea ce Lottie decisese să numească „scenă",

pentru că totul părea atât de teatral. S-au înclinat unul în faţa celuilalt înainte de a începe, şi asta a fost tot ceea ce Lottie a putut vedea clar. De îndată ce a început meciul, săbiile lor se mişcau mult prea repede ca să le poată urmări, un vârtej înceţoşat de alb şi argintiu parând loviturile. Curând, a devenit evident că la persoana din dreapta merita să te uiţi; se mişca atât de agil, încât adversarul de-abia putea să mai dea câte o lovitură în faţa unui baraj de atacuri fulgerătoare. S-a uitat spre Jamie şi Raphael, care urmăreau meciul cu ochii mijiţi, apoi la Saskia, care i-a făcut cu ochiul.

Binah rânjea larg.

- Mă întreb cine ar putea fi...

A început următorul meci, apoi altul, şi Lottie s-a trezit fermecată de mişcări, fermecată de fiecare fandare şi atac. Nu mai ştia care era Ellie. Singurul luptător pe care îl recunoştea era cel de neînvins din primul meci. îşi dorea să ştie mai multe despre acest sport ca să-şi poată da seama cine se descurca cel mai bine, dar îşi făcea griji că, dacă întreba pe cineva, avea să pară ciudat că nu ştie, aşa că nu a spus nimic şi s-a lăsat hipnotizată de dansul ciudat.

Doamna Bolter a anunţat meciul final, şi scrimerul de neînvins a urcat pe scenă pentru a se înfrunta cu celălalt competitor învingător. Tensiunea din sală a părut să crească de zece ori când cei doi s-au aşezat faţă în faţă, emanând o hotărâre pe care o tăiai cu cuţitul. Meciul acesta părea diferit de celelalte. Cei doi s-au înclinat, iar în aerul din jurul lor păreau să scapere scântei. Şi apoi a început.

Săbiile se mişcau ca nişte fulgere furioase, cei doi scrimeri repezindu-se şi fandând cu o asemenea precizie, încât păreau mai mult nişte balerini desăvârşiţi decât nişte elevi de cincisprezece ani. De data asta era imposibil să-ţi dai seama

cine era mai bun; când unul îl forţa pe celălalt să se retragă, acesta se redresa uşor şi aducea din nou lupta în centru, până când celălalt prelua conducerea din nou. Se roteau şi se răsuceau, încordaţi, două forţe neobosite care se atacau şi fandau insistent, într-un baraj de trucuri complicate. Lottie încerca să rămână concentrată, dar gândurile îi fugeau întruna. Era ca şi cum, cu fiecare încleştare a săbiilor, o senzaţie ciudată, sumbră îi inunda mintea, făcându-i gândurile înceţoşate şi confuze.

Şi apoi s-a terminat. În tulburarea ei, Lottie nu-şi dădea seama cine câştigase.

Cei doi duelişti s-au apropiat unul de celălalt şi au început să-şi scoată măştile. Toţi spectatorii şi-au ţinut răsuflarea. Luptătorul de neînvins şi-a înlăturat masca, şi o cascadă de păr castaniu i s-a revărsat pe umeri. Lottie a icnit la vederea Anastaciei, care îşi scutura părul cu o mişcare elegantă. Stând acolo în costumul ei alb, cu sabia pe lângă corp, părea feroce şi suficient de hotărâtă pentru a înfrunta o armată întreagă. Spectatorii îmbrăcaţi în roşu au început să ovaţioneze frenetic.

Celălalt duelist şi-a scos şi el încet masca şi s-a ivit un smoc des de păr negru, ud de transpiraţie.

„Un prinţ!"

Lottie a simţit dintr-odată un val de căldură în obraji când şi-a văzut colega de cameră. Ellie a zâmbit afectat spre public, în vreme ce lumea o ovaţiona. Anastacia şi Ellie şi-au întins şi şi-au strâns mâinile. În clipa în care s-au atins, Lottie s-a simţit brusc copleşită de o senzaţie de epuizare, ca un val care se spărgea peste ea şi s-a clătinat involuntar.

„Concentrează-te, Lottie, ăsta e momentul de glorie al lui Ellie!"

Aspiranţii s-au aşezat pe un rând în partea din spate a scenei, toţi cu măştile scoase acum. Doamna Bolter şi-a dres glasul şi s-a apropiat de podium pentru a lua cuvântul.

- Voi citi acum numele celor cinci elevi pe care i-am ales pentru a face parte din echipă.

Lottie a simţit cum răsuflarea i se opreşte în gât; ceva era în neregulă. îşi simţea tot corpul ca şi cum se mişca din-tr-odată cu încetinitorul.

- Ellie Wolf.

Publicul a izbucnit în urale. Lottie a încercat să strige şi ea, dar senzaţia de ameţeală o copleşea.

„Trebuie să dorm", şi-a spus ea disperată, dar mai era ceva, ceva care o sâcâia, şi nu-şi dădea seama ce.

- Marzia Hart.

Uralele au început să se îndepărteze, şi Lottie şi-a pus mâinile neajutorată la urechi, încercând să-şi limpezească puţin mintea. Ce spunea Binah despre daruri?

- Thomas Carter.

Lottie s-a uitat din nou la duelişti, dar armura lor albă părea să dispară în faţa ei. Totul începea să se întunece, şi a început să clipească disperată, pentru a alunga întunericul.

- Lottie, eşti bine?

Vocea venea de la Binah, dar Lottie a împins-o deoparte ca să ajungă la scări.

- Riyadh Murphy.

Lottie a început să-şi facă drum cu greu, disperată, printre cei care ovaţionau. Lumea părea să se rotească în jurul ei, ca şi cum ar fi fost captivă într-un carusel de coşmar. Şi-a stors creierul deznădăjduită, pentru a-şi da seama ce încerca să-i spună mintea ei.

- Şi, în final, ultima persoană care va intra în echipa de scrimă Rosewood va fi...

Lumea dispărea rapid în jurul ei, şi, când a ajuns la baza scărilor, a început să se împleticească.

- Anastacia Alcroft.

Numele a izbit-o în moalele capului, aprinzând un gând sâcâitor, care a început să ardă atât de tare, încât le-a acoperit pe toate celelalte...

„Darul Anastaciei... Prinţesa şi'bobul de mazăre!"

S-a întors brusc, confuză, şi a văzut în faţa ei chipul îngrijorat al lui Jamie.

- E ceva sub salteaua mea, a strigat ea peste zgomotul mulţimii.

Şi apoi lumea din jur s-a cufundat în întuneric.30 (T⁹ ^

„Trebuie să mă dau jos din caruselul ăsta, altfel o să vomit!"
Ceva o învârtea întruna, şi nu voia decât să se oprească.
- Lottie?
„Asta e Jamie."
Vocea îndepărtată îi rostea numele, dar nu putea să-şi dea seama de unde vine.
- Lottie, mă auzi?
„De ce se învârte aşa de tare camera asta?"
- Lottie, trebuie să te trezeşti acum. Lottie, hei!
„Stai puţin, nu camera se învârte. Eu mă învârt... Am leşinat... Unde sunt? Cine mi-a făcut asta?"
- Prinţesa şi bobul de mazăre!
Lottie s-a trezit brusc şi a văzut multă lume adunată în jurul ei. S-a concentrat să se uite şi a văzut drept în faţă chipul foarte îngrijorat al profesoarei Devine.
- Se pare că ai avut un vis foarte interesant, Lottie.
Un zâmbet îngrijorat s-a ivit pe buzele profesoarei, şi imediat Lottie s-a simţit îngrozitor. Nu suporta gândul că cineva îşi făcea griji din cauza ei.
- îmi pare rău, am... patul meu. Lottie s-a chinuit să rostească cuvintele, încercând să-şi transforme gândurile în propoziţii prin ceaţa din mintea ei. Trebuie să mă duc în pat.
A încercat să se ridice în capul oaselor, desprinzându-se din braţele profesoarei. Ellie şi Jamie au apărut imediat lângă ea ca s-o ajute, şi a simţit din nou un nod în stomac când a

văzut-o pe Ellie în costumul alb de scrimă, cu părul dat pe spate.
„Am distrus concursul", şi-a spus Lottie exasperată.
- Ai fost inconştientă doar două minute. Lottie s-a înviorat la cuvintele lui Jamie, având senzaţia stranie că din nou îi citise gândurile. Şi ce era povestea aia cu patul?
Jamie s-a uitat la ea foarte serios, chiar şi pentru el. Şi Ellie părea neobişnuit de gravă.
- Da... TSrebuie să mă duc în pat. Se pare că mi-am adus aminte cum se doarme.
I-a zâmbit lui Jamie şi l-a privit în ochi în timp ce vorbea, încercând să-i transmită că voia să-i spună ceva - ceva important. El şi Ellie au schimbat o privire, sugerând că au înţeles ce voia să spună.
- în niciun caz, Miss Charlotte, a bubuit vocea doamnei Bolter. Trebuie să te duci direct la cabinetul medical ca să te consulte doamna asistentă Sani.
Lottie nu avea timp pentru aşa ceva; trebuia să ştie dacă bănuiala ei era adevărată. S-a întors spre profesoara Devine şi i-a aruncat o privire rugătoare.
- Vă rog! Trebuie doar să mă duc să mă culc!
Doamna Devine a ridicat dintr-o sprânceană, şi Lottie s-a întrebat dacă avea să-i ceară explicaţii. Dar apoi profesoara i-a zâmbit doamnei Bolter şi a spus pe un ton liniştitor:
- De fapt, Mercy, eu cred că, în acest caz, un somn bun e exact ce trebuie.
Doamna Bolter s-a uitat bănuitoare la Lottie.
- Poate că da... a spus ea încet.
Profesoara a bătut din palme.

- Iute, atunci. Jamie, vrei, te rog, s-o ajuţi pe Ellie să o conducă pe Lottie în camera ei, ca să putem încheia ceremonia?

- Da, doamnă, au răspuns ei la unison.

Cei trei au ieşit din sală, sprijinind-o pe Lottie, cu braţele în jurul mijlocului ei. Când au trecut pe lângă Anastacia, Lottie a avut impresia că o vede strângând din pumni, într-o izbucnire ciudată de furie.

- Prinţesa şi bobul de mazăre, a spus Lottie pe un ton hotărât, cu mâinile în şolduri.

- Clar, şi-a pierdut minţile de nesomn. Ţi-am zis eu!

Lottie s-a încruntat la Ellie, care chicotea la propria glumă. Jamie şi Ellie stăteau pe patul lui Ellie ca şi cum erau la oră şi Lottie era profesoara lor. întotdeauna o amuza cât de bine se potriveau cu jumătatea sumbră şi provocatoare de cameră a lui Ellie.

- Nu, ăsta e un indiciu, a spus Lottie, dându-şi ochii peste cap. Nu v-aduceţi aminte povestea?

Ellie a ridicat din umeri, dar Jamie a dat din cap.

- Se aşază un bob de mazăre sub douăzeci de saltele, şi toată lumea ştie că fata care doarme pe ele e prinţesă, pentru că simte cum o înghionteşte noaptea şi din cauza asta nu poate dormi.

- Aaaa, da, a spus Ellie cu un rânjet pe faţă. Nici eu nu pot să dorm când mă înghionteşte vezica.

Lottie a pufnit şi şi-a dus repede mâna la gură, şi chiar şi Jamie şi-a permis un zâmbet crispat.

-Dar, pe bune acum, a continuat Ellie, crezi că ai un bob de mazăre sub saltea?

- Sincer, nu ştiu... Doar simt că e ceva...

Lottie s-a întors şi s-a uitat lung la patul ei. Nu mai părea primitor; simţea că ceva malefic era cuibărit acolo, ceva ce Lottie voia să dispară. Cei doi au dat din cap spre ea în semn de înţelegere şi s-au apucat de treabă fără niciun cuvânt.

Lottie l-a înşfăcat pe Domnul Truffles, iar ei au început să arunce aşternuturile şi pernele pe patul lui Ellie. Apoi Jamie a venit şi a ridicat salteaua foarte uşor, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Lottie şi-a ţinut respiraţia... şi a văzut-o.

în mijlocul saltelei, lipită cu scotch, era o bucată de hârtie cu capul unui lup într-un cerc, tăiat cu două linii roşii groase.

Ellie a icnit şi a dus o mână la gură.

Jamie a tras o înjurătură furioasă. Lui Lottie aproape că nu i-a venit să creadă că îl aude înjurând, dar nu era momentul să-i facă observaţie.

- Ce e asta? a întrebat ea cu sfială.

Aproape că nici nu voia să ştie; trebuia să fie ceva îngrozitor dacă cei doi reacţionaseră aşa.

Jamie a smuls hârtia de pe saltea şi s-a repezit la birou, trântind-o acolo cu o asemenea forţă, încât Lottie a tresărit. Ellie se holba la birou cu faţa împietrită, emanând un calm straniu.

26

- E sigiliul Casei Wolfson, a spus Ellie absentă. Şi are pe el semnul morţii.Le spunem părinţilor tăi!

- *BRIKTAH*! Lottie a tresărit auzind cuvântul maradovan când Ellie a ieşit din starea ei de confuzie. Nu, nu le spunem!

Jamie netezea deja hârtia, cu intenţia evidentă de a trimite o copie în Maradova cât de repede posibil. Ellie s-a repezit la el cu sălbăticie, zgâriindu-l şi împingându-l în încercarea de a pune mâna pe hârtie, dar Jamie a respins-o uşor. Lottie stătea şi îi privea, uluită şi neştiind ce să facă. Cineva pusese hârtia acolo, probabil cineva cunoscut.

Un alt gând i s-a ivit în minte, şi a simţit că i se face rău. „Trebuie să fie persoana care a lăsat darul la începutul trimestrului. E un blestem şi de-aia n-am putut să dorm... şi, cumva, Anastacia ştia."

Ellie şi Jamie continuau să se lupte, iar bucata de hârtie cu semnul morţii părea să emane o energie negativă. Lottie îşi imagina nişte fuioare subţiri de fum negru care ieşeau din ea şi umpleau camera cu o tensiune toxică.

Hârtia era acolo ca s-o sperie pe prinţesă; era acolo ca s-o alunge de frică de la Rosewood.

- Jamie, nu poţi să faci asta!

- Cuvintele i-au ieşit lui Lottie din gură înainte chiar să-şi dea seama şi că se gândea la asta.Dar, Lottie, ai putea să fii în pericol!

Avea un ton foarte îngrijorat, ceea ce a luat-o prin surprindere.

- Şi ce? a răspuns Lottie cu o atitudine calmă. Nu ăsta e rolul meu de substitut? Jamie s-a relaxat puţin şi s-a întors să o privească în ochi. Eu mă ocup de toate pericolele şi problemele, ca să nu facă asta Ellie, a continuat Lottie. Pentru ca Ellie să poată *rămâne* la Rosewood.

Lottie îi privea drept în faţă, hotărâtă ca acela care făcuse asta să nu pună în pericol perioada în care Ellie avea să stea la Rosewood - nu voia să-l lase să învingă. Aveau să afle cine făcuse asta, cu orice preţ.

Jamie a respirat lung, apoi s-a întors spre Ellie, cu o faţă aproape dezamăgită.

- Asta voiai? a şuierat el spre Ellie, cu o voce joasă, pe care Lottie abia o auzea.

Ellie a lăsat privirea în pământ, o umbră ascunzând expresia clară de vinovăţie de pe faţa ei. Refuza să se uite la el, continuând să stea cu ochii în jos.

- Nu, staţi puţin. Voi nu mă ascultaţi, a spus Lottie, surprinsă ea însăşi de cât de hotărâtă era. Dacă Ellie este luată de-aici, atunci duşmanul învinge, iar ameninţarea rămâne. Cu mine aici, îl putem ademeni să se dea în vileag. Oricine ar fi, devine tot mai îndrăzneţ... Putem să-l prindem.

Ellie a tresărit, şi Lottie şi-a dat seama de ce spusese. A dat să mai adauge ceva, dar Jamie a oprit-o. Chipul lui era rece.

- S-a mai întâmplat ceva înainte?

Lottie a simţit cum i se pune un nod în gât. „Rahat!"

Jamie a pus încet hârtia jos şi s-a întors spre ea, dar Lottie nu putea să articuleze niciun cuvânt.

- Te-am întrebat ceva, Lottie.

I-a aruncat o privire atât de violentă, încât aproape că a simţit lovitura.

- Da, a răspuns Lottie, neputând să se uite în ochii lui.

Jamie s-a răsucit spre Ellie, şi de data asta ea nu şi-a întors privirea.

- în prima zi de şcoală, a spus Ellie, cu faţa încremenită, Lottie a primit o carte de la bibliotecă cu un mesaj care spunea că cel care l-a scris îi ştie secretul, aşa că ne-am furişat la bibliotecă să aflăm ce elevi luaseră cartea în ziua aceea.

Lui Jamie au început să-i tremure buzele, dar a reuşit să rămână calm.

- Şi? a întrebat el, cu o răceală în voce mai ameninţătoare decât dacă ar fi ţipat.

- Şi am găsit trei nume: Anastacia, Raphael şi Binah, a spus Ellie.

De data asta a întors privirea.

- Şi niciuna dintre voi nu s-a gândit să-mi spună şi mie?

A ridicat puţin vocea, făcând-o pe Lottie să-şi ţină, fără să vrea, respiraţia. Eu sunt aici să vă protejez, şi voi mi-aţi ascuns asta?

Ellie a scuturat tare din cap, şi Lottie a văzut vijelia care mocnea în ea.

- Poate că nu vreau să mă protejezi! a urlat ea, arătându-şi dinţii ca nişte colţi.

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, s-a strâmbat, cu o privire plină de regret. Tăcerea care a urmat a fost dureroasă. Lottie habar nu avea ce gândea Jamie, şi asta o speria. Pieptul lui Ellie se ridica şi se lăsa, iar energia ei era într-o antiteză totală cu aerul glacial pe care îl avea Jamie.

- Voi fi mereu aici, Ellie, a spus el cu o voce blândă, şi totuşi rece, fie că-ţi convine sau nu.

Cuvintele lui aveau o greutate aparte, şi Lottie ştia că între ei tocmai se petrecuse ceva ce ea nu avea să înţeleagă niciodată.

„Cum ai devenit partizan?" Cuvintele s-au ivit în mintea ei, lăsând în urmă o curiozitate arzătoare.

Ellie şi-a coborât încet privirea.

- N-am vrut... Ştiu... a spus ea, trecându-şi degetele prin păr.

Jamie a mai răsuflat o dată adânc şi s-a întors spre Lottie, din nou calm şi nepăsător.

- Accepţi pericolul de a fi momeală, Lottie?

S-a uitat fix la ea cu ochii lui negri, dar ea a rămas cât de imperturbabilă a putut. Ştia că trebuia să fie calmă şi indiferentă dacă voia să îl convingă pe Jamie că nu se lăsa impresionată de mesajele alea.

„Cine eşti tu, de fapt?"

întrebarea i-a trecut prin minte în vreme ce îi privea chipul împietrit. A dat o dată din cap, neavând încredere că vocea nu avea să o trădeze.

Jamie s-a întors din nou spre Ellie şi din nou au schimbat o privire pe care Lottie nu a înţeles-o.

- Vreau să fiţi prudente amândouă cu Anastacia şi Raphael, a spus el pe un ton rece. Lottie a simţit-o pe Ellie relaxându-se, şi totuşi, ea nu putea face la fel. Nu am încredere în ei, a adăugat Jamie.
„Deci, de-asta stă el tot timpul cu Raphael."
- Nu trebuie să-i lăsaţi să-şi dea seama că îi bănuim. Trebuie să stăm cu ochii pe ei.
- Asta înseamnă că n-o să spui nimic? a întrebat Ellie, încântarea din vocea ei scoţând-o pe Lottie din gândurile sale. El s-a încruntat dezaprobator din cauza propriei decizii, şi Ellie a zâmbit larg, entuziasmată.
- Dar, dacă simt chiar şi o fracţiune de secundă că eşti într-un pericol iminent, n-o să ezit să-i anunţ pe părinţii tăi. Jamie le lăsa să ţină totul secret.
Ellie i-a făcut cu ochiul lui Lottie.
- O să-l prindem, oricine o fi, a spus ea, înainte să se ajungă la asta.
Lottie s-a străduit să-şi încropească un zâmbet hotărât, în vreme ce o voce firavă din capul ei îi amintea în şoaptă de toate misterele pe care trebuia să le rezolve. „Cine lasă mesajele astea? Ce vrea? De ce e Ellie atât de stânjenită că Jamie e partizanul ei? Cum a devenit Jamie partizan?"
- De acord, a spus Lottie fără ezitare. Vom descoperi totul.

Dar nu era prea sigură la care dintre mistere se referea.32 (p⁹ ^

Liniştea a cuprins Rosewood Hali odată cu începutul examenelor de iarnă. Elevii se adunau în biblioteci şi în sălile de studiu, într-o tăcere colectivă, în vreme ce se concentrau cât puteau pentru a asimila tot ce învăţaseră în acel trimestru.

Lottie se simţea uşurată că anii de muncă grea pentru a intra la Rosewood Hali erau acum răsplătiţi. A descoperit că recapitulările şi examenele în sine nu erau atât de dificile pe cât crezuse ea că vor fi, mai ales cu sprijinul prietenilor - iar cantităţile industriale de dulciuri Tompkins de la Lola şi Micky o ajutau şi ele să-şi păstreze un nivel ridicat de energie.

De îndată ce examenele s-au terminat, cei mai mulţi elevi au început pregătirile pentru a se întoarce acasă de Crăciun. Lottie, Jamie şi Ellie opriseră temporar decodificarea mesajului în perioada de evaluare, dar mai era ceva care o ţinea pe Lottie departe de mister. Ollie era supărat pe ea.

Dragă Lottie,

N-o să te mint: sunt foarte trist că nu vii acasă de Crăciun, dar sunt sigur că toată nebunia asta în care eşti prinsă e foarte importantă.

Dacă totuşi te răzgândeşti şi vrei să petreci Crăciunul la Casa de Moreno, întotdeauna va fi şi pentru tine loc la masă.

Nu ne uita la noua ta şcoală fabuloasă.

Crăciun fericit!

Primul şi cel mai loial prieten al tău,
Ollie

Era mult prea târziu acum să se urce într-un tren spre Cornwall ca să-l vadă pe Ollie, dar, şi asta era cel mai rău, fusese ideea ei să rămână la Rosewood de Crăciun. Lottie nu fusese niciodată genul de persoană obsedată de telefon, dar îşi dorea mai mult ca orice să poată să-l sune pe Ollie, pur şi simplu, şi să-i audă vocea liniştitoare. Spre marea ei consternare, a aflat că de la telefoanele şcolii avea voie să-i sune doar pe membrii apropiaţi ai familiei, aşa că tot nu putea lua legătura cu el.

Ellie o invitase în Maradova, dar Lottie nu ştia cum s-ar fi putut descurca în situaţia aceea ciudată. Pe de altă parte, Ellie era mai mult decât fericită să nu se ducă acasă de Crăciun, căci se temea să o vadă pe bunica ei, aşa că iată-le pe amândouă petrecându-şi vacanţa la Rosewood. Dar Lottie nu putea intra în atmosfera de sărbătoare.

A oftat adânc recitind scrisoarea lui Ollie, apoi a împăturit-o şi a băgat-o în buzunar. Le trimisese lui Ollie şi mamei lui o felicitare de Crăciun făcută de mână în care le spunea că nu va veni acasă de sărbători, şi, deşi probabil că altora scrisoarea lui Ollie nu li s-ar fi părut prea rea, ea ştia că era supărat.

- Parcă Saskia spunea că e o reuniune mică! a remarcat ironică Ellie, în vreme ce împungea o statuetă mare de gheaţă reprezentând un înger care fusese aşezată pe masa cu mâncare.

Saskia invitase câţiva dintre ceilalţi elevi care rămâneau pe timpul vacanţei la şcoală la o mică reuniune la casa Conch

pentru a împărți daruri, iar fetele ajunseseră mai devreme pentru a ajuta la pregătiri.

Lottie se pregătea să-i răspundă spunându-i că era îngrijorată în privința lui Ollie, când ușa de la intrare s-a deschis cu un scârțâit și au intrat Anastacia și Raphael, ținând cu dibăcie în echilibru tăvi încărcate cu mâncare, ca niște jongleri la circ.

„Poate că lecțiile alea de etichetă chiar sunt bune la ceva!" s-a gândit Lottie.

S-a crispat când cei doi le-au așezat pe masă. Fusese simplu să îi evite pe Anastacia și pe Raphael de când începuseră examenele de iarnă, dar, în seara aceea, pentru Lottie și Ellie avea să fie primul test adevărat că puteau să pretindă că nu suspectau pe nimeni.

Anastacia și-a scuturat mâinile și, fără să ridice privirea, a spus:

- Ellie, nu mai lua din mâncarea pentru petrecere, sau o otrăvesc.

Ellie chiar s-a înecat cu cârnăciorul în aluat pe care tocmai îl băga în gură, făcând-o pe Lottie să se cutremure. Gustarea aceea era prea mult pentru inima ei iubitoare de animale: un cârnat în aluat, din carne de porc... Ce oroare! Ellie i-a aruncat Anastaciei un mic zâmbet din colțul gurii, apoi s-a întins să mai ia unul.

- Mă lași, tu n-ai nevoie de motive ca să otrăvești pe nimeni, a necăjit-o Ellie, făcându-l pe Raphael să pufnească, ceea ce i-a atras imediat o privire ucigătoare din partea Anastaciei.

Discuția asta despre otravă era clar că nu o punea pe Anastacia într-o lumină prea bună.

Lottie se bucura că Jamie se dusese în sala de festivităţi să aducă un brad de Crăciun, căci era singurul suficient de puternic pentru a-l căra singur. Dacă ar fi fost de faţă, s-ar fi înfuriat pe ele pentru că „fraternizaseră cu un potenţial inamic"

- Nimeni nu otrăveşte pe nimeni, le-a dojenit Lottie. Ne-am chinuit mult prea mult ca să aranjăm fieca... ELLIE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, NU MAI ÎNFULECA TOATĂ MÂNCAREA!

Ellie s-a oprit în timp ce ducea la gură un rulou cu ciocolată, apoi l-a pus încet la loc.

- Cum doriţi, Alteţă! A făcut o plecăciune exagerată şi apoi s-a îndreptat spre uşă. Oricum, trebuie să mă duc să-mi iau chitara; o să vă cânt cu Jamie un cântecel.

Apoi a bătut d în gene cu un zâmbet dulceag şi batjocoritor.

Lottie a exclamat surprinsă:

- Jamie cântă?

Gândul că Jamie şi-ar fi putut exprima sentimentele printr-un cântec părea total nefiresc, la cât de serios era, şi Lottie şi-a dat din nou seama, cu durere, de cât de puţin îi cunoştea pe amândoi.

Ellie s-a întors repede spre ea şi i-a aruncat o privire tăioasă, pe care Lottie a înţeles-o imediat: „Se presupune că e bodyguardul tău; ar trebui să ştii că da."

- Nu ştiai că propriul tău bodyguard cântă? Vocea venea din spatele ei, şi Lottie s-a întors repede şi a văzut-o pe Sas- kia în uşa bucătăriei, cărând o măsuţă, cu un detaşament de elevi din casa Conch după ea, toţi cu pungi

mari cu diferite lucruri pentru petrecere. Am impresia că-l ţii cam din scurt, a adăugat Saskia, punând jos masa fără efort.

Saskia părea cu adevărat să înflorească în atmosfera din casa Conch. În mod clar, ea era prezenţa dominantă din încăpere şi se vedea limpede de ce era şefa anului.

- Păi... nu, de fapt - Lottie se chinuia să găsească vorbele potrivite, dar cumva îi era greu să gândească văzând zâmbetul întrebător al Saskiei -, nu ştiam că vrea să cânte în public... De obicei, e foarte reticent în privinţa cântatului.

- Hm! a făcut Saskia şi s-a apucat să aranjeze pe masă diverse lucruri, aruncându-i lui Lottie o privire piezişă.

Lottie s-a uitat repede la Ellie, dar ea o privea lung pe Saskia, într-un fel ciudat, destul de asemănător cu felul în care se uitase la toată mâncarea pentru petrecere.

- La ce te uiţi? a întrebat Saskia cu un aer sfios, dându-şi părul de pe faţă, ca şi cum ar fi fost o sirenă care ieşea din apă.

- Doar admiram priveliştea, a răspuns Ellie într-o doară.

Saskia a scos un hohot de râs gutural şi şi-a dus o mână la şold pentru a-şi netezi rochia peste coapse. Ceva dinăuntrul lui Lottie s-a zbârlit imediat la acest schimb de replici.

- Du-te şi ia-ţi chitara ca să ne cântaţi... şi pe urmă poate te iert că ai ciugulit din mâncarea mea, *pequeña pollo*[1].

Ellie a zâmbit afectat auzind alintul, şi Lottie a simţit şi mai tare acea zburlire interioară. După plecarea lui Ellie, s-a simţit dintr-odată stingheră, înconjurată, în cea mai mare parte, de elevi din casa Conch care păreau să se cunoască foarte bine între ei, aşa că s-a mulţumit să aşeze cu meticu-

lozitate mâncarea şi ornamentele în aranjamente fastuoase de Crăciun.

- Eşti surprinzător de pricepută la chestii de-astea.

Lottie a ridicat privirea şi a văzut-o pe Anastacia privind fulgii pe care îi făcuse din nişte milieuri de hârtie. Era greu să nu se simtă ofensată de acel „surprinzător", dar faptul că primea un compliment din partea Anastaciei, sub orice formă, compensa. Anastacia purta o rochie roşie, şi părul ei castaniu arăta impecabil, ca de obicei. Părea scoasă dintr-o reclamă de Crăciun şi o făcea pe Lottie să se simtă puerilă cu bentiţa ei cu coarne de ren, care i se păruse „drăguţă"

- Mersi, de fapt...
- Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptasem să fii.

Lottie a clipit surprinsă, neştiind prea bine cum să răspundă. „Cum se aştepta, mai exact, Anastacia să fiu? Crede că sunt o prinţesă rea?"

Anastacia s-a uitat la Lottie cu o privire serioasă, a deschis gura de parcă se pregătea să spună ceva, şi Lottie s-a întors în timp, la bibliotecă, atunci când simţise la ea aceeaşi hotărâre.

- **' Construcție stilistică amuzantă, bazată pe dezacordul gramatical dintre** *pollo* **(masculin), „pui", și** *pequeña* **(feminin), „mică" (în spaniolă) (n.red.)**Lottie, eu știu că...

- HAIDEȚI SĂ VĂ ÎNCÂNTĂM!

Ellie a năvălit pe ușă într-un mod teatral, cu o chitară ridicată în aer ca un trofeu, și toți ochii s-au întors imediat spre ea. Era urmată de un Jamie care părea deosebit de iritat. Și el avea o chitară în mână, dar nu părea la fel de încântat ca ea. Ellie i-a tras un șut puternic în gambă, și el a dus la gură fără tragere de inimă o trompetă de hârtie, suflând în ea fără entuziasm, într-un fel comic.

„Cântă și la chitară? Oare dansează și balet și are voce de soprană?" Lottie a simțit din nou acea fărâmă de curiozitate în privința lui Jamie.

„Cum ai devenit partizan?"

S-a întors spre Anastacia, dar ea dispăruse și acum se afla lângă Saskia.

Lottie și-a înăbușit un hohot de râs când Ellie a ridicat de pe scaune, în mijlocul camerei, doi elevi din casa Conch, ca și cum era scena ei personală. Ei au bombănit indignați și s-au uitat la Saskia, dar ea doar a râs cu râsul ei încântător și le-a făcut semn să se miște.

- Uneori, mă mir că nu ai fost repartizată în casa mea; chiar ești hotărâtă, a remarcat ea.

Lottie a înghețat la aceste cuvinte. Ellie era în casa *ei,* și nimeni nu putea schimba asta'. Ellie i-a făcut cu ochiul Saskiei și i-a aruncat zâmbetul ei, făcându-i sângele să fiarbă în vine lui Lottie. Oare de ce o deranja atât de mult? Nu-i plăcea deloc că simțea așa față de Saskia, care era atât de bună cu

ea, şi totuşi, de fiecare dată când era prin preajmă, Lottie voia să plece.

Toată lumea s-a adunat în jurul lui Ellie şi lui Jamie, în vreme ce se pregăteau să cânte. Nu păreau absolut deloc emoţionaţi, şi Lottie îi invidia pentru asta.

- Cântaţi ceva de Crăciun! a strigat una dintre fetele de la Conch, care avea o căciulă de Moş.

Ellie a făcut o faţă scârbită, respingând total propunerea.

- Nu, cântăm ceva pentru Lottie, a spus ea răspicat, jucându-se cu coardele.

- Pentru mine?

Lottie s-a simţit şi tulburată, şi fericită în acelaşi timp. Senzaţia neplăcută din stomac i-a dispărut pentru scurt timp, în vreme ce se bucura de atenţia lui Ellie.

Ellie i-a dat lui Jamie o pană, şi el a băgat-o în gură în timp ce îşi acorda chitara. Era ceva ciudat de atrăgător în toată acea pregătire, concentrarea amândurora, încrederea absolută în ceea ce făceau - doi profesionişti care-şi făceau meseria cu ochii închişi.

- Îţi vom cânta un cântec din ţara ta. Pentru că nu eşti acasă de acest Crăciun, ne-am gândit să-ţi aducem casa aici.

Jamie a vorbit cu acea privire pătrunzătoare pe care o avea uneori, şi Lottie şi-a dat seama că voia ca ea să ia totul în serios.

- Mulţumesc, a răspuns ea şovăitor.

Ceilalţi au schimbat între ei priviri nesigure, neştiind, nici ei, ce urma.

În sală s-a lăsat tăcerea când cei doi au luat poziţia de cântat. S-au privit cu subînţeles şi au început. Prima notă a străpuns aerul, şi întreaga încăpere a părut că se zguduie.
Lottie s-a uitat în jur, dar nimeni nu părea să fi simţit nimic. Un fior colectiv a trecut prin public în vreme ce vocile lui Jamie şi Ellie sunau într-o armonie tulburătoare. Cântecul era dulce şi amar în acelaşi timp, umplând pieptul lui Lottie cu o durere surdă. Vocea lui Jamie era hipnotizantă, şi Lottie s-a trezit legănându-se, vrăjită de magia muzicii. Toată lumea asculta tăcută, cu ochii mari, captivată de neaşteptata intensitate a momentului. Fiecare sunet de coardă din chitara lui Ellie adâncea tot mai mult farmecul care o cuprinsese pe Lottie. A început să simtă furnicături în tot corpul, iar lumea din jurul ei a dispărut când a închis ochii, abando- nându-se cântecului şi lăsându-l să o mistuie cu totul.

Şi atunci l-a înţeles.

Vechile versuri maradovene au prins viaţă, mulţumită lecţiilor ei intensive „de prinţesă", şi povestea pe care o spuneau a prins contur în mintea ei.

Numele ei era Ester - era substitut şi partizan totodată -, iar prinţesa ei era Liana. Era cel mai deosebit şi devotat substitut pe care îl cunoscuse vreodată ţara, şi ea şi prinţesa se iubeau în feluri mai complexe şi mai profunde decât o cerea loialitatea profesională. Lottie le vedea cu ochii minţii pe amândouă, stafii palide ale trecutului plutind în capul ei. O imagine în roşu şi negru; erau aprige, drepte şi adorate de toţi cei care le cunoşteau. Prinţesa Liana a cerut ca, la prezentarea ei oficială, Ester să fie declarată mâna sa dreaptă, ca să poată domni împreună. Dar, în noaptea dinaintea în-

coronării prinţesei, Ester a fost răpită din patul ei ca declaraţie de război de o ţară vecină şi folosită drept monedă de schimb la negocieri. în loc să-şi forţeze prinţesa să aleagă între ea şi poporul său, Ester şi-a luat viaţa. A fost un act de o asemenea loialitate, încât zeii s-au îndurat de ea şi au îngăduit ca o porumbiţă albă să-i ducă prinţesei un ultim mesaj de la ea. Cu o furie orbitoare şi purtând în sine spiritul aprigului său substitut, prinţesa a poruncit distrugerea regatului învecinat. Lottie vedea flăcările ridicându-se din castel, le simţea arzându-i pielea în vreme ce izbucneau în jurul ei. Şi apoi cântecul s-a sfârşit.

Stafiile din mintea ei au pâlpâit şi s-au stins, şi ea a clipit şi a deschis ochii, aruncată în lumea reală, cu lacrimi pe obraji, în timp ce încerca disperată să se agaţe de acea poveste şi să o aducă înapoi.

Toată lumea se holba la ea.Lottie a tuşit de câteva ori, stânjenită.

- A fost... frumos, a spus ea pe un ton detaşat, în vreme ce îşi ştergea ochii, prefăcându-se că nu se întâmpla nimic deosebit şi că nu izbucnise în plâns din cauza unei prinţese imaginare şi a substitutului său.

Toţi se holbau la ea ca şi cum ar fi fost vreo ciudăţenie de la circ.

Gândurile i se învălmăşeau cu disperare în minte, căutând ceva care să facă momentul mai puţin penibil.

- Doar că... mi-e foarte dor de casă, a spus ea, ştergân- du-şi din nou ochii cu un gest teatral şi trăgându-şi nasul, înainte de a se retrage pe balcon pentru ca nimeni să nu poată vedea cât de tulburată era.

Aha... a răsunat sarcastic vocea Anastaciei în spatele ei, urmată de un râs batjocoritor

.Lottie s-a apucat de balustrada balconului şi a tras adânc aer în piept, cât au ţinut-o plămânii, aerul proaspăt şi rece. A expirat, iar aburul respiraţiei sale era reflexia pâclei interioare de confuzie şi panică. Luminile de afară erau de un albastru pal, soarele, spre apus acum, fiind ascuns după norii groşi şi încreţiţi care oglindeau chiciura aşternută peste Rosewood Hali. Totul în jur era albastru şi alb, ca şi cum se cufundaseră cu toţii în altă lume, într-o versiune ciudată şi mută a şcolii. S-a uitat în jos la încheieturile albite ale degetelor sale, la mâinile care se încleştaseră pe balustrada balconului.

„Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat adineauri?"

Imaginea Lianei şi a lui Ester ardea în mintea ei, în spatele ochilor strâns închişi. Dintr-odată, „dor de casă" nu mai era atât de departe de adevăr. în acel moment îşi dorea mai mult ca orice să fie acasă în Cornwall, cuibărită cu o carte în mână, citind despre vieţile interesante ale altor oameni, departe de toată nebunia. Poate că nu era făcută pentru lumea asta.

- Lottie?

Lottie s-a şters din nou repede la ochi când a auzit-o pe Ellie. S-a întors şi i-a văzut pe ea şi pe Jamie stând lângă uşa cu două canaturi a balconului. încet, Ellie a păşit peste prag, şi Jamie a urmat-o.

- Sunt bine. Nu trebuie să ieşiţi...

Jamie i-a înfăşurat umerii cu o pătură mare, roşie din căminul Conch, fără să spună nimic.

- Mulţumesc.

Lottie a tras pătura în jurul ei, abia acum dându-şi seama cât de frig îi era, de fapt.

- Putem să rămânem puţin singure? a spus încet Ellie.

Nu era o întrebare, şi Jamie a dat din cap, apoi s-a întors la petrecere, închizând uşa de sticlă.

Era prima dată când Lottie o vedea pe Ellie exercitân- du-şi într-adevăr autoritatea faţă de Jamie.

- Ellie, chiar sunt bine...
- Ce s-a întâmplat acolo înăuntru? a întrebat Ellie.

Lottie a tăcut în faţa francheţei întrebării, apoi şi-a frecat fruntea, gânditoare. Adevărul era că habar nu avea ce se întâmplase şi nici nu ştia cum să explice asta, dar ştia că era important. Totul părea important din momentul în care ajunsese la Rosewood.

- Tu te gândeşti vreodată... Lottie a clătinat din cap şi a privit în depărtare, spre clădirile şcolii. Tu te gândeşti vreodată că există ceva ciudat la Rosewood?

Ellie s-a uitat şi ea în aceeaşi direcţie, cu ochii pierduţi în zare, şi pe buze i-a apărut un zâmbet firav.

-Tot timpul. De-asta îmi şi place.

Lottie s-a uitat o clipă la Ellie, apoi a făcut un pas spre ea şi şi-a lăsat capul pe umărul ei. Au rămas aşa, una lângă alta, până când Ellie a pufnit şi s-a întors cu faţa spre ea.

- Lottie, îmi pare foarte rău.

Lottie a clipit surprinsă. Ellie rostea atât de rar aceste cuvinte, şi nici nu ştia pentru ce îi cerea iertare.

- Probabil că e cel mai urât Crăciun pe care l-ai avut vreodată. închisă aici în şcoală, departe de casă. Nu se compară.

Ellie avea o figură vinovată, şi Lottie s-a străduit să nu pufnească în râs, căci cuvintele ei sunaseră caraghios.

- De fapt, nici nu-mi pasă de Crăciun, a răspuns ea, şi a fost ideea mea să rămân aici. Lottie şi-a tras mai bine pătura în jurul ei. Adevărul e că nu mi-a mai păsat de Crăciun după ce s-a dus mama.

Lottie nu ştiuse cât de adevărat era până când nu a spus-o. De-asta îi fusese atât de teamă să meargă în Maradova ca să vadă cum era Crăciunul în familia lui Ellie. Un Crăciun cu toată familia. Şi dacă nu era aşa cum îşi imaginase?

Ellie a scos un mârâit, şi Lottie a revenit la realitate.

- Eu ar trebui să fiu cea căreia nu-i pasă de asemenea lucruri, s-a plâns Ellie, mângâind-o pe Lottie cu afecţiune pe cap. Tu ar trebui să iubeşti lucruri precum Crăciunul, colindele şi toate chestiile siropoase care vin la pachet.

Lottie a râs, şi Ellie i-a aruncat acel zâmbet al ei din colţul gurii.

- Oricum, voiam să ţi-l dau mai târziu, dar... Ellie şi-a dat părul pe spate în timp ce scotea ceva din rucsac. Vreau să ţi-l dau acum; mi se pare un moment potrivit.

A întins o cutie împachetată destul de neglijent, cu „Lottie" scris pe ea cu un marker negru.

- Ellie, nu trebuia. Eu chiar...
- Deschide-l, a spus repede Ellie, întorcând privirea.

Ellie a privit o clipă pachetul, apoi a desfăcut cu grijă hârtia. înăuntru era o cutie mare de catifea roz-aurie, cu un soare imens brodat pe capac. Micile pietre preţioase de pe laturi reflectau lumina albastră într-o strălucire lăptoasă, de lună.

- Ellie, e aşa de frumoasă!

Vocea lui Lottie s-a auzit ca o şoaptă suavă în timp ce se uita la cutie.

- E pentru diadema pe care ţi-a dat-o mama ta. Am observat că o ţii în geantă sau pe noptieră, aşa că m-am gândit că o poţi pune aici.

Ellie a părut să spună asta cu sfială, făcând-o pe Lottie să zâmbească şi mai mult.

- E ca noi două, a spus Lottie, zâmbindu-i încântată lui Ellie.

Ellie a părut nedumerită.

- O diademă cu o semilună şi o cutie cu soare. Total opuse, dar împreună, a explicat ea.

În clipa în care spunea asta, toate grijile lui Lottie s-au risipit. Şi-a coborât din nou privirea spre cutie, admirând imaginea frumoasă de pe capac. Nu mai era îngrijorată din cauza acelui mesaj, a examenelor sau a balului. Cu Ellie lângă ea, era sigură că putea face orice.

- Vino, hai să ne întoarcem la petrecere! a spus ea, apucând-o pe Ellie de mână.

- De fapt... a spus Ellie, trăgându-şi mâna. Ce-ar fi să ne petrecem restul Crăciunului doar noi două, în camera noastră din Ivy?

Lottie a privit-o radioasă, nevrând să spună cu voce tare că nu avea chef de un Crăciun în casa Conch.

- O să fur şi nişte pateuri cu carne, să avem, a spus Ellie, făcându-i cu ochiul.

Lottie i-a strâns mâna lui Ellie.

Cred c-o să fie cel mai frumos Crăciun din viaţa mea

33

.Era nouă şi jumătate seara în ziua de 31 decembrie, iar Lottie, Ellie şi Jamie profitau cât mai mult de ora de stingere prelungită pentru elevii rămaşi la şcoală pe durata vacanţei şi făceau o plimbare târzie prin grădina de trandafiri de lângă clădirea principală. Era foarte frig, iar iarba, acoperită de pojghiţa ei îngheţată, scârţâia sub tălpile lor. Lottie şi-a tras mai bine pe umeri pelerina grea, căptuşită cu lână, a şcolii.

- Uitaţi! a strigat ea, arătând spre un imens foc de artificii care exploda în depărtare, dincolo de zidurile şcolii.

Răspândea o lumină roz superbă peste câmpuri, şi Lottie nu se putea abţine să se ducă spre ea.

- Lottie, aşteaptă! Jamie a întins mâna şi a apucat-o de braţ, trăgând-o înapoi. Auzi ceva?

Vocea lui s-a auzit ca un avertisment şoptit, care le-a redus imediat pe Ellie şi pe Lottie la tăcere. A ridicat un deget pentru a le îndemna să rămână tăcute, şi Ellie a făcut un pas spre Lottie. Lottie a rămas cât de liniştită a putut, încercând să audă şi ea ceea ce auzea Jamie şi întrebându-se dacă erau cu adevărat în pericol. Un foşnet înăbuşit a venit dinspre un copac din apropiere, şi Lottie şi-a ţinut respiraţia, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare.

„Asta e", şi-a spus ea. „Cel care a lăsat mesajul ăla o să ne facă de petrecanie."încet, aplecat cât mai mult, Jamie a făcut cinci paşi hotărâţi în direcţia zgomotului, şi, înainte ca Lottie să-şi dea seama ce se întâmplă, braţul lui s-a repezit după copac şi l-a înşfăcat cu brutalitate pe presupusul atacator. Jamie i-a tras un şut în picior, făcându-l să-şi piardă echilibrul, şi în câteva secunde individul era la pământ, cu mâinile încleştate la spate.

- TE ROG, NU DA! îmi pare rău, îmi pare rău!
- Raphael? a exclamat Lottie confuză.

Jamie nu şi-a slăbit strânsoarea.

- Zău aşa, Jamie! Veneam după voi şi pe urmă m-am gândit că ar fi nostim să vă sperii şi... Raphael a scos un scâncet când Jamie l-a tras sus, în picioare. Şi-a frecat braţul şi a chicotit ca pentru sine când a văzut faţa serioasă a lui Jamie. îmi dau seama acum, a adăugat el, că nu a fost o idee prea bună...

Jamie l-a cercetat o clipă, apoi s-a uitat la Lottie şi la Ellie. Lottie a ridicat din umeri, încercând să nu râdă, în parte pentru că fusese atât de îngrozită, în parte pentru că situaţia i se părea ridicolă.

- Tu niciodată nu gândeşti prea mult, a spus Jamie cu asprime.

Raphael a izbucnit în râs. Era ceva nefiresc în mişcările lui, şi Jamie a observat.

- Te simţi bine? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.
- Sunt bine, sunt bine! Noi facem ceva amuzant şi nu voiam să vă lăsăm pe dinafară.

Le-a zâmbit larg, iar zâmbetul lui fermecător părea prea radios.

- înseamnă că vă distraţi pe cinste, a chicotit Ellie, făcând un pas spre Raphael. Tre' să văd asta. Lottie?

S-a întors spre Lottie, zâmbind poznaş.

O altă explozie de artificii a izbucnit în depărtare, de data asta colorând pământul în roşu.

- Haideţi să vă conduc, a răspuns Raphael, în vreme ce aerul stacojiu fâsâia în jurul lor.

S-au îndreptat spre casa Conch. întunericul nopţii învăluise şcoala, iar flăcările felinarelor aprinse de lângă uşi străluceau entuziaste ca nişte siluete mici care dansau de-o parte şi de alta a intrării. Lângă poartă era o oarecare foială, însoţită de hohote nebune de râs şi conversaţii în surdină.

Ellie a zâmbit larg, nerăbdătoare.

- Sună a petrecere!

Saskia, Anastacia şi un mic grup de elevi din casa Conch stăteau lângă zidul căminului cu sticle în mâini şi păreau ameţiţi.

- Ce faceţi? l-a întrebat Jamie pe Raphael pe un ton detaşat pe când se apropiau.

- O să intrăm în piscina din casa Conch, a spus el, rânjind ca nebunul.

- Dar e interzis! a exclamat Lottie, simţindu-se imediat ca o idioată pentru că spusese un lucru evident.

- Păi, da! Asta e şi distracţia! a spus o fată Conch minionă, cu o fundă roşie în păr.

Lottie s-a uitat la Saskia, care chicotea. De ce-i lăsa?

S-a gândit cât de fraieră ar părea dacă ar încerca să-i convingă să renunţe. îşi dorea ca Binah sau Lola şi Micky să fi fost acolo, să facă împreună lucruri amuzante, dar inofensive, cum ar fi să bea ciocolată caldă şi să se uite la filme Disney.

- Da! Să intrăm fără permisiune!

Lottie a tresărit când Ellie s-a repezit înainte şi a luat-o pe Saskia pe după umeri, spunând:

- Tu ştii că întotdeauna mi-a plăcut de tine, Saskia!

Au izbucnit amândouă într-un râs prostesc, iar Lottie, simţind din nou acea înţepătură familiară în piept, s-a uitat urât la ele. Voia să le despartă pe cele două şi să îi spună Saskiei să plece.

Ellie i-a întâlnit privirea şi i-a zâmbit afectat, de parcă ar fi ştiut ce gândeşte.

- Noi nu mergem, a intervenit vocea serioasă a lui Jamie, într-un contrast total cu debandada din jur.

Saskia l-a privit cu ochii mijiţi, şi aerul i s-a schimbat brusc.

- O să ne distrăm...
- Taci!

Jamie i-a aruncat o privire tăioasă şi plină de furie, iar Saskia a tăcut dintr-odată, cu o privire distantă. Apoi a clătinat din cap şi şi-a pus la loc pe buze zâmbetul.

- Ei bine, dacă vă răzgândiţi, ştiţi unde ne găsiţi.

Saskia a dat semnalul de plecare, şi grupul a pornit în jos pe alee. Anastacia a şovăit doar o clipă, cu ochii stăruind la Lottie, după care s-a uitat la Ellie când a trecut pe lângă ele. Nu părea deloc încântată şi se vedea clar că era singura care nu era ameţită.

Ellie s-a întors brusc spre Jamie şi l-a împins, ceea ce a fost complet inutil, căci el nici nu s-a clintit.
Jamie a clipit încet spre ea, ca şi cum ar fi fost un copil pe care îl apucaseră pandaliile.
- Noi nu mergem, Ellie, a repetat el.
Ea s-a zgâit la el o clipă, apoi s-a uitat pe alee spre ceilalţi. Când s-a întors din nou spre el, avea pe faţă acea expresie hotărâtă care nu putea aduce decât necazuri.
- Trebuie să mergem, a răspuns Ellie. Nu putem să-i lăsăm să creadă că ne e frică.
Jamie a rămas pe poziţie.
-Nu.
- Ei bine, *eu* mă duc. Voi puteţi să faceţi ce vreţi.
A scos limba la el şi s-a întors repede, ca să n-o poată atinge.
- Ellie, vino înapoi *acum!*
- Va trebui să mă prinzi! a strigat ea, alergând pentru a-i ajunge pe ceilalţi din urmă.
Jamie a mârâit iritat şi a luat-o la fugă după ea.
- Ellie, dacă tu şi Jamie vă duceţi, atunci trebuie şi eu să... HEI!
Era prea târziu. Nu putea decât să rămână acolo singură sau să-i urmeze. Fără tragere de inimă, a pornit după ei.

„Sigur o să regret", şi-a spus Lottie.35 <f° ^

Două pahare de plastic umplute cu un lichid incolor au apărut în faţa lui Lottie şi a lui Jamie.

- Uite, beţi şi voi ceva şi mai înveseliţi-vă!

Ellie le-a zâmbit, încercând să-i facă să se simtă mai bine. Lottie şi Jamie stăteau în foişor lângă piscină, înfăşuraţi în pături şi având amândoi aerul de a fi acceptat că lumea urma să se sfârşească. Lui Lottie nu-i plăcea că era de acord cu Jamie că toată chestia asta era stupidă, dar nişte copii beţi şi o piscină în decembrie păreau o combinaţie fatală.

- Eu nu beau, a răspuns hotărât Jamie. Am o responsa...
- Nu e alcool; e limonadă făcută de Anastacia. Am încăl-zit-o, a spus Ellie, dându-şi ochii peste cap. Nu sunt complet idioată.

Jamie a luat reticent unul dintre pahare şi a gustat din el.

- Bine, a spus.

Lottie a luat celălalt pahar, bucurându-se că era cald.

S-au aşezat în foişor, într-o tăcere stânjenitoare, Jamie sorbind furios din când în când din limonada caldă, în vreme ce Lottie îşi încălzea mâinile în jurul paharului ei.

Ellie dansa cu Saskia în cealaltă parte a piscinei, în- vârtind-o şi lăsând-o pe spate de parcă ar fi fost un soi de Făt-Frumos, iar Saskia era prinţesa ei. Fără să vrea, Lottie s-a bosumflat şi şi-a spus că din cauză că nu-i plăcea acolo,

şi nu pentru că era geloasă pe Saskia, ceea ce ar fi fost abso-lut şi total ridicol.

- Pun pariu pe zece lire că cineva o să cadă în piscină, a spus Lottie.

Jamie a continuat să privească peste apă cu faţa împietrită, scrâşnind din dinţi şi scoţând pe nas aburi în aerul îngheţat.

- Pe douăzeci de lire că împing eu pe cineva, a răspuns Jamie.

Lottie aproape că s-a înecat. Să fi fost oare umor? Brusc, şi-a adus aminte de prima lor întâlnire, înainte să ştie că era partizan, înainte să renunţe la viaţa ei pentru a deveni substitutul lui Ellie. Aproape că i se părea că existau doi Jamie: masca serioasă şi matură şi adolescentul ascuns sub ea. Din nou, o voce firavă i-a şoptit la ureche: „Cine eşti tu, Jamie Volk?"

- Nu-ţi doreşti câteodată să fii doar un băiat obişnuit?

Lottie a rostit întrebarea fără să se gândească prea bine. La început, Jamie nu a răspuns nimic, şi a regretat imediat că îi pusese o întrebare atât de nepoliticoasă, întrebându-se dacă nu cumva ratase orice şansă de a scoate ceva de la el.

- N-o să fiu niciodată un băiat obişnuit.

Lottie s-a crispat auzindu-i răspunsul. Era ceva ca o vulnerabilitate în vocea lui, şi s-a simţit de parcă ar fi momit o căprioară să vină la ea şi acum trebuia să fie extraordinar de delicată, ca nu cumva să o sperie.

Jamie s-a ridicat încet, răsturnându-şi paharul cu ce mai rămăsese din limonadă când şi-a dat jos pătura de pe umeri. Lottie l-a urmărit apropiindu-se de marginea foişorului şi rezemându-se de unul dintre stâlpii de piatră, privind apa albastră cu nostalgie, aproape.

încet, având încă în minte căprioara, Lottie a venit lângă el.

Piscina casei Conch era ascunsă în spatele unor tufe dese de măceş şi al unor meri sălbatici, iar boabele roşii de pe ramuri contrastau cu atmosfera albastră de vis a bazinului, care părea de mătase sub strălucirea lunii.

- Dar, ipotetic vorbind, a întrebat Lottie cu prudenţă, dacă ai putea fi?

El a zâmbit afectat şi i-a aruncat o privire piezişă.

- Aproape că mă întreb dacă nu cumva îmi insulţi abilităţile de partizan.

Lottie nu se aşteptase la acest răspuns, şi Jamie a râs văzând faţa ei confuză.

- Vreau să spun că, a continuat el, sarcina mea e să ies cât mai puţin în evidenţă printre ceilalţi elevi. Tu nu crezi că sunt la fel ca alţi băieţi? a întrebat el, cu o sclipire amuzată în ochi.

Lottie s-a prefăcut că meditează un moment, bătându-şi uşor bărbia cu degetul, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună ordine în gânduri.

- Hmm, a început ea, păi, în primul rând, ai un simţ al umorului inexistent şi eşti aşa de nefiresc de puternic, încât eşti, practic, un supererou. E evident că nu eşti ca alţi băieţi.

Un zâmbet uşor s-a ivit pe buzele lui Jamie, şi el a râs încet, un sunet care a vibrat prin tot corpul lui Lottie. Apoi, sclipirea din ochii lui a dispărut, şi a devenit din nou serios. Lottie s-a temut că speriase căprioara, alungând-o, dar el s-a întors din nou spre apă, şi a simţit că adevăratul Jamie era tot acolo, lângă ea.

- Atunci când trăieşti pentru altcineva, găseşti în tine o forţă despre care nu ştiai că poate exista.
A spus-o cu o convingere de neclintit, şi Lottie a simţit un ghimpe în inimă.
- Asta sună îngrozitor de trist, a spus ea, cuprinzându-se cu braţele ca şi cum ar fi încercat să găsească o alinare.
El s-a uitat la ea serios, cu capul lăsat uşor într-o parte şi ochii lucioşi şi pătrunzători.
- Serios? a întrebat el. Tu nu faci acelaşi lucru? Nu ai renunţat la viaţa ta pentru familia regală maradovană?
„Dar eu am avut de ales", s-a gândit Lottie, încercând să-şi oprească lacrimile care îi umpluseră ochii.
Şi din nou, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jamie s-a aplecat spre ea şi i-a spus cu blândeţe:
- Asta este alegerea noastră, Lottie.
Răsuflarea lui i-a atins obrazul, făcând-o să se înfioare. Avea un miros dulce ciudat, ca de pudră de bebeluşi, care i-a gâdilat nasul. A ridicat privirea şi şi-a dat seama cât de aproape erau unul de altul.
Ceva nu era în regulă.
„I-a pus cineva ceva în limonadă?"

- Ochii lui Jamie s-au înceţoşat şi s-a întins spre Lottie, făcând-o să se dea în spate şi să se sprijine cu o mână de zidul de piatră care separa foişorul de piscină.Jamie...

Lumina lunii strălucea între ei, şi chipul său i-a tăiat răsuflarea. Rânjetul lui sălbatic îi amintea lui Lottie de un lup. Sub părul ciufulit, avea ochii întunecaţi, o privire clară de prădător, care lui Lottie i-a făcut inima să bată mai tare.

El a chicotit, ca şi cum i-ar fi citit din nou gândurile.

- Tot ţi-e frică de mine, a spus el cu un zâmbet afectat.

Lottie a simţit că se înroşeşte, dar nu pentru că se simţea stânjenită. Dintr-odată, cuvintele lui o înfuriaseră.

- Frică de tine? Bineînţeles că mi-e frică de tine!

Era limpede că nu la acest răspuns se aşteptase el, şi faţa l-a dat de gol.

- N-o să te impresioneze niciodată nimic din ce fac, a adăugat ea.

El a clătinat din cap nedumerit.

- Nu pe mine trebuie să mă impresionezi...
- Ba *trebuie*! Trebuie să-ţi dovedesc că sunt în stare!
- Eu nu cred că nu eşti în stare. Faţa i s-a schimonosit puţin, în timp ce se chinuia să găsească vorbele potrivite. Cred că nu ar trebui *să fii nevoită* să fii în stare.
- Ă... ce?

Lottie l-a privit, clipind nedumerită.

- Eşti doar un copil, Lottie.

A spus asta încet, şoptindu-i la ureche, în vreme ce îi mângâia delicat o şuviţă de păr. Lottie a simţit cum îmbu- jorarea revine, dar de data asta nu a mai găsit nicio scuză.

- Păi... şi tu la fel.

A încercat să pară plină de încredere, dar abia răsufla şi îi tremura vocea.

O clipă, Jamie a părut distant, învăluit complet în abur.

- Eu n-am avut niciodată luxul ăsta, a spus el apoi, întorcându-se din nou spre Lottie cu o privire tristă, şi nu suport să văd cum ţi—1 răpesc şi ţie.

S-a aplecat spre ea, atât de mult, încât Lottie i-a simţit bătăile inimii. S-a dat în spate cât a putut fără să cadă în piscină.

- Jamie, te-ai îmbătat sau ceva? Trebuie să...

S-a schimbat imediat la faţă, blândeţea fiind ştearsă de confuzie.

- Nu, eu nu beau. Nu...

Apoi a avut brusc o revelaţie, furia ştergându-i orice urmă de confuzie. Şi-a lăsat capul în mâini, încercând să gândească limpede.

- Lottie, eu o să leşin. Ascultă... A închis ochii strâns, străduindu-se cu disperare să articuleze ce voia să spună. Nu trebuie să ai încredere în Anastacia...

Şi apoi a leşinat în braţele ei, prăbuşindu-se amândoi peste zid în apa rece ca gheaţa.

36
<f° ^

Apa rece i-a intrat lui Lottie în nas, şi a simţit că sângele îi îngheaţă în vine. A deschis ochii sub apă şi l-a văzut pe Jamie, tot inconştient, o siluetă abia desluşită care se scufunda tot mai mult împreună cu ea.

„Trebuie să-l scot de-aici."

Lottie l-a luat de subsuori.

„Rezistă, Jamie! Te rog, nu te îneca! Te rog, nu te îneca!"
În Cornwall, Lottie înota în mare şi când erau curenţi puternici şi se scufundase pentru a lua monede de pe fundul bazinului de înot din orăşelul ei, dar să scoată din apă o altă persoană, complet îmbrăcată, i se părea o sarcină uriaşă.
„N-o să te las să te îneci."
Dar, oricât ar fi încercat să ajungă cu Jamie la suprafaţă, hainele şi pantofii îi făceau, pur şi simplu, prea grei. Nu mai avea mult timp, şi fiecare secundă i se părea vitală.
„Trebuie să-mi iau mai mult avânt."
S-a scufundat încet cu Jamie pe fundul apei de doi metri, apoi s-a opintit bine şi s-a împins cu toată puterea.
Au ieşit la suprafaţă, şi Lottie a tras disperată cât mai mult aer în piept, după care s-a chinuit să ajungă la margine. Vedea copiii adunaţi în jurul piscinei, strigând, dar nu îi auzea. Mai multe mâini s-au întins spre ea şi au scos-o din apă, împreună cu Jamie.
Au fost ridicaţi şi aşezaţi în iarbă, şi cineva a venit lângă ea, rostindu-i numele, dar ea l-a împins; trebuia să se întoarcă la Jamie. S-a aplecat deasupra lui. Era tot rece, cu pielea lui bronzată acoperită de un luciu delicat de porţelan.
Părea nedrept: Jamie trebuia să fie puternic, de neclintit şi invincibil. Lottie ar fi vrut să se trezească şi să strige la ea, să-i spună că era doar un test şi să o certe pentru că fusese atât de îngrijorată - dar, oricât de mult îşi dorea, el a rămas nemişcat, fără să respire.
„Ce mă fac?" Lottie a simţit lacrimile umplându-i ochii. „Ce mă fac?"

Undeva, în mintea ei, o voce firavă i-a răspuns: „Sărută prinţesa ca să o trezeşti."
După care a trecut pe pilot automat. L-a apăsat de trei ori pe piept, l-a strâns de nas şi şi-a pus încet gura peste a lui, umplându-i plămânii cu aerul ei. Apoi a făcut-o din nou, şi din nou, şi...
Deodată, Jamie a tuşit sub ea, făcând-o să se dea în spate.
A început să respire sacadat, după care a mormăit:
- Nu aşa se face respiraţie gură la gură.
Lottie a icnit auzindu-i vocea, el a mai bolborosit ceva, încercând să desluşească lumea din jur, după care a întins mâna şi a mângâiat-o pe obraz. Era rece ca gheaţa.
- Aşa de caldă, a murmurat el, înainte să-şi piardă din nou cunoştinţa.
Lottie s-a aşezat lângă el, continuând să-i ţină mâna lipită de obraz.

„E bine acum. Am reuşit. L-am salvat."Lacrimile au început să-i curgă pe obraji, şi, în cele din urmă, Lottie a ridicat privirea. Toată lumea stătea în picioare în jurul lor, cu feţele mohorâte. Mai ales Ellie, care părea îngrozită.

- E OK... a spus Lottie şi a scos un suspin ca un sughiţ. Jamie e OK.

A ridicat încet capul. A văzut-o pe profesoara Devine, cu pelerina ei groasă umflându-se în vânt ca un vârtej furios.

- Toată lumea. În cabinetul meu. ACUM! S-a repezit spre locul în care Lottie stătea în genunchi lângă Jamie. Raphael, Thomas, ajutaţi-mă să-l duc pe Jamie la cabinetul medical.

Lottie i-a privit cum îl ridică, dorindu-şi cu disperare să se ducă şi ea cu ei. Toată lumea s-a îndepărtat, dar Lottie nu se putea mişca.

O mână s-a aşezat uşor pe umărul ei, şi, când s-a întors, a văzut-o pe Ellie cu o pătură în mână.

- îmi pare rău, Lottie, n-ar fi trebuit să vă aduc aici... Am...

Lottie a luat pătura din mâinile lui Ellie, cu privirea încă pierdută în depărtare.

- Cineva i-a pus ceva în pahar...

Ellie s-a holbat la ea, uluită.

- Ce? Cine?
- Nu ştiu...

„Nu trebuie să ai încredere în Anastacia."

Era singura concluzie logică. Primiseră limonadă făcută de ea; toate indiciile o incriminau. S-a uitat la Anastacia cum pleca împreună cu ceilalţi, o siluetă roşie neclară care se îndepărta încet. Lottie nu putea înţelege de ce ar fi făcut asta. Ce ar fi putut câştiga? Nu avea nicio noimă.

- Lottie, tremuri... Trebuie să mergem înăuntru.

Lottie a lăsat-o pe Ellie s-o înfăşoare în pătură şi au pornit încet spre căminul Ivy. Nici măcar nu-i era teamă că trebuia să meargă la cabinetul profesoarei Devine. La Rosewood se întâmpla ceva ciudat. Ceva ce fusese cât pe-aci să îi facă rău lui Jamie în seara aceea, iar Lottie trebuia să descopere ce se petrecea înainte să fie prea târziu.37 (P9

Drept pedeapsă pentru că intraseră la piscină, toată lumea a primit sarcina de a mătura frunzele şi de a strânge gunoiul timp de o lună, dar şi de a scrie un eseu de cinci pagini despre importanţa tratării apei cu respectul cuvenit. Saskia nu a mai avut voie să iasă din cămin până la începutul

trimestrului, iar profesoara Devine a spus că „ar trebui să se considere norocoasă că nu i se ia funcţia"

Lottie avusese intenţia să-şi conteste pedeapsa, pentru că nu voise să meargă la piscină de la bun început, dar şi-a adus aminte ce spusese profesoara, că trebuiau să fie responsabili unii de ceilalţi, şi a tăcut. Sentimentul de vinovăţie era o pedeapsă suficientă pentru Ellie, judecând după faţa ei sumbră.

Jamie a plecat de la cabinetul medical după numai o oră. Nu au găsit nimic suspect - nicio toxină, nicio otravă, nimic -, dar Lottie nu putea să-şi scoată din minte acel ciudat miros dulceag pe care îl simţise în răsuflarea lui. Ceva era în neregulă.

L-au trimis în camera lui să se.odihnească, iar el a spus răspicat că era „bine", chiar dacă nu-şi mai amintea aproape nimic. I-a aruncat lui Lottie o privire foarte urâtă, ca şi cum i-ar fi spus „să uite tot ce s-a întâmplat"

Între timp, Ellie şi Lottie au rămas singure cu profesoara Devine.

Ea le-a privit cu răceală, înainte de a le face semn să se aşeze pe scaunele tapiţate de lângă biroul ei.

- Puteţi să luaţi loc. O să spun pe scurt, căci văd că tânăra noastră Miss Pumpkin este foarte abătută.

Lottie era încă înfăşurată în pătură şi se bucura de căldura căminului din colţul încăperii. Privirea profesoarei s-a îndreptat spre Ellie, şi Lottie a trebuit să-şi muşte obrazul pentru a nu izbucni din nou în plâns, simţind că ochii i se umpluseră de lacrimi deja şi erau destul de umflaţi, în vreme ce profesoara Devine a continuat să vorbească.

- Pot să înţeleg foarte bine dorinţa de a explora nenumăratele zone interzise ale şcolii - chiar şi în starea ei

jalnică, creierul lui Lottie a reţinut cuvântul „nenumăratele", păstrând informaţia pentru mai târziu -, şi, Lottie, a fost cu adevărat extraordinar cum l-ai ajutat pe Jamie. Nu este uşor să gândeşti limpede în asemenea situaţii, şi nu vom uita curajul tău. Dar, a spus ea cu o notă de prudenţă în glas, ceea ce mă dezamăgeşte este că două fete Ivy care promit atât de mult nu au reuşit în această seară să scoată fiecare ce e mai bun din cealaltă. Şi-a frecat fruntea o clipă, gânditoare, şi Lottie a simţit un val de căldură adormitor de la flăcările din spatele ei. Nu vă mai reţin; cred că este o lecţie pe care nu v-o pot da în cuvinte. Acum e mai bine să vă întoarceţi în cameră şi să meditaţi la ce s-a întâmplat. Le-a aruncat o privire gravă: Puteţi pleca.

Lottie stătea întinsă în pat, uitându-se în gol la Domnul Truffles şi muşcându-şi buza de jos. Nici măcar nu a simţit corpul cald al lui Ellie când s-a urcat în pat lângă ea.

Chiar îmi pare rău pentru seara asta, a şoptit Ellie, mângâind-o uşor pe Lottie pe păr

.Lottie a dat din cap, încercând să nu mai plângă.

- Chiar crezi că i-a pus cineva ceva în pahar?
- Este singura explicaţie.

Ellie a ezitat.

- Şi eşti sigură că n-aţi căzut, pur şi simplu, în piscină, şi Jamie s-a lovit la cap?

În vocea ei se simţea neîncrederea, ca şi cum ar fi fost convinsă că Lottie nu-i spunea tot.

- Nu, Ellie, tu nu l-ai văzut înainte să cădem în piscină. Era... ciudat. Lottie şi-a ascuns faţa în Domnul Truffles, simţindu-şi obrajii îmbujoraţi când şi-a amintit cât de ciudat fusese Jamie. A spus...

Lottie s-a oprit. Toate indiciile duceau la Anastacia, dar ea tot nu înţelegea de ce ar fi făcut-o.

- A spus din nou că nu trebuie să avem încredere în Anastacia.

Ellie a dat din cap cu un aer grav, apoi a cuprins-o pe Lottie cu un braţ şi şi-a băgat nasul în părul ei, făcând-o să chicotească când i-a simţit respiraţia gâdilând-o pe gât.

- Măcar pot să am încredere în tine, i-a şoptit Ellie la ureche, iar răsuflarea ei a făcut-o pe Lottie să simtă că ia foc.

Lottie s-a întors cu faţa la ea, şi lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar nasul îi curgea. Ellie a strâns-o la piept până s-a oprit din plâns.

- îmi pare rău, a repetat Ellie,'deşi de data asta nu era prea clar pentru ce îi cerea iertare.

Au rămas lipite una de alta, împărţind căldura în coconul lor dulce, ca doi pui într-o vizuină. Pe Lottie o usturau ochii şi gâtul de la atât plâns, dar încet-încet a început să se relaxeze în braţele lui Ellie, simţind inima prietenei sale

cum îi bate încet la ureche. În cele din urmă, Ellie s-a dat jos din vizuina lor, a stins lumina şi s-a întors în patul ei.

În acea noapte, în vreme ce Ellie dormea dusă, Lottie s-a trezit, scăldată de o sudoare rece, dintr-un coşmar îngrozitor în care Anastacia îl îneca pe Jamie.

A încercat să adoarmă la loc, dar mintea ei era prea istovită şi agitată ca să se mai poată odihni. îşi simţea corpul străbătut de un tremur pe care nu îl putea potoli. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la ceas. Intraseră de o oră în noul an. I s-a făcut din nou frig şi a început să tremure; era prea rece ca să mai încerce să se culce la loc.

A deschis uşa cât de încet a putut, ca să n-o trezească pe Ellie, şi s-a dus după colţ, unde era debaraua de unde putea să mai ia nişte pături. Pe drumul înapoi spre cameră, a trecut pe lângă cutia ei de scrisori, şi era cât pe-aci să meargă mai departe, când şi-a dat seama că înăuntru se afla ceva. Era un plic auriu cu un model negru, subţire, pe margini, care la colţuri părea să se transforme în nişte vălătuci de fum. L-a deschis cu grijă şi a izbit-o o aromă de mentă. A scos încet cartonaşul dinăuntru. Era negru, şi pe el scria simplu, cu litere aurii:

Ne *vedem la balul verii, prinţesă.* xx

Lottie a strâns la piept cartonaşul, apoi s-a întors repede în vârful picioarelor în cameră şi l-a ascuns în noptieră, sub cutia pe care i-o dăruise Ellie. Jamie şi Ellie aveau să se înfurie dacă aflau de el.

„în sfârşit, Edmund mi-a trimis un mesaj."
Inima îi bătea nebuneşte. Era sigură că acest

mic secret era inofensiv. Ce s-ar fi putut întâmpla? Q^x

b PARTEA A TREIA ^

Prezentarea prinţese

*i*Trimestrul al doilea a început pe 9 ianuarie, şi odată cu el a venit şi ninsoarea, care a acoperit terenurile şcolii cu un strat moale de zăpadă. Toată lumea trecuse la uniforma de iarnă, groasă şi pufoasă, care făcea ca întreaga şcoală să

pară plină de oiţe colorate. Entuziasmul unui nou început vibra pe coridoarele şcolii, dar pentru Lottie, Jamie şi Ellie era momentul să se ocupe serios de ameninţarea misterioasă care plana asupra lor.

Stăteau în sala de festivităţi, aşteptând să înceapă discursul de deschidere a noului trimestru. Era mult prea frig ca ceremonia să se desfăşoare afară, dar, de la incidentul cu piscina, Lottie începuse să se simtă puţin claustrofobă în aglomeraţie.

- Eu cred în continuare că planul lor trebuie să fi eşuat, a spus Jamie. Sunt convins că voiau să ne scoată din joc şi pe mine, şi pe Lottie, dar nu mi-e prea clar de ce.

Nu cred că au vrut să păţească nimeni ceva grav, a răspuns Lottie; nu era foarte sigură, dar orice ar fi fost în băutura lui Jamie nu avusese efecte secundare pe termen lung, şi îşi revenise aproape imediat. Altfel ar fi pus ceva mai periculos, a adăugat ea, simţind că i se face rău numai la gândul ăsta

- .Oricum, nu trebuie să-i lăsăm Anastaciei impresia că o bănuim. Trebuie s-o ţinem aproape, a spus şi Ellie, după ce a verificat că nu-i ascultă nimeni.

Jamie şi-a mușcat buza, gânditor.

- Tare aş vrea să mai avem o mostră din băutura aia ca s-o pot trimite la laborator.
- Ce reacţii ai mai avut de la ea, în afară că ai leşinat? a întrebat Ellie, curioasă.

Jamie şi Lottie au încremenit. S-au întors şi s-au uitat unul la altul, iar Jamie s-a încruntat. Spusese de un milion de ori că nu-şi amintea nimic, şi totuşi, de câte ori venea vorba despre asta, se crispa.

- Nu-mi aduc aminte, a spus el din nou.
- Atunci, Lottie trebuie să-şi aducă aminte, a insistat Ellie, încercând să-l ajute. Părea agitat, pleoştit sau confuz? Ne-ar putea ajuta ca să ne dăm seama ce-a fost.

Jamie i-a aruncat din nou o privire tăioasă lui Lottie, şi cuvintele lui din noaptea aceea i-au răsunat în cap.

„Nu suport să văd cum ţi-l răpesc şi ţie."

Lottie a înghiţit în sec.

- A fost deschis, a spus ea, în cele din urmă.
- Deschis!

Ellie a mijit ochii, dar, înainte să mai apuce să rostească ceva, din spate s-a auzit o voce veselă.

- Bună dimineaţa!

Binah, Lola şi Micky au ocupat spaţiul liber de lângă Lottie, întrerupându-le discuţia. Jamie a expirat uşor, de parcă s-ar fi simţit foarte uşurat de venirea lor.

- Am auzit ce s-a întâmplat în vacanţă, Jamie. Sper că sunteţi cu toţii OK, a spus Binah, şi pe faţa ei se vedea o îngrijorare sinceră.

- Suntem bine, a răspuns Jamie, cu privirea aţintită tot asupra lui Lottie.

- Nu-mi vine să cred că ai sărit în apă după el, Lottie, a spus entuziastă Lola.

- Eşti un supererou! au vorbit gemenii la unison.

Lottie nu ştia cum pornise zvonul acesta, dar l-a văzut pe Jamie strâmbând din buze.

S-au întors cu toţii spre podium, unde apăruse doamna Kuma, îmbrăcată într-un palton galben pufos, cu o pălărie asortată, care o ducea pe Lottie cu gândul la o narcisă galbenă. Faptul că era atât de plină de energie şi de culoare explica de ce fusese aleasă să ţină discursul de deschidere a trimestrului de primăvară.

- Bună dimineaţa tuturor şi bine aţi revenit pentru un nou trimestru la Rosewood. Mă bucur să văd atât entuziasm în rândurile voastre, în ciuda vremii îngrozitor de reci. Doamna Kuma s-a scuturat pentru a-şi ilustra ideea, apoi a continuat: Sper că aţi avut cu toţii o vacanţă plăcută şi sunteţi gata să intraţi în acest trimestru cu şi mai mult entuziasm şi hotărâre. Aceia dintre voi cere sunteţi în anul al zecelea sau peste vă veţi confrunta şi cu presiunea suplimentară a pregătirilor pentru examenele de trimestrul viitor. S-ar putea să vă pierdeţi elanul în trimestrul acesta, să nu simţiţi apropierea imediată a examenelor, dar eu am încredere deplină că toată lumea se va ridica la nivelul acestor provocări şi le va trata cum se cuvine. Apoi zâmbetul ei vesel a devenit

trist, şi şi-a dres vocea înainte de a continua: Pe de altă parte, mai puţin plăcută, dat fiind un incident din timpul vacanţei, ora de stingere va fi păstrată în cel mai strict mod cu putinţă la nouă seara. Dacă un elev nu este înregistrat în cămin până la această oră, va suferi sancţiunile cuvenite; am prefera să nu aflaţi care sunt acestea.

S-a uitat la elevi cu buzele strânse, arătând în mod clar că era o problemă care nu trebuia tratată cu superficialitate. Lottie a simţit în ceafă o senzaţie arzătoare şi s-a întors, văzând-o pe Anastacia la câţiva metri în spate, împreună cu Saskia şi Raphael. Când i-a întâlnit privirea, Anastacia a întors repede capul.

„Nu trebuie să ai încredere în Anastacia."

Lottie a simţit un fior pe şira spinării. Nu putea să-şi scoată din cap mesajul rău prevestitor al lui Jamie.

S-a aplecat spre Ellie.

- Anastacia e în spatele nostru, i-a şoptit ea. Ar trebui să avem grijă să o salutăm mai târziu, ca să nu creadă că o evităm.

Ellie a dat din cap, rezistând tentaţiei de a se uita şi ea.

- înainte de a vă lăsa să vă vedeţi mai departe de program, mai avem o ultimă veste, a continuat doamna Kuma.

Lola şi Micky au scos un chicot ascuţit, şi Lottie s-a întrebat ce putea fi atât de grozav.

- Anul acesta, compania de dulciuri Tompkins ne va sponsoriza evenimentele de Valentine's Day, aşa că lor va trebui să le mulţumiţi pentru tratăţiile deosebite. Dacă unii

dintre voi îşi doresc să participe la decorare, vă rog să veniţi la cabinetul meu în această săptămână.
Gemenii s-au întors spre Lottie, Lola cu un zâmbet tâmp pe buze. Lottie i-a aruncat cel mai frumos surâs al ei, dar adevărul era că ei nu-i plăcea Valentine's Day, şi sigur nu dorea să le explice şi altora de ce.
„Un alt lucru pentru care să-mi fac griji."
Discursul a luat sfârşit, şi lumea a început să iasă din sală. Lottie a văzut-o pe Anastacia puţin mai departe în faţă şi s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să se ducă la ea. Probabil că Ellie a avut acelaşi gând, pentru că, de îndată ce au ieşit din sală, a fugit pe lângă Lottie şi a apucat-o pe Anastacia de braţ ca să-i atragă atenţia.
- Hei, Anastacia, tocmai...
Anastacia s-a întors brusc, geanta i-a alunecat de pe umăr şi lucrurile i s-au împrăştiat pe jos.
- Mon *Dieu!*
- Rahat! au exclamat Ellie şi Lottie la unison.
Au îngenuncheat imediat ca să o ajute să-şi adune lucrurile.
- Nu! a strigat Anastacia, întinzând mâna să le oprească.
- îmi pare rău, Anastacia... Am vrut doar să te salutăm. N-am vrut să...
Lui Lottie i-a căzut în mână o fotografie, şi a încremenit. Poza era uşor neclară, dar în ea era sigur Anastacia, zâmbind larg, cu o fundă roşie în păr. în fundal se vedea Turnul Eiffel, iar pe masa din faţa ei era o îngheţată uriaşă. Lângă ea stătea o fată cu o claie de bucle blonde şi piele de culoarea caramelului. Era Saskia. îi împletea părul Anastaciei, şi cele

două râdeau poznaş. Lottie nu o mai văzuse niciodată pe Anastacia atât de fericită.

- Nu te-atinge de aia! s-a răstit Anastacia, smulgând fotografia din mâna lui Lottie. Sunteţi nişte calamităţi amândouă.

Şi-a înşfăcat geanta şi a tras-o aproape de ea, apoi a plecat furioasă pentru a-i prinde din urmă pe alţi elevi de la Conch.

- Uau! a făcut Jamie sarcastic. N-avea cum să iasă mai rău de-atât!

Lottie abia dacă l-a auzit. Nu putea să nu se gândească la fotografie şi la reacţia Anastaciei. „Sunteţi nişte calamităţi amândouă."

Anastacia era, de obicei, foarte calmă. Faptul că reacţionase atât de agresiv n-avea cum să fie semn bun. Lottie s-a uitat la Ellie, care a ridicat din umeri.

Dar Lottie nu putea să nu simtă că îi scăpa ceva important.39 (T^9

în următoarele săptămâni, Lottie s-a cufundat în studiu, în tot acest timp având senzaţia că exista ceva ce nu înţelegea, până când, în cele din urmă, a sosit şi cea mai urâtă zi din an: Valentine's Day. Sau, aşa cum o ştia Lottie, ziua în care murise mama ei.

Lottie s-a trezit în îngrozitoarea dimineaţă de 14 februarie şi, cum era sâmbătă, s-a îndreptat spre lecţia ei matinală de prinţesă cu Jamie şi Ellie. Cel puţin era recunoscătoare că putea să doarmă din nou, iar somnul prelungit o ajuta să rămână calmă, un lucru de care avea nevoie cu disperare, azi mai mult decât în oricare altă zi.

în întreaga şcoală se simţea un miros insuportabil de ciocolată şi trandafiri roşii, în vreme ce decoraţiunile în formă de inimioară obligau pe toată lumea să le ia în seamă mesajul siropos. Lottie se bucura că lecţia îi lua gândul de la altele. în acea dimineaţă, Jamie alesese sera din grădina de trandafiri de lângă sala de festivităţi, ceea ce însemna că aveau să vadă foarte bine pregătirile pentru Valentine's Day. Evident, o alesese ca să o împace pe Lottie pentru că lipseau de la decorare, fără să-şi dea seama că ea nu voia să participe. - Lottie?

Vocea lui Jamie a adus-o pe Lottie cu picioarele pe pământ.

- Scuze! Poţi să repeţi întrebarea?

Jamie şi Ellie au cercetat-o cu privirea o clipă, iar Jamie a ridicat dintr-o sprânceană, părând îngrijorat.

- Te-am întrebat care e povestea ta preferată din jurnalul lui Oscar şi de ce o consideri folositoare.

Jamie stătea în picioare lângă ea şi aştepta.

- O, asta e uşor, a răspuns Lottie. Povestea lui Sun Dao şi Shau Zu, pentru că... am spus ceva greşit?

Lottie s-a uitat la faţa lui Jamie. Făcuse ochii mari, ca şi când ar fi auzit ceva surprinzător.

- Nu, nu! Absolut deloc, doar că... e şi preferata mea.

Lottie a fost copleşită dintr-odată de un val de căldură interioară - atât de rar se întâmpla să-i spună ceva despre sine, încât Lottie s-a simţit de parcă tocmai ar fi câştigat un premiu. El şi-a dres glasul, scoţând-o din gândurile ei.

- Vrei să dezvolţi?

Lottie a dat din cap, bucuroasă să nu se mai gândească la Valentine's Day. A tras aer adânc în piept şi s-a pregătit să vorbească despre povestea prinţului Shau Zu.

- Era în China, în anul 300 d.Hr., epocă în care substituţii deveniseră atât de comuni, încât se putea presupune că cei mai mulţi membri ai dinastiei nu erau cine se credea că sunt. Prinţul Shau Zu şi substitutul său, Sun Dao, fuseseră invitaţi la palatul împăratului Qin Shi Xiao, un despot războinic înfricoşător de puternic. Totul a fost bine până când şi-au dat seama că împăratul îi invitase în casa lui pentru a-l captura pe prinţ. Însă Sun Dao era prea isteţ pentru împărat. Ştiind că era o mare dezonoare să îi faci
rău unui substitut odată ce îi cunoşteai rolul, l-a păcălit şi l-a convins pe Qin Shi Xiao că *el* era prinţul. împăratul, fără să

ştie, l-a ţinut pe adevăratul prinţ, Shau Zu, ca „oaspete special" la palat, fără a-i îngădui să plece. Sun Dao, în calitate de prinţ, a îndurat opt zile de „probe" mortale - de la mersul pe funie deasupra unui vas cu ulei încins până la ferirea din calea săgeţilor în grădină -, până când, în cele din urmă, a sosit armata prinţului pentru a-i salva. După ce au scăpat de maleficul Qin Shi Xiao, prinţul l-a întrebat pe Sun Dao: „Cum să-ţi răsplătesc loialitatea?" La care Sun a răspuns: „îngăduie-mi s-o mai fac o dată."

Cât spusese povestea, Lottie se uitase la trandafiri, străduindu-se să-şi amintească toate detaliile. Când şi-a întors ochii spre Jamie şi Ellie, a fost surprinsă să-i vadă privind-o fix. S-a simţit mândră când le-a văzut feţele fermecate, care îi aminteau de felul în care o privea ea pe mama sa când îi citea basme, şi deodată a simţit o durere mare în piept.

Ellie a clipit de câteva ori, după care a fluierat.

- Trebuie să citesc şi eu jurnalul ăla! a exclamat ea.

Buzele lui Jamie s-au arcuit uşor, şi i-a aruncat lui Lottie o privire piezişă.

- Şi de ce e povestea asta folositoare? a întrebat el.

- Păi... Lottie şi-a plecat privirea, simţindu-se stânjenită de răspuns. Arată că există forţă în loialitate. Există putere în datoria unui substitut.

Ellie a chicotit la acest răspuns, ceea ce i-a atras o privire aspră din partea lui Jamie. Lottie s-a enervat: era prea mâhnită ca să găsească vreo urmă de amuzament în ceva în ziua aceea.

- Hei, Lottie, tu nu va trebui să mergi pe frânghie peste ulei încins!

Ellie a râs spunând asta, şi Lottie a simţit că se încruntă. Jamie s-a uitat urât la ea.

- Ellie, e o...

- Nici nu ştii ce-am putea ajunge să fim obligate să facem! l-a întrerupt Lottie, înainte să termine ce avea de zis.

Ellie s-a oprit din râs, dar pe faţă i-a rămas un zâmbet, fără să-şi dea seama cât de mult o deranja pe Lottie.

- Asta-i o *dilealã totalã*! a spus Ellie. Nu mă înţelege greşit. Aş vrea ca viaţa mea să fie atât de palpitantă, dar...

- Ai *vrea* ca viaţa ta să fie atât de palpitantă?

Lui Lottie nu-i venea să creadă că Ellie spusese ceva atât de ridicol.

- Păi, da! Pentru mine, să fiu prinţesă a însemnat întotdeauna să stau închisă în casă toată ziua şi...

- Ellie, tu habar n-ai cât de fascinantă şi de uluitoare este viaţa ta! Cei mai mulţi oameni trec prin viaţă doar visând la o lume ca aceea în care trăieşti tu.

Lottie simţea cum mâinile i se încleştau de nervi. Părea că nu se putea abţine să se necăjească.

- Ei bine, *cei mai mulţi oameni* nu ştiu cât de oribil e. Lottie, ce s-a întâmplat? Tu ştii cât de groaznică poate fi familia mea...

- Cel puţin tu AI o familie!

Lottie şi-a pus imediat mâna la gură, dar nu şi-a putut opri lacrimile care i-au ţâşnit din ochi.

„Ai făcut-o", s-a gândit ea. „Acum n-o să te mai opreşti toată ziua din plâns."

- Lottie...

Vocea lui Ellie era serioasă.

Lottie ştia că avusese o reacţie exagerată, dar îi era prea greu să gândească logic. S-a frecat tare la ochi şi s-a ridicat în picioare. Nu voia să mai spună cine ştie ce.

- Ne vedem mai târziu.

Cuvintele i-au ieşit ca un suspin, pentru care s-a urât imediat, şi a alergat spre ieşirea din grădină. Când a trecut pe lângă Jamie, nu i-a aruncat nici măcar o privire; n-ar fi suportat să vadă ce gândea despre ea.

- Lottie, stai! a strigat Ellie, dar Lottie nu s-a oprit.

A continuat să fugă până când a început să o doară în piept şi s-a gândit că o să i se facă rău înainte să ajungă la cămin, dar nu s-a oprit. Picioarele nu voiau să o lase.

Apoi s-a năpustit direct în pădurea Rose.40 (P⁹ ^

Ochii şi obrajii o usturau de la sarea din lacrimi, iar nasul i se făcuse foarte roşu, nu doar de la plâns, ci şi de la frigul necruţător. S-a oprit să-şi tragă sufletul şi a descoperit că nu se mai vedea niciuna dintre clădirile şcolii - intrase mult în pădure. Era acoperită de o peliculă de sudoare, dar şi-a dat seama prea târziu că îşi lăsase paltonul în grădina de trandafiri.

A mai mers puţin, până când a găsit cel mai mare copac pe care îl văzuse vreodată. Era un stejar bătrân, cu un trunchi atât de gros, încât încăpea în el o casă, cu ramurile întinse, formând un cerc mare. Lottie s-a trântit pe jos sub copac, lăsându-şi corpul să absoarbă răceala pentru a se curăţa de toate sentimentele rele. Se simţea stânjenită că era atât de melodramatică. De când murise mama ei, întotdeauna fusese necăjită în ziua aceea, dar de obicei era singură în camera ei din Cornwall, unde putea să-şi trăiască tristeţea fără să o

vadă nimeni. Aici, la Rosewood, moartea mamei ei i se părea, într-un fel, mai aproape şi mai vie decât de obicei.

„Lottie."

Auzea în gând vocea blândă a mamei sale, iar imaginea ei în patul de spital, numai piele şi os, slăbită, dar continuând să zâmbească, i-a apărut în minte. „O să fiu mândră de tine orice vei face în viaţă, atâta timp cât îmi promiţi..."

„Voi fi bună, voi fi curajoasă, voi fi de neoprit."

Mama ei răsese, scoţând un hârâit de durere. „Da, Lottie, ştiu că aşa vei fi, dar promite-mi că vei mai fi şi fericită. Vreau să-mi spui asta."

Lottie o privise lung, ştiind că nu mai aveau mult timp împreună. „Îţi promit că voi intra la Rosewood Hali şi voi fi fericită."

Nu putea să o facă. Lottie nu-i putea promite mamei sale că va fi fericită pentru că nu era sigură că se putea descurca fără ea. Dar era sigură că, dacă intra la Rosewood, avea să se rezolve şi asta. Dacă intra la Rosewood, avea să fie fericită şi să îşi ţină promisiunea. Aşa că de ce nu era fericită?

Un alt frison a străbătut-o, şi şi-a strâns genunchii la piept şi mai tare. Nu ştia cum avea să iasă din pădure sau ce să le spună lui Jamie şi Ellie când aveau să se întâlnească din nou. Nu voia să se gândească la nimic; tot ce voia era să se ghemuiască sub copac şi să fie singură.

- Lottie!

A ridicat capul brusc auzindu-şi numele, fără să ştie cât timp trecuse de când era acolo. Tremura din tot corpul şi se simţea îngheţată până la os.

Vocea a strigat mai tare.

- LOTTIE!

S-a ridicat încet, cu hainele murdare de pământul umed.

Cineva se apropia din cealaltă parte a copacului, şi ea s-a uitat pe după trunchi şi l-a văzut pe Jamie, stând acolo cu paltonul ei şi o pătură.

S-a frecat la ochi, simţind cum o cuprinde iar stânjeneala. „Cum m-o fi găsit?"

- Ştiu să mă iau după urme.

Lottie a clipit spre el, simţindu-şi ochii înceţoşaţi şi dureroşi.

- Haide, a spus el, întinzându-i mâna.

Ea i-a luat mâna, şi el a înfăşurat paltonul şi pătura în jurul ei cu gesturi delicate. Şi-a lăsat puţin braţele pe umerii ei, şi Lottie a fost surprinsă cât de liniştitor era să fie lângă el, faţă de stânjeneala de după incidentul de la piscină.

- Ne pare rău. Ar fi trebuit să ne aducem aminte ce înseamnă ziua asta pentru tine. A fost o scăpare gravă din partea mea ca... îmi pare rău.

Lottie şi-a tras nasul.

- Sunt bine.

Jamie a izbucnit în râs.

- Aşa zici mereu.

în vocea lui era o notă de regret, care pe Lottie a făcut-o să îl privească în ochi. Copacul arunca o umbră adâncă şi albăstruie peste ei, ca şi cum s-ar fi aflat într-o lume lăptoasă, numai a lor. Pe chip i se citea o durere blândă, şi Lottie şi-a dat seama că asista la ceva foarte rar.

- Mi-e foarte dor de ea. Dar nu vreau să îşi facă griji pentru mine.

Cumva, nu i se părea ciudat să îi mărturisească asta.

Jamie a dat din cap, cu un aer solemn, şi Lottie a fost convinsă că el chiar o înţelegea. Şi totuşi, era ceva în empa-

tia lui care o surprindea. Oare avea şi el un secret trist? Ce se întâmplase? Şi din nou acea întrebare: „Cum ai devenit partizan?"

- Haide! E vremea să ne întoarcem acum... Ellie are ceva pentru tine.

Lottie l-a lăsat să o conducă prin pădure. El păşea apăsat, părând să ştie încotro se îndreaptă, deloc îngrijorat de pădurea deasă. De îndată ce au ajuns la Ivy Wood, Lottie a alergat înăuntru, nerăbdătoare să-şi schimbe hainele murdare şi să se spele pe faţă. În sfârşit curată, s-a oprit lângă noptieră şi şi-a scos diadema din cutia pe care i-o dăruise Ellie. Şi-a pus-o pe cap şi a respirat adânc. „Fii curajoasă."

- Vrei să mergi în sală? a întrebat Jamie când a coborât din nou.

Lottie s-a gândit o clipă: toată lumea îmbrăcată frumos de Valentine's Day, zâmbind şi râzând. Promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale i-a răsunat în minte, şi pe buze i-a apărut un zâmbet trist.

- Vreau s-o văd pe Ellie.

Lottie l-a urmat pe Jamie la sala de mese, unde pregătirile pentru Valentine's Day erau în toi. Pe mesele lipite de pereţi se aliniau buchete mari de trandafiri roşii şi roz, iar de tavan şi de jur împrejurul încăperii atârnau inimi mari de pânză. Lottie nici nu-şi dădea seama cum fuseseră agăţate aşa de sus. În mijlocul sălii, unde de obicei se aflau mese mari, era o fântână imensă de ciocolată albă^ înconjurată de cantităţi industriale de fructe şi dulciuri, toate cu logoul **TOMPKINS.**

Ca un făcut, a auzit în spatele ei vocea ascuţită a Lolei. Gemenii stăteau unul lângă celălalt, îmbrăcaţi elegant pentru ocazie, în roşu şi alb. Amândoi ţineau în mâini coşuri din nuiele pline cu brioşe cu inimioare pe glazură.

- Te-am tot căutat!

Micky i-a întins o brioşă pe care scria **PRINŢESA LOTTIE.**

- Toată lumea primeşte câte o brioşă. în afară de *Jamie.*

Lola i-a rostit numele ca şi cum ar fi fost otrăvit. El nu primeşte brioşe pentru că a zis că nu-i plac dulciurile. Ce sacrilegiu! a exclamat ea, la unison cu fratele său.

Lottie i-a privit uimită, a clipit şi a izbucnit în râs, vă- zându-le feţele serioase. Fusese atât de sigură că tot ce voia să facă în acea zi era să se ascundă de toată lumea, dar acolo, cu gemenii ăia atât de siropoşi, i se părea imposibil să fie tristă.

- Păi, e bine, a spus Jamie pe un ton sarcastic, înfiin- ţându-se lângă Lottie, pentru că brioşele sunt dezgustătoare.

Lola a icnit ca şi cum ar fi lovit-o cineva, şi Lottie a pufnit.

- Ce blasfemie! a răspuns Micky.

Şi-au ferit amândoi brioşele, de parcă le-ar fi ocrotit de cuvintele aspre ale lui Jamie.

- Eu mulţumesc mult pentru brioşă, a spus veselă Lottie. Pare la fel de dulce ca voi doi.

Lola imediat şi-a revenit şi i-a zâmbit veselă lui Lottie.

- Cu cea mai mare plăcere!

Apoi cei doi s-au îndepărtat ţopăind pentru a împărţi şi restul brioşelor. Lottie s-a întors spre Jamie, dar privirea i-a rămas la pragul uşii, şi inima i-a stat o clipă în loc.

Ellie.

A văzut-o pe Lottie şi s-a repezit spre ea, cât pe-aci să dărâme o fată Stratus care ducea un platou cu fursecuri.

- Ellie, îmi pare rău pentru mai devreme... a început Lottie şi s-a înroşit.

Ellie a clătinat din cap.

- Nu, Lottie, n-ai de ce să-mi ceri scuze. Mie îmi pare rău. I-a aruncat o privire blândă. Am fost aşa de proastă. Ştiu că e o zi importantă pentru tine...

Vocea i s-a stins, şi şi-a trecut ruşinată o mână prin păr.

- Ştiu că nu rezolvă nimic, dar ţi-am adus astea.

Şi a scos de la spate un bucheţel de margarete, floarea al cărei nume îl purtase mama lui Lottie. La vederea lor, Lottie a simţit o emoţie copleşitoare şi nu s-a putut abţine să verse o lacrimă.

- E... După care a trebuit să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea. Mulţumesc mult, Ellie, sunt minunate.

Jamie a tuşit, amintindu-le că era şi el acolo.

- Ne vedem mai târziu, a spus şi le-a lăsat singure.

Ellie şi Lottie s-au aşezat cu brioşele afară, pe verandă, de unde se vedea grădina de trandafiri. Lottie încă se simţea vulnerabilă. îşi dădea seama că niciodată până atunci nu îşi deschisese astfel inima în faţa nimănui, dar Ellie şi Jamie nu se supăraseră şi nici nu îi spuseseră să se calmeze. Fuseseră amândoi atât de înţelegători. Gândindu-se la asta, simţi un val de căldură în tot corpul.

- Mare noroc că lui Jamie nu-i plac dulciurile, a mormăit Ellie, cu gura plină de glazură. Pentru că asta înseamnă că eu o să mănânc întotdeauna şi desertul lui.

Lottie a chicotit, urmărind-o pe Ellie cum bagă în gură jumătate de brioşă odată, murdărindu-se de glazură pe nas şi la gură.

- Stai să te şterg!

Lottie s-a aplecat spre ea şi i-a luat o bucăţică de glazură de pe obraz, apoi a lins-o de pe degetul ei. Ellie a rânjit şi a băgat restul brioşei în gură, înainte de a o începe pe următoarea. Lottie a dat să muşte dintr-a ei, când a observat ceva ciudat în glazură. Era acolo o mică tăietură în care fusese înfiptă o bucăţică de hârtie. A vrut să-i spună lui Ellie, când a simţit din nou în stomac acea senzaţie de groază care îi devenise atât de familiară şi care îi spunea să-şi ţină gura. A scos hârtia, având grijă ca Ellie să nu observe nimic, şi a desfăcut-o încet, întrebându-se dacă era de la un admirator secret. Nu era.

Trandafirii sunt roşii,
Violetele sunt albăstrii.
Păzeşte-ţi spatele, prinţesă,
După tine voi veni.

A băgat repede hârtia în buzunarul de la fustă, încercând să se ascundă de cuvinte. Privirea i-a devenit goală şi s-a simţit dintr-odată ameţită.

- Eşti OK, Lottie?

Vocea lui Ellie a adus-o brusc la realitate. Ochii prietenei sale erau mari de îngrijorare, zâmbetul ei preocupat oferindu-i o uşoară alinare.

- N-am nimic, mă...

Mesajul i-a pâlpâit în minte lui Lottie, şi scrisul s-a înceţoşat. Nu putea face asta. Nu putea să-i spună lui Ellie. Nu putea să facă faţă unei alte ameninţări, nu în ziua aceea.

- Mă simt doar stoarsă după ziua asta, a răspuns ea, dar briosa o să ajute.

Şi i-a aruncat cel mai liniştitor zâmbet al ei.

Nu-i putea spune lui Ellie. Dacă aña Jamie, iar familia ei începea să creadă că erau în pericol, ar fi putut să o ia pe Ellie de la Rosewood.

- Eşti sigură? a întrebat din nou Ellie, părând tot îngrijorată.

Lottie a privit-o lung - faţa plină de glazură, şuviţele de păr negru căzând peste chipul acela care îi aducea alinare. Nu o putea pierde.

Absolut! a minţit ea

.41

(T⁹ ^

Vacanţa de Paşte nu prea a fost vacanţă. Din nou, Lottie s-a cufundat în studiu pentru examenele de sfârşit de an, pentru a scăpa de gândurile provocate de mesajul ameninţător pe care îl primise în brioşă. Nu au mai venit alte mesaje înspăimântătoare, şi aproape că a reuşit să se convingă singură că nu exista absolut nicio problemă. Pe măsură ce trimestrul se scurgea, toată lumea începea să revină la obişnuitele şedinţe de studiu şi grupuri de recapitulare. Rosewood Hali nu era un loc pentru elevii care nu erau dispuşi şi pregătiţi să lucreze din greu.

Curând, copacii din jurul şcolii au înflorit, plini de culoare, la fel ca florile şi plantele de pe spaliere, un semn viu

colorat al apropierii examenelor de vară. Şi totuşi, în ciuda exploziei de culoare de pe domeniul şcolii, o linişte cu parfum de lavandă învăluia Rosewood Hali, ca şi cum *ceva important* avea să se întâmple. Pentru majoritatea elevilor, erau rezultatele de la examenele de sfârşit de an, dar pe Lottie o aştepta un alt eveniment: balul verii.

Perioada de pregătire începuse în prima zi de mai, iar ultimul examen al lui Lottie fusese la matematică, pe 20. Aveau să-şi primească notele în ultima zi a lunii, pe 31. După ce aflau rezultatele la examene, Ellie şi Lottie aveau să se întoarcă în Maradova şi să înceapă pregătirile pentru bal - dacă luau note mari.

în ziua în care urma să primească rezultatele, Lottie a ţâşnit din pat, trezindu-se dintr-un coşmar în care avea note aşa de proaste, încât nu numai că i se interzicea să mai fie substitut şi era dată afară din şcoală, dar trebuia să devină bufon la curte şi să facă tot soiul de giumbuşlucuri pentru familia regală maradovană. Şi-a apăsat pieptul, abia răsuflând, şi, când a ridicat privirea, a văzut cel mai şocant lucru din câte îi fusese dat să vadă tot anul: Ellie se trezise înaintea ei!

- Am emoţii, a mărturisit cu sinceritate Ellie, ieşind din cămin şi rozându-şi pieliţa de la degetul mare.

- Ipotetic doar, Ellie, dacă picăm... n-ar putea familia ta, să zicem, să plătească pe cineva să-ţi schimbe notele?

- Ha! Ellie a chicotit. Aş vrea eu! Un lup nu trişează niciodată, Lottie.

S-au întâlnit cu Jamie la poartă, şi Lottie a observat că avea ochii mai adânciţi în orbite ca de obicei, semn că nici el nu dormise prea bine.

Să fi fost şi el îngrijorat? Nu şi-l putea imagina pe Jamie îngrijorat de nimic şi se simţea prea stânjenită ca să-l întrebe ceva. De când venise după ea în pădure, părea că nu poate să-l privească în ochi şi era convinsă că şi el o evita.

S-au aşezat la coadă cu ceilalţi elevi agitaţi, care se treziseră foarte devreme ca să-şi ia rezultatele.

Acesta era momentul hotărâtor. Dacă picase, nu numai că pierdea bursa, dar nu avea să i se mai îngăduie să-şi continue rolul de substitut.

Ellie se foia, frecându-şi mâinile şi muşcându-şi buzele, cu privirea în depărtare. Şi pentru ea era un moment la fel de înspăimântător. Dacă nu lua nişte note care să-i mulţumească, părinţii ei aveau să considere experimentul Rosewood Hali un eşec şi să o retragă de la şcoală.

Lottie a tras aer adânc în piept şi şi-a ţinut respiraţia. Erau acum la marea recepţie, cu lambriuri din lemn de stejar, pe la care trecuse în prima zi de şcoală şi care i se păruse magnifică, dar de data asta se simţea copleşită şi intimidată de ea.

Au făcut un ultim pas. În faţa lor se afla şeful Stratus din anul al doisprezecelea, Angus Berkeley, cu simbolul şoimului de iarnă al casei sale pe eşarfa galbenă.

- Numele... A, Lottie, avem dosarul tău aici.

„Avantajul de a fi prinţesă!"

Angus a întins mâna într-o parte şi a scos un dosar verde de carton, care avea pe el trei trandafiri, emblema şcolii.

- Şi îţi primeşti şi telefonul înapoi, a spus el, întinzându-i lucrurile.

- Mulţumesc, a răspuns Lottie, luând dosarul cu mâini tremurânde.

Au rămas cu toţii în curtea interioară, lângă intrare, aproape de marea arcadă. Binah venise şi ea, şi energia sa plină de entuziasm o făcea pe Lottie să se simtă şi mai agitată.

- Sunt aşa de emoţionată! a ciripit Binah, deschizându-şi dosarul fără să ezite.

Dar a făcut o faţă dezamăgită când s-a uitat la notele de pe prima pagină. -Of!

Lui Lottie i s-a strâns inima. Dacă Binah se descurcase atât de prost, atunci cât de îngrozitoare trebuiau să fie notele ei şi ale lui Ellie? Dar îngrijorarea i s-a transformat într-un oftat când Binah a adăugat:

- Note maxime la toate. Cât de plictisitor!

Ellie s-a abţinut să pufnească.

- Eşti gata? a întrebat-o pe Lottie cu mâna pe dosar, gata să-l deschidă.

Lottie a tras aer adânc în piept şi a dat hotărâtă din cap.

- Sigur!

Au deschis dosarele în acelaşi timp, şi Lottie l-a văzut cu coada ochiului pe Jamie mişcându-se agitat. S-a înfiorat gândindu-se cum ar fi reacţionat el dacă nu şi-ar fi luat examenele. A simţit că i se face rău. Era gata să leşine. în cele din urmă, s-a uitat la pagina din faţa ei.

Reuşise.

Trecuse toate examenele cu *şaptezeci la sută sau peste.*

Era în primii cinci din an la limba engleză! Inima i s-a oprit o clipă când s-a uitat la materiile care i se păruseră cele mai

grele. Matematică, chimie şi fizică - era printre primii cincisprezece. A simţit lacrimi în ochi când a ridicat privirea spre Jamie şi a dat din cap, apoi s-a întors spre Ellie, care continua să se holbeze la notele ei qu o faţă total inexpresivă.

- Ellie? a întrebat ea temătoare.

Ellie a clătinat din cap.

- Nu-mi vine să cred, a spus ea încet. Sunt pe locul al şaptesprezecelea ca note din întregul an. Am ajuns printre primii douăzeci!

Lottie a simţit un val imens de uşurare. Văzuse rezultatele la examene ale lui Ellie din anii anteriori. „Lipsă de străduinţă" ar fi fost un eufemism.

- Bineînţeles că ai ajuns! a ţâţâit Binah, dându-şi ochii peste cap. Dacă vreunul dintre voi n-ar fi fost printre primii douăzeci, m-aş fi înfuriat crunt! Le-a zâmbit. Sunteţi printre cei mai deştepţi şi muncitori copii pe care îi ştiu.

Ellie era încă uluită de notele ei. S-a uitat la Jamie, care se chinuia să-şi ascundă zâmbetul.

- Vezi ce poţi dacă te străduieşti cu adevărat? a spus el pe un ton sever, apoi s-a mai înmuiat şi a dat din cap spre amândouă: Sunt mândru de voi.

Lottie a înşfăcat o bucată din uriaşul fursec aşezat pe masa mare din camera de recreere a căminului Ivy, pe glazura căruia scria **FELICITĂRI CU** litere mari, violete. S-a dat din drum când două fete Ivy din anul al treisprezecelea au intrat dansând în încăpere, cântând şi strigând fericite că trecuseră.

- Dar eu voiam note mari la toate... 8 nu e destul!

O altă fată Ivy li se plângea la telefon părinţilor de singura ei notă „proastă", şi Lottie i-a zâmbit liniştitor.

Ellie şi Lottie s-au rezemat de scaunele violete din camera de recreere, privind şi zâmbindu-le tuturor celor care sărbătoreau. A doua zi, bagajele aveau să le fie trimise cu avionul în Maradova, iar ele, să facă o scurtă oprire la Paris, pentru a-şi lua rochiile de bal, aşa că se bucurau că puteau să se distreze toată seara înainte de următoarea aventură.

În vreme ce toată lumea îşi făcea bagajele şi îşi lua rămas-bun în lacrimi pentru perioada verii, Lottie mai avea ceva de rezolvat înainte de a pleca în Maradova pentru toată vacanţa.

S-a scuzat, s-a dus în cameră şi şi-a deschis telefonul pentru prima oară de când ajunsese la şcoală. I se părea ciudat să-l ţină din nou în mână; se obişnuise atât de tare să fie ruptă de lumea de dincolo de ziduri, încât era aproape copleşitor să-l vadă revenind la viaţă în mâna ei.

Pe ecran au apărut mesaje de la Ollie. Primul era din prima zi de şcoală.

Ştiu că nu poţi folosi telefonul până la sfârşitul anului, dar voiam să citeşti acest mesaj când vei fi terminat cu examenele. Ştiu că mereu te iau peste picior, dar eu şi mama suntem mândri de tine, şi sunt sigur că te-ai descurcat excelent.

Al doilea era din urmă cu trei săptămâni.

Nu ştiu ce se mai întâmplă cu tine, dar sper că eşti OK...

Lottie a clătinat din cap şi l-a sunat pe Ollie. A încercat de şase ori până a răspuns.

- Trăieşte! s-a auzit vocea amuzată de la celălalt capăt al firului.

- Ollie!

Aproape că s-a înecat când i-a rostit numele. Atât de multe lucruri se întâmplaseră de când nu-l mai văzuse, şi iată-l

acum, Ollie cel nevinovat, cel mai bun prieten al ei dintr-o vreme când totul era mai simplu, şi ea urma din nou să-l dezamăgească.

- Probabil că mă suni ca să te luăm de la gară mâine, nu? Ceea ce vom face cu cea mai mare plăcere.

Lui Lottie i s-a strâns inima. Ura că trebuia să-i ascundă atâtea lucruri.

- Ollie, trebuie să-ţi spun ceva.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea, şi Lottie a simţit dezamăgirea şi furia care mocneau în el.

- OK, a spus Ollie, în cele din urmă.

Lottie a tras aer adânc în piept.

- Nu pot să vin acasă vara asta, sau altă dată... I-am scris lui Beady despre asta. Nu ştiu când sau dacă mă voi mai întoarce...

Vocea i s-a stins, şi răspunsul a fost din nou o lungă tăcere.

- Lottie, ce-mi ascunzi? Lui Lottie aproape că i s-a tăiat răsuflarea când i-a auzit tonul serios. Era ceva atât de neobişnuit pentru el, care lua totul în glumă. Ai păţit ceva?

- Nu, Ollie, sunt bine. Nu pot să-ţi spun acum, dar, crede-mă, sunt bine şi îţi promit că o să vin să te văd de îndată ce o să pot.

A auzit un oftat la celălalt capăt al firului.

- Bine! a răspuns Ollie; părea trist. Dacă nu vrei să-mi explici ce se întâmplă, atunci... Vocea i s-a stins, şi l-a auzit scoţând un sunet iritat. Mă rog. Să-ţi meargă bine!

Telefonul a rămas tăcut în mâna lui Lottie, şi ea şi-a plecat privirea, cu lacrimile căzându-i pe ecran. O

făcuse. Acum nu mai putea decât
să spere că era ce trebuia

.(P⁹ ^

Lottie ştia de când era mică de Madame Marie's, visând că într-o bună zi avea să fie atât de norocoasă, încât să vadă intrarea cu coloane albe a casei de modă unde se vindeau cele mai încântătoare rochii. Şi totuşi, Lottie s-a trezit minunându-se nu numai de exterior, ci chiar înăuntru, probând rochii de parcă ea însăşi ar fi fost cineva. Era o dimineaţă de marţi însorită, şi fetele fuseseră duse la Paris pentru a-şi lua rochiile de bal. De la fereastra salonului, Lottie vedea Turnul Eiffel scânteind în depărtare - particule de praf care pluteau în lumina soarelui, făcând turnul să arate ca o statuie într-un glob cu zăpadă.

- Bine aţi venit, prinţesă! au ciripit şase asistente drăgălaşe când au intrat pe uşă, făcând reverenţe în uniformele lor bufante bleu cu şorţuri albe.

- Era ca şi cum ar fi păşit într-un regat al norilor; pardoseala albă de marmură se unea cu pereţii albi, dându-ţi senzaţia că pluteşti. Fuseseră conduşi în salonul de probă luminos de faimosul nepot al lui madame Loulou Marie, Léon Marie. Avea o coamă de păr alb şi o graţie flamboaiantă, care îi amintea lui Lottie de un păun. Le-a prezentat o selecţie de rochii făcute la comandă, alese **gu** grijă pentru amândouă. Aşa cum fusese plănuit, personalul de la Madame Marie's credea că Ellie era „invitata de onoare" a lui Lottie la bal şi avea nevoie de o rochie la fel de elegantă.Prinţesă Wolfson, declarase el cu o plecăciune exagerată, a fost dorinţa mea cea mai arzătoare de a avea într-o bună zi privilegiul de a vă îmbrăca. Am auzit atâtea - s-a oprit, pentru a ridica ochii spre ea cu un gest teatral - poveşti tulburătoare despre

dumneavoastră. A clipit şi-a îndreptat spatele, în timp ce o trecea pe Lottie în registru. Hmm, a făcut el gânditor, cu mâna pe bărbie.

S-a întins mult spre ea, apropiindu-şi stânjenitor faţa de a ei şi privind-o fix cu ochii lui de un albastru glacial, afundaţi în orbite.

- Da? a întrebat Lottie într-o doară.

Privirea lui Léon s-a îndreptat spre Ellie, după care s-a întors la Lottie.

- Nu sunteţi deloc cum mă aşteptam, Alteţă.

Lottie a înghiţit în sec, agitată. Mai exact, la ce se aştep-tau oamenii ăia? Spera că nu era vorba despre cineva „mai puţin obişnuit"

- Nu-mi place să fiu previzibilă, a răspuns ea cu toată indiferenţa de care a fost capabilă.

Răspunsul ei a părut să fie cel potrivit, căci în ochii lui a apărut o sclipire.

- Zi şi noapte! a strigat el brusc, făcându-le pe cele două fete să tresară. Zi şi noapte, noapte şi zi. Evocaţi opoziţie şi unitate, zi şi noapte. E perfect.

Lottie a privit nedumerită cum Léon continua să aducă rochii după rochii. Plutea în jurul lor cu un aer atât de dra-matic, încât Lottie avea impresia că se uită la patinaj artistic.

- Ce-i asta, o afurisită de reprezentaţie Cole Porter[l]? a şuierat Ellie.

---

l **Cole Albert Porter (1891-1946), compozitor american, unul dintre cei mai importanţi compozitori şi textieri de musical de pe Broadway (n.tr.)**

33

Nu era foarte încântată de toată această excursie, găsind prea puţină distracţie în cumpărarea unor rochii elegante. Fusese destul de prost dispusă toată ziua, îngrijorată din cauza întoarcerii acasă, aşa că Lottie încerca din răsputeri să fie cât mai veselă şi optimistă. Singurul lucru care părea să mai domolească starea de spirit proastă a lui Ellie era bucuria extraordinară a lui Lottie.

- Da, şi îmi place la nebunie! a strigat Lottie, zâmbindu-i radios, cu ochii sclipindu-i.

Ellie şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul a trădat-o.

- Hai să ne grăbim, OK? Mai avem doar vreo patruzeci şi cinci de minute înainte ca paranoicul de Jamie să dea buzna pe uşă, convins că suntem în pericol.

În vocea lui Ellie se simţea exasperarea, şi Lottie a trebuit să admită că era un sâmbure de adevăr în ce spunea. Jamie devenise distant şi aproape sufocant de protector, în acelaşi timp, de când se terminase şcoala, şi îl înţelegea prea bine. Ceea ce o făcea să se simtă şi mai vinovată că nu le spusese despre mesajul de Valentine's Day. Se gândea că, dacă nu se mai întâmplase nimic şi câtă vreme era acolo pentru a-i ţine locul lui Ellie, totul avea să fie OK. Aşa că, după toate mesajele şi cearta cu Ollie, se gândea că merita şi ea să nu mai fie atât de serioasă câteva momente.

Odată ce Léon a fost pe deplin mulţumit de rochiile pe care le alesese pentru ele, a bătut de două ori din palme, şi în stânga şi în dreapta lui au apărut două fete îmbrăcate în albastru, ţinând în mână nişte cutii decorate cu pietre preţioase.

- Mai e un singur lucru de adăugat, a spus el. A luat cutia din stânga şi a aruncat capacul peste umăr cu un gest teatral, scoţând la iveală o pereche superbă de pantofi cu toc negri, cu o broderie tare, şi totuşi delicată pe margini. Aceştia sunt pentru micuţa zeiţă a nopţii, a spus el. I-a dat cutia fetei care stătea în faţa lui Ellie şi a luat-o pe cealaltă. Iar aceştia, a adăugat, căscând ochii ca un om de ştiinţă nebun care îşi dezvăluie misteriosul experiment, aceştia sunt pentru raza noastră de soare.

A ridicat încet capacul, şi lui Lottie i s-a tăiat răsuflarea când a văzut comoara dinăuntru. Nu fusese niciodată pasionată de pantofi, dar în cutie erau cei mai frumoşi pantofi de bal pe care îi văzuse vreodată, albi cu vinişoare roz-aurii care se răsuceau printre sute de cristale micuţe scânteietoare. Pantofii efectiv străluceau, iar lumina părea să se reverse chiar din material. Mintea lui Lottie a recunoscut imediat senzaţia pe care o avusese când văzuse diadema familiei, ca şi cum cele două obiecte erau făcute din aceeaşi substanţă magică.

- Pentru mine?

Lottie nu-şi putea ascunde surprinderea, şi totuşi, chiar în clipa în care punea întrebarea, simţea că pantofii o chemau, ca şi cum ar fi fost făcuţi pentru ea.

Un zâmbet larg a apărut pe chipul lui Léon.

- Sunt *doar* pentru tine, a răspuns el. Făcuţi la comandă pe mărimea ta. Nu se vor potrivi nimănui altcuiva.

Lottie a luat cutia cu un gest ceremonios. Simţea că momentul - şi pantofii - meritau un fel de ritual. Era sigură că putea să audă cum scânteiază cutia când o mişca.

- Mulţumesc din suflet! îmi plac la nebunie!

I-a aruncat un zâmbet radios, şi el s-a uitat la ea şi a dat uşor din cap, înainte de a bate din nou din palme ca şi cum ar fi pus capăt magiei.

- Aşadar, păsărelele mele, aveţi grijă să vă ocupaţi cum se cuvine de aceste domnişoare încântătoare.

Şi, cu aceste cuvinte, s-a întors cu o mişcare teatrală şi a ieşit din cameră. Cele două „păsărele" s-au apucat imediat să le dezbrace pe Ellie şi pe Lottie, repede şi eficient. Au trecut vreo zece secunde până când Ellie aproape că i-a tras un cot în faţă uneia dintre ele, evacuându-le rapid din cameră.

- Suntem şi noi în stare să ne dezbrăcăm! a strigat Ellie, trântind uşa în urma lor.

Când s-a întors, s-a trezit în faţa unei Lottie nemulţumite, cu braţele încrucişate şi un aer ofuscat. Ceva o deranja în mod clar pe Ellie, dar Lottie nu putea să-şi dea seama ce era dacă nu-i spunea nimic.

- Nu te uita aşa, a zis Ellie, imitând-o. O să accept jocul de-a îmbrăcatul frumos, dar n-am de gând să fiu păpuşa nimănui.

Lottie şi-a dat ochii peste cap şi a început să se uite printre rochiile de pe suportul „de zi" Toate aveau nume superbe, cu rezonanţe măreţe, ca „Celesta" sau „Solara" Una dintre ele ieşea în evidenţă, părând să strălucească foarte asemănător cu pantofii. Avea o mică etichetă albastră care spunea că numele ei era „Linişte de vară" Ea a scos-o cu grijii de pe suport şi a privit fermecată cum ţesătura foşnea uşor, ca mătasea.

- Ellie, uită-te la rochia asta - t perfectă!

S-a întors încântată spre Ellie, dar a încremenit când i-a văzut faţa. Se uita în gol, mângâindu-şi medalionul cu degetele. Nu era nicio urmă de sarcasm; masca sfidătoare i se crăpase, iar în spatele ei se afla o fată pierdută.

- Ellie... ce s-a întâmplat?

Nu avea rost să o întrebe dacă se simţea bine; Ellie ar fi minţit doar. Trebuia să fie directă, altfel risca să o piardă.

Auzindu-i vocea, Ellie s-a trezit la realitate. A ezitat un moment, şi Lottie era sigură că avea să ridice din umeri şi să spună că nu se întâmplase nimic.

- Faza e că, a început Ellie încet, în mod clar stânjenită, m-am certat cu Jamie înainte să plecăm de la hotel. Şi-a relaxat umerii în vreme ce vorbea, ca şi cum ar fi scos un dop emoţional şi toate sentimentele i se puteau revărsa acum. Voia să vină cu noi... era aşa de convins că ceva rău urmează să se întâmple... şi până la urmă mi-am pierdut cumpătul şi am spus ceva foarte stupid, care a sunat aiurea. Doar că aşa m-am săturat ca el să trebuiască întotdeauna să... Lui Ellie i se întâmpla foarte rar să se bâlbâie, şi asta arăta cât de supărată era. L-am întrebat de ce nu pleacă dacă i se pare că sunt atât de dificilă.

Şi-a întors brusc privirea. Lottie se pregătea să-i spună ceva ca să-i alunge supărarea, când Ellie a adăugat, ca pentru a încheia discuţia:

- Mă rog. Tu n-ai cum să înţelegi.

Lottie avu o strângere de inimă. Nu pentru că se simţea ofensată, ci pentru că Ellie avea dreptate. Deşi era bine că Ellie avea încredere în ea, n-o putea ajuta cu adevărat pentru că nu înţelegea relaţia pe care o avea cu Jamie. Gândurile i s-au întors la cearta pe care o avuseseră după ce găsiseră

mesajul de sub saltea. Ca să le fie de folos, Lottie trebuia să ştie tot ce ştiau ei.

Ellie, a spus ea hotărâtă, trebuie să îmi spui cum a devenit Jamie partizanul tău

.Ellie s-a crispat la această întrebare şi şi-a dat părul pe spate, întorcându-se pentru a studia rochiile care i se pregătiseră. A tuşit, încercând să se adune, fără îndoială.

- Nu ştiu dacă ar trebui să vorbim despre asta, a spus ea prudentă, uitându-se la rochii.

Dar Lottie nu i-a luat în seamă încercarea de a se eschiva.

- Păi, ideea e că voi doi sunteţi uneori aşa de... şi e atât de tânăr!

Se bâlbâia, dar nu ştia exact cum să se exprime. Ellie şi Jamie deveneau aşa de irascibili şi serioşi când erau împreună, fiind atât de apropiaţi ca vârstă. Ştia că partizanii erau pregătiţi încă de la naştere, dar nu ştia de unde era Jamie. În mintea ei pur şi simplu n-avea nicio logică, şi, dacă era să-i înţeleagă mai bine, trebuia să ştie.

- Majoritatea partizanilor sunt tineri, a spus Ellie pe un ton oalm, dar Lottie a simţit regretul din vocea ei. Trebuie să fie modeşti şi să nu iasă în evidenţă printre ceilalţi oameni, aşa că e de preferat să aibă aceeaşi'vârstă sau una apropiată de cea a stăpânului lor. A făcut o pauză, şi Lottie s-a gândit că discuţia avea să se încheie acolo, dar Ellie a lăsat rochiile şi a continuat: De obicei, ei îşi încheie pregătirea de bază pe la treisprezece ani şi urmează să fie aleşi în funcţie de cât de potriviţi sunt pentru o situaţie anume. Ajung să-şi cunoască familia şi stăpânul în ultimii trei ani de pregătire, iar la şaisprezece ani devin partizani cu acte în regulă. E o procedură foarte riguroasă. De fapt, e nebunie curată.

Lottie a inspirat adânc, pregătindu-se să pună întrebarea evidentă, dar Ellie a devenit distantă şi tristă şi nu îşi mai găsea cuvintele.

- Jamie... Vocea lui Ellie s-a stins, şi a clătinat din cap, apoi s-a întors spre Lottie, cu o faţă serioasă acum, spre deosebire de tristeţea de mai devreme. La Jamie e altfel pentru că a stat cu noi de când s-a născut.

Lottie bănuise asta din fotografiile de când erau mici, pe care le văzuse la palat.

- Am văzut poze cu ea, cu mama lui, a spus Ellie. Era o imigrantă pakistaneză care locuia în oraş. Ellie s-a frecat la ochi gânditoare, după care a continuat: Chiar nu ştiu cum şi nici de ce, dar a reuşit să intre în palat. Era însărcinată în ultimele luni şi bolnavă şi se pare că i-a implorat pe ai mei să ia copilul, iar ei... l-au luat.

Deşi Ellie nu era cea mai talentată povestitoare, Lottie era captivată: locul elegant în care se aflau a dispărut şi au apărut imagini cu o femeie disperată, hotărâtă să îşi salveze copilul nenăscut.

- Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Lottie fără să se gândească, dar răspunsul era evident şi s-a pregătit sufleteşte pentru cumplitul adevăr.
- A murit după naştere, a răspuns Ellie sec.
- Şi tatăl lui?
- Nimeni nu ştie şi nimănui nu-i pasă; probabil că şi el e mort.

în vocea lui Ellie era o umbră de iritare, şi Lottie nu-şi dădea seama de ce.

„Deci, asta era?" şi-a spus ea. „Au văzut un bebeluş orfan şi s-au gândit să-l facă asasin personal?"
Ceva nu se lega în povestea asta.
- Şi atunci... l-aţi făcut partizan?
Ellie s-a întors spre ea, părând furioasă pe univers, ca o furtună care urla în ea, gata să se abată asupra întregii lumi.
- Eu nu l-am făcut NIMIC! Ai mei l-au făcut!
A urmat o tăcere înăbuşitoare, care a electrizat aerul. Lottie a întors privirea, ruşinată că pusese o întrebare atât de stupidă. Ellie a răsuflat încet şi s-a întors la rochii.
- îi urăsc, a spus ea cu amărăciune, şi în vocea ei era o răceală pe care Lottie nu o mai simţise până atunci. Nimănui n-ar trebui să-i hotărască alţii viaţa de la naştere. Toată lumea ar trebui să fie liberă să aleagă.
Pumnii îi erau strânşi pe lângă corp. Nu era doar o izbucnire de furie adunată în timp, era un plan. Lottie a privit-o şi şi-a dat seama că vedea o latură tainică a lui Ellie. Era un secret pe care ea i-l încredinţase. Lottie continua însă să-i ascundă ceva foarte important. Nu ajuta pe nimeni păstrând asemenea secrete.
- Ellie... a început ea, gândindu-se la poezia pe care o primise de Valentine's Day. Ţi-am ascuns ceva. Nu cred că e corect să nu-ţi spun totul. Trebuie să avem încredere una în alta.
Ellie a ridicat privirea, iar chipul ei glacial a devenit întrebător.
- De Valentine's Day, chiar în brioşa mea, era un alt mesaj.

- Ce? a întrebat Ellie speriată, furia ei transformându-se acum în îngrijorare. Ce spunea?

Fără tragere de inimă, Lottie i-a recitat lui Ellie poemul cel crud, înfiorându-se la ultimele două versuri: „Păzeşte-ţi spatele, prinţesă/După tine voi veni."

- De ce nu ne-ai spus?

Ellie a ridicat puţin tonul, iar Lottie s-a crispat.

- Pentru că, a şoptit ea, nu vreau să mi te ia.

încordarea lui Ellie a părut să se risipească, şi un zâmbet trist şi îndurerat i-a apărut pe chip.

- Lottie, n-o să las pe nimeni niciodată să ne despartă. Dar nu-mi place gândul că eşti în pericol. Nu pot fi responsabilă pentru asta. Nu...

- Nu mi-e frică, Ellie, şi nici ţie nu ar trebui să-ţi fie, a minţit Lottie. V-aş fi spus, ţie şi lui Jamie, dacă aş fi fost îngrijorată, dar nu sunt, şi de-asta nu vreau să fac mare caz din asta. S-a silit să zâmbească, speriată de cât de bine ajunsese să mintă. Sunt OK, aşa că nu trebuie să spunem nimănui.

Ellie a ezitat.

- Eşti sigură că eşti OK? a întrebat-o ea îngrijorată.

- Sunt sigură.

Când a spus asta, Lottie a simţit groaza în stomac, dar a continuat să zâmbească.

O melodie le-a întrerupt deodată - muzica venea de la telefonul lui Lottie, pe care îl avea în geantă. S-a grăbit să-l scoată, gândindu-se că ar putea fi Ollie. Dar, ca şi când ar fi ştiut că vorbeau despre el, pe ecran a apărut numele lui Jamie, cu mesajul:

Mai aveţi zece minute.

- Haide, a spus ea, înşfăcând amândouă perechile de pantofi de pe masă. Hai să încercăm rochiile astea înainte să fim *salvate.*

Lottie s-a îmbrăcat fericită, după care a văzut-o nedumerită pe Ellie îngenunchind în faţa ei şi întinzând mâna ca să-i pună pantoful în picior.

- Ce faci? a întrebat Lottie, trăgându-şi, fără să vrea, piciorul.

- Sunt prinţul tău! a răspuns ea, făcându-i cu ochiul în timp ce o apuca de gleznă.

Lottie a simţit cum obrajii i se îmbujorează când Ellie i-a pus grăbită pantofii înainte de a trage repede pe ea prima rochie pe care o alesese. Cele două fete au rămas una lângă alta în faţa oglinzii: furtună şi calm, noapte şi zi.

Lottie s-a uitat la ele în oglindă, şi senzaţia că totul era aşa cum se cuvenea i-a revenit încet. Recunoştea că amândouă arătau caraghios - niciuna nu era aranjată suficient pentru a putea purta asemenea rochii, dar, cumva, acolo, lângă Ellie, asta nici nu conta.

Ellie şi-a luat o scamă inexistentă de pe şold.

- Cred că rochia asta e-n regulă, deşi aş fi preferat să port costum. Ţie îţi place a ta?

Lottie s-a întors să o privească pe Ellie în ochi.

- Foarte mult, a răspuns ea, zâmbind larg. De fapt, mi-aş dori să n-o mai scot niciodată.

Ellie i-a zâmbit şi ea şi a cuprins-o cu un braţ pe după umeri, iar corpurile şi rochiile lor s-au amestecat într-un model

alambicat în alb şi negru. Au rămas îmbrăţişate până când Lottie a spus ceea ce gândeau amândouă.

- N-ar fi trebuit să ascund poezia de tine şi de Jamie.

Ellie a tăcut o clipă, şi Lottie a simţind-o frământându-şi mâinile.

Ştiu, a şoptit Ellie, uitându-se la reflexia lui Lottie din oglindă, fără să o privească în ochi. Nici eu nu ar fi trebuit să fac o mulţime de lucruri.44 (P9

Au ajuns la palat după-amiaza, în ajunul balului. Era ceva dureros de familiar în zborul lui Lottie spre Maradova. Deşi circumstanţele erau diferite, din nou îl evita pe Jamie şi stătea lângă Ellie pe cealaltă latură a avionului. Pur şi simplu, nu îl mai putea privi la fel de când aflase. O copleşea un sentiment groaznic de vinovăţie - n-ar fi vrut să mai aibă secrete faţă de Jamie acum, când ştia atât de multe despre el. Viaţa ei părea să se împletească acum în jurul unor secrete şi minciuni: minciuna că ea era prinţesă, secretul mesajului de la Edmund, minciunile pe care i le spusese lui Ollie, iar acum această nouă minciună, că poezia nu însemna nimic.

Aerul era şi mai rece acum - dacă aşa ceva era posibil - decât când venise prima dată, şi cerul părea să ameninţe cu o ninsoare. Brusc, a înţeles de ce Ellie îşi bătea joc de titulatura de „balul verii"

Lottie se aştepta să fie întâmpinată la palat de nişte fete îmbrăcate în rochii elegante şi să fie condusă într-o cameră de oaspeţi extravagantă şi, în general, să nu se simtă deloc în largul ei.

Dar nu a fost câtuşi de puţin ca data trecută. Lottie a fost întâmpinată chiar de regină, a cărei rochie bogată, cu broderie, dansa în jurul ei în timp ce venea de-a lungul coridorului atât de repede, încât aproape că le-a dărâmat. Lottie a fost surprinsă că nu a scos un strigăt de uimire când regina Matilde a îmbrăţişat-o strâns, dar, în schimb, parfumul de lavandă care plutea în jurul său a liniştit-o, şi s-a relaxat în braţele reginei ca şi cum ar fi întâmpinat-o mama ei.

- Micuţa noastră prinţesă dovlecel, suntem încântaţi să te primim din nou!

A ţinut-o pe Lottie de umeri, privind-o din cap până-n picioare.

- Vă mulţumesc că m-aţi primit, a răspuns Lottie.

Era singura replică care i se părea potrivită, dar s-a simţit aiurea rostind-o. Regina i-a zâmbit. Ar fi putut fi mamă şi fiică, buclele aurii, care se revărsau pe umeri şi ochii ei albaştri făcând-o să semene mult mai mult cu Lottie decât cu Ellie. Cine nu ştia adevărul putea uşor s-o ia drept adevărata prinţesă.

- Sper că Eleanor a noastră s-a purtat frumos.

Ellie şi-a dat ochii peste cap şi a tras-o pe Lottie din strânsoarea mamei sale.

- Mamă, vrei, te rog, să nu-mi mai hărţuieşti substitutul? a necăjit-o ea, trăgând-o pe Lottie după ea pe coridor, în vreme ce scotea limba bosumflată.

Jamie a dat să le urmeze, dar a fost oprit de regină. Lottie l-a pierdut imediat din ochi, căci Ellie a dus-o pe un drum lung şi întortocheat, printr-o mare de portrete ale conducătorilor anteriori, până în camera ei, care i-a amintit imediat cât de nepământean era palatul.

Deşi mai fusese în camera lui Ellie, prima oară se simţise prea copleşită pentru a o privi cu atenţie. Patul luxos cu baldachin, care părea mult prea mare pentru o adolescentă, se afla în partea stângă a camerei. Ellie nu a dat nicio atenţie covorului persan de pe podea, călcând veselă pe el fără să se descalţe. în mod clar camera nu avea nicio legătură cu Ellie - deşi era decorată în culori închise pentru a se potrivi cu firea sa ursuză, nu avea nimic din personalitatea ei.

- De ce ţi-ai decorat camera atât de diferit? a întrebat Lottie, evitând să spună că încăperea era atât de goală.

Ellie a înţeles mesajul şi a chicotit.

- Asta e doar locul în care dorm, a spus ea; o să-ţi arăt altă dată *adevărata* mea cameră.

Ellie s-a îndreptat spre două uşi de mahon aflate în faţa patului şi le-a deschis, dând la iveală cel mai mare dressing pe care îl văzuse vreodată Lottie.

- Probabil că tu o să apreciezi asta mai mult decât am făcut-o eu vreodată. Ia tot ce vrei.

Lottie aproape că s-a sufocat. Dressingul era plin de rochii şi accesorii superbe, aranjate frumos, toate rafturile fiind pline de bijuterii scânteietoare şi ţesături scumpe, în mijloc, pe două manechine de cristal, luminate de jos, se aflau rochiile şi pantofii lor de la Madame Marie's. Lottie a întins mâna spre ele, când a simţit telefonul vibrându-i în buzunarul de la jachetă. S-a grăbit să îl scoată, sperând să fie Ollie.

Nu era. A apărut un număr necunoscut, şi, înainte să deschidă mesajul, s-a întors să vadă dacă o privea Ellie.
Aştept cu nerăbdare să te cunosc mai bine mâine-seară. Xx
Lottie s-a înroşit imediat.
„Cum mi-a aflat Edmund numărul de telefon?"
Şi-a lipit, cu un gest involuntar, telefonul de piept şi şi-a acoperit gura cu mâna. Se simţea caraghioasă că se lăsa copleşită de un mesaj, dar nu se putea stăpâni.
- Ce te-a emoţionat aşa de tare?
Lottie aproape că a tresărit când a auzit vocea lui Ellie în spatele ei.
- N... nimic!
S-a grăbit să bage telefonul la loc în buzunar, dându-şi seama prea târziu că asta făcea ca reacţia ei să pară şi mai dubioasă.
Ellie a ridicat dintr-o sprânceană cu un aer jucăuş.
- Cu cine schimbi mesaje care te fac să te înroşeşti aşa de tare?
- Cu nimeni. Nu-i nimic. Apropo, îmi plac inelele astea!

Şi-ar fi tras una pentru cât de penibil încercase să schimbe subiectul.

Ellie a mijit ochii la ea, bănuitoare, iar Lottie s-a prefăcut că nu o vede şi s-a întors spre rafturi.

- Trebuie să aleg nişte accesorii, a început ea, pentru... HEI!

Ellie a apucat-o de braţ, a răsucit-o şi a lipit-o de uşile dressingului, făcându-le să zdrăngăne.

- Ellie, ce faci? a îngăimat Lottie.

Ellie a privit-o de sus, ameninţător, cu zâmbetul ei mic din colţul gurii, părând mult mai periculoasă ca de obicei.

- îmi spui sau te muşc, a mârâit Ellie, necăjind-o.

Lottie a simţit cum i se încinge faţa.

- *Ellie!* a exclamat ea, râzând agitată.

Ellie i-a tras mâna şi a muşcat-o uşor doar cu buzele, ceea ce a gâdilat-o atât de tare pe Lottie, încât a fost cât pe-aci să-i tragă un şut.

- Nu pot! a spus Lottie printre hohote de râs. O să te superi rău pe mine.

Ellie s-a oprit imediat, şi Lottie a putut să-şi revină. Faţa lui Ellie s-a mai îmblânzit şi i-a dat drumul încet la braţ.

- Lottie, parcă nu mai aveam secrete.

Lottie şi-a întors privirea, sperând că aşa nu s-ar mai fi simţit atât de vinovată.

- Promiţi să nu te superi pe mine?

Ellie a oftat prelung.

- Dacă promit, o să-mi spui?

Lottie a început să-şi muşte obrazul agitată; se săturase de secrete şi de minciuni. Trebuia să se termine odată. Nu era corect. Pur şi simplu, era prea nedemn de o prinţesă.
S-a uitat în ochii lui Ellie, colega ei de cameră de la căminul Ivy. Dintr-un motiv oarecare, în minte i-a venit mottoul casei lor: „Onest!" Deodată, s-a gândit la ceva. Era atât de simplu?
- O să-ţi spun doar dacă mă laşi să-i spun lui Ollie de substituţi.
Ellie a şovăit, şi o parte din nerăbdarea de pe faţa ei a dispărut, în vreme ce îşi mușca buza, cântărind argumentele pro şi contra.
- OK, a răspuns ea, în cele din urmă. Dar... trebuie să îi spunem lui Jamie despre poezie.
Lottie a simţit cum îi stă inima o clipă, dar a încuviinţat încet din cap. Chiar dacă era îngrozită ca nu cumva Ellie să plece de la Rosewood, ştia că aşa era corect. Mulţumită, Lottie a închis ochii strâns, neputând să o privească în faţă pe Ellie în timp ce îi mărturisea secretul.
- Edmund Ashwick mi-a lăsat o scrisoare la Rosewood în care spunea că o să ne vedem la bal, şi chiar vreau să dansez din nou cu el mâine.
Lottie a rostit cuvintele cât de repede a putut, temân- du-se că, dacă ar fi vorbit normal, s-ar fi oprit de frică. A deschis ochii, aşteptându-se să vadă o Ellie furioasă, dar, în schimb, părea doar şocată.
- Şi de când durează asta? a întrebat ea, încă albă la faţă.
- De la Anul Nou, a răspuns Lottie, simţindu-se vinovată.

- Şi ai reuşit să ascunzi chestia asta de mine *şi* de Jamie atâta timp?
- Ăă... da.

Dintr-odată, Ellie s-a luminat din nou la faţă.

- Ei bine, sunt impresionată!

Lottie n-a putut să nu rămână cu gura căscată; se aşteptase ca Ellie să fie la fel de furioasă ca atunci când vorbiseră ultima dată despre prinţ. „Impresionată" cu siguranţă nu era reacţia pe care şi-o imaginase.

- Vreau să spun, chiar şi eu mă chinui să ascund unele lucruri de Jamie şi fac asta de când m-am născut. Are el pur şi simplu un fel de a...
- ... şti chestii, a încheiat Lottie, de acord cu ea.

Ellie a dat din cap.

-Hm!

Lottie şi Ellie au tresărit auzind tuşea nu foarte subtilă care venea din cealaltă parte a camerei. Au scos capul din dressing şi l-au văzut pe Jamie rezemat de tocul uşii, cu un aer nu foarte mulţumit.

- Mai exact, ce fel de chestii *ştiu* eu?

De data asta, chiar o încurcaseră

-!*Jamie*! a exclamat Ellie furioasă. Nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă?

El a intrat nonşalant în cameră, ignorând-o, şi s-a aşezat pe pat.

A ridicat spre ele o privire severă, care i-a spus lui Lottie că urmau să aibă o discuţie serioasă.

- Dacă voi două îmi ascundeţi ceva, trebuie să-mi spuneţi. Acum.

Fetele au schimbat între ele o privire, încercând să decidă pe muteşte ce să facă. Lottie a înghiţit în sec. Se săturase de secretele care o măcinau, şi, dacă nu mărturisea repede, altă dată putea să fie prea târziu. S-a întors spre Jamie, pre- gătindu-se să-i spună totul, dar, când a deschis gura, Ellie a întrerupt-o.

- Jamie, trebuie să-mi promiţi că nu te înfurii.

Lottie a fost copleşită de o senzaţie puternică de déjà-vu. Era ca un ecou al discuţiei pe care o avusese cu Ellie cu câteva momente în urmă. Spre uimirea ei, faţa lui Jamie s-a îmblânzit exact cum se întâmplase cu Ellie; era aproape straniu de identic.

- Nu pot să vă promit că nu mă înfurii, dar o să vă ascult.

„Tipic pentru Jamie", şi-a spus Lottie.

înainte de a continua, Ellie s-a întins
şi i-a strâns mâna lui Lottie

- .Am găsit un alt... ăăă... mesaj.

A urmat o scurtă tăcere, în care Lottie a văzut buza de sus a lui Jamie ridicându-se uşor, într-o încercare disperată de a-şi păstra calmul. înainte să poată pune vreo întrebare, Ellie i-a dat repede toate detaliile. A spus povestea ca şi cum ele ar fi găsit mesajul împreună. în acest timp, Jamie a rămas foarte calm.

- Aşa că nu ştim nici măcar dacă a fost de la aceeaşi persoană, a încheiat Ellie. Ar putea foarte bine să fie un admirator secret.

Lottie a simţit un fior pe şira spinării văzând cât de bine putea Ellie să manipuleze adevărul. Când a terminat de explicat, în sfârşit, în cameră se făcuse frig, şi singurul zgomot era respiraţia lor. Lottie era convinsă că Jamie se pregătea să ţipe la ele, să le spună cât de iresponsabile erau şi cum Lottie o punea pe Ellie în primejdie. Dar nu a ţipat. Pe faţa lui era o expresie ciudată. Părea mâhnit.

- Ştiţi ce m-a întrebat regina adineauri?

Fetele au scuturat din cap la întrebarea lui, neliniştite.

Jamie a tras adânc aer în piept înainte de a continua.

- M-a întrebat dacă am ceva îngrijorător de raportat, şi ştiţi ce i-am răspuns? I-am spus că totul e în regulă - *mai mult* decât în regulă. I-am spus că amândouă vă descurcaţi excepţional la şcoală şi nu există absolut niciun motiv pentru care să fie îngrijoraţi.

Lottie a simţit-o pe Ellie relaxându-se, dar pe ea vorbele lui Jamie au făcut-o doar să se simtă şi mai prost.

Jamie s-a uitat direct la Lottie, forţând-o să-l privească în ochi.

- Am minţit-o pe regina mea.

Faţa i s-a strâmbat de durere. Era nepotrivit să-l vadă aşa.

- Ba nu, n-ai minţit-o. Totul *este* în regulă. N-a fost o minciună, a spus Lottie pe un ton hotărât.

Chipul lui Jamie şi-a recăpătat parţial aerul batjocoritor obişnuit, şi Lottie şi-a dat seama că se simţea chiar uşurată să-l vadă aşa.

- Mi-e greu să înţeleg cum simbolurile morţii şi poeziile ameninţătoare sunt în *regulă.*

Lottie şi-a dat seama de ce răspuns avea el nevoie. Nesiguranţa lui se datora faptului că era prins într-un soi de purgatoriu, împărţit între impresia că era singurul protector al lui Ellie şi siguranţa că Lottie era acolo pentru a încasa, metaforic vorbind, din fericire, orice glonţ destinat lui Ellie.

- OK, ascultaţi-mă amândoi, a spus Lottie cu hotărâre în glas. Simţea o voinţă de fier crescând în ea; dacă voia ca Jamie să o considere utilă, trebuia să nu se mai îndoiască de sine. Eu sunt substitutul lui Ellie, şi ştiu că tu crezi că nu sunt potrivită pentru acest rol, dar, deocamdată, toată lumea e convinsă că eu sunt adevărata prinţesă. Jamie s-a schimbat la faţă o clipă, dar Lottie a continuat: E clar că eşti obişnuit să fii singurul ei protector, dar trebuie să începi să ai încredere şi în mine. Mă descurc, indiferent ce pericol ar putea fi.

În cameră s-a lăsat tăcerea din nou. încet, pe faţa lui Jamie s-a ivit un zâmbet viclean. Ellie l-a privit cum ajunge

până la urechi şi a ripostat cu o privire furioasă. Jamie se prefăcuse şi le păcălise pe amândouă.

- Mânca-te-ar...

Jamie s-a ridicat repede în picioare, întrerupând-o pe Ellie.

- Bravo, Lottie, a spus el calm, şi orice urmă din mâhnirea de mai devreme dispăruse acum. Ştiam că e totul în regulă dacă poţi să-mi dai un răspuns atât de elocvent.

Lottie s-a holbat la el uluită, în vreme ce el s-a apropiat agale de ele şi a mângâiat-o pe cap condescendent.

„Poezia era un test."

- După cum sună povestea voastră, mă îndoiesc că avem vreun motiv de îngrijorare.

„Un test de la Jamie ca să vadă dacă vorbesc serios."

- Dar, pentru orice eventualitate, trebuia să mă asigur că ţi-ai înţeles rolul.

„Un test ca să vadă dacă sunt dispusă să mă pun în primejdie pentru Ellie."

Lottie ştia că, după tot ce spusese, era stupid să creadă asta, dar nu se gândise niciodată că, pentru Jamie, să fie mulţumit de ea ca substitut însemna totodată să accepte că ar putea să păţească ceva. Că ar putea să moară. Brusc, s-a simţit o mare idioată. Ellie părea gata să se răstească la el, dar Lottie a ridicat mâna ca s-o oprească.

- Bineînţeles, a spus Lottie, prefăcându-se cât mai calmă cu putinţă. Mă bucur că mă înţelegi.

Jamie a dat din cap spre ea.

- Atunci, ne vedem mâine.

Şi, spunând acestea, a ieşit pe uşă, lăsându-le din nou singure.

Jamie s-a îndreptat calm spre camera lui. A trecut pe lângă Hanna şi i-a aruncat un zâmbet cald. A trecut pe lângă unul dintre bucătari, aflat într-o pauză, şi a dat din cap spre el ca să-l salute, având tot timpul grijă să nu trădeze nimic, în definitiv, asta fusese pregătit să facă de când se născuse. A ajuns, în sfârşit, la camera lui şi a deschis uşa, intrând aşa cum ar fi făcut-o în orice altă zi. A aşteptat până când uşa s-a închis bine în urma lui şi abia apoi s-a lăsat copleşit de groază, pierzându-se cu firea.Lottie îşi frământa nervoasă mâinile în poală în vreme ce diadema mamei sale îi era aşezată şi fixată cu grijă pe cap. Ceruse permisiunea să o poarte la bal, şi nimeni nu protestase. Era convinsă că era singura modalitate de a-şi potoli emoţiile.

Dintr-un moment în altul avea să intre în sala de bal; îi putea auzi pe oaspeţi de cealaltă parte a uşilor albe. Ellie uitase să-i spună că, deoarece era prima dată când prinţesa participa la o recepţie regală, avea să beneficieze de o primire solemnă şi o anunţare oficială. Lottie s-a gândit la vremurile când era la Ivy cu Ellie şi Jamie, înainte să apară simbolurile morţii în camera ei, înainte de incidentul de la piscină, înainte de toate secretele. Fusese atât de încântată şi de nerăbdătoare să participe la un bal adevărat cu o familie regală adevărată, iar acum era hotărâtă să-şi regăsească acel entuziasm. Nu putea lăsa acea spaimă îngrozitoare pe care o simţea în stomac să învingă.

Lottie s-a uitat în stânga şi a văzut-o pe Ellie, frământân-du-şi şi ea mâinile, la fel de agitată, purtând o rochie care nu-i

plăcea pentru a mulţumi nişte oameni care nu-i plăceau. S-a întins şi a luat-o de mână, aşa cum făcuse şi Ellie cu ea cu atât de mult timp în urmă, la judecată.

- O să fie distractiv, a spus Lottie, aruncându-i cel mai liniştitor zâmbet al ei

.Ellie s-a întors spre ea cu o faţă surprinsă, care după o clipă s-a transformat într-un zâmbet sincer.

- Mă bucur atât de mult că eşti aici, a răspuns ea, încrun- tându-se într-un fel comic.

Cele două fete au tăcut când în sala de dincolo de uşi s-a lăsat liniştea.

Era timpul să intre.

- Mult noroc!

Lottie chiar a tresărit când a auzit în spatele ei vocea lui Jamie, nu numai pentru că el era atât de dedicat regulilor şi logicii, încât ea nici nu-şi închipuia că „noroc" exista în vocabularul lui, ci şi pentru că n-a simţit nicio urmă de ironie în urarea lui. S-a întors spre el şi i-a făcut uşor cu ochiul, aşa cum o văzuse pe Ellie făcând de un milion de ori.

- N-am nevoie, l-a necăjit ea, înainte de a se întoarce şi a se pregăti pentru marea intrare.

Un scurt cântec de fanfară, după care s-au auzit cuvintele mult aşteptate. Cuvintele care, de fapt, nu erau despre ea.

- Suntem încântaţi să v-o prezentăm pe Alteţa Sa Regală, Prinţesa Maradovei.

Apoi uşile sălii de bal s-au deschis, şi lumina a inundat-o, revărsându-se peste rochia şi pantofii ei ca o strălucire lichidă. A păşit graţios şi s-a oprit în capul scărilor de marmură, privind mulţimea de jos. Ghirlande aurii splendide atârnau de tavan, legănându-se elegant între frescele cu heruvimi. Era ca şi cum scenele celeste prinseseră viaţă.

Adunarea de la picioarele ei părea scoasă dintr-o poveste, o mare de rochii şi costume opulente şi exagerate. Rochiile se umflau ca nişte nori coloraţi pe podeaua albă, sclipitoare. Multe capete purtau cele mai diverse acoperăminte. Era o încăpere plină de familii regale. Minunata revărsare de flori somptuoase a început să facă reverenţe şi plecăciuni în timp ce Lottie a început să coboare. Mulţimea s-a dat la o parte când s-a îndreptat spre „părinţii" săi şi, odată ajunsă cu bine lângă ei, crainicul a anunţat continuarea festivităţilor, iar numele lui Lottie era pe buzele tuturor.
Mama lui Ellie şi-a asumat bucuroasă rolul de mamă a lui Lottie, în vreme ce regele continua să se ţină departe de ea, ceea ce probabil că pentru cei mai mulţi oameni părea doar o relaţie distantă între tată şi fiică.

- O intrare minunată, a lăudat-o regina, mângâind-o pe Lottie cu tandreţe pe obraz. Nu eşti de acord, Alexander?

Regele a încuviinţat scurt din cap.

- Da, a spus el, aruncându-i lui Lottie o privire piezişă, foarte naturală, s-ar părea.

Dar cuvintele nu au sunat ca şi cum ar fi vrut să fie un compliment.
Regina s-a aplecat spre Lottie şi i-a şoptit la ureche:

- Du-te" şi caută-i pe Ellie şi pe Jamie ca să te ducă în turul de onoare prin sală.

Şi a împins-o uşor pe Lottie în .mulţime.
Lottie nu a făcut mai mult de trei paşi, când persoana pe care sperase să o vadă i-a şi ieşit în cale.

- Edmund, a şoptit ea.

Prinţul era din nou îmbrăcat în alb, dar de data asta purta o coroană somptuoasă, dar elegantă, la fel ca veşmintele sale regale. A făcut o plecăciune amplă, dar, înainte să se îndrepte, o mână a apucat-o pe Lottie dintr-o parte şi a tras-o de acolo, lăsându-l pe Edmund să se uite nedumerit în jur.

- Dă-mi dru...

Lottie a ridicat privirea şi a văzut chipul lui Jamie deasupra ei. Stăteau foarte aproape, ca şi cum se pregăteau să danseze. Jamie arăta incredibil. În scurtul timp cât fusese ea în sala de bal, el se schimbase în costumul lui negru, iar pernițele de umeri şi manşetele din dantelă îl făceau să arate ca un mândru cavaler.

- Uau! a exclamat Lottie în şoaptă.

Muzica a fost dată mai tare, iar Lottie s-a uitat în jur şi a văzut diverse perechi formându-se pentru dans.

- Tu nu dansezi cu Edmund, a spus Jamie cu asprime.

Lottie s-a îmbufnat, indignată.

- Păi, şi-atunci cu cine pot să dansez? a întrebat, ştiind prea bine că se purta ca un copil capricios.

îşi dorea o seară perfectă, ceea ce însemna cel puțin un dans regal.

- Nu ştiu. Ellie o să vină curând, poţi să dansezi cu ea.

Lottie chiar avea de gând să facă asta, dar se părea că în acel moment nu exista această posibilitate. Ringul de dans s-a umplut, şi Lottie s-a trezit cu Jamie în mijlocul dansatorilor. S-a uitat la faţa lui nemulţumită şi i-a devenit foarte limpede ce trebuia să facă.

- Ca prinţesă a ta, îţi poruncesc să dansezi cu mine.

Jamie şi-a coborât privirea spre ea complet uluit. Nu avea de ales. Cuplurile din jurul lor începeau să se pregătească de dans. Nu putea pleca acum, fără să creeze o scenă. Lottie i-a zâmbit afectat şi, spre uimirea ei, el a acceptat, vrând-ne-vrând, aşezând-o cu uşurinţă în poziţie chiar în clipa în care a început muzica.

- Cum vrei, a murmurat el, punându-şi mâna pe spatele ei.

Jamie era mult prea rigid pentru a fi un bun dansator, şi totuşi era ceva liniştitor în felul în care se mişcau şi păşeau împreună. Probabil că, dacă îi privea cineva, felul în care dansau părea stângaci, şi aşa şi era, dar, cumva, lui Lottie nu-i păsa. Era fericită că Jamie îi îngăduia să fie din nou aproape de el şi se gândea că ar fi putut fi o primă ocazie de a vorbi cu el deschis după incidentul de la piscină.

„Fără alte secrete."

- Ellie mi-a spus cum ai ajuns partizanul ei, a spus ea încet în pieptul lui. El a devenit şi mai rigid, dacă era posibil aşa ceva. Ştiu că ai o relaţie complicată cu Ellie şi cu familia ei şi ştiu că mă consideri o naivă, dar - muzica a fost dată mai tare din nou, şi a trebuit să se ridice în vârful picioarelor pentru a ajunge la urechea lui - vreau să te ajut, dacă mă laşi.

Jamie a rotit-o brusc în lateral şi a tras-o înapoi sub braţul lui, astfel că acum ea era cu spatele la el, cu braţul lui în jurul mijlocului. Jamie şi-a aplecat capul peste umărul ei şi i-a murmurat la ureche:

- Nu cred că există ceva care să mă poată ajuta de când ai apărut tu.

înainte să-i poată răspunde ceva, a rotit-o din nou şi, când a adus-o înapoi, a aplecat-o pe spate, lăsându-se deasupra ei, iar Lottie s-a trezit înroşindu-se pentru că erau atât de aproape.

- Dar mulţumesc, a adăugat el, înainte de a se îndrepta. „Până la urmă, nu-i un dansator chiar aşa de prost."

S-au oprit când muzica s-a stins, amândoi gâfâind uşor şi încă ţinându-se unul de altul.

- Jamie...

I-a rostit numele cu delicateţe, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva să-l strice dacă îl rostea prea tare.

- Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă luaţi perechea şi să poftiţi în ring pentru valsul regal.

Lottie s-a uitat în sus spre Jamie, cu speranţă, dar privirea lui era îndreptată în spatele ei. S-a aplecat din nou spre ea.

- Prinţesa noastră este aici.

Lottie s-a întors brusc, uitând imediat de Jamie când a văzut-o pe Ellie. Jamie a profitat şi s-a îndepărtat pe furiş, lăsându-le singure.

Erau într-o antiteză desăvârşită: Ellie în rochia ei de un negru intens pe care sclipeau cristale, făcând-o să pară înfăşurată chiar în cerul nopţii, şi Lottie, o imagine de vis în alb şi roz, căptuşeala aurie a rochiei strălucind ca un răsărit poleit cu aur. Cu rochia curgând în urma ei, Ellie s-a apropiat cu încredere de Lottie până a ajuns chiar în faţa ei, respirând la unison cu ea.

- îmi acordaţi acest dans? a întrebat Ellie, cu doar o urmă de ironie în glas.

Cu cea mai mare plăcere.(T⁹ ^

Ellie i-a luat mâna şi i-a sărutat-o cu un gest teatral, iar Lottie şi-a simţit tot braţul străbătut de un fior mult mai puternic decât unul obişnuit. A rotit-o într-o îmbrăţişare, făcând-o pe Lottie să chicotească atunci când a ajuns cu bine în braţele ei.

- Bună, a spus ea, cu faţa la o palmă de cea a lui Ellie.

- Bună, a răspuns Ellie în şoaptă, iar vibraţiile cuvintelor lor s-au amestecat.

Când muzica a început, cele două fete au început să se mişte la unison, atât de fluid, încât păreau o singură făptură care plutea prin sală fără nici cel mai mic efort. În vreme ce se roteau pe podeaua de marmură, rochiile lor vaporoase se topeau una într-alta, negrul şi albul având un efect de yin şi yang pe când se învârteau graţios. Ellie conducea firesc, cu forţă şi hotărâre în fiecare pas, care se potriveau perfect cu mişcările delicate şi subtile ale lui Lottie. Lottie s-a rezemat din ce în ce mai mult pe Ellie, aşezându-şi capul pe umărul ei în vreme ce începeau să se mişte mai lent.

- Am uitat să-ţi spun cât de uluitor arăţi în rochia asta, a spus Ellie încet.

Lottie a zâmbit şi a simţit cum un val de căldură i se răspândeşte prin tot corpul.

- Mulţumesc mult... îmi pare rău că a trebuit să porţi şi tu rochie, deşi îţi stă minunat... dacă e vreo consolare.

Ellie a chicotit, şi sunetul grav a vibrat pe obrazul lui Lottie, care s-a relaxat complet în timp ce se legănau împreună. S-au întors, şi a văzut cu surprindere trei chipuri familiare. Anastacia, Raphael şi Saskia stăteau la perete, în apropiere de o masă aurită plină de fructe.

Anastacia era îmbrăcată într-o rochie de un roşu aprins care se lărgea în părţi, ca o floare din buchetele atârnate de tavan. O parte din părul ei castaniu era prins sus, şi restul i se revărsa pe umeri. Lottie avea senzaţia că se uita la un personaj dintr-un film franţuzesc vechi. Raphael purta un costum grena, asortat cu rochia Anastaciei, deşi părea imposibil să fi fost ea de acord cu asta. Lottie era surprinsă că Saskia alesese un costum negru în loc de rochie, şi totuşi arăta atât de confortabil şi firesc pe ea, de parcă s-ar fi născut în el.

Dar nu frumuseţea lor nestudiată i-a atras atenţia lui Lottie. Anastacia părea agitată, foindu-se într-un fel nefiresc pentru ea. Saskia a ridicat încet privirea, şi ochii i s-au oprit imediat la Lottie şi Ellie. A zâmbit, şi Lottie i-a zâmbit, la rândul său, simţindu-se uşurată că Saskia era acolo ca să o calmeze pe Anastacia.

- Pot să-i distrag atenţia lui Jamie dacă *chiar* îţi doreşti să dansezi cu Edmund, dar un singur dans, OK?

Lottie a privit-o surprinsă pe Ellie. Uitase cu totul de prinţ cât dansase cu ea, şi acum i se amintea că cel mai mult la acel bal îşi dorise să-l vadă pe el. S-a crispat dintr-odată.

- Lottie? a întrebat nedumerită Ellie. Eşti bine?

Lottie şi-a ascuns faţa la pieptul ei.

- Am emoţii, a răspuns, şi cuvintele i-au fost înăbuşite de pielea lui Ellie. Dacă mă sărută?

Ellie a început să râdă, şi Lottie s-a simţit imediat stânjenită.

- Muşcă-1! i-a spus Ellie direct.

- Ellie, eu vorbesc serios. N-am mai sărutat pe nimeni până acum!

Lottie s-a uitat la ea rugătoare.

- Mă bucur, a spus Ellie, chicotind din nou, şi Lottie a bombănit ceva că nu o-nţelegea.

- Tu n-ai fost niciodată cu un băiat? a întrebat Lottie.

Ellie a ridicat dintr-o sprânceană.

- Lottie, cu un băiat n-am fost decât plictisită.

Lottie a vrut să râdă, dar era prea agitată. A oftat visătoare.

- Aş vrea doar să fie perfect.

Ellie s-a uitat la ea cu un aer serios, încetinind pasul ca s-o poată auzi cât mai bine.

- Ascultă, Lottie - şi-a coborât mâna pe spatele ei ca s-o tragă mai aproape, iar frunţile li s-au atins uşor -, dac-o să existe ceva care să nu fie exact aşa cum vrei sau te aştepţi să fie, atunci voi fi acolo ca să-i sparg nasul ăla îngâmfat.

- Ellie! Lottie a încercat să scoată un oftat, dar i-a ieşit mai mult un chicot. Mulţumesc mult!

Muzica s-a oprit, şi Ellie a învâr.tit-o repede pe Lottie.

- Eu nu sunt de acord cu asta, dar - şi Ellie a împins-o uşor, cam cum îi făcuse şi mama ei mai devreme - du-te să dansezi cu prinţul.

Lottie a simţit un gol fizic când a plecat de lângă Ellie, dar nu a avut timp să se gândească la asta, căzând, practic,

în brațele lui Edmund. El a prins-o când a pornit, potic- nindu-se fără grație, spre locul în care aștepta răbdător, pe marginea ringului de dans.

- începusem să cred că n-o să-mi mai vină niciodată rândul, a spus el cu un zâmbet viclean.

Lui Lottie i-a stat inima în loc în vreme ce el o conducea înapoi pe ring. S-au așezat în aceeași poziție de la lecția de etichetă, și Lottie s-a uitat zâmbind în ochii lui de un albastru deschis. Acum, că era acolo, în fața ei, Lottie și-a adus imediat aminte cum o făcea să se simtă.

- M-am gândit că n-ar fi rău să te las să aștepți, a spus ea, uimită de cât de relaxată era.

El a râs, scoțând un sunet grav, ca un tors de pisică, și a început următorul vals. Nu simțea aceeași încântare ca în brațele lui Ellie, iar mișcările lor erau mult mai previzibile decât atunci când dansase cu Jamie. în schimb, păreau imaginea de pe un afiș pentru vals clasic, arătând exact așa cum ar fi fost de așteptat să arate un prinț și o prințesă.

- Ca să fiu sincer, speram că o fată ca tine ar găsi o cale de a lua legătura cu mine, a spus el, răsucind-o în afară și aducând-o înapoi lângă el, mai aproape decât înainte.

Lottie a simțit cum obrajii i se îmbujorează când i-a simțit bătăile inimii prin haină și nu a prins înțelesul subtil al cuvintelor lui.

- Prea mulți ochi atenți, a răspuns ea cu sinceritate, ratând încântarea din privirea prințului.

El a țâțâit ușor.

- A, înțeleg foarte bine.

Zâmbetul lui a devenit crispat, şi a aruncat o privire tăioasă în direcţia în care Lottie bănuia că se aflau părinţii lui. Când s-a uitat din nou la ea, avea o privire plină de subînţeles, pe care Lottie nu a priceput-o.

- Dar... a spus Lottie în vreme ce alunecau pe ring, sunt convinsă că mă pot revanşa.

„Dacă îmi dai primul meu sărut", a adăugat ea în minte.

El şi-a coborât din nou ochii spre ea, zâmbetul de pe chipul lui fiind acum înlocuit de o expresie gânditoare. Valsul nu ajunsese nici măcar la jumătate, când s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit uşor la ureche:

- Hai să mergem într-un loc mai liniştit, departe de toţi *ochii ăştia atenţi.* Vreau să-ţi arăt ceva.

Lottie a simţit cum i se taie respiraţia. „Asta e!" şi-a spus ea. „O să fie primul meu sărut... la un bal... cu un prinţ... şi nu visez!"

I-a zâmbit radioasă, uitând că îi promisese lui Ellie că doar o să *danseze* cu prinţul.

- Ştiu exact unde!

El i-a răspuns tot cu un zâmbet, şi pe faţa lui se citea aceeaşi nerăbdare.

- Bineînţeles că ştii, a tors el încet şi i-a rânjit.

Lottie l-a luat de mâna înmănuşată în alb şi l-a condus printre perechile de dansatori, alunecând aproape neobservaţi în vreme ce se învârteau printre ceilalţi invitaţi. L-a tras după ea afară din sala de bal, în adâncul palatului, ştiind deja exact în ce încăpere voia sa aibă loc primul lor sărut. Avea să fie în camera crem, cu tapet floral şi cu uriaşa

fereastră arcuită care dădea spre fântână, combinaţia ideală de inocenţă şi opulenţă, pe care Ellie i-o arătase la începutul acelei săptămâni când făcuseră turul palatului.

El râdea pe când se apropiau, aruncându-i o privire piezişă când s-au oprit.

- Atâta grabă! a spus el gâfâind, rezemându-se de perete pentru a-şi trage sufletul.

- Scuze, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată. Dar sunt aşa de emoţionată!

A simţit roşeaţa bine-cunoscută în obraji, dar nu i-a păsat că nu era doar de la alergat şi dans. A deschis uşa, simţind speranţa şi nerăbdarea ca un milion de fluturi care-i dansau în stomac.

- Vino după mine.

Edmund s-a supus, păşind în urma ei, cu un rânjet larg pe faţă. A închis încet uşa, şi în cameră a răsunat sunetul ascuţit al încuietorii. Apoi s-a întors spre ea, cu un zâmbet ciudat şi sălbatic care nu-i stătea deloc în fire.

Lottie a simţit un fior străbătând-o, şi o voce în capul ei a şoptit: „Lottie, eşti o proastă!"48 (T9

- în sfârşit, departe de indivizii ăia plictisitori, a spus Edmund.

Vocea lui avea un ton maliţios, care a făcut-o pe Lottie să nu se simtă în largul ei. Apoi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, el i-a apucat capul cu ambele mâini şi i-a strivit buzele cu gura. Ochii ei s-au făcut mari de şoc; lucrurile se întâmplau prea repede şi prea violent ca să mai înţeleagă ceva. Edmund s-a dat în spate, lăsându-i pe buze o uscăciune ciudată. Lottie a încremenit. Nu avea un sentiment de uimire şi încântare, aşa cum s-ar fi aşteptat după primul sărut, ci era dezamăgită şi confuză de cât de neplăcută fusese experienţa.

„Nu aşa trebuie să fie." Sărutul îi stăruia pe buze cu un gust scârbos de alcool, pe care ar fi vrut să-l şteargă. Nici măcar nu s-a uitat la ea când s-a îndreptat spre o măsuţă şi a scos din vestă o sticluţă plată, din care a turnat în două pahare un lichid închis la culoare, cu miros înţepător.

„Vreau să-ţi arăt ceva."

Lottie a înghiţit în sec. Confuză de ceea ce vedea şi simţea, s-a lăsat încet pe divanul din mijlocul încăperii, cu

degetele încă peste buze, în vreme ce mintea îi spunea că ceva nu era în regulă. Nu la asta se aşteptase din partea lui Edmund. Nu aşa voise ea să se întâmple lucrurile.

- Ce vrei să spui? a întrebat ea, dându-şi seama acum că poate îl înţelesese teribil de greşit.

- *Ştii* ce vreau să spun.

Şi-a dat jos haina şi şi-a descheiat primii trei nasturi de la cămaşă, după care şi-a trecut mâinile prin păr. Când şi-a luat mâinile din dreptul feţei, Lottie a fost şocată să vadă cât de diferit arăta. Transformarea era înspăimântătoare. Intrase în cameră ca un Făt-Frumos strălucitor şi elegant, şi acum era o fiară sălbatică, răvăşită.

Era povestea pe dos: ea sărutase prinţul, şi el se tranformase în broscoi.

- Toate aerele şi fasoanele astea obositoare, a continuat el, luând o înghiţitură zdravănă din pahar. Toată lumea asta atât de penibil de uşor de păcălit.

Lottie a simţit cum mâinile încep să-i tremure şi s-a ridicat repede în picioare, mutându-se în cealaltă parte a încăperii, departe de acel străin. Amândoi înţeleseseră complet greşit cine era celălalt.

„El *chiar* crede că sunt ca el? Cum naiba o să-i explic această neînţelegere?"

- Eu cred...

A întrerupt-o înainte să-i poată explica.

- Nici nu pot să-ţi spun ce încântat am fost când te-am văzut la cursul lui Lady Priscilla. A scos un chicotit sarcastic şi apoi a continuat: Am auzit aşa de multe despre

tine, şi apoi să văd că eşti exact ca mine, prefăcându-te că eşti o prinţesă bună şi cuminte. A zâmbit afectat, ca şi cum ar fi râs de propria glumă. Din nefericire, reputaţia e cea mai importantă, dar putem rezolva dacă faci ce spun eu. De ani întregi îi păcălesc pe toţi. Sunt un expert.

A mijit ochii, cu o privire amenințătoare, de parcă ar fi pus la cale ceva.

Apoi ea a auzit din nou acea voce interioară: „Lottie, eşti o proastă!"

Se îndrăgostise de personajul fermecător jucat de Edmund şi, purtată pe aripile fanteziei, îşi imaginase tot felul de lucruri despre primul ei sărut. Ellie şi Jamie o avertizaseră, şi ea nu îi ascultase, iar acum nu mai avea ce să facă, era captivă într-o cameră cu un băiat care credea despre ea că era cu totul altcineva. Şi partea cea mai proastă era că el nici măcar nu se gândea că o păcălise. Fusese aşa de proastă, încât nici chiar el nu se aşteptase să se lase dusă de nas. Edmund credea că era la fel ca el. Lottie îşi storcea creierul, încercând să găsească o cale de a ieşi din această situaţie fără să creeze şi mai multe probleme.

- Dacă mă gândesc mai bine, a spus ea prudentă, cred că ar trebui să mă întorc la petrecere. Am îndatoriri de care trebuie să mă ocup şi nu pot lăsa oamenii să devină suspicioşi.

Inima îi bătea nebunește, cu privirea spre uşă, apropiindu-se încet de singura cale de scăpare pe care o avea.

- Poţi să încetezi cu teatrul acum, a zis el. Deşi, trebuie să recunosc, până şi eu sunt impresionat de felul în

care-ţi joci rolul. S-a aşezat cu nonşalanţă pe divan, agitându-şi băutura din pahar. Ştim cu toţii ce hram porţi, de fapt, prinţesă Wolfson.

I-a rostit numele ca un tors de pisică şi i-a aruncat o privire care spunea clar că se aştepta ca ea să facă ceva.
Lottie a încremenit, şi mintea i s-a golit complet.

- Cred că există o neînţelegere.

Abia putea rosti cuvintele cu vocea ei tremurătoare.
El şi-a dat capul pe spate şi a scos un hohot de râs ca un răget violent, care a făcut-o să tresară.
„Asta sigur nu e Edmund. Asta trebuie să fie geamănul lui malefic."
Mintea ei încerca să găsească un milion de alte explicaţii în afară de „Eşti o proastă!"
El s-a oprit din râs şi i-a aruncat o privire tăioasă, amenințătoare, ca un animal pregătit de atac.

- OK, începe să mă plictisească chestia asta.

S-a ridicat în picioare şi şi-a dat paharul pe gât dintr-o singură înghiţitură, apoi l-a aruncat în peretele lambrisat, rânjind spre ea când paharul s-a spart. A înşfăcat celălalt pahar şi i l-a întins.

- Arată-mi-o pe fata rea despre care am auzit atâtea!

Lottie s-a dat încet înapoi în vreme ce el se apropia de ea, bâjbâind cu mâna până a simţit în spate clanţa.
„Cum am putut să fiu atât de proastă?" şi-a spus ea disperată.
Prin minte îi treceau imagini cu Jamie şi Ellie când îi spuneau cât de atentă trebuia să fie din cauza falsei reputaţii a lui Ellie.

- Sunt aşa o proastă! a şoptit ea.
- Ce-ai zis? El a făcut un pas spre ea. Nu te-am auzit.

Rânjea sălbatic, iar faţa lui o făcea să vrea să verse şi să-i tragă o palmă în acelaşi timp, pentru că socotise că Ellie şi-ar fi pierdut vreodată vremea cu un vierme ca el.

- Am spus: „Mă plictiseşti."

S-a întors spre uşă, silindu-se să fie cât mai calmă şi nepăsătoare posibil. A pus mâna pe clanţă.

Edmund s-a repezit spre uşă, trântind-o la loc şi blo- când-o pe Lottie. Mişcarea lui bruscă şi violentă a făcut-o să tresară, şi, când s-a întors spre el, a văzut că era nedumerit.

- Lasă-mă să plec! a rostit ea apăsat, uitându-se furioasă la el.

El a şovăit o clipă, surprins de gravitatea de pe chipul ei. Furioasă, Lottie vedea acum toate cusururile personajului pe care îl juca Edmund. Nu era niciun Făt-Frumos; era doar un băieţaş bogat şi răsfăţat.

- Cu ce-am greşit? a întrebat el pe un ton jucăuş, iar damful puternic de alcool a îngreţoşat-o şi mai tare.
- Am spus, a repetat ea hotărâtă, să mă laşi să PLEC.

L-a împins în piept cât a putut de tare, şi el s-a dat înapoi clătinându-se, surprins, după care şi-a recăpătat echilibrul. Lottie şi-a ţinut răsuflarea, aşteptându-se să se înfurie, dar Edmund a râs din nou.

- Ei, asta seamănă mai mult cu fata despre care am auzit atâtea.

I-a întins din nou paharul, şi ea a oftat exasperată. Pur şi simplu, nu avea cum să se înţeleagă cu idiotul ăla.

A ridicat mâna şi i-a dat una tare peste pahar. Acesta a zburat şi s-a spart pe podea, iar lichidul închis la culoare s-a vărsat pe covorul brodat. Profitând de surprinderea lui Edmund, Lottie s-a repezit la uşă. Dar, înainte să ajungă la clanţă, a simţit cum o mână o apucă de rochie.

Un pârâit de material sfâşiat a răsunat în cameră, şi Edmund a reuşit să o tragă departe de uşă. Diadema i-a zburat de pe cap şi i-a căzut pe jos cu un zgomot puternic.

- Rochia mea! a strigat Lottie, aterizând brutal pe divan. într-o oglindă de pe perete a văzut o ruptură imensă în spate, care făcea ca una dintre mâneci să-i cadă de pe umăr. Lacrimi nestăpânite i-au umplut ochii, şi ea a început să se tânguiască:

- Nu, nu, nu! Mi-ai distrus rochia, şi era cadou de la...

Şi-a pus repede mâinile la gură, dar era prea târziu - se dăduse de gol.

Edmund a rămas nemişcat în faţa ei, cu faţa lipsită de expresie. încet, ca sângele care picură dintr-o rană, un zâmbet sumbru i-a înflorit pe chip.

- Tu... a început el, făcând un pas spre ea, astfel încât să rămână în picioare deasupra ei. Nu te prefăceai, nu? Tu chiar ai crezut că eu... A râs din nou, cu un chicot batjocoritor, urât, şi s-a apucat cu mâna de burtă, de parcă nu mai putea de râs. Te-am păcălit cu teatrul meu fermecător, aşa-i?

Lottie şi-a lăsat ochii în jos şi şi-a înghiţit un suspin.

- încetează, eu sunt adevărata victimă aici, a certat-o el cu indiferenţă. Când credeam şi eu că, în sfârşit, am găsit o prinţesă sălbatică, pe cineva exact ca mine, care...

- Eu nu sunt ca tine, a spus ea cu violenţă, indignată că Edmund ar fi putut crede că el şi Ellie aveau ceva în comun.

- Aşa se pare, a zis el absent, aplecându-se şi ridicându-i bărbia cu mâna. Eşti la fel de plictisitoare ca toţi ceilalţi.

Cuvintele lui i-au trezit din nou toată nesiguranţa pe care o avea cu privire la locul ei în lumea capetelor încoronate. A simţit cum lacrimile i se adună din nou în ochi, când uşa s-a deschis brusc, trântindu-se de perete. - TICĂLO...

Dintr-odată, totul a început să se mişte foarte repede, şi totuşi foarte încet. Ellie şi Jamie s-au năpustit pe uşă, furioşi. Edmund s-a întors surprins şi l-a văzut pe Jamie cum încearcă să o ţină pe Ellie, dar ea s-a eliberat din strânsoarea lui şi s-a repezit spre ei. Lottie nu a apucat să-i explice nimic; era prea târziu. Ellie şi-a strâns pumnul şi cu cealaltă mână l-a înşfăcat pe Edmund de guler.

După care prinţesa Eleanor Wolfson i-a tras un pumn zdravăn în faţă prinţului Edmund Ashwick.Edmund s-a izbit de perete, ţinându-se cu mâna de nas în vreme ce un şuvoi de sânge deschis la culoare îi ţâşnea printre degete, alunecându-i pe buze şi pe gât şi lăsându-i pe cămaşă o pată stacojie în formă de semilună. Era o imagine de groază - Lottie a trebuit să-şi pună mâna la gură ca să nu ţipe -, dar faptul că Edmund era conştient şi înjura cu voce tare arăta că nu era chiar *atât* de rănit.

Lottie a mai scos un icnet când Ellie s-a repezit la ea şi a strâns-o în braţe.

- Sunt aşa de proastă! îmi pare rău. A fost o neînţelegere stupi...

Lottie a fost întreruptă de mârâitul furios al lui Edmund. S-a uitat în jos la mâinile sale pline de sânge şi s-a înfiorat.

- Ţărancă împuţită!

„O, nu!" şi-a spus Lottie.

- Cum îndrăzneşti să-ţi bagi nasul...

S-a oprit când Ellie s-a întors şi i-a aruncat ceea ce s-ar fi putut numi o privire ucigătoare, cu ochii ca nişte pumnale. Era ca şi cum ar fi fost înconjurată de fuioare de aer încărcat de electricitate, ameninţând să stârnească o furtună. Edmund a şovăit o clipă doar, după care a continuat:

- Mi-ai spart nasul... *a... animalule'.*

O să-ţi mai sparg şi altceva dacă nu-ţi ţii gura aia spurcată, a urlat ea, cu faţa schimonosită într-un mârâit furios

.„Ce-i cu oamenii ăştia de-şi spun «spurcaţi» şi «împuţiţi»?" nu s-a putut abţine să se întrebe Lottie.

- Ajunge!

Vocea lui Jamie a sunat limpede şi raţional, firea lui pragmatică fiind bine-venită în situaţia dată.

- Ellie, vezi dacă-i poţi repara rochia lui Lottie, iar ţie, prinţe Edmund - s-a întors brusc spre prinţul plin de sânge, şi vocea şi ochii i-au devenit glaciali -, o să-ţi repar eu nasul.

Edmund a încremenit când Jamie s-a apropiat de el şi tot corpul i-a devenit rigid când umbra sumbră a acestui partizan inflexibil a venit lângă el, cu mâinile întinse.

- Nu mă atinge! a strigat Edmund teatral, acoperindu-şi faţa cu celălalt braţ.

Jamie a scos un mârâit scurt şi i-a dat mâna la o parte, ţinându-l atât de strâns, încât Edmund să nu se poată mişca.

- Nu fi melodramatic, trebuie doar să mă uit la el.

Edmund a rămas ghemuit, lipit de perete ca un şoricel speriat, în vreme ce Jamie s-a întors spre Lottie şi Ellie, continuând să-l ţină de braţ ca să-l împiedice să fugă.

Ellie s-a uitat la Lottie, care s-a întins încet şi a luat-o de mână, strângând-o tare. Mai înghiţindu-şi un suspin, a respirat adânc şi a spus cât de clar a putut:

- N-o să-ţi facă nimic, Edmund.

Edmund s-a holbat la cele două fete, cu ochii mari, ca şi cum le vedea pentru prima oară, apoi s-a relaxat încet. Reuşise să lase o urmă însângerată de palmă pe tapetul cu flori din spatele lui. Cu prudenţă, Jamie i-a lăsat braţul şi a început să se ocupe în tăcere de nasul lui. Edmund a privit cum Ellie, care era pentru el doar o fată brunetă, a ajutat-o pe prinţesă să-şi repare rochia. Privirea i s-a înceţoşat, cele două

devenind din siluete umane doar o ceaţă alb-negru scânteietoare care dansa, şi în stomac a început să aibă o senzaţie neplăcută, ca şi cum propriul sânge îi spunea să-i fie ruşine.

- Priveşte înainte!

Edmund a tresărit când vocea lui Jamie l-a adus brusc la realitate, şi şi-a îndreptat ochii spre el, faţă în faţă acum cu irisurile căprui ale lui Jamie, care ardeau.

- Ea a fost... eu n-am... adică... am crezut că e ca mine! Edmund a aruncat cuvintele încet, bâlbâindu-se. Jamie a rămas tăcut, pipăind delicat în continuare podul nasului lui Edmund. Rochia a fost un accident, a adăugat el.

Jamie a continuat să-şi mişte degetele metodic, iar lipsa unui răspuns l-a făcut pe Edmund să se încordeze.

-Ştiu, a spus Jamie, în cele din urmă, cu faţa lipsită de orice expresie.

Edmund şi-a recăpătat ceva din atitudinea anterioară, luându-i răspunsul în mod greşit drept o dovadă de solidaritate.

- Mă bucur, pentru că eu chiar sunt complet nevinovat. Doar am...

Edmund a scos un ţipăt când Jamie i-a împins nasul la loc.

Jamie s-a aplecat încet spre el, ca să-i spună ceva la ureche. Cuvintele îi erau reci şi ameninţătoare, fără să lase loc de interpretări.

-Dacă aş fi crezut doar o secundă că i-ai făcut rău intenţionat, ai fi ieşit din camera asta nu doar cu nasul spart.

Edmund a înghiţit în sec. A reuşit să schiţeze o bosumflare indignată, dar tăcerea lui spunea clar că înţelesese mesajul.

Lottie l-a urmărit pe Jamie cum se ocupa cu iscusinţă de Edmund; cumva, reuşise să-l facă să tacă o vreme. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre Ellie, care încerca să-i tragă în sus spatele rochiei, dar fără succes; era distrusă complet, şi totuşi... Lottie şi-a dat seama că nu-i mai păsa. Tot mai era supărată, în primul rând pe sine, dar, când Ellie şi Jamie au apărut viteji să o salveze, înţelesese ceva. Se înşelase. Pierduse atâta vreme visând la Făt-Frumosul ăla minunat care avea să o cucerească, dar adevărul era că nu avea nevoie de un prinţ viteaz: avea deja doi. îi avusese tot timpul alături. Numele lor erau Jamie Volk şi Ellie Wolf şi erau mai curajoşi decât orice prinţ din orice basm pe care îl citise vreodată. Dar nu se putea baza întotdeauna pe ei; trebuia să fie ea însăşi puternică. Trebuia să arate că putea să fie aprigă în propriul fel de a fi prinţesă.

- E OK, Ellie. Rochia e o cauză pierdută.

Lottie s-a îndreptat cu grijă şi şi-a recuperat diadema de pe jos. A aşezat-o încet pe cap, simţind cum îi dă din nou putere.

„Bună, curajoasă, de neoprit."

„Onestă, hotărâtă, inventivă."

- Atâta vreme cât pantofii sunt OK... Şi-a îngăduit un mic hohot de râs. Cred că tot ce-ar trebui să facem acum e să...

- Ce naiba se întâmplă aici?

Lottie a şovăit când o voce s-a ^uzit deodată dinspre uşă, şi toţi s-au uitat într-acolo surprinşi, văzând o claie de păr blond inelat. Saskia.

Chiar şi Jamie a părut luat prin surprindere. Lottie s-a gândit că fusese prea preocupat de nasul lui Edmund pentru a mai fi atent la altceva.

- Lottie, *rochia* ta! a exclamat Saskia cu răsuflarea tăiată. Eşti bine?

Lottie era surprinsă că rochia ei, şi nu nasul plin de sânge al lui Edmund îi atrăsese atenţia Saskiei.

- Saskia, ce cauţi aici? a întrebat Lottie.

Ultimul lucru de care avea acum nevoie era o altă persoană implicată în povestea asta.

- V-am văzut venind aici şi pe urmă am auzit gălăgie şi... iată-mă!

I-a zâmbit, şi Lottie şi-a dat seama că până şi felul insolent de a fi al Saskiei părea o alinare în acel moment.

Ellie şi-a îndreptat spatele şi a evaluat situaţia.

- E-n regulă... toţi suntem în regulă. Lottie e doar supărată că şi-a rupt rochia.

- A! Te ajut eu, a ciripit Saskia. Am adus cu mine o mulţime de rochii. Te aranjăm imediat.

I-a făcut cu ochiul lui Lottie, care a trebuit să admită că ideea de a ieşi din acea cameră oribilă era foarte ispititoare. Cei trei s-au uitat unii la alţii în tăcere, gânditori.

Jamie a măsurat-o pe Saskia din cap până-n picioare, după care a încuviinţat din cap, fără tragere de inimă.

- Ne întâlnim jos pe coridorul de lângă sala de bal peste douăzeci de minute, a anunţat el, fără să lase loc de discuţii.

- Perfect, a răspuns Saskia cu un zâmbet liniştitor. Am ajutat multe fete în situaţii similare, de un milion de ori.

A ţinut uşa deschisă pentru Lottie, cu o expresie pragmatică pe chip. Părea normal ca Anastacia să fie atrasă de un om atât de direct.

Lottie s-a oprit o clipă, ignorându-l înadins pe Edmund. Le-a aruncat lui Ellie şi Jamie cel mai grozav zâmbet al ei, de parcă ar fi spus „Sunt OK, serios!" şi apoi a plecat cu Saskia.

Saskia a dus-o repede pe Lottie într-o cameră din capătul aripii în care se aflau, care dădea spre partea din spate a palatului printr-o fereastră mare cu cercevele albe, care era uşor întredeschisă. Lui Lottie i s-a părut puţin ciudat că fereastra era deschisă într-o zi atât de friguroasă, dar răcoarea din cameră i s-a părut bine-venită.

Saskia i-a turnat lui Lottie o ceaşcă de ceai fierbinte dintr-un termos bogat ornamentat care se afla pe o noptieră, apoi s-a îndreptat spre şifonier.

- Tatăl Anastaciei a solicitat să fie ţinute aici câteva rochii în plus. Sunt convinsă că va fi bucuroasă să-ţi împrumute una.

Cumva, Lottie se îndoia, şi rânjetul de pe faţa Saskiei sugera că ştia prea bine ce avea să creadă, de fapt, Anastacia despre asta.

Lui Lottie i-a trecut ceva prin minte. „Poate că e un moment potrivit să o întreb despre Anastacia." Nu putea rata nicio ocazie pentru a culege mai multe informaţii.

Lottie a luat o înghiţitură mică de ceai, lăsând căldura lui să o calmeze.

- Sunteţi foarte drăguţe, amândouă. O să iau orice, doar să-mi vină bine. Nu sunt mofturoasă. De fapt... voiam să te întreb ceva despre Anastacia, a spus Lottie, zâmbind stânjenită. Saskia nu a răspuns nimic. Dacă e-n regulă... a adăugat Lottie, simţind un fior pe şira spinării.

Saskia i-a zâmbit şi ea, dar era ceva în neregulă cu zâmbetul ei. Fiorul i-a cuprins tot corpul, şi, dintr-odată, a început să i se înceţoşeze privirea. A tuşit de câteva ori, dar şi-a dat seama că nu putea să respire. Fiorul rece i-a strâns stomacul, şi un gând a început să-i încolţească în minte.

„Am fost otrăvită."

A icnit, încercând să-şi recapete răsuflarea pentru a ţipa. Saskia continua să zâmbească, cu chipul încremenit într-un calm răutăcios, şi apoi Lottie a înţeles brusc.

- Tu ai fost... biletul...

Mintea i-a devenit neclară şi a simţit că nu-şi mai poate controla simţurile. A scăpat din mână ceaşca de ceai şi şi-a dat seama vag că s-a spart pe podeaua de lemn.

- Ai putea să mă întrebi de Anastacia, mă gândesc - tonul Saskiei s-a schimbat mult, vocea ei fiind încărcată de un amuzament glacial acum -, dar nu de ea ar fi trebuit să te fereşti.

încăperea a început să se învârtă cu Lottie, şi a încercat disperată să înţeleagă cuvintele Saskiei, care se apropia de

ea. A întins deznădăjduită mâna spre pat, dar genunchii i-au cedat.

- Cinci, patru, trei... a spus Saskia.

Lottie s-a apucat de aşternut, încercând să se târască spre uşă, dar picioarele nu o ascultau. „Trebuie să fac ceva." într-un moment de luciditate, şi-a scos pantoful stâng şi l-a împins sub pat.

- Doi, unu...

1

Vocea Saskiei s-a stins încet, şi în jurul lui Lottie s-a întunecat totul.Doar nouă minute trecuseră de când Lottie plecase cu Saskia ca să caute o altă rochie, şi Jamie deja începea să fie agitat. A pus cu grijă o ultimă bucată de leucoplast peste podul nasului lui Edmund. Nu vedea de ce ar fi provocat mai multă agitaţie făcându-i rău inutil - nasul spart cu care îl blagoslovise Ellie era suficient.

„Zece minute."

- Am terminat, a spus Jamie relaxat, băgându-şi în buzunar minitrusa de prim ajutor.

Prinţul a oftat exasperat, încercând din răsputeri să se remonteze.

- în sfârşit! Trebuie să scap de această - s-a întors şi s-a încruntat spre Ellie - companie neplăcută.

„Unsprezece minute."

Jamie şi-a dat discret ochii peste cap. Ştia că îl putea pune cu uşurinţă la locul său pe acel puşti răsfăţat, dar nu simţea nevoia să se coboare la nivelul lui. Ellie a scos un chicot şi şi-a pocnit încheieturile degetelor strânse pumn. Asta era purtarea care îl îngrijora cel mai 'mult. Ellie era puternică, şi adevărul era că se putea probabil descurca singură în cele mai multe situaţii, dar era indisciplinată şi iraţională, şi îşi făcea griji că într-o bună zi ar fi putut să accepte o provocare şi să fie pusă la pământ. Şi exact acesta era motivul pentru care trebuia să fie mereu cu ea.„Douăsprezece minute."

- Credeam că-ţi plac fetele *rebele,* Ashwick, a spus ea batjocoritor, pocnindu-şi din nou degetele foarte ameninţător. Prinţul s-a uitat urât la ea, şi faţa i s-a schimonosit în- tr-un mârâit.

- Numai cele de rasă pură ca mine, a urlat el furios, nu o corcitură nebună şi ordinară cum eşti tu, care s-a insinuat printre noi ca un vierme.

Jamie nu şi-a putut abţine un chicotit la această ironie.

Pe faţa lui Ellie a apărut o expresie de uluire totală, după care a scos un hohot diabolic.

- Asta e deja prea mult!

A început să râdă, ţinându-se cu mâna de burtă. Jamie i-a aruncat o privire tăioasă, şi ea a ridicat mâinile, pentru a-l linişti că nu avea să spună nicio prostie.

Edmund se holba la ei nedumerit şi iritat, frustrat de a fi obiectul unei glume pe care nu o înţelegea.

„Treisprezece minute."

- Asta e ridicol, a declarat el. E vina prinţesei voastre că şi-a imaginat că avem o idilă.

Ellie s-a oprit imediat din râs, şi Jamie s-a încordat, pregătindu-se în caz că trebuia să intervină.

„Paisprezece minute."

Trebuiau să iasă şi să se întoarcă în sala de bal înainte ca lumea să înceapă să devină suspicioasă.

- Imaginat? a întrebat Ellie, cu un calm furios în voce. Cum te poţi aştepta să *nu* îşi fi imaginat, când îi strecori scrisori de dragoste în cămin?

Lui Jamie i-a luat numai trei secunde să realizeze ce însemna asta. Ellie şi Lottie îi mai ascunseseră *ceva.*

„Cincisprezece minute."

- *Scrisori de dragoste!* Jamie aproape scuipase cuvintele, ca şi cum îi lăsaseră un gust amar în gură. Despre ce naiba vorbeşti?

Jamie s-a întors spre Ellie, cu mâinile încrucişate, într-o poziţie întrebătoare.

Ea l-a privit cu o expresie clară de vinovăţie, apoi s-a întors repede spre prinţ.

- Ştii tu, a spus ea, deşi el continua să se holbeze la ea insinuând că numai gândul acesta era scandalos. Aia pe care i-ai lăsat-o în cutia poştală de Anul Nou?

„Şaisprezece minute."

Faţa lui Edmund a trecut de la dezgust la nedumerire sinceră, iar lui Jamie a început să-i fiarbă sângele în vine.

- N-am trimis niciodată în viaţa mea vreo scrisoare de dragoste. Nedumerirea lui Edmund se transforma în ironie. De ce mi-aş bate capul pentru o cucerire atât de uşoară?
Au ignorat amândoi împunsătura puerilă, dar Jamie îşi simţea acum sângele clocotind, iar mintea începea să i se limpezească.
„Şaptesprezece minute."
- Mă rog, nu era o scrisoare de dragoste, a început Ellie. Era mai mult o chestie gen „ne vedem curând". Deja vorbea prea mult, aşa că Jamie ştia că începe să devină îngrijorată. Aia din plicul auriu? Care zicea că vă vedeţi la bal?
A continuat să-l privească fix, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să-şi aducă aminte, şi pe chipul ei începea să-şi facă loc disperarea.
Jamie s-a întors spre Edmund cu o faţă serioasă şi l-a privit în ochi.
„Optsprezece minute."
Prinţul a expirat scurt pe nas şi şi-a ridicat mâinile.
- Uite ce e, ştiu că mă dispreţuiţi amândoi, a spus el încet, dar nu am trimis niciodată un asemenea bilet.
- Şi atunci, cine... a început Ellie, clipind, dar Jamie deja înţelesese cumplitul adevăr.
„Nouăsprezece minute."
Cel care lăsase semnul morţii trebuie să fi lăsat şi „scrisoarea de dragoste" Ochii lui Ellie scăpărau scântei când s-a uitat în ochii lui Jamie.

Lottie e în pericol!Gerul mușcător a pișcat-o pe Lottie de nas. Și-a imaginat că e înconjurată de picături de gheață într-o piscină plutitoare.

„Unde sunt?"

Era trează, dar își simțea pleoapele ca de plumb, prea grele ca să le poată ridica. Degetele îi erau țepene și amorțite de frigul care îi șerpuia pe piele.

„Trebuie să deschizi ochii", a spus o voce îndepărtată în capul ei.

„Cine-i acolo?" Un zgomot surd, metalic și-a croit drum prin ceața din mintea ei. „Sunt în pericol."

„De neoprit. Inventivă."

Lottie s-a chinuit să deschidă ochii, deslușind silueta unei mașini mari care se apropia de ea. Particule minuscule de praf cădeau în jurul ei ca niște fulgi de nea.

„Sunt obosită." Pleoapele i s-au îngreunat din nou.

Vocea s-a auzit iar: „Prințul și prințesa trebuie să te poată găsi."

„Ce prinț?" Corpul îi era amorțit, dar a simțit că este ridicată și aruncată în mașină.

„Ellie... Jamie." Prin minte au început să-i treacă fragmente de amintire din seara aceea, dar s-a chinuit să înțeleagă ceva din ele.

A clipit și s-a uitat în jur ametită. Ușa de la mașină era deschisă.

„Inventivă."

Un picior mai uşor decât celălalt. Şi-a adus aminte - îi căzuse pantoful; îl ascunsese. Şi l-a scos şi pe celălalt disperată, după care s-a cufundat din nou în somn.

- *Nu e aici.*

Fugiseră înapoi în sala de bal cât de repede putuseră, lăsându-l pe Edmund singur şi confuz. Verificaseră bufetul, podiumul şi fiecare centimetru pătrat din podeaua de marmură.

- Nu e aici, a repetat Jamie.

Pe faţa lui nu se putea citi nimic, dar Ellie ştia că era îngrijorat. Nu-l mai văzuse niciodată aşa de neliniştit pentru cineva, cu excepţia... păi, cu excepţia ei. Lottie ar fi trebuit să fie acolo de zece minute, conform înţelegerii, dar nu se vedea nicăieri.

- Nu pot să cred că mi-aţi ascuns ceva atât de important! Nu pot să cred că aţi făcut aşa o prostie!

Ellie a întors privirea, ruşinată, cu pumnii strânşi pe lângă corp, cu unghiile înfipte atât de adânc în palme, încât s-a gândit că o să-i dea sângele. S-a străduit din răsputeri să se controleze ca să nu distrugă bufetul. îşi dorea atât de tare să spargă ceva; i-a trecut prin minte să se repeadă din nou la etaj şi să se bată cu Edmund, dar ştia că nu era vina nimănui, ci doar a ei. Jamie avea dreptate, cum putuse să fie atât de proastă? PROASTĂ! PROASTĂ! PROASTĂ!

A tras brusc aer în piept şi a închis ochii strâns, pregă- tindu-se să spună cel mai greu lucru pe care trebuise vreodată să-l spună. Trebuiau să-i anunţe pe părinţii ei că Lottie dispăruse. A deschis ochii şi s-a întors spre Jamie.

- Jamie, trebuie să...
- S-a întâmplat ceva?

Ellie a închis brusc gura auzind vocea calmă din spatele lor. S-au întors amândoi şi au văzut-o pe Anastacia, elegantă în rochia ei roşie, calmul ei desăvârşit fiind în contrast total cu disperarea lor.

- Păreţi amândoi groaznic de agitaţi.

Jamie s-a crispat vizibil, şi Ellie a luat asta ca pe un semn că nu trebuia să spună nimic.

- Totul e în regulă, a minţit ea, scrâşnind din dinţi.

Anastacia nu a părut să se sinchisească de tensiunea din vocea ei.

- Sunteţi siguri că nu vă pot ajuta?

A vorbit atât de calm, încât Ellie nu a simţit nota ascuţită pe care o avea,în glas.

Jamie însă a perceput ceea ce i-a scăpat lui Ellie, a mijit ochii şi, discret, dar foarte hotărât, a apucat-o pe Anastacia de braţ şi a tras-o spre marginea sălii. Ellie a tresărit - nu din cauza mişcării neaşteptate, ci a privirii criminale a lui Jamie, privire pe care o ştia prea bine.

- Ce ştii? a şoptit el tăios.

Anastacia a râs, bătându-l uşor, condescendent, pe piept cu mâna liberă.

- Un adevărat partizan, a spus ea, dar amuzamentul nu i se vedea şi în privire. Nu trece nimic de tine, nu?
- Nu face pe inocenta, Anastacia, a mârâit Jamie. Dacă ştii aşa de multe despre partizani, atunci ar trebui să ştii că fac orice ca să-şi apere stăpânii.

Anastacia a rămas pe poziţie şi nu s-a lăsat intimidată, ceea ce pe Ellie a impresionat-o. Apoi a spus ceva la care niciunul dintre ei nu s-ar fi putut aştepta.

- Dacă trebuie să-ţi aperi stăpânul, atunci la Ellie ar trebui să te concentrezi, nu la... cine dracu' o mai fi şi Lottie.

S-au uitat la ea, nedumeriţi o clipă, şi ea a scos un oftat exasperat.

- Ştiu că e substitutul tău, Eleanor Wolfson.

Lui Ellie a început să-i zbârnâie mintea, apoi şi-a dat seama că Anastacia ştia *totul.* Dar cum? Spusese şi altcuiva? Şi, cel mai important, unde era Lottie?

înainte ca Ellie să poată spune ceva, Jamie a rupt tăcerea plină de tensiune.

- Despre ce naiba vorbeşti?

Anastacia a scos un hohot de râs, dar nu era râsul ei.

- *Quels imbéciles*! a şoptit ea. Ellie Wolf, Eleanor Wolfson, prinţesa rebelă a Maradovei... Cum ar fi putut cineva care ştie cât de cât despre ce e vorba să se lase înşelat de o asemenea încercare absurdă de acoperire? Adică, numai „Pumpkin" e un nume complet ridi...

- Destul! i-a tăiat-o Ellie. De când ştii?

Gâtul Anastaciei se înroşise puţin, fruntea i se încruntase uşor şi se acoperise cu o peliculă subţire de transpiraţie.

Ellie şi-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată aşa de tulburată. Voia foarte tare să-i spună că acum trebuiau să o omoare, dar nici măcar umorul negru nu o mai putea ajuta să se relaxeze.

- De la micul dejun... de prima dată când te-am văzut. Lottie te-a prezentat drept colega ei de cameră, şi pur şi simplu am ştiut.
- Dar cum? N-aveai cum...
- Nu poţi scăpa de cine eşti, Ellie. E în sângele nostru. Nu vom fi niciodată ca ei, şi ei nu vor fi niciodată ca noi. E scris în noi din clipa în care ne naştem.

Ellie s-a holbat la ea. În ce fel semăna ea cu Anastacia?

- Despre ce naiba...
- Privilegii, a întrerupt-o Jamie, dându-i drumul încet Anastaciei. Vorbeşte despre privilegii. Dar nu avem timp acum de educaţie morală; e posibil ca Lottie să fie în pericol.
- Pericol?

Pe Ellie a deranjat-o faţa sincer îngrijorată a Anastaciei.

- Da, a dispărut, şi ultima persoană cu care am văzut-o a fost buna ta prietenă...
- Saskia! a strigat Anastacia întrerupându-l pe Jamie şi surprinzându-i pe amândoi cu tristeţea din ochii ei: A fost obsedată de prinţesa Wolfson întij din clipa în care a aflat că învaţă la Rosewood. Voia să ştie totul despre ea. M-a pus să le fac cunoştinţă şi să mă apropii de ea. Era... ceva ce nu-i stătea deloc în fire.

Jamie şi Ellie s-au privit, şi amândoi au ajuns la aceeaşi concluzie.

- Anastacia, ştii dacă Saskia a lăsat ceva sub patul lui Lottie? a întrebat repede Jamie.

Anastacia a lăsat sfioasă privirea în jos, ceea ce nu îi era deloc caracteristic.

- Nu... toate mesajele... eu am fost...

-Ce?

- Nu înţelegeţi. O făceam ca s-o protejez... Eu...

- Băgându-i sub pat o *ameninţare cu moarteal* a exclamat Ellie.

- Nu! Taci! Ascultă! Anastacia a respirat adânc. încercam s-o sperii ca s-o alung de aici... să vă alung pe amândouă... Saskia... pentru mine nu e doar o prietenă. E...

Jamie a apucat-o de umeri.

- Anastacia, spune tot - s-ar putea să nu mai avem timp.

Ea şi-a muşcat buza şi s-a întors spre Ellie, cu o privire atât de pătrunzătoare, de parcă ar fi încercat să-i comunice ceva ce numai ea ar fi înţeles.

„Pentru mine nu e doar o prietenă. E..."

- E partizanul tău.

Nu era o întrebare; Ellie ştia că acesta era adevărul. Anastacia a dat din cap, şi Jamie şi-a slăbit încet strânsoarea. Era ca şi cum întreaga situaţie ar fi devenit brusc foarte clară, şi Ellie a înţeles imediat ce se întâmplase şi de ce Anastacia făcuse toate acele lucruri. Dintr-un motiv necunoscut, Saskia fusese obsedată într-un fel periculos de prinţesă, care, credea ea, era Lottie. Anastacia nu putea să spună nimănui. Ellie şi-a imaginat cum ar fi fost să îl denunţe pe Jamie. Pur şi simplu, aşa ceva nu era posibil; n-ar fi putut niciodată s-o facă. Aşa că, în lipsa acestei opţiuni, Anastacia făcuse următorul lucru posibil şi încercase să le trimită pe ea şi pe Lottie cât mai departe de Rosewood.

- înţeleg, a spus Ellie cu blândeţe.

Nu îşi imaginase vreodată că o să simtă vreun fel de apropiere faţă de Anastacia, dar în acel moment avea senzaţia că o înţelegea mai bine decât oricine altcineva.

- OK, a spus Jamie, încercând să rămână calm, deşi se vedea limpede cum scrâşnea din dinţi de nervi. Trebuie să trecem peste asta deocamdată, pentru că s-au scurs deja mai bine de treizeci de minute, şi Lottie tot nu a apărut, şi probabil că a fost răpită de un partizan fără scrupule, care...

S-a oprit, realizând îngrozit gravitatea situaţiei. Apoi a clătinat din cap, cu o faţă hotărâtă şi furioasă, înainte să spună răspicat:

- Trebuie s-o găsim - *acum!*

Ellie şi-a trecut mâinile prin păr. Avea să dureze efectiv câteva zile ca să scotocească tot domeniul.

- Dar de unde să începem?

Glasul ei suna gâtuit şi disperat, şi o deranja că nu reuşea să-şi păstreze calmul ca Jamie.

Vocea Anastaciei a scos-o din momentul de disperare.

- Aţi încercat să o sunaţi?

Amândoi au privit-o clipind un moment.

Nu, nu încercaseră.

- Da, prinţesa e la mine. Nu, nu a păţit absolut nimic. Cred că tocmai se trezeşte. OK. Vom fi acolo. *Svobadaş!*

Lottie a încercat să înţeleagă ceea ce se auzea. Simţea că încheieturile mâinilor îi erau strânse tot mai tare, ceea ce o făcea să-şi recapete tot mai mult cunoştinţa.

- Te-ai trezit.

A deschis ochii şi a văzut-o pe Saskia îngenuncheată în faţa ei, legând-o meticulos de mâini. De data asta nu mai erau senzaţii neclare; lumea şi gândurile ei erau limpezi ca lumina zilei.

Fusese răpită.

Şi-a tras genunchii, impunându-şi ca greaţa să nu o copleşească în vreme ce se ridica în capul oaselor. Prefăcându-se cât mai confuză, s-a uitat în jurul ei prin maşină, încercând cu mare grijă să vadă cât mai mult.

Saskia păcălise pe toată lumea. Plănuise să o răpească încă din momentul în care o cunoscuse. Lottie nu simţea mişcarea maşinii, ceea ce însemna că era posibil să se afle tot pe domeniul palatului.

Îi lipseau pantofii.

- De ce faci asta?

Lottie s-a simţit uşurată să-şi audă vocea răguşită şi sugrumată şi a sperat că asta avea să o facă pe Saskia mai puţin vigilentă.

Saskia s-a întors spre ea. Pe buzele ei plutea un zâmbet uşor şi straniu, care a făcut-o pe Lottie să se înfioare. Şi totuşi, Saskia nu dădea vreun semn de labilitate psihică. Dacă ar fi fost labilă, Lottie era convinsă că ar fi putut să-i distragă atenţia, dar Saskia era prea alertă, prea pregătită de acţiune. O făcea să se gândească la... Jamie.

- Păi... pe scurt - şi-a frecat degetul mare de arătător -, pentru bani.

Lottie a încercat să profite de asta şi a spus primul lucru care i-a trecut prin cap:

- OK, atunci, de ce nu mă duci înapoi? O să le spun părinţilor mei că m-ai salvat şi o să-ţi dea o recompensă uriaşă.

Saskia a râs, şi sunetul i-a amintit lui Lottie de toate momentele lor împreună din timpul şcolii.

- Mai încearcă, prinţesă, pe capul tău e pus un preţ mai mare decât îţi poţi imagina. Eşti prima pe listă!

Lottie a clătinat din cap; cuvintele Saskiei nu aveau niciun sens pentru ea.

- Ce listă...? Cu cine vorbeai la telefon?

Zâmbetul „prietenos" al Saskiei a dispărut, şi ea a rămas cu privirea în depărtare.

- Cu *ei.* Saskia vorbea cu aceeaşi veneraţie cu care ar fi vorbit despre un zeu, şi Lottie a simţit un fior pe şira spinării. Leviathan este numele lor şi sunt aici ca să schimbe lumea. Iar tu eşti biletul meu spre iniţierea completă. Nu ştiu de ce, dar o vor pe prinţesa Maradovei - pe tine, mai mult decât pe oricine altcineva.

Saskia a scos un pachet din **sacQU** şi a început să se joace cu el. Lottie a observat că în pachet erau două cuţite şi a înghiţit în sec, întrebându-se câte arme mai ascundea Saskia.

- Oamenii ăştia, Leviathan, a început Lottie, încercând să-şi păstreze tonul răguşit şi confuz, au pus un preţ pe multe capete?

- Nu orice fel de capete, doar copii din familii regale sau bogate şi importante. Vor să-

înainte ca Saskia să poată termina ce avea de spus, o melodie veselă a răsunat de sub Lottie, însoţită de o vibraţie.
Telefonul ei.
Saskia a îngenuncheat lângă Lottie şi a ridicat-o uşor, ca să scoată telefonul din poşeta ei de seară, pe care o avea încă atârnată de umăr cu un lanţ delicat de argint.
- Răspunde! I-a băgat telefonul în faţă. Convinge-i că eşti teafără, sau n-o să mai fiu aşa de drăguţă!
Lottie s-a uitat la telefon, l-a privit cum vibrează în mâna Saskiei. Numele lui Ellie pâlpâia pe ecran şi inima lui Lottie a început să bată nebuneşte. Asta putea să fie şansa ei. Şi-a stors creierul, gândindu-se la toate cărţile pe care le citise, la toate trucurile, codurile şi metodele de spionaj ridicole pe care le învăţase din ele.
- Hai, grăbeşte-te, prinţesă, a ameninţat-o Saskia.
„Prinţesă..."
Lottie ştia exact ce trebuia să facă.
- Alo!'
- Lottie, o, Doamne, eşti bine?
Era vocea lui Ellie.
- Da, sunt bine. îmi pare rău că nu am ajuns la ora stabilită. Doar că sunt puţin cam beată. Cred că o să mă prăbuşesc.
- Eşti sigură? Putem să venim să te vedem?
Jamie. Vorbea pe speaker. Probabil că erau departe de sala de bal.
- Nu, nu, chiar e totul în regulă. Voiam doar să-mi scot rochia aia stupidă... şi pantofii, care mă strângeau...

La celălalt capăt s-a lăsat un scurt moment de tăcere, şi Lottie a simţit că e gata să explodeze.

- OK, s-a auzit vocea lui Ellie, atât de calmă, încât Lottie s-a îngrijorat că poate nu prinsese indiciul. Putem să te ajutăm cu ceva?

- Păi - la asta, Saskia i-a aruncat o privire tăioasă şi i-a făcut semn să se grăbească -, mi-aţi putea păstra şi mie o tartă cu mere de la bufet?

- Sigur. O să am grijă să solicit să ţi se păstreze una.

- Mulţumesc. Lottie a închis ochii strâns şi, din impuls, a adăugat: Vă iubesc pe amândoi.

A deschis ochii şi a văzut degetul Saskiei pe butonul de închidere, cu buzele arcuite într-un rânjet plin de satisfacţie.

Acum trebuia doar să se roage ca ei să-i fi înţeles mesajul

.52 (P⁹ ^

Jamie a privit cum telefonul se închide.

„Vă iubesc pe amândoi."

Inima îi bubuia în piept; ştia că ceva nu era în regulă, dar trebuia să rămână calm şi raţional.

- Deci, e bine? a întrebat Anastacia cu speranţă în glas.

- Nu, a răspuns răspicat Ellie. Ne-a transmis un mesaj codificat.

Pe chipul Anastaciei a apărut disperarea.

- Of, Saskia, a spus ea. Ce-ai făcut?

Jamie a ignorat-o înadins. Grija Anastaciei față de partizanul ei ticălos nu era o prioritate.

- Care sunt indiciile pe care le avem? a întrebat el, pregătit deja să acționeze.

- Păi, a început Ellie, ea e alergică la mere - așa știm că nu poate spune că e în pericol - și, pe urmă, pantofii... Ellie și-a frecat fruntea gânditoare, cu un aer disperat. Știu că încearcă să-mi spună ceva zicând că nu sunt confortabili. Erau făcuți pe comandă, special pentru ea; îi adoră. Nu-mi dau...

- Cenușăreasa, proasto! s-a răstit Anastacia. Lacrimile îi alunecau acum pe obraji și și-a tras zgomotos nasul și apoi și l-a șters, dar a continuat, ca și cum n-ar fi plâns. Probabil că și-a lăsat undeva pantofii ca s-o putem găsi.

Jamie a dat din cap.

- Nu putem alerta încă paznicii. Dacă palatul se închide, Saskia are probabil un alt plan de scăpare, și Lottie va fi într-un pericol și mai mare.

- De unde știi? a întrebat Ellie, deloc convinsă de logica lui.

- Pentru că așa aș face eu, a spus el simplu. Așa că trebuie să găsim pantofii.

Le-a luat zece minute ca să găsească primul pantof. Jamie s-a gândit că trebuia să fie în aripa de vest, căci acolo îi găsise Saskia, și trebuia să fie într-una dintre camerele cu ferestrele spre poartă, pentru a scăpa repede de acolo.

Lui Ellie i-a atras atenția ceașca spartă, și de lângă ea a zărit pantoful care lipsea și i-a strigat pe ceilalți. Era sub pat,

aproape ascuns de aşternut, dar scânteind uşor, suficient pentru a-l observa.

- A ieşit pe fereastră? a întrebat Ellie, neîncrezătoare.
- Da, a răspuns Jamie.

Acum planul Saskiei îi era clar, şi era evident că ea o subestimaşe pe Lottie şi întreaga situaţie. Era o sustragere elegantă clasică, un nume drăguţ pentru o procedură pe care o învăţau partizanii în caz că apărea un incident în care trebuiau să dispară neobservaţi de la un eveniment monden important.

Nu se gândise niciodată că un partizan ar fi putut folosi acea tehnică pentru a răpi pe cineva.

- Asta înseamnă că probabil vor pleca dintr-un moment într-altul.

- Atunci, de ce nu le spunem paznicilor, pur şi simplu, să nu lase pe nimeni să părăsească domeniul? a sugerat Anastacia.

Se calmase şi era hotărâtă să ajute, în mod clar simţin-du-se oarecum responsabilă.

- Pentru că ar putea să-i omoare, a răspuns Jamie sincer.

Anastacia a pufnit.

- Saskia n-ar face niciodată...

- Sunt sigur că n-ai crezut nici că ar răpi vreodată pe cineva.

Anastacia şi-a muşcat imediat limba. Era o replică dură, Jamie ştia bine, dar stresul începea să pună stăpânire pe el. Lottie era captivă în mâinile altui partizan, era într-un pericol

iminent, iar el trebuia să o salveze fără să pună siguranţa ei mai presus de cea a lui Ellie.

- Hei, a strigat Ellie. Cred că le-am găsit.

Jamie s-a repezit peste pat ca să ajungă lângă Ellie la fereastră. S-a uitat şi el în direcţia aceea, dar îi era greu să vadă ceva în întunericul îngheţat. Tocmai voia să-i spună că îşi imaginase doar, când a văzut o maşină mare.

Se afla la nu mai mult de o sută de metri de clădire şi părea să lucească dedesubt. Era îndeajuns de neclară ca să te gândeşti că mintea îţi juca feste. Cei trei au coborât scările în fugă şi au ieşit pe verandă, iar vântul rece le-a biciuit feţele când s-au strecurat afară.

Anastacia a rămas cu mâna pe clanţă, ca să nu se închidă uşa.

- Sunteţi siguri că ea e?

Avea o privire îndurerată, ştiind că urma să-şi condamne partizanul pentru totdeauna.

- Da, a încuviinţat Ellie.

Nu s-a mai obosit să încerce să o liniştească; nu era nimic de spus.

Anastacia şi-a plecat capul, înfrângându-şi sentimentele.

- O să anunţ gărzile. Voi staţi de pază, a spus. S-a întors să fugă înapoi în direcţia din care veniseră, dar s-a oprit şi l-a apucat pe Jamie de mânecă. Să nu-i faci nimic, a şoptit ea.

El s-a întrebat dacă îi putea menaja sentimentele, dar şi-a dat seama că nu avea rost să mintă.

S-ar putea să nu am încotro, a răspuns el

.53
(T⁹

- Anastacia a anunţat gărzile. O să aşteptăm aici până vin.

Jamie încerca să o convingă pe Ellie, care tremura> să intre înapoi în palat, dar ea refuza. În schimb, îşi freca încăpăţânată braţele, ca să se mai încălzească.

Stăteau ascunşi în întunericul de pe verandă, ferindu-se să fie văzuţi din maşină, dar uitându-se din când în când afară ca să se asigure că nu se mişcă. Ellie găsise undeva o crosă de golf şi o rezemase de perete lângă ea, în ideea că avea să o folosească pe post de armă.

- Dar dacă o să fie prea târziu? a strigat ea.

Jamie a clătinat din cap, ştiind ce avea în minte, dar încercând să gândească lucrurile la rece.

În niciun caz nu putea să pună siguranţa lui Lottie mai presus de cea a lui Ellie. Nu avea voie să facă asta, chiar dacă îl ucidea să o lase acolo. El trebuia să o protejeze pe Ellie, indiferent ce se întâmpla.

- Eu trebuie să am grijă să fii tu în siguranţă, Ellie, a spus el cu asprime, deşi fiecare fibră a corpului său îi striga să alerge la maşină.

Apoi, chiar în clipa în care a închis gura, a auzit huruitul încet al unui motor care pornea.

A urmat un sunet de material sfâşiat - şi Jamie s-a întors şi a văzut-o pe Ellie rupându-şi rochia.

- îmi pare rău, Jamie, dar nu vreau să risc, a spus ea. Şi apoi a înşfăcat crosa de golf.

Jamie a întins mâna ca s-o oprească, dar era prea târziu: Ellie îşi scosese pantofii şi, sărind peste marginea verandei, o luase la fugă spre maşină.

Alerga ca să facă ceea ce Jamie îşi dorea să aibă libertatea de a face. Alerga să o salveze pe Lottie.

Lottie fusese mutată pe scaunul din faţă al maşinii, înfăşurată într-un şal care îi acoperea mâinile legate. Tremura; nu îşi dădea seama dacă era de frig sau de teamă. Instrucţiunile erau simple: trebuia să se prefacă iritată, atât de iritată, încât voia să părăsească puţin palatul, iar Saskia, un partizan autorizat, se oferise cu amabilitate să o ducă unde voia. Dacă Lottie nu reuşea să-i convingă pe paznici, Saskia avea să le facă rău.

Saskia se asigurase că, dacă cineva se uita la înregistrările de pe camerele de supraveghere, avea să pară că ea pur şi simplu o ajuta pe prinţesa beată. O poveste uşor de crezut, ţinând seama de reputaţia lui Ellie şi de incidentul cu Edmund. Era o chestie isteaţă şi se potrivea cu ceea ce le spusese lui Jamie şi lui Ellie, că nu voia să se întoarcă la bal.

„Te rog - sper că mi-au înţeles codul."

Saskia s-a uitat la ceas, a mai aşteptat câteva momente, apoi a băgat cheia în contact.

- OK, prinţesă, eşti gata să-ţi joci rolul?

Dacă n-ar fi fost atât de speriată, Lottie ar fi râs. „Mi l-am jucat tot timpul."

în schimb, a dat din cap în tăcere. Nu avea să fie greu să se prefacă iritată. Apoi, maşina a huruit sub ele şi s-au pus în mişcare.

„Deci, cam asta a fost", şi-a spus Lottie, deznădăjduită.

Saskia a apăsat pe acceleraţie, pentru a intra pe aleea care ducea la poartă.

Străbătuseră doar câţiva metri, când a început nebunia.

în faţa maşinii a ţâşnit o siluetă, cu braţele întinse, scoţând un ţipăt animalic.

- Ce nai... a strigat Saskia, apăsând pe frână.

Maşina s-a oprit brusc, şi Lottie a fost aruncată în faţă. Silueta dinaintea lor lucea în lumina farurilor, cu un păr negru zburlit şi cu dinţii dezgoliţi într-un mârâit furios. „Ellie!"

Avea rochia ruptă şi stătea desculţă şi furioasă în zăpadă, cu o crosă de golf, cu care s-a repezit violent la maşină, spărgând unul dintre faruri cu un strigăt războinic cumplit.

Era înspăimântătoare.

- CE-AI FĂCUT? a ţipat Saskia.

Lottie a tresărit când Saskia a înşfăcat-o. A bolborosit, nefiind în stare să răspundă.

„Ce naiba face Ellie?"

- N-am...

S-a oprit când geamul de pe partea şoferului a fost sfărâmat, şi în jurul lor a plouat cu cioburi de sticlă. A scos un ţipăt, simţind o rafală muşcătoare de frig după impact.

- Saskia, ieşi din maşină ACUM! a ţipat Ellie, şi cuvintele au sunat ca un mârâit feroce, în vreme ce îşi pregătea crosa pentru a lovi din nou.

Chipul Saskiei a devenit rece, şi Lottie a simţit pe şira spinării un fior care nu avea nicio legătură cu vântul îngheţat. Saskia a înşfăcat-o pe Lottie de păr şi a aruncat-o în spate. Lottie a ţipat când a aterizat şi, neputând să-şi amortizeze căderea cu mâinile legate, s-a lovit cu capul de podea, iar diadema i-a căzut. A auzit portiera de la şofer deschizându-se şi i-a strigat lui Ellie să fugă, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

Uşile maşinii s-au deschis. Saskia stătea acolo ţinând-o strâns pe Ellie, căreia îi smulsese crosa din mână. Ellie şi-a dat capul pe spate şi a scuipat-o. Saskia i-a dat drumul brusc şi a pocnit-o peste faţă tare, după care a împins-o în maşină lângă Lottie.

Ellie a ridicat privirea spre Saskia şi a rânjit.

- Eşti aşa de terminată! a chicotit ea, şi apoi Lottie a văzut ce voia Ellie să spună.

Jamie se năpustea spre ele pe poteca înzăpezită, atât de repede, încât părea o pată ştearsă în aerul îngheţat. Pe faţa Saskiei a apărut panica, şi Lottie a văzut-o cum se răsuceşte graţios, scoate an obiect din sacou şi îl îndreaptă spre silueta care se repezea spre ea.

- JAMIE, AI GRIJĂ!

Lottie a ţipat disperată, dar era inutil. înainte ca Lottie să înţeleagă ce se întâmplă, Jamie era în faţa lor, ferindu-se în jos de împuşcătură şi apoi ridicându-se iar.

A făcut o mişcare cu mâna stângă, împingând într-o parte ţeava armei, iar cu mâna dreaptă a lovit-o tare pe Saskia peste încheietură. I-a răsucit mâna atât de abil, încât

acum pistolul era aţintit spre ea. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât Lottie cu greu putea procesa ce vedea. Saskia a reacţionat călcându-l pe Jamie pe picior şi răsucindu-se, astfel încât au scăpat amândoi arma pe jos. Ea a împins-o departe cu piciorul. Dacă nu putea să aibă ea pistolul în mână, atunci mai bine să nu fi ajuns nimeni la el, decât să rişte să fie îndreptat spre ea.

Jamie a apucat-o pe Saskia şi a aruncat-o cât mai departe de cele două fete, înainte de a se repezi spre ea.

Şi apoi a început dansul.

Cei doi se mişcau cu paşi fluizi, eleganţi şi totodată sprinteni, şi în fiecare mişcare se vedeau un rafinament şi o rigoare care transformau lupta într-un spectacol mortal, dar superb.

Lottie a urmărit îngrozită cum se izbeau unul de celălalt, uluită de precizia extraordinară a dansului lor.

Era o luptă între partizani, şi era mortală.

Păreau să fie doi luptători cu forţe egale, până când Jamie s-a repezit cu cotul pentru a-i bloca braţul şi a reuşit să-i aplice o lovitură în stomac. Saskia s-a îndoit de durere, şi el a speculat momentul ca să-i tragă un genunchi în nas. Lottie şi-a acoperit faţa la impact, tulburată de cât de uşor îi era lui Jamie să fie violent. Apoi, înainte ca Saskia să se poată îndrepta, Jamie s-a înălţat în aer ca şi cum ar fi fost imponderabil. A ridicat genunchiul şi s-a răsucit uşor pentru a-i trage o lovitură năucitoare cu piciorul în cap, după care a coborât pe pământ şi şi-a scos un pistol din sacou.

Era clar că mişcarea ar fi putut fi mortală dacă Saskia n-ar fi reuşit să ridice braţul într-o ultimă încercare de a se apăra.

A căzut în genunchi şi a ridicat încet capul, văzând ţeava pistolului, toată siguranţa ei de mai înainte evaporându-se. L-a privit, cu o expresie sălbatică şi plină de sânge. A râs, dar sunetul a semănat mai mult cu o tânguire, făcând-o pe Lottie să tresară.

- Eşti aşa un partizan drăguţ şi perfect, nu-i aşa?

Din gură i-a curs sânge când a vorbit, şi a scuipat pe jos ca şi cum ar fi fost un şarpe care scuipa venin.

- Ai pierdut, Saskia, a spus el pe un ton rece, cu chipul calm, în vreme ce vântul îngheţat urla în jurul lor.

Ea a râs din nou, iar râsul a devenit o tuse hârâită. Lottie s-a dat în spate, scârbită, dar Jamie a rămas imperturbabil, cu arma aţintită spre ea fără nicio ezitare.

- Eu n-am pierdut nimic, a chicotit ea. M-am regăsit cu mulţi ani în urmă. Tu eşti cel care a pierdut.

Jamie nu a răspuns nimic, şi frigul muşcător nu părea să-l atingă în vreun fel.

- Ai putea să scapi de ei, a continuat Saskia. Ai putea să-ţi foloseşti pregătirea ca să lupţi pentru o cauză dreaptă, în loc să te iroseşti pe proştii ăştia plini de sine.

Luna era acoperită de nori, dar Lottie era sigură că vedea ochii Saskiei umplându-se de lacrimi.

- Lor nu le pasă de noi. Pentru ei nu suntem decât nişte unelte; toată lumea e o unealtă pentru ei. N-o să ne lase

niciodată să trăim aşa cum vrem. A întins spre el o mână, într-un gest disperat: Vino cu noi!

Stând neajutorată în maşină, cu vântul vuind între ei, Lottie şi-a ţinut răsuflarea, neştiind ce gândea Jamie. Inima i-a stat o secundă în loc când a deschis gura să-i răspundă, şi i s-a părut că îi vede mâna tremurând o clipă.

înainte să spună ceva, o voce a strigat:

- Mâinile sus, să le putem vedea!

Luminile s-au aprins în jurul lor, atât de puternice, că aproape au orbit-o pe Lottie, când vreo douăzeci de siluete îmbrăcate în negru i-au înconjurat. Au înşfăcat-o pe Saskia şi i-au pus imediat cătuşe, lipind-o de partea laterală a maşinii. Jamie şi-a lăsat cu grijă pistolul pe pământ şi s-a aşezat în maşină lângă Lottie, total neafectat de ambuscadă, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că aveau să vină.

Au fost escortaţi cu toţii spre intrarea în palat, şi Lottie a văzut cum una dintre siluetele mascate şi-a scos cagula, dezvăluind un chip trecut prin viaţă, cu o cicatrice adâncă. A dat din cap spre Jamie, care l-a salutat milităreşte, iar omul s-a înclinat.

Cineva i-a dezlegat mâinile lui Lottie şi a înfăşurat-o într-o pătură argintie. în jurul ei, totul s-a transformat într-o ceaţă caldă şi neclară de întrebări şi voci neliniştite. Jamie şi Ellie i-au lăsat deoparte pe toţi şi s-au repezit la Lottie.

- Eşti bine? Ai păţit ceva? Vreuna dintre voi... Ellie, buza
ta!

Jamie se agita înnebunit pe lângă ele într-un fel care nu-i stătea deloc în fire.

Ellie a clătinat din cap, fără să-i acorde, de fapt, prea multă atenţie, şi l-a împins deoparte ca s-o apuce pe Lottie şi s-o strângă în braţe.

- Doamne, îmi pare atât, atât de rău!

Ellie repeta asta întruna, ţinând-o strâns în braţe, dar Lottie era atentă acum la ce vedea peste umărul ei.

La poarta palatului, stând dreaptă şi nemişcată, era Anastacia. Nu se uita la Lottie, Ellie sau Jamie. Ochii ei erau aţintiţi asupra Saskiei şi avea o dâră umedă pe obraz, ascunsă de părul castaniu, iar rochia flutura în jurul ei ca o explozie de roşu intens. Saskia era escortată spre locul în care stătea Anastacia. Gărzile care o păzeau s-au oprit lângă ea, şi unul dintre oameni s-a înclinat.

- O vom duce la interogatoriu, doamnă. Tatăl dumneavoastră va fi, de asemenea, informat.

Anastacia nu a răspuns. O privea pe Saskia, pur şi simplu, iar ochii-i scăpărau.

Chipul partizanului a trecut de la furie la ceva care semăna a hotărâre. Au dat să o tragă de acolo, şi Saskia a strigat:

- Ani, voiam să vin înapoi după tine. Anii

Dar Anastacia nici măcar nu s-a întors când partizanul ei a fost târât mai departe. Stătea cu pumnii strânşi atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Lacrimile îi curgeau într-un val nestăpânit de durere. Astea nu erau lacrimile cuiva în stare de şoc; erau mult mai mult de-atât.

Lui Lottie i-a apărut în minte fotografia cu ele la Paris. Şi deodată a înţeles, şi nu-i venea să creadă că nu-şi dăduse seama până atunci.

Se iubeau

27

.Lottie, Jamie şi Ellie stăteau din nou aliniaţi perfect în faţa marii săli, aşteptând să fie chemaţi la judecată. Trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la bal. Festivităţile se încheiaseră grabnic, iar invitaţilor li se ceruse să părăsească palatul. Urmase o noapte albă, cu o avalanşă de întrebări şi emoţii, iar Lottie îşi dorea cu disperare să tragă pe ea o pijama şi să doarmă o sută de ani. Lumea ei se schimbase şi ştia că lucrurile aveau să fie extrem de diferite acum.

Se puseseră de acord asupra poveştii: că habar nu avuseseră că atacul fusese planificat şi că Anastacia nu ştiuse nimic. Doar că nu era o poveste. Era adevărul.

Ellie şi Lottie fuseseră uşor rănite: Ellie avea buza spartă, dar nu cât să-i rămână urme, iar Lottie avea o vânătaie pe obraz şi un cucui dureros acolo unde se lovise de podeaua maşinii. Jamie părea neatins, cel puţin pe dinafară.

Lottie şi-a ţinut răsuflarea când uşile s-au deschis încet. Lumina a orbit-o din nou, revărsându-se cu aceeaşi strălucire, dar de data asta nu a mai tresărit. În schimb, a păşit înainte cu încredere pentru a-şi cunoaşte soarta.

În sală se afla regele, pe tron, cu soţia şi mama lui alături, iar Simien Smirnov, bărbatul cu un ochi de sticlă, stătea în picioare în spatele lui. Spre surprinderea lui Lottie, mai era prezentă şi o a cincea persoană, bărbatul sever pe care îl salutase Jamie în seara precedentă, care stătea încruntat.

- Este limpede, după evenimentele de seara trecută, că printre noi se află un pericol foarte serios.

Regele vorbea apăsat, nelăsând loc de interpretare.

Lottie stătea fermă, cu privirea aţintită în faţă şi impasibilă, aşa cum îl văzuse pe Jamie făcând de nenumărate ori. înţelegea acum importanţa de a părea imperturbabil. Era ca o armură, nu doar pentru a te proteja pe tine însuţi, ci şi pentru a-i proteja pe cei care ar putea fi îngrijoraţi din cauza ta. Dacă Lottie avea să rămână substitutul lui Ellie, nu se putea ca Ellie să îşi facă griji pentru ea: trebuia ca Ellie şi familia ei să creadă că putea trece foarte uşor peste evenimentele traumatizante de la bal şi că era pregătită să se pună din nou în pericol pentru Ellie.

Nu era adevărat. Lottie nu mai fusese niciodată atât de îngrozită, dar acesta era exact motivul pentru care trebuia să fie acolo, pentru a se asigura că asta nu avea să i se întâmple lui Ellie niciodată.

- Sir Olav - regele a făcut un semn spre bărbatul cu cicatrice -, înţelegem că partizanul ticălos este închis, dar nu vrea să vorbească.

Lottie s-a gândit la Saskia, o fată pe care fusese invidioasă şi în care avusese încredere ca mentor, şi i s-a strâns inima. Nu-şi putea imagina cum se simţea acum Anastacia.

Sir Olav şi-a frecat palmele gânditor, şi Lottie a văzut un tatuaj ciudat, în formă de pumnal, chiar deasupra încheieturii mâinii.

- Până acum, singurele informaţii pe care le avem sunt de la substitutul dumneavoastră.

Lottie a reţinut faptul că omul ştia că era un substitut; era important de ştiut cine era de rang înalt şi demn de încredere.

- Părinţii Alcroft nu ştiau nimic, a continuat Sir Olav. Fiica lor, Anastacia, susţine că partizanul ei manifesta un interes neobişnuit, dar fără a fi îngrijorător, faţă de prinţesă.

Lottie ştia că asta era o minciună. Jamie şi Ellie îi spuseseră cum cea mai mare parte a biletelor fuseseră lăsate de Anastacia ca o modalitate de a le speria şi de a le alunga de la şcoală.

Regele s-a întors spre Lottie şi i-a aruncat o privire tăioasă.

- înţeleg, şi ce anume ai aflat, Miss Pumpkin?

Lottie a inspirat adânc, încercând să-şi amintească toate informaţiile fără să-i mai treacă prin faţa ochilor maşina, faţa însângerată a Saskiei, plânsul Anastaciei. A scuturat din cap, alungând gândurile acestea.

- Ştim că se numesc Leviathan, Maiestatea Voastră, a început ea. Ştim că au ca ţintă copiii unor familii importante, în special cele regale, şi - s-a pregătit înainte să rostească următoarele cuvinte, îngrijorată din cauza reacţiei pe care ar fi putut-o provoca - ştim că există un interes special pentru capturarea prinţesei maradovene, dar nu ştim de ce.

Regele doar a dat din cap.

- Ai făcut o treabă bună.

Lottie s-a străduit din răsputeri să se stăpânească şi să nu înceapă să ţipe de bucurie. „Oare tocmai m-a lăudat regele?"

A trebuit să-şi amintească repede care era, de fapt, situaţia, dar asta nu a împiedicat-o să simtă o uşoară exaltare. Regina i-a zâmbit, ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile, şi Lottie i-a întors privirea înclinându-şi respectuos capul, aşa cum îl văzuse atât de des pe Jamie făcând în faţa regelui.

- Aşa, deci.

Toată bucuria lui Lottie a dispărut la auzul vocii stridente a mamei regelui.

Bătea într-un mod enervant cu degetele în baston, uitându-se la ei cu o privire nimicitoare. De data asta, părul îi era lăsat liber, un val argintiu care i se revărsa peste mijloc, făcând-o să arate ca pregătită, în orice moment, să arunce un blestem asupra oricui o supăra.

- Să trecem la problema mai spinoasă, a spus ea.

Cei trei adolescenţi şi-au ţinut răsuflarea, ştiind ce urma.

De ce naiba i s-a îngăduit adevăratei prinţese, Eleanor a noastră, să ajungă în pericol pentru fata asta? Lottie a simţit cum i se încinge tot corpul, şi mâinile i-au tresărit de nervi. Era uirrută de abilitatea lui Jamie de a rămâne perfect calm. Este inacceptabil ca prinţesa să se pună în pericol pentru *substitutul* ei. A rostit cuvântul ca şi cum ar fi fost obscen. Ideea e, pur şi simplu, scandaloasă! S-a uitat, pe rând, la fiecare, bătând în baston. Ei bine, ce-ai de spus?Lottie a înghiţit în sec, simţindu-se furioasă şi ruşinată în acelaşi timp.

Crezuse că nu ar fi putut face nimic ca s-o împiedice pe Ellie să fugă afară la maşină, dar nu era adevărat. Ar fi putut să împiedice asta prefăcându-se cu adevărat că totul era în regulă atunci când o sunaseră - dar nici măcar nu se gândise la asta. Trebuia să îşi aducă mereu aminte că era un om de sacrificiu.

- îmi pare rău, Maiestatea Voastră, eu...

- Nu tu! a ţipat ascuţit mama regelui. Partizanul ei! I-a aruncat lui Jamie o privire cumplită înainte de a se întoarce din nou spre Lottie. Tu te-ai purtat exact cum ar trebui să se poarte un substitut într-o asemenea situaţie. Substituţii sunt foarte greu de găsit, ar fi foarte neplăcut să-l pierdem pe al nostru.

„Neplăcut"

Mintea lui Lottie s-a golit. Ei nu ştiau. Ei nu ştiau că în maşină ea nici măcar nu şi-a adus aminte că e substitut. Nu se gândise cât de *neplăcut* ar fi fost dacă ar fi pierdut-o ei. Nu se gândise să supravieţuiască pentru prinţesa ei. Se gândise doar la sine. Ea nu era cine credeau ei că e, şi o parte din ea era supărată pe ei din cauza asta, dar o parte şi mai mare era supărată pe sine. Nu voia să reacţioneze aşa cum ar fi reacţionat orice copil într-o situaţie similară. Voia să fie puternică; voia să-şi aibă locul în acea lume extraordinară, indiferent cât de periculoasă devenea.

S-a întors spre Jamie. El continua să stea cu spatele drept, acceptând cuvintele mustrătoare fără să tresară.

- Chiar aşa, a rostit regele, deşi postura şi tonul lui sugerau că nu-i făcea plăcere să se arate de acord. Sir Olav,

vrei, te rog, să pregăteşti o pedeapsă corespunzătoare pentru elevul tău?

Lottie a simţit cum în ea creşte un sentiment de nedreptate. Jamie le salvase. Făcuse tot ce putuse...

Jamie i-a aruncat o privire de avertizare. Lottie şi-a muşcat tare obrazul pentru a se abţine să spună ceva. înainte ca el să-i poată arunca aceeaşi privire şi lui Ellie, ea a făcut un pas în faţă pentru a vorbi. Spre uimirea lui Lottie, nu a protestat. Nici măcar nu a ridicat vocea.

- Acum putem pleca?

îşi ţinea pumnii strânşi, dar era singurul semn pentru felul în care se simţea.

Regele s-a frecat pe frunte, ca şi cum ar fi avut o durere cumplită de cap, şi apoi a oftat.

- Puteţi pleca, a spus.

S-au întors cu toţii încet spre uşă, şi în acel moment regele a vorbit din nou.

- Mă bucur că sunteţi cu toţii bine şi sunt impresionat de felul în care v-aţi descurcat... dar acestea sunt regulile.

Ellie s-a oprit la uşă fără să privească înapoi, apoi au ieşit toţi trei, lăsând în urma lor o tăcere stânjenitoare

.55

(T⁹

înainte să se întoarcă toţi trei în camera ei, Ellie l-a rugat pe Jamie să o lase o clipă singură cu Lottie. El a dat din cap, oarecum fără tragere de inimă, şi a plecat singur.

- Vino cu mine, a spus Ellie încet, apucând-o pe Lottie de încheietură.

Cuvintele îi erau înăbuşite din cauza buzei sparte.

A condus-o pe Lottie pe coridor şi în sus pe o scară în spirală, spre o cameră din turn cu un balcon imens, care dădea spre partea din spate a domeniului, o grădină nesfârşită, acoperită de un strat gros de zăpadă. Ellie s-a rezemat de balconul de piatră, cu chipul împietrit, semănând mai mult cu Jamie decât cu sine. Lottie s-a uitat şi ea spre grădină, întrebându-se cum va arăta după ce va fi curăţată zăpada.

- Lottie, a început Ellie, fără să se uite la ea, trebuie să te întreb ceva important, dar, mai întâi, vreau să-mi promiţi ceva.

Apoi s-a întors spre ea şi a privit-o în ochi atât de pătrunzător, încât Lottie nu a putut întoarce capul.

- Bineînţeles, a răspuns ea, ignorând nodul din stomac.

Ellie a clătinat din cap.

Nu, Lottie, exact despre asta e vorba, a spus ea cu un oftat, şi lipsa de somn i s-a văzut bine pe faţă dintr-odată

Vreau să-mi promiţi că, înainte de a-mi răspunde la întrebare, n-o să te gândeşti la mine. Va trebui să te gândeşti numai la tine şi la ceea ce simţi.

Lottie a încremenit, şi gândul i-a zburat la mama ei şi la promisiunile pe care o pusese să i le facă pe patul de moarte. Avea o senzaţie ciudată, o furnicătură pe piele, care îi dădea certitudinea că nu era o promisiune pe care s-o poată ţine. Nu putea să-i explice asta lui Ellie; era ceva ce numai Jamie ar fi înţeles. Nu putea răspunde numai în numele ei, căci asta era viaţa ei acum, să fie acolo pentru Ellie. Dar n-a spus-o cu voce tare: în schimb, şi-a ţinut răsuflarea şi a dat din cap.

- Promit, a spus ea reticentă, ştiind că nu era tocmai adevărat.

- OK. Ellie părea să tremure şi îşi frământa mâinile. Şi vreau să te gândeşti bine la asta înainte să răspunzi.

Lottie a încuviinţat din nou din cap. Ellie a răsuflat scurt înainte să continue, arătând ca şi cum o durea foarte tare să întrebe asta:

- Ai fi fost mai fericită dacă n-ai fi devenit substitutul meu?

- Nu, a răspuns Lottie, aproape înainte chiar ca Ellie să termine de rostit întrebarea.

Nu avea nevoie să se gândeasqă la asta şi nu avea nimic de-a face cu faptul că-şi dedicase viaţa lui Ellie. Ştia în adâncul sufletului că acesta era adevărul. Nu-i păsa cât de înfricoşătoare devenea situaţia sau ce trebuia să sacrifice, deoarece anul pe care îl petrecuse alături de Ellie fusese cea mai fericită perioadă din viaţa ei de când îşi pierduse mama - cea în care se apropiase cel mai mult de îndeplinirea

promisiunii de a fi fericită. Simţea ca şi cum ar fi regăsit o parte a fiinţei sale despre care nici nu ştia că lipsea.

- Aici e locul meu, a spus ea cu sinceritate, luându-i mâna lui Ellie şi strângându-i-o.

Lacrimile îi alunecau pe obraji. Dar nu-i păsa.

- Când sunt cu tine, mă simt mai fericită decât am fost vreodată; tu mă faci să fiu mai bună.

Faţa lui Ellie s-a schimonosit într-un efort disperat de a-şi stăpâni emoţia, şi şi-a tras nasul cu zgomot, încercând să rămână calmă. A strâns-o tare pe Lottie în braţe, atât de tare, încât aproape că nu mai putea respira.

Şi eu, i-a şoptit Ellie la ureche.56 (T⁹ ^

Cei trei adolescenţi stăteau în tăcere pe patul cu aşternuturi de satin negru al lui Ellie.

Jamie era aşezat pe margine, cu capul în mâini, semănând foarte bine cu *Gânditorul* lui Rodin. Ellie stătea tolănită în mijlocul patului, holbându-se la tavanul cu casete de lemn, cu capul în poala lui Lottie, care o mângâia absentă.

- E vina mea! a exclamat Ellie.

Lottie s-a oprit din mângâiat, dar nu a ştiut ce să spună.

- Ştim cu toţii că e vina mea, a continuat Ellie. Ei ştiu că e vina mea - şi fac asta ca să mă pedepsească.

Jamie a scos un sunet ciudat, care semăna puţin cu un hohot de râs. Discutaseră d'espre faptul că Jamie avea să fie pedepsit, şi Ellie îşi recăpătase o parte din aplombul obişnuit.

- Sir Olav o sa mă pună doar să fac nişte ore de antrenament în plus - Jamie şi-a dat părul pe spate ca să se poată

uita bine la ele -, şi mie îmi place să mă antrenez, aşa că nu e cu adevărat o pedeapsă.

Ellie a bombănit.

- Dar aici e vorba de *principiul* a stăruit ea, dând cu pumnul în aer şi ţuguindu-şi buza umflată.

Lottie a zâmbit în sinea ei, amintindu-şi cât de aprigă putea fi Ellie.

- Eu cred că totuşi a meritat, a spus Lottie, chicotind.

Ellie şi-a lăsat pumnul jos, şi Jamie s-a întors spre Lottie cu o privire întrebătoare.

- Nu doar pedeapsa, a spus ea. Toată oroarea asta cu răpirea - cu siguranţă a meritat.

Ellie s-a ridicat deodată în capul oaselor, făcând-o pe Lottie să se dea în spate ca să nu se ciocnească. Jamie şi Ellie au privit-o lung, nedumeriţi, părând convinşi că îşi pierduse minţile de tot.

- De ce zici că a meritat chestia asta? a întrebat Ellie, ridicând dintr-o sprânceană.

- A meritat pentru că - Lottie şi-a îndreptat spatele, pre- gătindu-se să le spună o poveste - am putut să văd spectacolul ăla nebunesc în care tu ai distrus o maşină, Ellie, desculţă în zăpadă, ca un animal sălbatic însetat de sânge, în vreme ce vorbea, Lottie a izbucnit în râs. Cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât mai convinsă devenise că totul fusese amuzant. Dacă trebuia să aleagă între „traumatizant" şi „hilar", ar fi ales „hilar". Când farurile te-au luminat prima oară, am crezut că eşti - a trebuit să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea din râsul isteric -, am crezut că eşti un înger.

Şi-a şters o lacrimă, continuând să râdă.

Un zâmbet strâmb a apărut pe chipul lui Jamie, şi Lottie şi-a dat seama că înţelegea că felul ei de a face faţă situaţiei era să gândească pozitiv. înţelegea, pentru că metoda lui era să rămână imperturbabil.

- Un înger? a spus el batjocoritor. Mai degrabă un demon. Adică, zău aşa, cine se repede la un partizan cu o crosă de golf?

Lottie a început să chicotească din nou, lăsându-se pe spate în pat.

- Hei! a exclamat Ellie, încercând să pară furioasă. Voiam şi eu să fiu o zână a morţii, dar mersi oricum.
- Aşa se explică ţipetele alea înfiorătoare, a necăjit-o Lottie.

Ellie i-a aruncat o privire prefăcut indignată înainte de a sări pe ea.

- O să vedem noi cine scoate ţipete înfiorătoare, a spus ea ameninţător, cu mâinile în sus, gata de atac.
- Nu, nu, mă predau! a implorat-o Lottie jucăuş, ridicând braţele. Eşti o zână a morţii pe cinste!

Apoi a pufnit, pregătită să suporte consecinţele.

- Până aici ţi-a fost! a urlat Ellie, cu un rânjet răutăcios. O să regreţi!

Cei trei şi-au petrecut ziua în camera lui Ellie, uitân- du-se la filme şi jucând jocuri video. Lottie îşi dorea mult să se distreze cu toţii şi să uite de seara din ajun până când aveau să fie obligaţi să revină la realitate şi să-şi înfrunte problemele.

La un momeht dat, spre dimineaţă, Ellie a adormit în fortul de pături pe care îl construiseră. Lottie ar fi vrut să doarmă şi ea, dar ştia că n-avea cum să-nchidă un ochi în acel moment; în mintea ei era un adevărat haos.

- Lottie. În vocea lui Jamie se simţea o sensibilitate neobişnuită, care a făcut-o să îşi aducă aminte de piscină.
Lottie, trebuie să ştiu ceva.
Faţa lui era serioasă, dar blândă.
Zi, a răspuns ea cu teamă

- .Tu nu te-ai gândit la Ellie când ai fost în pericol - singurul tău gând a fost cum să supravieţuieşti. Aşa e?

Lottie l-a privit în ochi un moment, fără să cedeze în faţa sentimentului oribil de ruşine.

-Da.

S-a chinuit să o spună, chiar dacă o durea. Era adevărat - când fusese în maşină, nu se gândise nici măcar o dată la responsabilitatea pe care o avea faţă de Ellie, ci numai cum să scape. înainte de bal, Jamie o testase ca să vadă dacă pu-nea siguranţa lui Ellie mai presus de a ei, dar, când venise momentul decisiv, uitase complet, ceea ce Jamie anticipase. Chiar dacă familia lui Ellie nu îşi dăduse seama, o parte din ea ştia că Jamie înţelesese.

- Foarte bine, a spus el scurt.

- *Ce?* Lottie aproape că s-a înecat. Am eşuat. Am dezamăgit, întocmai cum te-ai aşteptat tu.

Jamie a clătinat din cap, şi un zâmbet dulce i s-a ivit pe chip.

- Lottie. A apucat-o de umeri şi a privit-o în ochi, strân- gând-o uşor ca să-l asculte cu atenţie. Singurul lucru care m-ar putea dezamăgi vreodată cu adevărat aş fi eu însumi, dacă te-aş pierde. Intensitatea privirii lui era îndeajuns pentru a-i tăia răsuflarea oricui. Nu mă refer dacă ai muri. Spun că aş fi dezamăgit dacă te-aş pierde pe *tine* - caracterul tău, optimismul tău de fier. Nu trebuie să laşi niciodată nimic pe lume să-ţi răpească asta.

Pe chipul lui se vedea o grijă sinceră, şi Lottie a simţit o bucurie care i-a încălzit inima la gândul că n-ar fi vrut să

40

păţească nimic în locul lui Ellie, dar n-a durat mult şi s-a întristat. Pierduse atâta vreme încercând să îl impresioneze ca să-i câştige încrederea, şi *acum* îi spunea că îşi face griji pentru ea! Nu exista decât o singură soluţie în acest caz.

- Ei bine, a spus ea, cu o voce iritată care l-a luat prin surprindere, dacă eşti aşa de îngrijorat să nu mă pierzi, învaţă-mă să lupt!

- Să... ce?

Acesta nu era răspunsul la care se aşteptase Jamie şi începuse să se bâlbâie, nemaiştiind ce să spună.

Lui Lottie chiar îi plăcea să-l vadă încurcat.

- M-ai auzit. Vreau să mă înveţi să lupt, ca să mă pot apăra pe mine şi să vă pot apăra şi pe voi doi. Am fost atât de îngrozită în maşina aia. Nu ştiam ce urma să se întâmple. Şi nu mai vreau ca Ellie să mai ajungă vreodată în situaţia aia - niciodată. în plus, alegerile mele nu mai trebuie să fie pentru tine o sursă de slăbiciune, e clar?

Un moment, faţa i-a devenit inexpresivă, ca şi cum şi-ar fi pus sub semnul întrebării întreaga viaţă, şi apoi a râs. A râs sincer, din toată inima, şi Lottie s-a bucurat nespus, dându-şi seama că era prima oară când îl vedea râzând, în cele din urmă, s-a liniştit şi i-a zâmbit.

- Eşti cea mai imprevizibilă persoană pe care am cunos- cut-o vreodată, şi stau cu Ellie de cincisprezece ani, a spus el cu tandreţe.

- Asta e un „da"? O să mă înveţi?

Jamie şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul nu i-a dispărut.

- Da, o să te învăţ.

Mesaj de la Connie

Aş vrea să vă spun un mare „mulţumesc" pentru că aţi vrut să citiţi această carte. Fie că sunteţi fanii mei sau noi-veniţi în lumea mea, sper că a fost o experienţă grozavă şi că sunteţi nerăbdători să vedeţi ce urmează.

Aşa cum probabil că v-aţi dat seama, avem motive să credem că există magie între zidurile şcolii Rosewood şi în jurul lui Lottie însăşi. Nu este magia din cărţile *fantasy,* a vrăjitorilor - este acea magie pe care o simţi când găseşti o persoană sau un loc cu care ai o afinitate inexplicabilă. Există o forţă străveche şi misterioasă care le călăuzeşte pe eroinele noastre, iar în spatele ei se află o poveste care se întinde pe sute de ani şi care le leagă în feluri la care poate nici nu v-aţi aştepta.

Există încă multe mistere, noi şi vechi, care aşteaptă să fie dezlegate în lumea *Cronicilor Rosewood,* şi o mulţime de pericole îi pândesc pe cei trei eroi ai poveştii noastre. Când vă veţi întoarce la Rosewood, în a doua carte, pentru al doilea an de studiu, veţi afla mai multe despre ceilalţi elevi şi despre bătăliile pe care le au şi ei de purtat, descoperind câţiva aliaţi surprinzători ai trioului nostru regal.

S-ar putea să aveţi multe întrebări la care aşteptaţi, cu nerăbdare, răspunsul. Ce se va întâmpla cu Saskia? Ce este

42

Leviathan şi ce vor membrii săi? Cine este William Tufty şi ce ştie Binah?

Iar ca răspuns la toate acestea nu pot decât să vă spun că...

va trebui să aşteptaţi şi o să vedeţi!

Până atunci, fiţi buni, curajoşi şi de neoprit!
Connie x